COLECȚIA

Jubiri de poveste

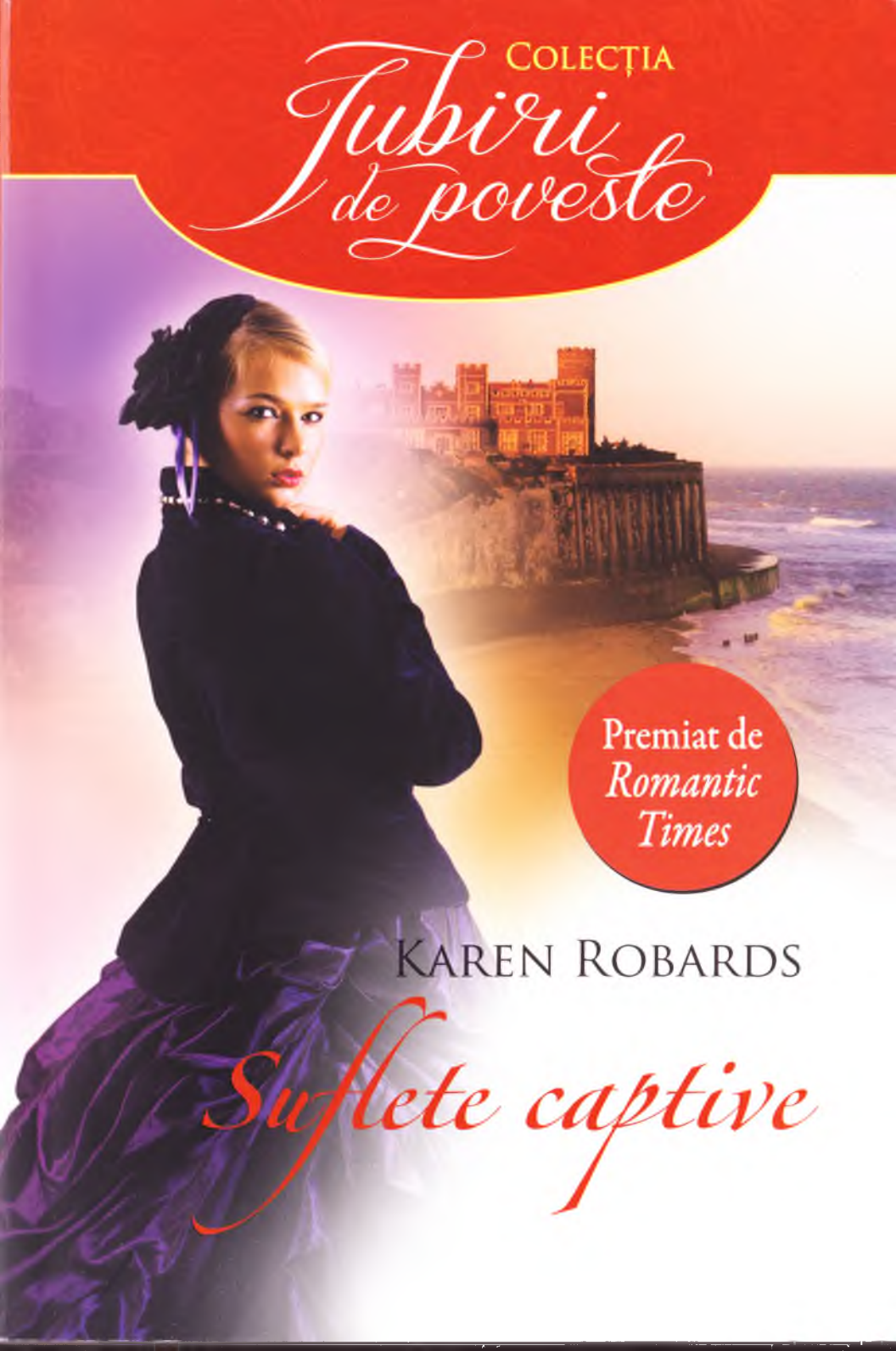

Premiat de *Romantic Times*

KAREN ROBARDS

Suflete captive

O tânără frumoasă și nefericită, un gentilom chipeș și îndrăzneț și o răpire cu final neașteptat...

Claire Banning își îndeplinește visul suprem al unei debutante în înalta societate – acela de a se căsători cu un aristocrat bogat și de familie bună. Însă curând își dă seama că realitatea este foarte diferită de ceea ce-și închipuise ea că va fi mariajul. Îndurerată și cumplit de singură, Claire nu are ce face decât să-și joace rolul pe care societatea i-l cere, fără să mai aibă speranțe pentru o viață fericită. Însă în timpul unei călătorii spre domeniul soțului ei, este răpită, și astfel existența ei ia o turnură cu totul neașteptată. Hugh Battancourt – un nobil brunet și atrăgător care a întors cu mult timp în urmă spatele înaltei societăți și duce o viață plină de pericole, în slujba țării – este hotărât să nu cadă în mrejele prizonierei sale, pe când împart o cabină de pe un vas ce se îndreaptă spre Franța. Bărbatul este convins că frumoasa captivă ascunde secrete de o importanță vitală și intenționează să nu îi permită să le vândă inamicului. Dar chiar în momentul în care cei doi se angajează într-o luptă a inteligenței și a voinței, se trezesc atrași în mod irezistibil unul de celălalt.
Oare este posibil să descopere adevăratul sens al dragostei împreună cu acest străin chipeș? se întreabă Claire. Sau cei care sunt decișI să o ucidă îi vor spulbera pentru totdeauna visul de a avea parte de fericire?

Karen Robards este o prezență obișnuită în topurile de bestselleruri din *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A scris peste 40 de cărți; romanele ei de dragoste au fost traduse în 11 limbi și au primit șase premii Affaire de Coeur Silver Pen.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-427-5
9 786066 864275
Alma

KAREN ROBARDS

Suflete captive

Irresistible
Karen Robards
Copyright © 2002 Karen Robards

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Suflete captive
Karen Robards
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare: Ioana Cristea
Prepress: Marin Popa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBARDS, KAREN
Suflete captive / Karen Robards. trad.: Cristina Radu. –
Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-427-5
I. Radu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

KAREN ROBARDS

Suflete captive

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Această carte este dedicată, ca întotdeauna, soțului meu, Doug, și celor trei fii, Peter, Christopher și Jack, cu dragoste. De asemenea, vreau să-l salut cu toată dragostea pe Peter, asistentul meu tehnic, care își începe primul an la colegiu.

Capitolul 1

Ianuarie 1813

Dacă or s-o prindă, va muri.

– Lua-te-ar naiba, unde-mi ești?

Vocea imaterială se auzi înfricoșător de aproape. Cuvintele înspăimântătoare îi ajunseră la urechi în ciuda vuietului mării. Erau aproape. Dându-și seama de asta, iuți pasul, în ciuda potecii pline de capcane. Trebuia să-și continue fuga...

– Când o să pun iară laba pe tine, o s-o pățești rău de tot, muiere-ncăpățânată ce ești.

Vocea venea chiar de deasupra ei. Îndrăznind să-și arunce ochii într-acolo, Claire văzu că discul alb și rece al lunii se ridicase îndeajuns de mult încât să se vadă peste marginea stâncii. La lumina ei iernatică, abia dacă putu zări forma întunecată a urmăritorului ei prin ceața deasă, cenușie, ce se întinsese dinspre mare în lungile ore ce urmaseră apusului. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se înfioră și se strădui să-și stăpânească respirația înainte de a se transforma într-un gâfâit înspăimântat care ar fi putut să atragă atenția. Cu toate că poteca pe care se târa părea foarte primejdioasă, era singura ei cale de scăpare. Fâșia de pământ pe care urmăritorii ei o scotoceau era îngustă și se sfârșea într-o râpă mai adâncă de 30 de metri ce cădea în tumultuosul Ocean Atlantic, la doar vreo 200 de metri de locul unde se agățase de stâncă. Dacă s-ar fi aflat încă în locul acela mlăștinos și relieful ar fi forțat-o să se întoarcă, ar fi nimerit drept în brațele celor care voiau să o ucidă.

– O să regreți ziua-n care ți-ai bătut joc de mine, do'nșoară, ți-o spui io.

Claire își dădu seama, îngrozită, că el știa sau cel puțin bănuia că se află pe-aproape. Altminteri, n-ar fi avut sens să o

ameninţe astfel. Străduindu-se să renunţe la îndoielnica îmbărbătare oferită de o nouă privire în sus, de teamă să nu-i fie remarcată faţa palidă pe fundalul întunecat al stâncii, se sili să-şi stăpânească spaima, în vreme ce se furişa înainte. Fără de veste, piciorul îi alunecă. Abia stăpânindu-şi un ţipăt, se prinse de stâncă. Mâna întinsă apucă cu disperare piatra şi se agăţă de un colţ ieşit în afară ce o salvă. Pentru o clipă, după ce-şi recăpătă echilibrul, stătu nemişcată, gâfâind, cu pieptul apăsat de granitul neîndurător, cu inima zvâcnindu-i şi cu ochii închişi, în vreme ce încerca să-şi domolească respiraţia încât să revină cât mai aproape de normal.

Dacă era să cadă – cugetă ea câteva secunde mai târziu cu o străfulgerare de umor negru, uitându-se în jos la valurile înspumate ce se loveau de plaja stâncoasă în timp ce ea încerca să treacă de locul acela primejdios –, măcar nu mai avea de ce să-şi facă griji că va fi ucisă de urmăritorii ei.

Le-ar fi făcut ea însăşi treaba până la capăt.

Gândul prăbuşirii, al corpului ei căzând neputincios spre stâncile ascuţite şi zdrobindu-se de acestea, era suficient să o încremenească locului. Dar apoi avu o viziune înspăimântătoare a ceea ce îi pregăteau urmăritorii ei. Legată de cadrul murdar al unui pat într-o cameră aflată mai departe de bucătăria fermei unde o duseseră tâlharii, le auzise planurile: la primele ore ale dimineţii, când oamenii cinstiţi dormeau iar ceilalţi se făceau că nu văd, voiau să o ducă pe mare şi să o arunce în adâncurile îngheţate, cu mâinile şi picioarele legate. S-o înece ca pe-o mâţă smiorcăită, aşa spusese şeful lor cu o voce ce-ţi dădea fiori pe şira spinării, în ciuda nepăsătoarei sale veselii. Claire se înfioră din nou, tremurând violent, în vreme ce cuvintele dure îi reveneau în minte.

Această bandă de străini violenţi voia să o ucidă. Dar de ce? *De ce?* Îşi storsese creierii, dar nu găsise vreun răspuns raţional. Încă de când îl păcălise pe bărbatul aflat deasupra ei să-i desfacă legăturile sub pretextul unei nevoi urgente de a folosi oala de noapte şi mai apoi îl pălise în cap cu zisa oală când el i-o întinsese mormăind şi se întorsese cu spatele, renunţase a se mai întreba de ce. Fusese prea ocupată să-şi salveze viaţa.

Putea să se gândească mai târziu de ce avusese parte de această noapte de coşmar. Dacă rămânea în viaţă.

– Hei, Briggs, ce faci? O bagi în sperieţi pe sărmana fătucă.

Această a doua voce părea a fi la fel de aproape ca şi prima. Claire îşi dădu seama că era a şefului bandei. De data asta, cu toată străduinţa sa, nu se putu abţine să nu-şi arunce privirea înspăimântată în sus. Văzu două umbre întunecate stând una lângă alta, aproape de marginea stâncii, adică la aproape doisprezece metri deasupra capului său. Judecând după poziţia lor, probabil că se uitau spre ceilalţi bandiţi care o mai căutau încă de-a lungul promontoriului. Privind iute, fără să se gândească, spre plajă, nu reuşi să vadă mai nimic în afară de valurile înspumate ce se spărgeau de ţărm şi profunzimea infinită a nopţii negre ca smoala, dincolo de ceaţă. Dar ştia că încă vreo cincisprezece metri de stânci înşelătoare o despărţeau de siguranţa relativă a plajei.

Oare ei ştiau de poteca asta? Ştiau că ea o apucase pe ea şi că se afla exact în spatele lor chiar acum? Oare se jucau cu ea precum o mâţă rea cu un şoarece înfricoşat? Această posibilitate care i se ivi brusc în minte o înspăimânta.

Rogu-te, Doamne, imploră ea cu o scurtă privire în sus, spre cer, nu voia să moară. Nu în seara asta, nu aşa. Abia ce împlinise douăzeci şi unu de ani.

Simţi cu spaimă că o lăsau genunchii.

„Asta nu-i în regulă. Potoleşte-te, Claire", îşi porunci cu asprime. *Nu* o să moară. Trecuse deja prin multe: moartea mult prea timpurie a mamei ei; o copilărie întunecată şi înfricoşătoare din cauza cruzimii tatălui; o căsătorie plină de speranţă care se dovedise tristă şi fără noimă; şi nelegiuirea ce o lăsase în voia urmăritorilor ei. Trecuse prin prea multe ca să moară acum.

Spunându-şi cu înverşunare toate acestea, Claire se înfipse bine pe picioare şi începu să înainteze încet. Pietrişul pe care călca o făcu să alunece pentru a doua oară şi fu pe punctul de a ţipa. Reuşi însă să-şi înăbuşe vocea chiar pe când îşi recăpătă echilibrul şi apoi, scrâşnind din dinţi, se strădui să-şi continue mersul. Cu puţin noroc, ei ar fi putut să o creadă ascunsă undeva

în tufele de arbuști țepoși de deasupra. Cu puțin noroc, nici măcar nu le va trece prin cap să privească în jos.

Odată ajunsă pe plajă, cu pașii alunecându-i iute în timp ce trăgea adânc aer în piept încercând să se liniștească, își aminti de siguranța de la castelul Hayleigh, reședința familiei soțului ei, care se afla la mai puțin de o oră de mers. Deși urâse încă de la început imensa clădire crenelată, acum inima ei tânjea după ea. Cât de ironic era că soțul ei se afla acolo, fără să știe de primejdiile ce o amenințau, în vreme ce ea se lupta să-și salveze viața chiar în împrejurimile castelului. Oricât de mult s-ar fi străduit, nu reușea să vadă nimic prin întunericul cețos. Dar știa că e acolo, așezat precum un impozant șoim de piatră pe promontoriul stâncos care domina marea, ce-și avea perechea în cel de aici. Înalta stâncă de granit pe care era clădit castelul și cea pe care ea cobora acum, cunoscută drept Hayleigh's Point serveau drept puncte de reper pentru un semicerc de stânci ce înconjura un golf care arăta ca și când un uriaș flămând ar fi mușcat din linia țărmului. De la castel până în acel loc era o distanță de circa zece kilometri. Spre răsărit erau terenuri mlăștinoase pustii pe care erau împrăștiate semnalizatoare gata a fi aprinse în orice moment, în cazul în care Boney, care acum era din fericire ocupat în Rusia, s-ar fi hotărât în sfârșit să pornească invazia. Spre apus, terenul se prăvălea vertiginos, într-o pantă abruptă, spre apele învolburate ale Atlanticului. Singura cale de urcuș sau coborâș erau vreo șase cărări înguste ce șerpuiau nesigur printre stânci. Localnicii le numiseră „potecile contrabandiștilor", deoarece cu un timp în urmă fuseseră sălașul caprelor, iar acum erau folosite aproape numai de „domni", așa cum erau cunoscuți contrabandiștii prin aceste locuri, și care în decursul războiului transformaseră spargerea blocadei franceze într-o adevărată artă.

În seara asta, poteca pe care o apucase îi salvase viața, așa încât, indiferent de conflictele pe care le-ar fi avut altcineva cu cei care făceau negoț clandestin cu francezii cei detestați, ea nu putea decât să le fie recunoscătoare.

– Haide, milady, încetează cu prostiile acuși și o să vezi că nu ți-om face nici un rău. După accent, șeful era din Sussex. Vocea îi devenea lingușitoare pe măsură ce vorbea mai tare ca să acopere

zgomotul valurilor. Evident că și el știa – bănuia – că ea se găsea în apropiere. Te-om duce acasă, vie și nevătămată, așa cum aveam de gând de la bun început, o să vezi de n-o fi așa! Ierea vorba doar de-o mică răscumpărare care de-acuma a și fost plătită.

Milady... o răscumpărare... plătită? Deci știau că era Lady Claire Lynes, soția moștenitorului ducelui de Richmond, unul dintre cei mai bogați nobili din regat. Dar David, ineptul ei soț, avea puțini bani proprii și nu putea face rost de mulți bani până ce nu moștenea, asta dacă, firește, avea să se-ntâmple vreodată. Deoarece actualul duce, care trăia în străinătate de mulți ani, era necăsătorit și fără copii, David nutrea oarece speranțe în acest sens. Și totuși, cu speranțe nu plătești o răscumpărare. În orice caz, fusese răpită doar de câteva ore. Fusese al naibii de puțin timp...

Nu, era o minciună, o șmecherie menită să o convingă să-și trădeze ascunzătoarea. Nu era atât de proastă încât să cadă în plasă, indiferent cât de mult ar fi dorit să creadă că e adevărat. Le auzise ea însăși planul și nu existau motive să creadă că se schimbase ceva de când evadase.

„Nu o să mă prindeți așa de ușor", se jură Claire, adresându-se în sinea ei bărbaților aflați mai sus, pe stânci. Continuând să se miște, hotărî să nu se mai gândească la complotul urzit împotriva sa până ce nu se găsea într-un loc sigur. Din poziția în care se afla, un singur pas greșit se putea dovedi fatal. În loc de asta, se concentră pe zgomotul ritmic al valurilor care se loveau de stâncile de jos, încercând să se calmeze. Știa că palmele transpirate, genunchii tremurători și un puls accelerat puteau duce la dezastru. Umezindu-și buzele, fu surprinsă să simtă sare în gură. Abia atunci își dădu seama că perdelele de stropi înghețați din mare, care din când în când se spărgeau de mal împroșcând stânca, o udaseră până la oase. Era înghețată bocnă; mâinile îi erau sloi și nu le mai simțea. Deși rochia de călătorie avea guler înalt, mâneci lungi și era din lână, era totuși dintr-o lână fină și subțire ce nu-i oferea îndeajuns de multă căldură, și desigur nu era menită să facă față intemperiilor. Iar ghetele, elegantele ei botine care erau foarte la modă în acest sezon nu erau făcute pentru o coborâre primejdioasă pe o stâncă aproape verticală.

Tălpile lor netede din piele alunecau precum patinele pe un teren lunecos. Nici măcar nu avea o pelerină să o apere de vremea rea. Asemenea celorlalte lucruri pe care le avusese în călătoria de la casa surorii ei din Yorkshire la castelul Hayleigh, fusese lăsată în trăsură atunci când fusese târâtă afară.

– Dacă mă obligi să aduc câinii să te adulmece, n-o să-ţi fie prea bine, milady.

Nuanţa linguşitoare se transformase în ameninţare clară. Claire îndrăzni să arunce încă o privire în sus şi văzu că bărbaţii nu se mişcaseră. Dar acum aveau un felinar; lumina caldă şi galbenă se legăna încet în mâna şefului, care, aflat cu spatele către ea şi mare, îl ridică să lumineze în noapte.

Îşi dădu seama cu un oftat înăbuşit că lumina era suficient de puternică încât să poată vedea o zgârietură sângerândă pe mâna cu care se agăţase de colţul de stâncă. Dacă bărbaţii se întorceau şi se uitau peste marginea stâncii, ar fi fost destul de multă lumină să o descopere.

Îşi dădu seama că deja coborâse cam jumătate din distanţă, când, îngrozită de lumină, se opri lipindu-se de stânci cât putea de strâns. Închizând ochii şi apăsându-şi fruntea de granitul ud de stropi, ridică o nouă rugă către ceruri şi inspiră adânc. Măcar dacă ar putea ajunge la plajă, ar alerga de parcă i-ar fi crescut aripi la picioare. Undeva la capătul ei se găsea un drum ce ducea la castel şi la sentimentul de siguranţă. Dar mai întâi trebuia să ajungă la plajă şi pentru asta trebuia să se mişte.

Scrâşnind din dinţi, se mişcă.

– Prea bine, milady, tu ai vrut-o. Vocea şefului era aspră şi mânioasă. Claire ascultă cu stomacul făcut ghem de frică, în vreme ce şeful striga probabil la restul bandei care încă o căuta: O să vă ia dracu' pe toţi dacă n-o găsiţi, m-aţi înţeles? Dracu' vă ia. Briggs, du-te şi adu câinii lui Marley.

– Înţeles.

O privire aruncată sus îi confirmă că rămăsese doar o singură umbră deasupra. Briggs dispăruse în noapte, probabil să aducă dulăii cu care să o vâneze ca pe un animal. Inima îi sări din piept şi respiraţia i se acceleră pe măsură ce o cuprinse din nou panica.

De ce ar vrea cineva să-i facă aşa ceva? Deşi încercase din răsputeri – şi în ciuda hotărârii pe care o luase, nu reuşise să-şi alunge întrebarea din minte – nu putea înţelege. Oare se aflase în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, aşa cum presupusese de prima dată sau, aşa cum părea mai degrabă, era vorba de un plan înfăptuit cu grijă şi îndreptat anume către ea? Îşi petrecuse Crăciunul în Yorkshire, în sânul familiei sale, preferând să meargă la Morningtide, căminul surorii ei, decât să rămână şi să sărbătorească împreună cu soţul şi mama lui. Motivul fusese o dorinţă aprigă să fie împreună cu sora ei care era ţintuită la pat de o primă sarcină foarte dificilă. Pierzându-şi ambii părinţi – tatăl abuziv şi lipsit de afecţiune, contele de Wickham, cu trei ani în urmă, şi a treia sa soţie, mama sa frumoasă dar de condiţie modestă – când Claire era micuţă, cele două surori şi – acum şi – soţul lui Gabby, erau singura ei familie şi mai ales singurii oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume. Sărbătoarea Crăciunului fusese cea mai veselă de când se căsătorise cu David şi savurase fiecare minut. Apoi, la o săptămână de la Crăciun, se supusese fără tragere de inimă unei rugăminţi din partea lui David, de a i se alătura lui şi restului de musafiri de la castelul Hayleigh, enorma clădire anacronică şi expusă curenţilor de aer, reşedinţa familiei soţului ei încă de pe vremea lui William Cuceritorul, şi plecase. Asta fusese cu două zile în urmă.

Cu puţin înainte de a se însera, trăsura se apropia de destinaţie. Simţea cum îi revenea proasta dispoziţie bine cunoscută deja, pe măsură ce se apropia revederea cu soţul ei. Ziua era posomorâtă, tristă şi ploioasă şi se potrivea de minune cu starea ei de spirit. Apoi, într-o pădure deasă nu departe de castel, trăsura fu atacată. Fără de veste, o bandă de călăreţi mascaţi apăru ca din pământ, încercuindu-i şi forţând trăsura să se oprească. Vizitiul, bâjbâind după puşcociul lui, fu împuşcat pe loc. De-abia îşi revenise după şoc, când uşa trăsurii fu deschisă brusc şi doi bandiţi pătrunseră înăuntru. Deşi voia să fie curajoasă, Claire ţipă înfricoşată, la fel ca şi camerista ei, Alice, o scumpete de fată de la ţară din personalul reşedinţei lui Gabby, aleasă să-i ţină locul iubitei sale Twindle pe care o lăsase să aibă grijă de Gabby. Retrăgându-se în colţul banchetei tapisate cu pluş,

încercă să respingă mâinile brutale ce o apucaseră. Eforturile ei eșuară. Într-o clipă, fu trasă afară din trăsură. Își amintea vag că și Alice avusese aceeași soartă; țipetele cameristei se opriră brusc cu câteva secunde înainte ca o cârpă mirosind greţos se fie apăsată pe nasul și gura lui Claire. După asta, nu-și mai amintea nimic până când se trezise singură, culcată pe patul din camera aflată în spatele bucătăriei de la fermă.

– Ai o ultimă șansă să te porți ca o fătucă cumsecade, milady, strigă șeful, readucând-o cu o tresărire în prezent.

Uitându-se în sus, Claire își dădu seama că nu-l mai putea vedea. Probabil că se îndepărtase de marginea stâncii. Doar sunetul vocii sale și licărirea felinarului ce lumina auriu marginea stâncii îi indicau că era încă pe-aproape. Evident că nu știa de existența potecii sau uitase că există. Era norocul ei că nelegiuirea se petrecuse într-o regiune pe care o cunoștea. Își petrecuse primele luni ale căsătoriei sale la castelul Hayleigh și chiar David, în una dintre puținele și, chiar de atunci, rarele zile când era binedispus, îi arătase poteca ce cobora spre semicercul plajei de marnă cenușie bătută de vânturi.

Marea îi vuia în urechi acum, pe când se târa periculos, metru după metru, apropiindu-se de apă. Prin ceață, putu zări conturul rotunjit al spumei albe acolo unde valurile se spărgeau de țărm. În depărtare, imensitatea întunecată a oceanului se unea atât de bine cu cea a văzduhului, încât abia dacă se puteau distinge una de alta.

Mai avea cam șase metri de parcurs, își făcu ea socoteala, plină de speranță. Odată ajunsă pe plajă o să alerge de parcă ar fugări-o cerberii iadului – ceea ce până atunci s-ar putea să fie chiar așa. O mică sclipire de lumină caldă și aurie în mijlocul acelei întunecimi reci apăru pentru o clipă la suprafața apei. Ochii i se măriră și pasul îi șovăi. Lumina era acolo și deodată dispăru, chiar pe când se străduia să o întrezărească. Apăru și dispăru atât de repede, încât Claire nu mai era sigură că văzuse ceva acolo – poate ochii îi jucau o festă –, până când sclipi din nou.

Privind încă atent spre mare, ajunse în sfârșit la partea cea mai înaltă de unde începea plaja, poticnindu-se puțin pentru că terenul nu mai era alunecos, ci denivelat. Încruntându-se,

continuă să scruteze întunericul, în speranța că va zări o altă sclipire de lumină. Apoi își adună poalele fustei ude într-o mână, ca să-și elibereze picioarele, și porni printre pietre spre plaja propriu-zisă. Oare doar și-a imaginat? Nu, iat-o din nou. Nu era nici o greșeală.

Veneau oare urmăritorii ei cu barca după ea? se întrebă din nou speriată. Dar nu. O privire în sus îi confirmă că erau încă deasupra ei, probabil cercetând stânca. Sclipirea galbenă a luminii de felinar prin ceață era neîndoielnică.

Dar văzu ceva. Poate că nu era decât o lumină fermecată, cugetă ea, tremurând în vreme ce se cățăra pe o altă piatră și, în sfârșit, ajunse pe terenul relativ neted al plajei. Mlaștinile de prin preajmă erau vestite pentru luminile înșelătoare ce apăreau sclipind în toiul nopții, iar localnicii le botezaseră „lumini fermecate". Sau poate că era un pescar ce se întorcea târziu acasă. Sau, mai probabil, contrabandiști...

Un scrâșnet înfundat pe pietriș, în spatele ei, fu singura avertizare. La auzul lui, Claire își simți inima cât un purice. Se răsuci, dar era prea târziu: un bărbat se ivi în spatele ei, o umbră înaltă și întunecată, abia vizibilă din mulțimea de umbre ale stâncilor, pietrelor și mării, suficient de aproape să o atingă. Era captivă! Va fi ucisă...

Nu avu timp să sloboadă țipătul ce i se urcă în gâtlej, că o lovi ceva tare în ceafă și se prăbuși fără zgomot în beznă.

Capitolul 2

– A fost destul de simplu. Vocea lui James Harris era înăbușită dar vioaie, în timp ce își lăsă jos pistolul.

Hugh Battancourt, care instinctiv o prinsese de mijloc pe femeia ce se prăbușea, înainte să se întindă cât era de lungă pe plaja sclipind de apă, îi aruncă complicelui său o privire batjocoritoare, care bineînțeles, din cauza întunericului ceţos, nu fu văzută de James.

– Într-adevăr, simplu.

– Am face bine s-o tăiem de-aici, înainte ca ăia de sunt cu ea să-și bage nasu'pe-aici. Cred că nu prea suntem ăia de-i așteaptă ei.

Ajungând la aceeași concluzie pe cont propriu, Hugh săltase deja femeia pe umăr și o pornise spre mare. Așa cum spusese James, partea asta a misiunii, care în teorie păruse doldora de ocazii de a da greș, fusese până acum lipsită de probleme. Așa stând lucrurile, prefera să nu forțeze și mai mult mâna destinului.

La urma urmei, o misiune dusă la bun sfârșit era aceea îndeplinită în secret, așa încât dușmanul nu trebuia să afle că a fost învins decât când era mult prea târziu.

– Să nu le dai de veste decât atunci când ne-am îndepărtat bine de țărm, aruncă el peste umăr, în vreme ce, oftând ușurat, își cobora povara inertă în barca cu vâsle ce-i aștepta.

– Înțeles, cu-n pic de noroc, ăia o să creadă că franțujii au pus mâna pe ea, chicoti James vădit mulțumit că a pus la cale un șiretlic de toată frumusețea. Cel puțin până când s-or întâlni cu franțujii.

De două zile, Hugh era chinuit de o presimțire că afacerea asta, ultima lui misiune, avea să se termine prost. Presimțirea se instalase cu o săptămână în urmă, sub forma unei copite primite de la calul său; accidentul ăsta jenant i se mai întâmplase doar de câteva ori în viață, exact înainte ca o nenorocire mult mai mare să-l copleșească. Cea mai recentă cădere de pe cal fusese de-a dreptul spectaculoasă, având loc sub privirile unor nobili francezi ce chicoteau și îi lăsase, în afară de anumite răni mai puțin vizibile, câteva coaste pline de vânătăi. În ciuda durerii ascuțite pe care-o simțea la mijloc ori de câte ori făcea o mișcare imprudentă ca și a catastrofei ce invariabil prevestea o astfel de căzătură, nu se dăduse niciodată în lături să răspundă atunci când îl chema datoria.

Solicitarea venise pe când era la Paris, unde, în calitate de prieten de suflet al lui Louise, fabulos de bogata marchiză de Alençon, remarcase cu deosebit interes întoarcerea la Paris a lui Napoleon Bonaparte împreună cu ce mai rămăsese din armata franceză. Micul general, constatând cu disperare că trupele

sale fuseseră învinse de aspra iarnă rusească, își îndreptase privirea lacomă din nou către Marea Britanie, în vreme ce clocea noi fapte reprobabile, în care își pusese fără îndoială speranța că trebuiau să îndrepte situația. Hugh nu putuse încă să-și dea seama în ce ar consta aceste grozăvii, deși nu se îndoia că avea să afle în curând.

La urma urmei, era treaba lui, și se pricepea bine la asta.

Apoi sosi un mesaj urgent pe căile obișnuite: printr-o dezastruoasă breșă în sistemul de securitate al Ministerului de Război, identitatea sa, ca și a câtorva alți agenți britanici care acționau clandestin în Franța, fusese deconspirată. Obținerea unei astfel de informații constituia o lovitură majoră pentru francezii asediați și un dezastru de proporții egale pentru britanici. Conform sursei lui Hugh, persoana care deținea această informație nu avusese încă ocazia să dezvăluie nici un fel de amănunte inamicului, în afară de faptul că o deținea. Așa-zisul informator se ascundea în Marea Britanie, așteptând să fie scos de pe o anumită plajă din Sussex, sub protecția întunericului și transportat în Franța, unde urma să predea informația părților interesate în schimbul unui comision gras. Dacă informatorul nu avea să fie redus la tăcere în timp util, atunci utilitatea lui Hugh ca spion britanic se va fi sfârșit; se va isprăvi și cu viața lui, dacă îl vor prinde francezii înainte de a putea părăsi Franța. În aceeași situație periculoasă se aflau cam o jumătate de duzină de persoane asemenea lui, ale căror vieți și slujbe erau puse în pericol din cauza scurgerii de informații.

Misiunea lui: să intercepteze trădătorul la locul de întâlnire, să recupereze informația, să-l interogheze pe prizonier și apoi să-i facă felul.

În cele patruzeci și opt de ore de când aflase de această chestiune, călărise ca vântul de la Paris la Dieppe, se îmbarcase pe o goeletă șubredă cu trei catarge sub comanda unui corsar loial, traversase Canalul Mânecii zbuciumat de furtuni și ajunsese la timp în punctul de întâlnire.

Și asta doar ca să se afle în postura eroică de a fi părtaș la ciomăgirea sălbatică a unei femei.

Ar fi trebuit să refuze misiunea. Căzătura de pe cal ar fi trebui să-l avertizeze.

L-a avertizat, într-adevăr, dar el, ca un prost încăpățânat, a refuzat să țină seama de asta. Nu putea să învinuiască pe nimeni în afară de el însuși pentru întâmplările care au urmat. Chiar de la început, toate au mers prost. Pe primul loc erau, bineînțeles, blestematele lui de coaste. Îl dureau la fel ca un dinte stricat, asta când nu-l săgeta o durere ca un cuțit, făcându-l la fel de mânios cum era Prinny[1], când îl jena corsetul, sau când, pentru variație, se răscula împotrivindu-se atotstăpânirii lor, asta făcându-l să se îndoaie de durere. Apoi mai era faptul că plouase de când părăsise Parisul. O ploaie rece, deasă, purtată de vânturi puternice, ceea ce transformase drumurile în mocirle și câmpurile în mlaștini de netrecut. Fiind călare, nu avusese nici o clipă de răgaz. Picături de ploaie își găsiseră calea într-un șuvoi neîntrerupt pe sub gulerul ridicat al mantalei și înmuiaseră borul pe vremuri creț al pălăriei sale de castor care, îmbibată cu apă, i se lăsase peste urechi. Cârcotașul său însoțitor, un bărbat pe care-l chemase simplu James Harris înainte de a pleca în Franța, și care acum era cunoscut drept servitorul său mut Etienne, (din cauza îngrozitorului accent franțuzesc), era un alt izvor de nemulțumire, a cărui prezență era aproape la fel de nedorită ca și ploaia. Însă cum James înlesnise drumul către trădător și pentru că, trăgând cu urechea la o ușă închisă, fusese ascuns privirii conspiratorilor, nimic nu-i putu schimba hotărârea de a-l însoți, în afară de acțiunea de a-l omorî, ceea ce Hugh nu era dispus să facă pentru că ținea în secret la individul ăsta enervant. Și, în cele din urmă, echipajul corsarului fusese alarmant de nedisciplinat, marea – foarte agitată și, colac peste pupăză, la bord îl aștepta un mesaj ce preciza că trădătorul era o femeie. Mai exact, o anume Sophy Towbridge, o londoneză ambițioasă ce șterpelise, se pare, un pachet cu scrisori ce conțineau informația pe care spera să o vândă, de la binefăcătorul ei, Lord Archer, un nobil bătrâior care-și mai făcea încă veacul prin preajma Ministerului de Război.

[1] Porecla regelui George al IV-lea (n.tr.)

Dezvăluirea sexului victimei sale îl năucise pe Hugh. Trebuia să interogheze și să ucidă *o femeie?* Hildebrand nu-i spusese asta. Dar, pe de altă parte, Hildebrand era maestru în păstrarea pentru sine a anumitor aspecte ale misiunilor atunci când îi convenea. Desigur, știa că Hugh s-ar fi împotrivit să facă uz de forță fizică față de o femeie, chiar în ciuda războiului.

Dar acționând contra tuturor încercărilor repetate ale universului de a-l descuraja, iată-l încălțat cu misiunea. Acum, în interesul siguranței țării sale, nemaivorbind de a sa proprie, nu avea de ales. Hildebrand știa și asta, desigur.

La naiba cu Hildebrand. Și cu Boney. Și cu toți blestemații de francezi. Și cu femeia din fața lui, care zăcea inconștientă și ghemuită ca un copil pe fundul bărcii care îi purta acum spre goeleta unde treaba lui era să-i ia scrisorile acuzatoare pe care le furase, să descopere ce o făcuse să le fure și alte amănunte legate de nelegiuire, iar apoi, când ar fi știut destule ca să pună totul cap la cap, să scape de ea ca de un gunoi.

Hugh nu-și dădu seama că înjura cu glas tare până când James, care stătea așezat de cealaltă parte a femeii, și care acoperea felinarul cu care semnalizase că totul era în ordine către foștii însoțitori ai femeii, îi întâlni privirea și încuviință dând din cap.

– Așa-i, și la dracu' și cu vremea asta blestemată. O să înghețăm bocnă până să ajungem la vas, asta *dacă* o să mai ajungem, adică.

Gândul ăsta întunecat venea, se pare, de la valurile agitate care mișcau barca în sus și-n jos. Stropii îi udau precum ploaia; fundul bărcii era plin de apă.

– Nu te lăsăm să te-neci, colonele, nu-ți face griji de asta.

Bărbatul care era lângă el și vâslea de zor i se adresă lui Hugh, strigând ca să acopere vuietul mării.

Faptul că marinarul îi cunoștea rangul militar nu-l surprindea. Încă o dată Ministerul de Război dăduse sfoară-n țară așa încât toți cei de pe nava *Nadine* păreau să știe că era un ofițer britanic de informații într-o *misiune foarte importantă,* după cum fusese informat încă din momentul în care păși pe navă. Din fericire, nava franceză care fusese stabilită să facă această

preluare, nu-și făcuse încă apariția la punctul de întâlnire, mulțumită bunelor servicii ale lui Hildebrand, fără îndoială, iar escorta ce o însoțise pe domnișoara Towbridge la întâlnirea cu soarta, se îndepărtase suficient pentru ca discreția să nu mai fie atât de necesară pe cât ar fi trebuit să fie în alte condiții. Cu toate astea, trăise atâta timp sub acoperire, încât faptul că marinarii, toți contrabandiști versați, păreau să știe până la unul toate amănuntele misiunii sale îi ridica părul pe ceafă.

– Ptiu, drace! spuse James când micuța barcă se prăvăli de pe val într-un abis ca un canion.

Odată cu plonjarea, gândurile lui Hugh fură abătute spre griji ceva mai pământene. Aruncându-și privirea în sus, văzu nava – destinația lor – fremătând deasupra ca un cal aprig. După câteva secunde, barca se înălță pe creasta unui alt val ce se prăbușea. Situația se înrăutățea, fără îndoială. Era bucuros că urmau să se îmbarce pe *Nadine* înainte ca furtuna despre care se temea că izbucnise în larg să îi lovească de-a binelea.

– Mmmm.

Cu mâna pe capul femeii, simți mai degrabă decât auzi sunetul înăbușit pe care-l scosese. Privind-o, o văzu mișcându-se în vreme ce apa înghețată lovi laterala bărcii, udând-o din nou. Stătea deja într-o băltoacă de câțiva centimetri. Hugh știa cât de rece și de adâncă era, pentru că și el stătea tot acolo, cu picioarele încrucișate, cu o mână pipăindu-i capul să-și dea seama cât de serioase erau rănile, în timp ce cu cealaltă mână se ținea cât putea de strâns de marginea bărcii.

– E moartă deja? întrebă James, fără vreo umbră de regret, băgând abia atunci de seamă că Hugh îi cerceta scalpul.

James fusese cel care o pocnise în cap cu pistolul când Hugh se apropiase de ea pe la spate, pe plajă.

– Nu-i moartă.

Dacă tonul lui Hugh voise să fie ironic, James nu păru să observe.

Părul femeii de sub degetele lui Hugh era ud, rece și fin. Se desprinsese din agrafe și îi atârna pe față ca niște gheme lungi și încâlcite de fire mătăsoase și, pe întuneric, păreau întunecate ca marea. Avea forme bine conturate, și totuși fusese ușor de

purtat în brațe. Știa și asta, doar atingând-o pentru că, după ce o prinsese din cădere, o așezase instinctiv cu burta pe umărul lui și o ridicase – operațiunea costându-l un scrâșnet din dinți pornit de la durerea din coaste.

Trebuise să se întărească pentru a nu mai simți junghiul ascuțit pe când o căra spre barca pe care, din cauză că evenimentele se succedaseră atât de repede, marinarii încă nu terminaseră să o protejeze cum trebuia. Dacă ar mai fi avut mult de mers, se temea că ar fi fost nevoit să renunțe la mândrie și să-i paseze povara lui James, care tot cloncănea pe lângă el ca o găină bătrână, de frică să nu se rănească pe drum. Nu i-ar fi plăcut deloc să i-o încredințeze lui James.

Târfa cea *trădătoare*.

Hugh își aminti intenționat de asta, agățându-se de cuvânt cu îndârjire, în efortul de a-și aduna toate puterile pentru ceea ce avea de făcut. Micuțul trup neajutorat și neputincios, ghemuit în fața lui, aparținea cuiva care îi punea în primejdie pe toți și Marea Britanie însăși.

Nu se va gândi la ea ca la o târfă trădătoare. Ci doar la o trădătoare, sexul nu avea însemnătate.

Acest gând îi întări inima. Cu toate astea, nu putu să nu bage de seamă că forma capului era negreșit feminină sub atingerea mâinii lui, pielea îi era catifelată și părul avea tendința tulburătoare de a i se încolăci pe degete. Afurisită treabă, o simțea într-adevăr ca pe o femeie.

Încercând să ignore acest aspect, atât cât putea, continua să o cerceteze. Eforturile nu-i fură zadarnice când dădu de ceva lipicios și cald chiar după urechea ei stângă: sânge.

– Sângerează.

Tonul lui era neutru. Trebuia să păstreze doar pentru el efortul pe care-l făcea să vadă „trădătorul" și nu „femeia". Stabilind că rana nu îi punea viața în primejdie, își descâlci degetele din pletele fine. O lovitură la cap va fi cel mai mic dintre necazurile ei acum că fusese prinsă, își spuse el neîndurător. Dacă chestiunea asta îl făcea să se simtă tulburat în sinea sa, era timpul să-și amintească faptul că, înainte de toate, era soldat în timp

de război. Nimeni nu-i promisese vreodată că lucrurile pe care va fi nevoit să le facă pentru țară vor fi ușoare sau plăcute.

– Aha, păi, nu-i de mirare. Am pălit-o pe hoașcă al naibii de tare.

James, care nu părea atât de măcinat de scrupule ca el însuși, privind genul prizonierului, se întorsese, privind peste umăr la *Nadine*, care era acum atât de aproape, încât atunci când se înălțară din nou pe creasta valului, tribordul ei se profilă deasupra lor ca un uriaș perete negru. Pe punte se zăreau fețe luminate de flacăra pâlpâitoare a felinarelor, când vreo șase oameni se îngrămădiră la parapet, gata să-i ridice pe navă. Pânzele goeletei erau coborâte, lăsând catargele dezgolite să străpungă întunericul ca niște degete scheletice care se întindeau către cerul încărcat de nori grei de furtună.

– Trage tare la babord! strigă cineva.

Bărbații făcură întocmai și pupa bărcii se legănă, rotindu-se.

Proptindu-se contra tangajului bărcii, cu o mână lipită ferm de spatele femeii pentru a o proteja, Hugh privi cum o scară de frânghie se desfăcea de pe laterala navei. Prima parte a misiunii sale era terminată: Pusese mâna pe trădător. În câteva minute vor fi în siguranță – cel puțin în ce privește pericolul reprezentat de mare – pe punte. Apoi va începe cea de-a doua parte a misiunii.

Gândindu-se la ce ar putea aduce cu sine, fața îi deveni rigidă, exprimând îndârjire.

– Haideți! strigă un marinar.

Marinarii traseră încă o dată cu forță la rame, trăgând barca în linie cu *Nadine*. Și asta chiar la timp. Furtuna se apropia cu repeziciune. Valurile deveniseră mai înalte, mai grupate, înspumându-se la vârf cu o furie crescândă. Chiar în timp ce Hugh observa asta, un alt balans puternic prinse barca, îndepărtându-i de navă în timp ce stropi înghețați se prăvăleau peste ei.

El înșfăcă haina femeii între omoplați – era o țesătură fină, scumpă – pentru a o proteja, pe când barca alunecă din vârful valului și se îndepărtă în chip supărător de *Nadine*. Ea se mișcă puțin, gemând. Din nou, el mai degrabă simți decât auzi sunetul slab pe care ea îl scosese. Suna neajutorat, așa după cum arăta și ea ghemuită la picioarele lui îndoite, ceea ce îi făcu poftă să-și izbească pumnul de ceva, de preferință fața lui Hildebrand.

Putea fi acuzat de multe, majoritatea acte de o desăvârșită depravare, dar, așa cum ar fi fost primul care să admită, nu lovise în viața lui vreo femeie.

Acum, pentru țară, probabil că trebuia să o tortureze și, cu siguranță, să o ucidă pe femeia asta.

Dumnezeule!

Spatele ei se arcui rezemat de palma lui deschisă în vreme ce inspira. Fără doar și poate, atingea o formă feminină. Îndoindu-și degetele într-un protest tăcut, Hugh se gândi din nou, încruntat, că Hildebrand făcuse o proastă alegere: nu era omul potrivit pentru misiunea asta.

Deși, în cele din urmă, avea să facă ce trebuia, așa cum făcea întotdeauna.

Se vede treaba că Hildebrand știuse și asta, se gândi Hugh cu amărăciune. Blestemat să fie.

Capitolul 3

Fără a fi pe deplin conștientă, Claire simți șocul apei reci ca gheața revărsate asupra ei și deschise ochii. Simțind înțepături, începu să clipească des și își dădu seama că senzația se datora apei sărate ce venea din mare. Marea era, bineînțeles, bestia greoaie pe spatele căreia părea că stă călare. Instinctul o avertiză încă o dată să nu arate că-și venise în fire din nou; își strânse degetele în pumn ca să reziste impulsului de a-și freca ochii ce o ardeau și continuă să clipească cu grijă, până ce o mare parte a durerii dispăru. Udă până la piele și atât de înghețată încât se simțea ca un pește expus pentru vânzare pe un pat de gheață, își dădu seama că era ghemuită pe fundul unei mici bărci cu vâsle, ce scârțâia în ghearele valurilor negre înspumate și ale vântului puternic, înaintând sigur și îndepărtându-se ferm de țărm și de urmăritorii ei.

În curând, când aveau să fie suficient de departe, iar ea urma să fie zvârlită peste bord.

O prinseseră.

Gândul o făcu să uite chinurile prin care trecea: ochii ce o înțepau, durerea de cap, mâinile și picioarele înghețate. Inima îi bătea cu putere. Stomacul se zbătea. Gâtul i se uscă. Frica îi încordă brusc mușchii, îi ascuți simțurile, o aduse într-o stare de maximă alertă, deși doar cu puține momente în urmă lupta cu rămășițele amețelii.

„S-o înecăm ca pe-o mâță smiorcăită" – aproape că putea auzi cruda nepăsare din vocea șefului. Era planul răpitorilor ei – planul pe care chiar acum îl puneau în aplicare. Își mișcă repede mâinile și picioarele. Nu erau legate. Oare, după ce o pocniseră, se hotărâseră să nu-și mai bată capul să o lege? Sau poate doar uitaseră, și dacă era așa, aveau să-și amintească de asta înainte de a o arunca peste bord? Bineînțeles că aveau s-o facă. Nu îndrăznea să parieze că nu o vor face. La urma urmei, miza în acest joc disperat era viața ei.

Aruncând o privire scurtă în jur, văzu că erau șase bărbați: patru la vâsle, doi așezați pe fundul bărcii cu ea între ei, păzind-o. Șase bărbați al căror scop era să o omoare.

Cum ar fi putut scăpa?

Simți un nod dureros în stomac în vreme ce nu putea tăgădui adevărul: de data asta, evadarea părea aproape imposibilă. În loc să aibă de înfruntat un singur bătăuș, așa cum se întâmplase la fermă, acum trebuia să reziste în fața a șase bărbați, fără a avea la îndemână o oală de noapte zdravănă. Iar în loc de fereastra ce se deschidea spre pământul solid, singurul loc unde putea să se ducă, în cazul în care izbutea să scape din mâna răpitorilor ei, era marea.

Pe de altă parte, indiferent cât de mică era șansa unui succes, trebuia să facă ceva. Dacă nu se hotăra, și încă repede, urma să moară.

Un geamăt i se urcă în gât. Îl înăbuși cu greu, înainte de a fi auzit. Instinctele îi spuneau să țâșnească în picioare, să se lupte, să fugă. Își dădu seama însă, că aceste instincte erau mai mult decât inutile în aceste împrejurări. Li se opuse, forțându-se să rămână perfect nemișcată, în timp ce cântărea situația.

De bine, de rău putea să înoate. Monstrul care era tatăl său și prietenii lui la fel de destrăbălați petrecuseră, într-o vară, câteva după-amiezi sportive, în timpul cărora le aruncaseră pe ea și pe sora ei mai mică, Beth, de pe o barcă într-un lac de lângă casa lor din Yorkshire, punând rămășag care dintre fete va ajunge prima la mal, fără a le păsa că ambele copile erau îngrozite și urlau ca din gură de șarpe. Greu de crezut, dar ea și Beth supraviețuiseră atunci, contrar tuturor așteptărilor, iar acum Claire se gândea că acele înfiorătoare lecții de înot s-ar putea să-i prindă bine.

Își aruncă din nou privirea în jur și această ultimă speranță fu nimicită. Nu putea înota în așa ceva – acest cazan clocotitor de valuri biciuite de vânt. Iscusința ei nu putea face față sălbăticiei mării.

Dar se temea că nu avea de ales: înota sau murea.

Luptând împotriva groazei crescânde care amenința să o imobilizeze, Claire mai aruncă atent încă o privire în jur. Barca era lungă, îngustă și expusă intemperiilor, alunecând și învârtindu-se în vreme ce înfrunta valurile. Înghesuiți în acel spațiu restrâns, bărbații nu erau decât niște siluete întunecate pe fondul luciului întunecat al apei și al întunericului fără formă al nopții cețoase. Cerul cu tunete era aproape la fel de negru ca și marea; luna era complet acoperită de nori. Vuietul mării era întrerupt de sunetul ritmic al vâslelor ce se cufundau în apă.

Dosul palmei unui bărbat o apăsa incomod între omoplați. Cugetând la asta, Claire se încruntă. Spatele ei era ghemuit lângă piciorul lui osos; băgă de seamă că el o ținea strâns de rochie, asigurându-se astfel că nu o va pierde înainte de vreme în marea agitată. Putea să-i simtă forma pumnului ca pe o piatră mare apăsându-i carnea, singura parte pozitivă fiind că atingerea o încălzea ușor. Cu toate că nu o liniștea deloc strângerea asta; nu atunci când se gândea la ea. Cu o luciditate înfricoșătoare, prevăzu că imediat ce vor ajunge la destinație, oricare ar fi fost – probabil undeva foarte departe de valurile care se spărgeau, așa încât corpul ei să nu fie aruncat imediat pe țărm – el va folosi strânsoarea împotriva ei. O va împiedica să evadeze în timp ce o să-i lege mâinile și picioarele și o să o arunce peste bord.

Mai bine să sară ea însăși, nelegată, din proprie voință, decât să aștepte ca ei să o lege și să o azvârle.

Înțelegând asta, își închise strâns ochii, iar inima i-o luă la galop. Mai bine să se înece singură decât să-i lase pe ei să o facă? Cum așa? Când ești mort, ești mort.

Așa de tare nu voia să moară. Nu în seara asta. Nu până când nu va fi o bătrână, foarte bătrână doamnă, și atunci, rogu-te Doamne, liniștită în patul ei.

În interesul supraviețuirii, se forță să își deschidă din nou ochii, de data asta doar mijiți. Acolo, exact în direcția unde se uita, erau câteva lucruri vârâte sub una dintre bănci: un colac de frânghie, un felinar vechi, neaprins, și un urcior. Un urcior mare cu mâner și dop, făcut dintr-un fel de lut deschis la culoare. Abia putea să-și dea seama de forma lui turtită, prin întuneric. Chiar în momentul în care privirea ei disperată îl studia, balta de apă în mișcare de pe fundul bărcii îl prinse și-l întoarse pe o parte și apoi îl împinse către ea. Orice ar fi fost înăuntru – poate alcool sau apă – nu mai era. Plutea.

Plutea.

Într-o străfulgerare, Claire știu ce avea de făcut. Îi era frică să se miște – bărbații nu-i dădeau atenție, și ea voia ca lucrurile să rămână așa – dar urciorul o lovi în genunchi când barca se înclină și știu că se va îndepărta de ea din nou, imediat ce barca se va redresa. Știu, de asemenea, că urciorul era cea mai bună șansă a ei – poate chiar singura – de supraviețuire.

Înălțând încă o rugă fierbinte către ceruri, făcu o mișcare pe furiș și reuși să-și încleștеze mâna pe mânerul lunecos.

– Te-ai trezit, așa-i?

Probabil că bărbatul cu pumnul pe spatele ei văzuse sau îi simțise mișcările, pentru că se aplecase spre ea, întinzându-se să-i vorbească aproape în ureche. Căldura răsuflării sale îi atinse ușor obrazul. Accentul lui îl situa în înalta societate britanică și o surprindea, dat fiind modul de exprimare al complicilor săi. Înainte de a se putea gândi, involuntar, își ridică privirea, observând strălucirea ochilor lui, culoarea închisă a părului și a pielii, umerii lați ce o intimidau, profilați pe fundalul valurilor

ce se înălțau. Deodată, orice gând logic o părăsi, dându-și seama că poate privea în ochii ucigașului ei.

O groază puternică o încremeni pe loc. Nu mai respira. Chiar și în poziția în care el stătea pe fundul bărcii, cu picioarele încrucișate, putea spune că era un bărbat masiv. Un bărbat masiv, musculos, puternic și bine făcut. Putea să o omoare cu ușurință, doar cu mâinile goale, dacă ar fi vrut – și mai erau încă cinci ca el.

Nodul din stomac se răsuci și mai puternic. Luptându-se cu panica, se strădui să respire din nou și inhală, tremurând, aerul cu miros de sare și pește.

Acum ori niciodată.

Apucând urciorul ca și când ar fi fost singura speranță de salvare – ceea ce într-adevăr și era –, Claire recurse la toată puterea și hotărârea pe care încă le mai avea și se ridică în genunchi. Rochia i se eliberă din mâna lui. O privi cu surprindere, în vreme ce mâna i se lăsă în jos. Stând în genunchi, iar el așezat cu picioarele încrucișate în fața ei, se găseau de fapt față în față. Privirile li se întâlniră, se fixară pentru un scurt moment. El deschise gura, vrând să spună ceva, când ea legănă arma improvizată spre el într-un arc al disperării. Urciorul greu se izbi de partea laterală a feței, făcând un zgomot ce se auzi clar, acoperind vuietul mării.

– Drăcia dracului!

Ducându-și o mână la față, căzu pe spate exact când impactul loviturii îi scutură mâna făcând-o aproape să scape urciorul. Ținându-se de el din răsputeri, cu inima să-i spargă pieptul, se ghemui neîndemânatic într-o parte.

– Stăpâne Hugh!

Celălalt bărbat care ședea și el cu picioarele încrucișate, era de-acum în genunchi și o prinse de fustă, trăgând-o înapoi, exact când voia să se arunce în mare. Smucindu-se să se elibereze, se desprinse cu ajutorul bărcii care se legăna și se rostogoli lângă bărbatul pe care îl lovise. Pentru o clipă, Claire simți trupul masiv al acestuia lângă spatele ei. Apoi el o apucă de mână, provocându-i durere, iar ea, cu puterea născută

dintr-o cumplită disperare, se întoarse spre el lovindu-l cu urciorul și țipând ca scoasă din minți.

– Doamne Dumnezeule! Înșfac-o, James!

– Înțeles, am prins-o!

Ea se clătina încă, pe când cel de-al doilea bărbat o apucă de după talie și o ridică. Îl simțea mai moale decât pe primul; suprafața moale a burții lui îi adăposti spatele. În capăt, vâslașii strigară, mișcându-se atât de neatent să sară în ajutorul tovarășilor lor, încât aproape că răsturnară barca ce deja se clătina puternic.

Disperată, Claire izbi cu cotul în burta pufoasă. El gemu, slăbind strânsoarea. Reuși să se elibereze doar ca să fie prinsă de încheietura mâinii de către primul bărbat. Cu inima bubuindu-i în piept și gâtul atât de uscat încât sunetele scoase erau mai degrabă niște croncăneli aspre, se răsuci pe loc.

– Gata, scorpie ce ești!

El rosti vorbele printre dinți. Gâfâia, dar nu o scăpă din mână, ținând-o ca într-o menghină. Pentru o clipă, când trase aer în piept, se uită în ochii lui, care în lumina cenușie erau negri și nemiloși ca două hăuri îngemănate. Putu să vadă strălucirea dinților pe când își mișca buzele. Mâna ei stângă era prinsă între ei doi, în vreme ce cu mâna dreaptă o ținea după talie. Mâna ei dreaptă mai era încă pe urciorul cu care înfruntase moartea. În spatele ei, al doilea bărbat se întindea să o prindă.

Lupta se terminase.

Dar nu. Lupta asta era pentru viața ei și nu se va da bătută, nu putea fi înfrântă atâta vreme cât mai respira. Spaima alimentată de răsuflarea înghețată a iminentei ei dispariții îi dădu un ultim impuls de putere. Iute ca o pisică, se întinse în față și își înfipse dinții în mâna ce o ținea captivă.

– Au!

El țipă, retrăgându-și mâna și, deodată, ea se trezi liberă. Ținându-și încă mâna pe urcior cât putu de strâns, sări într-o parte. Barca se clătină, accidental de data asta, și, fără a depune cel mai mic efort, căzu dintr-odată din barcă, rostogolindu-se cu capul înainte în adâncurile înghețate ale mării înspumate.

Capitolul 4

Apa era atât de rece, încât după ce marea o înghiți, pentru o clipă, părea că toate părțile corpului ei încetaseră să funcționeze. Apoi, inima reîncepu să bată cu putere. Sângele cald începu să circule cu viteză prin vene. Își deschise ochii și se putu mișca din nou. Un val de entuziasm o cuprinse. Reușisei! Evadase!

Din păcate, bucuria fu de scurtă durată. Luptând cu un curent ce părea hotărât să o tragă în adâncuri, împiedicată de greutatea rochiei ude ce se înfășurase în jurul picioarelor, se trezi în voia mării. Aerul deveni absolut necesar; se zbătu să iasă la suprafață. Deși avea ochii deschiși, nu putea vedea nimic; în întunericul de nepătruns, sus și jos erau, în mod înfiorător, unul și același pentru ea.

Dar urciorul plin cu aer avea tendința de a se ridica. Așa cum știuse, asta va fi salvarea ei. Agățată cu disperare de el, se ridicară împreună. Capul ieși la suprafață și se relaxă ușurată. Înghiți lacom aerul ca un înfometat mâncarea – și apoi un val se prăbuși deasupra ei și o afundă, tușind și înecându-se, înapoi în adâncuri.

Din nou, urciorul se ridică la suprafață luând-o cu el. Apoi, degetele ei înghețate o trădară – nu mai puteau să-și mențină încleștarea pe suprafața alunecoasă. Acum degetele se țineau strâns de mâner și dintr-odată urciorul îi scăpă din mână ca un porc unsuros.

Înspăimântată, Claire întinse mâna după el, dar acesta dispăru într-o clipă în negura învolburată de deasupra capului ei. Cuprinsă de panică, zbătându-se, încercă disperată să înoate și membrele ei își amintiră mișcările. Dar se lupta fără vlagă și, spre disperarea ei, își dădu seama că micile ei eforturi erau fără de folos în fața atotputernicei mări.

„O să mor", se gândi ea, fără a-și da seama pe deplin de adevăr, deși acum, parcă pentru a o pregăti, cuvintele i se formară clar în minte. Fără forța de ascensiune a urciorului pentru a-i pune stavilă, gura uriașă a turbionului o sorbi înspre adâncuri.

Inima ei se zbătea. Plămânii o dureau și o ardeau. Trebuia să respire, dar nu avea aer. Era numai și numai apă de jur împrejur, în ochi, urechi, încercând să intre în gură și nas, înghețând-o, sufocând-o...

Trebuia să aibă aer. Cum să ajungă la suprafață? În acea întunecime lichidă și confuză, deveni în întregime dezorientată, neputând să discearnă unde e sus și unde e jos. Nu că ar fi contat. Oricât ar fi încercat, nu putea să înoate într-o astfel de apă. Eforturile ei de a-i înfrunta forța erau jalnice. Se descotorosea de ea, mestecând-o și scuipând-o după bunul ei plac. Era tot atât de neajutorată în fața ei ca un prunc.

Era ciudat că de fapt nu-i mai era teamă, cugeta ea în timp ce membrele înghețate deveneau tot mai grele și stângace și eforturile mai firave. Era tot mai amețită și mai năucită. Inima ce încă îi mai bătea disperată, devenise grea și umflată ca și când urma să explodeze în orice clipă. Plămânii îi vibrau. Asta era tot ce putea face pentru a nu ceda nevoii presante de a inhala și a isprăvi cu totul. Să inhaleze apă... adică să se înece. Tulburată, se întrebă: „Oare înecul doare?"

Înspăimântată din nou, Claire își dădu seama că era pe punctul de a-și pierde cunoștința, de a ceda frigului, lipsei de oxigen, întunericului, disperării.

În minte-i apărură imagini ale surorilor ei: Gabby și Beth – una subțire, cu părul castaniu, însărcinată cu primul ei copil; cealaltă o frumușică roșcovană și durdulie, așteptând cu nerăbdare primul ei sezon. Vor fi zdrobite de durere dacă ea va muri. Debutul lui Beth va trebui amânat. Pentru că Gabby era indisponibilă, Claire se oferise să o introducă în societate pe sora ei mai mică în primăvara asta. Deja făcuse planuri să se întâlnească cu Beth la Londra, în martie. Acum Beth trebuia să aștepte încă un an. Și Twindle va suferi. La fel și mătușa Augusta, în felul ei posac. Și Nick, soțul lui Gabby, va suferi, deși mare parte din atenția lui va fi concentrată asupra lui Gabby, care era deja chinuită din cauza sarcinii. David, soțul ei, nu va jeli. Ah, desigur că va înscena un spectacol măreț al tristeții, împreună cu mama lui, dar în adâncul inimilor lor, nu vor plânge după ea.

Amărăciunea acestui adevăr o trezi din nou pe Claire. Împotrivindu-se, se luptă din nou să iasă la suprafață; brațele ei vlăguite se zbătură...

Mâna ei dădu peste ceva – ceva solid – ceva acoperit de haine. Dintr-odată fu înșfăcată de păr. Durerea bruscă și ascuțită simțită pe pielea capului o făcu să icnească, ceea ce fără îndoială ar fi dus pe loc la sfârșitul luptei. Își roti capul, dar apa asta care o ținea captivă era neagră ca iadul: nu putea să vadă ce o prinsese. O trăsese în direcția în care bănuia că era suprafața. De aceea, nu se zbătu când fu remorcată. Se lăsă dusă, folosindu-și mâinile și picioarele să împingă apa neagră. Plămânii o dureau, instrumente de tortură aflate în pieptul ei. Inima i se zbătea în piept ca aripile unei păsări captive într-o colivie. Sângele îi bubuia în tâmple. Deodată, își dădu seama că primise răspuns la întrebare: Da, înecul era dureros.

Odată cu acest gând, ca prin minune, capul îi apăru la suprafață. Ochii larg deschiși care o usturau înregistrară imagini ca prin ceață ale valurilor ce se formau, cu creste înspumate, pe fundalul unui cer fără stele. Gura i se deschise instinctiv ca a unei păsărele flămânde. Trase în piept aer, binecuvântatul aer, respirând lacom. Dar marea învolburată năvăli din nou deasupra ei chiar atunci când își umplea plămânii cu aer, forțând-o să se scufunde din nou.

De data asta însă, în vreme ce se îneca cu apă sărată și lupta să nu se scufunde în adâncurile înghețate, nu mai era singură. Simți o prezență masivă ce lovea și se lupta împreună cu ea. Ceva se înfășură în jurul mijlocului ei – bănuia că e un braț. După mărimea și forța lui, un braț de bărbat. Oricine o smulsese din adâncuri trăgând-o de păr, era încă prezent aici. Unul dintre pretinșii ei asasini, dedicându-și eforturile salvării ei din adâncuri doar pentru a o putea îneca după bunul-plac? Absurditatea asta era greu de imaginat.

În acest moment nu ar fi putut să-i pese mai puțin de motivele lui, se gândi ea în timp ce plămânii începură să o ardă din nou. Tot ce-și dorea era să aibă aer să respire...

La fel de neașteptat cum se scufundase, ieși din nou la suprafață. Sau mai degrabă, ieșiră amândoi. Salvatorul ei era exact

în spate. Îi auzi gâfâielile aspre în căutarea aerului, ce le accentuau pe ale ei. Mâna lui o înlănțuia chiar pe sub sâni, în jurul coastelor. O prinsese cu putere, ca o cătușă, cu spatele la pieptul lui, sprijinită de un corp masiv, puternic, într-o continuă mișcare, luptându-se să poată pluti. În ciuda eforturilor lor conjugate, bărbia ei abia depășea talazurile mării.

Cu toate astea, putea respira.

– Stăpâne Hugh!

Instinctiv, Claire privi în direcția strigătului. Fusese atât de concentrată să respire, încât abia acum băgă de seamă barca ce înfrunta valurile la mică distanță de ea. Felinarul fusese aprins; ținut la înălțime, lucirea lui aurie lumina barca precum și apa neagră și tulbure. Atât ea cât și salvatorul ei erau încă departe.

– Aici!

Strigătul de răspuns îi bubui în ureche, răgușit, dar puternic și tare. Claire tresări și simți brațul care o cuprinsese mai puternic pe sub sâni. Pieptul pe care se sprijinea, vibra. Simți mișcările unor picioare puternice lovind lângă ea, văzu un braț bronzat într-o mânecă albă udă leoarcă, perechea celei care o ținea strâns lângă el, ce își croia drum prin apa întunecată din fața ei, și încercă din nou să ajute. Dar membrele ei erau neputincioase și mișcările, slabe.

– Împotrivește-te, scorpie, și te las inconștientă.

Amenințarea era un urlet sălbatic în urechea ei. Simți asprimea unui maxilar ca de șmirghel pe obraz, în timp ce el îi vorbea, și își dădu seama că strânsoarea devenise mai puternică și o durea.

– Nu mă împotrivesc.

Aproape că nu își mai recunoștea vocea. Era răgușită, aspră, abia se auzea peste vuietul mării. Nici măcar nu era sigură că o auzise.

Își dădu seama cu o tristă luciditate că era peste puterile ei să mai lupte. Era total epuizată. Să respire era tot ce mai putea face. El singur era cel ce îi menținea la suprafață pe amândoi. Mâinile și picioarele ei erau amorțite și aproape fără viață. Chiar să fi vrut, nu mai putea să i se împotrivească. Dar nu voia. Perspectiva de a se îneca, ceea ce s-ar fi și întâmplat dacă îi dădea drumul, o îngrozea cel mai mult acum; chiar mai mult decât el.

Încă un val i se sparse în față. Claire se înecă, gâfâind, în vreme ce torente de apă se revărsau asupra ei. Împinsă în adânc, își mișcă picioarele amorțite doar sub impulsul voinței. Brațul ce o ținea sub sâni se strânse necruțător pe când el dădea din picioare împreună cu ea. În câteva secunde, capul ei își făcu din nou apariția la suprafață și trase cu putere aer în piept.

– Stai liniștită, luate-ar naiba!

Și el era avid după aer. Ea îi putu auzi respirația aspră chiar în momentul în care maxilarul lui neras o zgârie din nou pe față. O strângea atât de tare, încât abia putea respira. Se mișcă, într-o slabă încercare de protest.

– Nu pot respira. Mâna ta...

Scoase un sunet aspru, dar probabil că înțelesese, pentru că slăbi foarte puțin strânsoarea. Ea inspiră recunoscătoare. Inima încă îi bătea să-i sară din piept, iar membrele parcă erau din plumb. Dintr-odată, își simți și capul uimitor de greu, prea greu ca să-l țină pe umeri. Și-l lăsă pe spate și găsi un loc să și-l odihnească pe umărul lat al salvatorului ei. O privire piezișă îi arătă că avea gura deschisă, respirând din greu, ca și ea. Ceea ce zări din profilul lui era luminat în auriu difuz. Fruntea, nasul și bărbia, remarcă ea pe fugă, erau bine conturate și cu siguranță masculine.

– Stăpâne Hugh!

Strigătul, mai puternic decât înainte, o făcu să se întoarcă spre stânga. Acolo, ca prin minune, se afla barca, doar la un metru distanță. Desigur că de la felinarul ridicat venea strălucirea ce sublinia trăsăturile feței salvatorului ei. Acum se găseau în raza lui de lumină.

Chiar atunci când văzu asta, o frânghie ondulată ca un șarpe zbură prin aer și atinse suprafața apei lângă ei, înainte de a se scufunda cu repeziciune. El o apucă înainte de a dispărea, o puternică mână de bărbat prinzându-se viguros de frânghia salvatoare și, cu o serie de mișcări abile din încheietura mâinii, o înfășură de câteva ori în jurul palmei. Apoi o închise în pumn și datorită eforturilor lui sau ale bărbaților din barcă, fură trași prin apă cu o forță ce sfida valurile înfuriate.

Și astfel se sfârși încercarea de a evada, se gândi ea sumbru. Claire acceptă asta, chiar în momentul în care își dădea seama că siguranța reprezentată de barcă era doar o iluzie. Nu făcea decât să schimbe o moarte înspăimântătoare cu alta, care avea să vină mai târziu.

Dar perspectiva vieții, indiferent pentru cât timp i se permitea, era de-a dreptul plăcută.

Când doi bărbați se întinseră peste marginea bărcii și o prinseră de subsuori, ridicând-o în barcă, nu putu să fie decât recunoscătoare.

– Fiți cu ochii pe ea! spuse salvatorul ei în vreme ce ea se prăbușea tremurând, îngrămădită pe fundul bărcii.

Tușind, tremurând și scuturându-se în încercarea de a elimina apa din corp, zăcea ghemuită la fel ca înainte, dar conștientă și lecuită de orice gând de evadare. Își simțea limba umflată și amorțită. Ochii o înțepau.

Privi cu ochii împăienjeniți cum și el era la rândul lui ridicat din apă. Strâmbându-se, se mișcă astfel încât să stea aproape de corpul ei zgribulit. Spatele i se rezema de marginea unei bănci, iar brațele lui erau întinse peste genunchii îndoiți, așa încât avea mâinile libere. Erau mâini puternice cu degete lungi de pe care apa se scurgea într-un ritm neîntrerupt. Și el tușea, deși nu atât de tare ca ea și apoi tusea se transformă într-un șuierat. Putu să audă zgomotul de durere făcut de aerul ce trecea printre dinții lui când inspira.

Celălalt bărbat, cel cu felinarul, se ghemui lângă el, privindu-l îngrijorat. La lumina sa, văzu că acesta avea o barbă îngrijită și era destul de rotofei, după cum bănuise. Pe de altă parte, salvatorul ei era musculos și subțire.

– Pentru Dumnezeu, stinge felinarul, spuse salvatorul ei printre gâfâieli.

– Ah, da.

Deschise ușița felinarului și stinse flacăra. Cufundată iarăși în întuneric, barca plutea în tăcere pe valuri, tot ce se auzea fiind mormăielile marinarilor și zgomotul vâslelor cufundate în marea ce vuia.

– Bea asta, stăpâne Hugh.

Bărbatul durduliu scoase un urcior asemănător cu cel care o sedusese și o trădase și îl ținu la buzele salvatorului ei. Scoțând un sunet de supărare, el luă urciorul și dădu pe gât o dușcă zdravănă. Lăsându-l în sfârșit jos, își șterse buzele cu mâneca.

– Dă-i și ei, arătă el spre Claire.

Grăsanul o privi cu aversiune, dar îi întinse urciorul.

– Tu de colo. Bea.

Auzi cuvintele însoțite de dușmănia ce se simțea în ele, dar chiar dacă ar fi vrut, orice fel de mișcare era peste puterile ei, deocamdată. Când ea nu răspunse, el scoase un sunet iritat în barbă și se întinse să-i ridice capul așa încât să se sprijine pe piciorul lui. Îi puse urciorul pe buze și îl înclină. Claire deschise instinctiv gura și înghiți un șuvoi de lichid.

Simți că era bere, atât de aspră și de neplăcută la gust, încât aproape se înecă. Dar era umedă și răzbi prin oribilul gust sărat ce îi stăpânea gura. Înghiți o dată și încă o dată. Când ajunse în stomac, simți o ușoară căldură bine-venită. În sfârșit, tușind, nu mai putu bea și împinse urciorul. Fără o vorbă, grăsanul se îndepărtă.

Epuizată atât psihic, cât și fizic, redusă la un fel de gelatină tremurândă, zăcea jalnic la picioarele salvatorului ei, scăldată în apa de mare. Nu mai tușea, dar era atât de înghețată și istovită, încât abia dacă-și putea da seama de ce se întâmpla în jurul ei.

Cineva îi trase încheieturile mâinilor la spate și le legă, iar ea nu se opuse. Apoi o legară și de picioare, nu strâns, dar suficient pentru a o împiedica să-și folosească membrele. Uitându-se în jos, văzu că grăsanul era cel care o lega. Evident că lua măsuri de prevedere împotriva unei alte tentative de evadare.

Sau poate o lega pentru a o putea arunca înapoi în mare?

Privirile li se întâlniră când și ultimul nod fu legat, dar nu văzu în ochii lui nici răutate, nici antipatie. Ar fi trebuit să-i fie frică, știa, dar nu simțea decât resemnare. Închizând ochii, își dădu seama că îi părea bine de completa indiferență ce o cuprinsese. Făcea ca totul să poată fi suportat mult mai ușor, cum ar fi faptul că mai devreme sau mai târziu în acea noapte de coșmar, avea să moară.

Câteva minute mai târziu, strigăte și o mișcare a marinarilor o făcură să mijească ochii. Un fior de spaimă pătrunse prin apatia ce o învăluise, în vreme ce se întreba dacă toată agitația asta însemna că timpul i se scursese. Ochii îi întâlniră o navă uriașă și întunecată, ridicându-se ca un munte în fața micii bărci. Băgă de seamă că barca era acum așezată paralel cu enorma navă.

Încruntându-se, Claire încercă să facă legătura între apariția navei și ceea ce știa despre planurile răpitorilor ei și nu reuși. Încă își bătea capul cu asta, când se aruncară și se prinseră parâme, iar barca fu proptită.

– Tu, ia-o.

Vocea era a salvatorului ei. Vorbele erau evident un ordin. Claire își roti privirea să-l poată vedea, în vreme ce barca se clătina ca amețită, când un marinar vânjos păși peste banca de lemn din spatele ei și, cu brațele larg deschise, se aplecă peste ea. Fără vreo avertizare, fu ridicată în brațe și aruncată peste un umăr solid, fiind lăsată să se legene cu capul în jos, în timp ce bărbatul ce o căra se cățăra pe o scară de frânghie ce fusese aruncată de pe navă.

Capitolul 5

Scara părea foarte fragilă, învârtindu-se și se balansându-se cu fiecare val al mării, dar marinarul părea că nu are nici o problemă în stăpânirea ei, chiar și cu o greutate în plus. Cât despre ea, Claire nu protestase. O singură privire aruncată în hăul de apă neagră și tulbure îi fusese de ajuns ca să-și dea seama că ar fi fost o nebunie sinucigașă să o facă, și în plus o cuprinsese și o amețeală ce-i provoca greață.

În timpul periculoasei ascensiuni ce parcă dura de o veșnicie, rămase nemișcată ca un sac de cartofi, cu ochii închiși și cu mintea concentrată, închinând rugi fierbinți. Având mâinile legate la spate, nu putea să se echilibreze. Corpul ei scuturat de frisoane aluneca la fiecare mișcare a marinarului. Dacă ar fi

scăpat-o din mână, s-ar fi prăbușit direct în barca de dedesubt sau, și mai rău, în valurile flămânde.

„Rogu-te, Doamne, nu mă lăsa să mor în seara asta", era tot ceea ce putea repeta la nesfârșit în minte. Avea impresia că spunea asta încontinuu. Cum, cum de ajunsese așa? Cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă, se afla în siguranța trăsurii ei.

Cu un salt și o zdruncinătură ce aproape o făcu să-și muște limba, ajunseră la bord.

– Iete-te! Tânărul Corbin reuși, în sfârșit, să ne-aducă un cadou!

– Bună treabă mai făcuși, flăcăule!

– Mai că mi-aș da rația de rom pentru una ca ea.

– Ah, face mai mult de-atâta! Io ți-o spui: poa' să-ți dau ceasu' meu pentru ea.

Se părea că întregul echipaj îi înconjurase, cu fluierături și comentarii care de care mai nerușinate, încât Claire se sili să nu le audă, în vreme ce se mișcau de-a lungul punții. Claire își deschise ochii atunci când, fără de veste, fu aruncată de pe umărul marinarului în brațele unei adunături de bărbați foarte nerăbdători să pună mâna pe ea. Cam șase din ei o prinseră, mâinile lor lacome salvând-o de la o cădere dureroasă pe punte. Dar, după câteva clipe îi veni în minte că ar fi fost de preferat chiar și căderea în locul modului în care o ținuseră ei. Legată cum era, nu putuse să-i împiedice să n-o pipăie pe după genunchi, pe pulpe și chiar pe coapse. Când o înșfăcară, își dădu seama cu groază că picioarele ei erau dezgolite; își pierduse botinele și ciorapii în apă, fără a-și da seama. Mai multe mâini se vârâră pe sub brațele ei, unde își înfipseră degetele mult prea aproape de sânii ei. Îngrozită, Claire își dădu seama că bărbaților le plăcea și se distrau atingând-o.

Se scutură, dezgustată. Gândindu-se ce ar putea să facă în continuare, stomacul i se zbătu precum marea învolburată. Un val de adrenalină o întări. Mușchii i se încordară, răspunzând chemării. Crezuse că era atât de epuizată încât nu mai putea lupta. Înfruntând această oribilă nouă amenințare descoperi cu infinită recunoștință că se înșelase.

– Dați-mi drumul!

Ţinută de cine ştie câte perechi de braţe culcată pe spate, paralel cu puntea, luptă să se elibereze, zvârcolindu-se ca omida ce se eliberează din cocon. Evident că nu luară în seamă eforturile ei, scoţând doar rânjete şi un chicotit comun ce suna a satisfacţie atunci când ea reuşi să-i dea un şut în burtă, cu picioarele legate, unui bătrân aproape ştirb, făcându-l să se îndoaie de mijloc. Un bărbat legănă felinarul peste ea; ceilalţi se îngrămădiră mai aproape, holbându-se.

– E-o bucăţică bună tipa asta!

– Daţi-mi drumul! Luaţi-vă mâinile de pe mine!

Furia alimentată de lupta dusă de-a lungul vieţii respingând bărbaţii cu gânduri necurate o făcu să strige cu şi mai multă putere.

– Hait! Chiar m-a băgat în sperieţi!

Un hohot de râs zgomotos întâmpină această izbucnire; mâinile ce o ţineau se mişcară, strângând-o mai tare. Furioasă din cauza neputinţei, scoase un şuierat printre dinţi şi încercă din nou să lovească. Legată cum era, încercarea fu sortită eşecului. Tot ce izbuti fu să le dea mai multe motive să se holbeze în timp ce râdeau şi se fereau.

– Ei, drăcia dracului, se pare că ne-am pricopsit cu o afurisită de sirenă!

– Aşa-i, da' dacă-i pe jumate aşa de rece pe cât o simţesc io, crez că nu ne-o-nveseli prea tare.

– Hawks, eşti prost, las' că o-ncălzim noi mai întâi.

– Dac-aveţi nevoie de voluntari, o-ncălzesc io.

Pe faţa căruntă a ultimului vorbitor se lăţi un rânjet; un alt bărbat mai tânăr, bărbos, se apropie atât de tare, încât putu să-i simtă respiraţia acră. Voia să o sărute, îşi dădu ea seama cu repulsie şi, dintr-o mişcare, îşi întoarse faţa într-o parte. Buzele lui umede şi calde doar îi atinseră gâtul. O trecură fiorii. Camarazii lui încuviinţară, urlând.

– Încetează! Lasă-mă în pace!

Lupta era inutilă, dar continuă să o facă. O mână o atinse mângâind-o pe spatele pulpelor goale. Acritură reveni într-o nouă încercare de sărut. Pieptul lui Claire se strânse şi gura i se uscă

de frică în vreme ce îl evită a doua oară. Nu trebuia să fie prea deşteaptă ca să-şi dea seama ce va urma. N-ar fi putut suporta...

– Gata, încetaţi! Tu de colo şi tu: Duceţi-o în cabina mea.

Cu puţin timp în urmă, vocea aceea răguşită o făcuse pe Claire să simtă fiori de gheaţă pe şira spinării. Acum o primea cu aceeaşi bucurie cu care ar fi întâmpinat soarele de dimineaţă. Vocea era a salvatorului ei – stăpânul Hugh, aşa cum i se adresase dolofanul – care se afla şi el pe punte şi îi potoli imediat pe bărbaţii ce o ţineau. Acritură se îndreptă de spate. Mâna care alunecase pe coapsele ei se retrase. Hugh nu se opri, ci merse mai departe pe lângă ea şi oamenii adunaţi, privindu-i doar în treacăt. Era evident că se aştepta ca ordinul dat să fie adus la îndeplinire. O privire fugară îi confirmă ceea ce văzuse mai devreme, că el era înalt şi subţire, lat în umeri, cu supleţea naturală a unui atlet. Era la fel de ud ca şi ea: părul, lung până la umeri din care picura apă era strâns lipit de ţeastă şi lucea ca o focă neagră în lumina felinarului. Îmbrăcămintea – o cămaşă albă şi pantaloni negri – era udă leoarcă, lipită de corp. Şi el îşi pierduse încălţămintea şi ciorapii în apă. Picioarele lui goale erau albe pe scândura neagră a punţii şi lăsaseră o dâră de apă în urmă.

– Hei, şefu', ce rău face dacă ne jucăm o ţârâ cu ea? se auzi o întrebare linguşitoare aruncată după ce Hugh trecuse de ei.

– M-aţi auzit. Duceţi-o în cabina mea.

Bărbatul era duşmanul ei şi voia să-i facă rău. Cu toate astea, sărise în apă să o salveze şi acum îi potolise pe marinari. Nu era prietenul ei, ştia. Dar dintr-odată, părea a-i fi aliat mai mult decât oricine altcineva. Însă de ce o salvase şi, mai precis, cum se potrivea acest întreg scenariu cu planurile răpitorilor ei de a se descotorosi în cele din urmă de ea, n-avea nici cea mai vagă idee.

Era posibil ca şeful să fi spus adevărul, la urma urmelor, şi să fi fost plătită recompensa, se gândi ea tulburată. Poate că, în loc să vrea încă să o omoare, o transportau într-un loc unde să fie eliberată?

O, da, şi poate că într-o bună zi, de dimineaţă, se va trezi regina Angliei, îşi spuse Claire ironică.

Licărirea de speranţă abia apărută în mintea ei se stinse ca o flăcăruie în bătaia vântului. Cu toate astea, nu încercă să opună

rezistență atunci când două brațe o cuprinseră mult prea intim de subraț și alte două de picioare, chiar deasupra frânghiei ce le lega, și fu purtată spre scara tambuchiului printre bombăneli și multe priviri crâncene aruncate în urma lui Hugh.

Când asprul vânt al nopții o lovi, Claire începu să tremure fără să se poată controla. Abia atunci își dădu seama că tremurase fără încetare. De frică, la fel de mult ca și de frig.

Ce-o aștepta acum?

– Am impresia că ți-ai cam aranjat treburile, așa-i?

Hugh se oprise din mers și acum stătea la mică distanță de un bărbat slăbuț, cu perucă, de înălțime medie și îmbrăcat cu haine scumpe, văzu Claire. Presupuse că el vorbise.

În spatele lor, se afla cabina căpitanului în care era întuneric, și duneta ce forfotea de activitate. Frânghii pocneau în vânt și pânzele albe, palide năluci în întuneric și umflate cu putere de vântul ce sufla, erau ridicate pe catarge. De la distanță, suficient de tare ca să acopere vuietul mării, se auzi un sunet metalic, ca un scrâșnet de manivelă rotită, făcând-o pe Claire să decidă că era ancora ce se ridica.

– Da, căpitane, așa-i, și mulțumesc pentru ajutorul dat și pentru că mi-ai împrumutat nava, spuse Hugh pe un ton politicos.

– Ah, poți fi sigur că plăcerea a fost de partea noastră. La urma urmelor, suntem toți supușii credincioși ai Majestății Sale.

Fiind cărată neglijent în jos pe o scară înclinată cu trapă și de-a lungul unui culoar îngust ce scârțâia, trecând pe lângă nenumărate vrafuri de pânză și mormane de butoaie bine fixate, Claire nu auzi restul discuției. Dar îl auzi pe căpitan câteva minute mai târziu, jos:

– Eliberați frânghiile alea! Mai vioi, flăcăi, am plecat!

Urmând acest îndemn, nava se ridică mult pe val, înaintând din ce în ce mai repede. Nu-i plăcuse niciodată să călătorească și remarcă plină de îngrijorare tangajul. Din fericire, stomacul ei era aproape gol; mâncase ultima oară când trăsura se oprise la un han de pe drum pentru odihna cailor și atunci luase o ceașcă de ceai și pâine cu unt. Cu Alice – dar nu era momentul să se gândească acum la biata ei cameristă sau la soarta ei. Nu putea face nimic pentru ea, pentru vizitiul John sau pentru oricine

altcineva. Trebuia să încerce, dacă putea, să se salveze și să nu se mai gândească la altcineva.

Era trecut bine de miezul nopții, dacă făcuse bine calculele, așa că masa aceea frugală fusese cu mai mult de douăsprezece ore în urmă. Totuși, Claire simțea din ce în ce mai tare tangajul, pentru că fusese dusă într-o cabină joasă atât de mică, încât un om în toată firea putea să-și întindă brațele și aproape să atingă ambii pereți în lățime, cât despre lungime, se părea că bărbații care o duceau se cam călcaseră pe picioare odată ce păsiseră în cabină. Simți cum o înconjura căldura și băgă de seamă că acolo jos, apărată de vânt, temperatura era destul de plăcută. La intrare, fură întâmpinați de o puternică înclinare a vasului în timp ce un val puternic se spărgea de carenă. Zgomotul făcut era ca de tun și Claire fu nevoită să-și reamintească de agitația neîntreruptă a mării.

– Nu pe patul suprapus, idioți afurisiți! Nu vedeți că-i udă până la piele?

Cel care vorbise era un bărbat îndesat care se ocupa cu aprinderea unui felinar atârnat de un lanț prins de o bârnă groasă de deasupra. După ce fitilul se aprinse și închise ușița, se întoarse să-i privească, dând drumul felinarului care prinse a se legăna ca un pendul înainte și înapoi pe lanțul de care era prins.

Claire își întoarse în grabă privirea către bărbat. Observă că avea, pe lângă barbă, un păr cărunt scurt și un nas coroiat, acestea fiind caracteristicile cele mai pregnante. Avea o haină neagră simplă și pantaloni potriviți pentru un servitor, cu cămașă și ciorapi albi, precum și pantofi negri rezistenți.

– Atunci ce să facem cu ea?

Cei doi bărbați care o duceau, îndreptându-se într-adevăr către patul strâmt care ocupa aproape în întregime unul dintre pereți, se opriră din mers. Pentru o clipă, Claire atârnă între ei, îndoită de mijloc precum un covor rulat.

– Pune-ți-o pe dușumea.

Nici nu sfârși bine vorba bărbatul îndesat, că marinarii îi dădură drumul fără de veste, aruncând-o fără multă vorbă pe dușumeaua tare. Claire nu putu să-și reprime un geamăt de durere când aterizâ brusc în fund, apoi căzu pe mâinile legate.

Chiar dacă extremităţile sale erau îngheţate, totuşi o dureau, aşa încât Claire se întoarse într-o parte. Strigătul ei atrase atenţia celor trei bărbaţi, care o fixară cu privirea. Speriată, Claire se ghemui din nou trăgându-şi genunchii către piept şi sprijinindu-se cu bărbia de ei şi scuturându-şi capul aşa încât părul să-i acopere cât mai mult din faţă, ca un val umed şi încâlcit. Instinctiv, încerca să le îngăduie să vadă cât mai puţin din ea. Tremura încă, îi era greaţă şi o durea şi capul, dar asta era o nimica toată, băgă ea de seamă privind printre şuviţele de păr ce o protejau. Marinarii îi aruncau priviri lacome şi, uitându-se în jos, văzu şi de ce. Fustele ei ude erau ridicate deasupra genunchilor, lăsându-i pulpele goale la vedere.

Având mâinile legate, nu putea face nimic. Epuizată şi speriată, strângând din dinţi în încercarea de a le potoli clănţănitul, stătu nemişcată şi închise ochii. O cuprinse un val de slăbiciune; capul îi plutea. Era prea obosită să se îngrijoreze în legătură cu ce i s-ar putea întâmpla. Numai Dumnezeu hotăra dacă trăia sau murea.

– Un schimb de haine, James, şi un prosop.

Erau vorbele ce marcau sosirea lui Hugh şi, în ciuda încercării de a se resemna în faţa a ceea ce o aştepta, Claire descoperi că nu era atât de indiferentă faţă de propria soartă pe cât credea. Deschise brusc ochii să-l privească. Micuţa cabină păru extrem de aglomerată când intră. Statura lui uriaşă părea să umple fiecare colţişor din încăpere.

– Aşa-i, ai nevoie de ele.

Bărbatul îndesat – James – încuviinţă dând din cap şi se întoarse către un dulap încastrat în perete pe care-l deschise, scotocind după ceea ce păreau a fi nişte desagi. Între timp, băltoaca de la picioarele lui Hugh creştea văzând cu ochii, observă Claire, aruncându-şi o privire pe care încerca să o ascundă în spatele genelor lăsate şi a vălului de şuviţe de păr ud. Apa curgea şiroaie de-a lungul gambelor sale musculoase şi descoperite şi picura de pe cămaşă şi părul lui negru. Era uşor vânăt în jurul bărbiei, după cum credea că era şi ea. O julitură proaspătă exact deasupra tâmplei sale stângi marca locul unde îl lovise cu urciorul. Aproape că ajungea cu capul la bârnele de pe tavan,

iar ea aprecia că depăşea cu puţin 1,80 m. Cămaşa udă devenise aproape transparentă acolo unde se lipise de umerii săi laţi şi pieptul puternic, dezvăluind o umbră întunecată ce, bănuia ea, era părul bogat de pe piept. Pantalonii, deşi dintr-un material mai aspru, lăsau doar o idee mai puţin la vedere din şoldurile atletice suple şi muşchii puternici ai coapselor. Părea a avea puţin peste treizeci de ani, cu riduri în jurul gurii şi al ochilor. Faţa lui, deşi nu putea fi numită atrăgătoare, era în schimb remarcabilă, cu trăsături îndrăzneţ conturate, ceea ce crea un aspect general uşor aspru: nasul era puternic, gura mare cu buze subţiri, ochii cu pleoape grele. În lumina tremurândă a felinarului, culoarea lor era schimbătoare, deşi păreau a fi negri. Deasupra lor se contura o pereche de sprâncene stufoase, negre ca smoala. Obrajii erau uscăţivi şi acoperiţi de barba nerasă de o zi, fruntea înaltă şi uşor încruntată, iar bărbia demonstra încăpăţânare. Avea pielea şi părul închise la culoare asemenea unui ţigan, şi aspectul ameninţător al celui mai nemilos tâlhar.

Ceea ce desigur că şi era, gândi ea cu inima tresărind. Era adevărat că o salvase din mare şi de marinarii de pe punte, dar ăsta nu era un motiv să nu se teamă de el. Probabil că dacă i-ar fi cunoscut motivul, ar fi fost de ajuns ca să o înfricoşeze.

Spre groaza ei, când îşi întoarse privirea spre faţa lui, băgă de seamă că o fixa cu o expresie aspră ce nu prevestea nimic bun pentru viitorul ei.

Sunetul bine cunoscut al plescăitului din buze îi atrase rapid atenţia. Aşa cum stătea protejându-se, ghemuită ca o minge şi încercând să nu facă nici o mişcare cu excepţia ochilor, îşi strecură privirea prin paravanul protector al genelor şi al părului pentru a vedea că marinarii care o căraseră în cabină stăteau acum umăr la umăr deasupra ei cu privirile fixate pe picioarele ei goale. Ceva în privirile lor o făcu să se gândească la nişte câini înfometaţi şi la o bucată de carne. Lăcomia lor o făcu să se înfioare.

Felul în care voiau să se folosească de ea era limpede. Pofta trupească se citea clar pe feţele lor. Se gândi din nou: „Nu pot îndura aşa ceva".

Un nou val de adrenalină îi făcu inima să bată mai repede, îi încălzi extremitățile reci și îi întări voința. Va lupta până la ultima picătură de putere și chiar mai mult, înainte de a fi supusă violului.

– Puteți pleca.

Vocea lui Hugh era la fel de dură ca și privirea sa, care, văzu ea, nu mai era îndreptată către ea, ci spre cei doi bărbați. Îi dădea afară, slavă Domnului. Auzindu-i vorbele, marinarii ridicară ochii și, pentru o clipă, atmosfera deveni tensionată. Hugh îi țintui cu privirea, atitudinea lui fiind relaxată, dar în alertă, și chipul de piatră. Faptul că ținea un pistol încărcat păru să pună capăt chestiunii. O schimbare abia vizibilă avu loc în atitudinea lor: nu mai păreau atât de amenințători. Claire respiră – puțin, doar puțin – mai ușurată.

– Înțeles, sir, răspunse resemnat bărbatul mai înalt.

– În cazu-n care ați avea oarece nevoie de vrun ajutor cu ea, 'nălțimea Voastră, tre' doar să ne dați de veste.

Tovarășul lui era ceva mai optimist.

– Așa-i, am fi chiar mulțumiți să fim de ajutor cu orice-ați avea nevoie, fu de acord primul marinar cu o voioșie reînnoită, aruncând un rânjet lacom. Mai ales legat de bucățica aia bună de colo.

– O să țin cont de asta, răspunse Hugh cu un ton rezervat.

– Luați-o din loc, acum. Hai! Valea!

James, cu ceea ce părea a fi o grămadă de haine bărbătești adunate într-o mână, se întoarse dinspre dulap să-i scoată din cabină pe marinari, gonindu-i cu mâna, apoi închise ușa în spatele lor și puse zăvorul. Apoi, se întoarse spre Hugh, care părea că se relaxează puțin odată cu plecarea marinarilor. James privi atent în vreme ce Hugh făcu o grimasă și respiră ușurat.

– Păi, ți-ai făcut de treabă cu nesăbuința dumitale, așa cum mă așteptam.

Tonul lui James era mânios, în vreme ce se îndrepta către bărbat. Spre surprinderea lui Claire, Hugh, care își făcea de lucru cu pistolul, nu părea supărat că i se vorbea ca unui copil neascultător.

– Termină cu dojana, James. Punând pistolul pe o măsuță semi-rotundă încastrată în peretele opus patului, Hugh trase adânc aer în piept. Nu sunt dispus să o ascult, te avertizez.

Dar se lăsă să cadă fără să protesteze pe un scaun cu spetează pe care James îl trase pentru el. Tresărind, își presă palma pe partea stângă a coastelor, frecându-le cu grijă, și se lăsă precaut pe spate, întinzându-și picioarele în față. Picioarele lui goale, văzu Claire în treacăt, erau lungi, înguste și fără îndoială virile, ca și mâinile. Acum se simțea încordată ca un arc, gata să se folosească de orice ocazie pentru a se salva. Dar tot ce putea face pentru moment, era să stea nemișcată, să privească și să asculte.

– Cred și io că nu ești. Să sari în apă pentru așa un motiv și mai ales în halul în care ești. Stăpâne Hugh, îți spui io că și un flăcău de zece ani ar fi avut mai multă minte.

– Ai fi preferat să o las pe fătucă să se înece?

Aruncă vorbele printre dinții strânși. Fără îndoială că bărbatul avea dureri mari, se gândi Claire.

– Ți-aș fi spus să pui un marinar să se ducă după ea, așa cum ar fi gândit orice om cu scaun la cap.

– Poate că așa o fi, dar nu m-am gândit la asta atunci.

Claire se neliniști când văzu privirea lui Hugh plimbându-se pe trupul ei, în timp ce James puse hainele pe masă, care, având în vedere dimensiunea cabinei, se afla exact la cotul lui Hugh. Apoi, James păși în fața lui Hugh, întinzându-se pentru a-i descheia cămașa, abătându-i astfel atenția.

Hugh îi împinse mâinile în lături.

– Pot și eu să mă dezbrac, bătrâne. Chiar dacă tu nu crezi, nu sunt nici neajutorat, nici copil. Dă-mi prosopul ăla și termină.

Cu o expresie ușor ofensată, James făcu ce i se spuse. Spre disperarea lui Claire, chiar în timp ce Hugh își freca părul cu prosopul, privirea i se fixă asupra ei.

– Cat despre tine, scorpie, n-o să mint spunând că e o plăcere să te cunosc. Îți atrag atenția că sunt perfect conștient de prezența ta aici, așa că încetează să te faci nevăzută, ghemuindu-te ca o minge.

Capitolul 6

Fără de veste, Hugh se trezi uitându-se în doi ochi ce străluceau dintr-odată aurii în lumina felinarului, prin părul încâlcit. Ochi de sirenă... Spre neplăcerea lui, gândul îi apăru în minte înainte de a-l putea curma.

Expresia îi deveni amenințătoare. Nu va permite acestor ochi să-l influențeze. Înainte de toate, erau ochii unui trădător. Se uită încă o dată la James, ce se ghemuise lângă el încercând să-i usuce tălpile și picioarele. Nerăbdător, se îndepărtă de el. James scoase un sunet de nemulțumire și se încruntă la el.

– Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut că o să te arunci în apă fără să te gândești să-ți scoți mai întâi cizmele, spuse James, cu un ton certăreț și totodată morocănos. Și unde mai pui că erau nou-nouțe, cu marginile din piele de căprioară și canafi precum cozile cailor bălani. Na, acum, ce-i de făcut? Le-ai pierdut și nu mai ai alte încălțări cu dumneata. O să faci o figură frumoasă călătorind spre Franța numai în ciorapi. Deși, bine că n-ai pierdut și o bună pereche de ciorapi brodați.

– Va trebui să port încălțările tale, așa-i? Deși mai degrabă l-ai fi spânzurat decât să admită asta față de James, avea oarecare regrete că pierduse cizmele. Le primise chiar cu o săptămână în urmă. Și ciorapii tăi.

– Și ce să mai zic de mantaua dumitale, ha? A luat-o marea și pe-aia, iar cealaltă pe care am adus-o e încă umedă și aproape stricată de la ploaia ce ne-a prins pe drum când veneam încoace.

– Mă bați la cap mai abitir ca o nevastă, știi asta? Hugh se uită chiorâș spre sluga sa devotată. Ia mai șterge-o d-aici și vezi cu ce e dotat căpitanul în materie de alcool. Mi-e sete.

– Așa-i, ai vrea să cred asta, nu-i așa? Te-apuci acu' de băut să-ți alini durerile, nu pun la-ndoială, apăi n-ar fi fost nevoie să faci asta, dacă n-ai fi fost atâta de al naibii de nesăbuit.

„Necazul cu servitorii pe care i-ai avut încă de la naștere e că de-a lungul anilor poți să te aștepți să nu-ți mai arate respect", se gândea Hugh cu amărăciune, aruncându-i lui James o privire

usturătoare. Primind astfel de priviri în nenumărate ocazii în trecut, lui James nu îi era prea greu să o deslușească – sau să o ignore. Scoțând un pufnet expresiv ce îi exprima sentimentele mai clar decât ar fi făcut-o orice critică, abandonă ceea ce ar fi descris cu siguranță drept eforturile lui neapreciate de a-l face pe stăpân să se simtă mai comod și se ridică cu prosopul în mână.

– Prea bine, atunci, plec. Ia seama ce faci.

Hugh nu răspunse acestei dovezi aruncate la despărțire, ce spunea că sluga lui dintotdeauna avea atât de puțină încredere în talentul lui de a funcționa mulțumitor fără el, iar James, pufnind din nou și fiind iar ignorat de Hugh, o luă din loc.

Când ușa se închise în urma lui James, atenția lui Hugh reveni asupra femeii. Era ghemuită pe o parte, cu fața acoperită de șuvițe lungi de păr negru ca tăciunele, prin care ochii îi sclipeau încă – nu ca ai unei sirene, Doamne ferește, ci ca ai unui animal sălbatic. Cu genunchii vârâți sub bărbie, era chircită în mijlocul unei băltoace care se mărea. Hainele ei ude – dacă se uscau, puteau fi cam de culoarea tutunului, aprecie el – îi stăteau în jur ca petalele moi ale unei flori ofilite. Rochia părea a fi de croială modernă, dar surprinzător de modestă, având în vedere profesia ei. Era din lână fină, după cum observase înainte, închisă până la gât și cu mâneci lungi, bufante, bordate cu benzi subțiri din catifea închisă la culoare; presupuse că vremea aspră îi influențase alegerea îmbrăcămintii, pentru că în condiții normale, ar fi fost destul de simplă. În orice caz, aceste condiții erau departe de a fi obișnuite, și corsajul ud se lipise de sânii fermi și rotunzi ca niște cești de ceai și dezvăluia sfârcuri obraznice, întărite de frig și împungând senzual țesătura; pe deasupra, fustele erau într-o dezordine vizibilă, încrețite și răsucite, astfel încât îi dezveliseră pulpele zvelte și armonioase și, de asemenea, gleznele delicate și fin formate, încât frânghia cu care erau legate părea mult mai groasă decât știuse el că era.

Dacă ar fi văzut gleznele alea pe stradă, dezgolite, să zicem, de o pală răutăcioasă de vânt, reacția sa ar fi fost să întoarcă imediat capul. Într-adevăr, chiar știind ce știa despre ea, corpul lui manifesta o tendință supărătoare de a reacționa la aceste

farmece la fel ca al oricărui bărbat normal și să-și reprime această tendință cerea un efort deosebit de voință din partea lui.

Chiar dacă nu avea alt motiv, se gândi el sarcastic, trebuia să-l laude pe bătrânul Archer pentru gustul la muieruște. Dacă nu cumva părul îi ascundea o față hidoasă, era predestinată succesului. Reușind să-și recapete stăpânirea de sine, își termină rapid inspecția, rece și aproape detașat, și pentru asta se felicită în sinea sa. Picioarele ei aveau oase la fel de fine ca și restul corpului, cu călcâie mici, curbate ca niște scoici. Pielea ei, cât putea vedea, era atât de palidă încât părea transparentă, cu o tentă albăstruie, ceea ce desigur, era din cauză că era udă leoarcă și fără îndoială înghețată. Silueta ei, așa cum deja ghicise mai devreme, ținând-o în brațe, era aceea a unei fete slabe și suple cu șolduri mai zvelte decât ale unei femei și o talie îngustă sub sânii aceia plini.

Se surprinse dorindu-și să fie mai în vârstă decât fata care părea a fi, ca tânăra care era încă ascunsă privirii lui să aibă – ce bucurie! – maxilare puternice și multe riduri sau alte semne ale unei vieți îndelungate dedicate dezmățului.

Vârsta ei, oricare ar fi fost – n-ar fi contat câtuși de puțin în aceste condiții.

Ridicându-se brusc – coastele îl răsplătiră pentru neglijența mișcării cu un scurt junghi –, făcu trei pași pentru a ajunge la ușă. Nu avea nici un motiv să nu aibă încredere în echipajul navei *Nadine,* dar nu strica niciodată să fii precaut, așa încât zăvorî ușa. Apoi, făcu cale-ntoarsă, descheindu-și cămașa îmbibată de apă. Când ajunse la masă, băgă de seamă că prizoniera lui îl urmărea la fel de atentă precum pisica o gaură de șoarece. Strălucirea crescu atunci când renunță să desfacă nasturii alunecoși și își trase cămașa peste cap, apoi se stinse brusc când își azvârli cămașa pe dușumea. În mod evident, închisese ochii. O târfă rușinoasă? Subiectul îi atâță interesul.

Nu-și putea permite să fie atâțat de ea.

– Ești vârâtă-ntr-un mare necaz, știi asta?

Scuturându-și pantalonii lipicioși, se adresă siluetei ghemuite pe un ton nemilos ce era ecoul fidel al felului în care se simțea.

– Dacă-i vorba de bani, te voi plăti generos să-mi dai drumul.

Vocea ei era joasă, răgușită, bine educată, vorbind ca o doamnă. Era prima dată când o auzea bine și îl surprinse și îl tulbură în același timp. La fel ca și tot ce o privea, vocea îi era prea atrăgătoare, prea feminină, prea educată pentru gustul lui, având în vedere cum urma să se termine întâlnirea lor. Vorbind, ochii i se deschiseră și apoi se măriră. Pentru câteva clipe, îl privi cum își ștergea bustul gol cu prosopul. Apoi își închise din nou ochii.

Buzele i se strânseră. El aruncă prosopul și se întinse după cămașa uscată pe care i-o lăsase James pe masă.

– Chiar așa o să faci? Și ai banii la tine?

Dacă avea bani, putea presupune că și scrisorile se găseau în același loc. Poate ascunse sub fuste, adăpostite într-un sac de pânză impermeabilă.

Își deschise din nou ochii chiar când el se îmbrăcă cu indispensabilii.

– Nu-i am la mine. Dar... pot să fac rost.

Bineînțeles că nu se aștepta ca misiunea lui să fie dusă la bun sfârșit atât de simplu. În această meserie, nimic nu era așa.

– Visezi, spuse el trăgându-și niște pantaloni rezistenți din tricot ce se potriveau cu poziția de francez sărman ce pretinsese a fi pe când se afla în Paris.

– Nu-i adevărat! Pot face rost! Pot!

Ochii i se măriră. Neliniștită, își săltă capul câțiva centimetri de la dușumeaua plină de apă. Își scutură capul, aruncându-și pe spate perdeaua de păr ce o ascundea privirii, ca un câine ud ce se răsfață scuturându-se și udând împrejur cu stropi de apă. Când și ultima pereche de pantaloni uscați fu stropită, o privi cu o grimasă. Și dintr-odată, spre oroarea lui, Hugh se găsi privind una dintre cele mai seducătoare frumuseți pe care le văzuse de ani buni.

Într-adevăr, o figură hidoasă. Chiar spunând că era destinată succesului nu o descria îndeajuns de bine. Se uită la ceea ce putea fi numit un diamant dintre cele mai pure. Și colac peste pupăză, nu părea mai în vârstă decât o debutantă.

Luat prin surprindere, o studie cu atenție și se trezi dintr-odată într-o zonă cumplită, dincolo de stupoare. Avusese dreptate când numise ochii aurii ce se uitau la el ochi de sirenă, se gândi

el. Aveau culoarea mierii în lumina lumânărilor, mărginiţi de gene negre, dese, şi aşezaţi oblic sub nişte sprâncene delicate şi negre ce păreau că-şi iau zborul spre tâmple. Faţa era de un oval clasic, cu pomeţi înalţi, o frunte gingaşă şi netedă, şi o bărbie şi maxilare delicat formate. Nasul era mic, drept şi elegant; buzele fuseseră dăltuite de un maestru, cea superioară cu o splendidă adâncitură în mijloc, iar cea inferioară senzual curbată. Chiar şi uşor vineţii cum erau acum, invitau inevitabil la sărutări.

La gândul ăsta, Hugh îşi reveni brusc. Frumoasă sau nu, asta nu conta pentru misiunea pe care o avea el de îndeplinit.

– Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că am un preţ, dar nu se măsoară în bani, întrebă el, recuperându-şi de pe masa unde-l pusese când se dezbrăcase, cuţitul pe care-l purta mereu ascuns; îl scoase din teacă şi se îndreptă către ea, mânuindu-l într-adins astfel încât tăişul lui ascuţit să strălucească argintiu în lumină.

Cu ochii larg deschişi, se concentră pe cuţit, aşa cum intenţionase el. Frica îi întunecă ochii. Bine, îşi spuse. Probabil că avea nevoie de frica ei.

Picioarele lui goale ajunseră la marginea bălţii reci în care zăcea ea şi el privi în jos. Dacă o lăsa mai mult timp aşa, poate că murea din cauza condiţiilor vitrege, iar în acest caz nu mai trebuia să se implice mai departe în acţiunea de a scăpa lumea de un trădător.

Ah, dar dacă lăsa natura să-şi urmeze cursul, n-ar mai fi obţinut informaţiile de care avea nevoie şi, pe de altă parte, ar fi fost riscant. Doar părea fragilă, îşi reaminti el. Din experienţa proprie – şi avea destulă în acest domeniu – muierile de teapa ei tindeau să fie neaşteptat de robuste.

– Voi.. voi plăti.

Vocea îi tremura; ochii măriţi de neliniște erau fixaţi asupra feţei lui. Apoi, genele îi fluturară şi îşi lăsă pleoapele în jos. O privi, fără să vrea, cum îşi udă buzele cu vârful limbii mici şi roz. Dintr-odată, îşi ridică pleoapele din nou, astfel încât ochii de sirenă se întâlniră direct cu ai lui.

– Orice.

Înţelese clar la ce se referea ea. Cu toate astea, spusele ei aveau în ele o hotărâre sumbră ce nici măcar nu se apropia de seducţia

pe care o cerea o astfel de propunere. Paradoxal, faptul că nu-i vorbise galeş făcea oferta şi mai atractivă.

Iar faptul că se simţise tentat, chiar şi pentru o clipă, îl înfurie.

– Chiar ai face-o?

Vocea i se înăspri, şi deveni hotărât. Ocolind băltoaca, păşi în spatele ei, ţinând intenţionat cuţitul în mână.

– Eu... ce faci?

Din vocea ei răzbătu panica – din cauza cuţitului bănuia el – şi încercă să se ridice în capul oaselor, în tot acest timp lungindu-şi gâtul să-l poată vedea. Stânjenită cum era de membrele ei legate, mişcările îi erau atât de necontrolate şi stângace, încât el, brusc iritat, le puse capăt printr-o simplă mişcare, punându-şi mâna pe umărul ei şi împingându-i spatele pe podea. Fără vreun efort, o ţinu acolo, pe-o parte, aşa cum fusese înainte de a fi încercat să se ridice. După o luptă extrem de scurtă, ea se supuse, deşi el putu simţi tensiunea din muşchii ei prin veşmintele ude care le acopereau.

Ghemuindu-se în spatele ei, i se oferi o priveliște a profilului ei pe când se străduia să-l privească uitându-se peste umăr: era perfect, ca o camee. Gândul îl făcu să înghită o mulţime de sudalme ce ar fi scandalizat şi o madamă.

Faptul că prada lui se dovedise a fi o femeie era o ironie a sorţii suficient de mare. Însă realitatea că era o fetişcană de o frumuseţe răpitoare era deja prea mult.

Vârându-şi cuţitul în cingătoarea pantalonilor, Hugh o întoarse pe burtă, fără multă vorbă.

– Ce faci? îl întrebă încă o dată, privindu-l peste umăr şi sunând aproape jalnic, în timp ce el o imobiliză prin simpla plasare a unui genunchi pe şale, chiar sub mâinile legate.

– Nu te mişca.

Atent ca nu cumva să se lase cu prea multă greutate pe corpul ei fragil – şi total nemulţumit de el însuşi că era atât de grijuliu – purcese să o percheziţioneze în amănunţime, trecându-şi mâinile de-a lungul braţelor, pe interiorul şi exteriorul coapselor, în jurul taliei şi peste rotunjimea atrăgătoare a şezutului. Hainele îmbibate de apă nu ascundeau nici un secret; prin ele, putea simţi fiecare părticică a trupului ei îmbietor. Ea îşi ţinu

respirația și rămase nemișcată când o atinse prima dată, dar nu opuse rezistență. Când el își mișcă greutatea corpului și mâinile i se vârâră pe sub coaste, se înfioră odată și păru că se dă înapoi, dar tot nu protestă.

Obrazul i se odihnea pe dușumeaua udă, cu fața întoarsă către perete. Ținea ochii închiși și tot ce vedea el erau șuvițe cârlionțate de păr de-a lungul obrajilor și buze întredeschise, tremurând ușor în timp ce mâinile lui își vedeau de treabă. Părea neajutorată și speriată, cam de optsprezece ani.

Dacă Hildebrand nu putrezea în iad pentru vecie, atunci nu exista dreptate în lumea asta.

Rotunjimile delicate ale sânilor sub mâinile lui și atingerea sfârcurilor mici ce-i apăsau palma fură ultima picătură.

Scrâșnind din dinți, mult prea conștient de pulsul său accelerat și de vintrele umflate în ciuda încercărilor curajoase de a le ignora pe amândouă, se dădu în sfârșit bătut, tocmai când mâinile îi dovediră că nu e nimic ascuns în imediata apropiere a sânilor ei. Înjurând pe tăcute, își retrase mâinile mai rapid decât ar fi făcut cu oricare alt suspect și hotărî în minte că percheziția, chiar așa incompletă cum fusese, luase sfârșit.

Se gândi că dacă ea ascunsese pachetul cu scrisori, sau o armă, sau orice altceva asupra ei, erau mult prea bine ascunse ca să le găsească astfel.

Își trase cuțitul de la brâu.

O auzi icnind. Evident că îl observa din dosul genelor.

Uitase de șiretlicurile ei de târfă. Uitase tot, în afară de senzația corpului ei sub mâinile lui.

Și asta, drăcia dracului, era de-ajuns să înnebunească orice bărbat în viață.

Se gândi cu amărăciune că îl obliga să fie atent la ce urma să facă, exact după cum îi spusese James. Desigur că James nu-și dăduse seama că Hugh trebuia să fie cel mai atent cu el însuși.

– Ce ai de gând să faci cu cuțitul ăla?

– Mă întreb ce-ți imaginezi tu că o să fac?

Nota de asprime din vocea lui era intenționată. În ciuda temerilor ei, își dădu seama deja că folosirea cuțitului pe oricare

parte a corpului ei în afară de frânghia care-i lega mâinile și picioarele, era peste puterile lui.

– Nu... nu știu. Te rog... nu-mi face rău.

Vocea abia i se mai auzea și nu mai era decât o șoaptă tremurată. Hugh își înghiți încă o înjurătură. Prima reacție era să o încurajeze, dar o curmă fără milă. Ăsta era singurul lucru pe care nu-l putea face.

– Nu te mișca, spuse el, și mai răstit decât înainte și se mișcă astfel încât să se așeze cu picioarele încrucișate în fața ei, ținând cuțitul în mână.

Ea respira neregulat, dar stătu nemișcată, privindu-l cu coada ochiului. Respira prea repede; putea vedea după mișcarea accelerată a spatelui ei.

– Te cheamă Hugh, nu-i așa?

Rostit cu acea voce răgușită și moale a ei, numele îi căpătă o cu totul altă dimensiune. După ce tăcu, își umezi din nou buzele cu limba. Văzând-o, Hugh simți un alt val de căldură ce îi cuprinse vintrele și se împietri pentru a-i rezista tertipurilor și mai ales josnicelor impulsuri proprii. Era foarte posibil, își reaminti mânios, ca ea să îl ademenească dinadins.

– Da.

O trecu un lung fior, probabil de la frig, deși tot atât de bine putea fi de la frică sau de la o încercare intenționată de a-i câștiga simpatia. Gândul că ar trebui învelită în pături și pusă în fața unui foc duduind îl fulgeră brusc, doar pentru a fi alungat cu încăpățânare. Oricât ar fi încercat să pară așa, nu era o ființă mică și neajutorată care avea nevoie de blânda lui ocrotire.

Era o trădătoare.

– Te rog să nu-mi faci rău, Hugh.

Tremurul din vocea ei îl făcu să-și încordeze mușchii. Chiar știind ce știa despre ea, chiar dacă bănuia că se purta așa intenționat, descoperi că, deși ar fi dat orice să nu fie așa, nu putea rezista rugăminții ei înfricoșate.

– N-o să-ți fac nici un rău... doar dacă te porți cumsecade. O să tai frânghiile. Blestemându-și slăbiciunea nebunească, se mișcă în așa fel încât ajunse în genunchi, în fața ei. Dar te previn, dacă-mi faci necazuri, chiar și cel mai mic necaz, o să regreți.

Simţi cum se mai relaxa puţin, în vreme ce îi dădea la o parte şuviţele de păr încurcat ce-i ajungeau până aproape de mijloc şi dădu s-o dezlege. Când o atinse, simţi că pielea ei era rece ca de mort dar catifelată şi moale, iar degetele frumos conturate şi bine îngrijite. Pe mâna stângă avea o zgârietură lungă, dar nici o altă indicaţie că ar fi făcut ceva mai obositor în viaţă decât să-şi vâre o bomboană în gură. Mai pe scurt, avea mâini de doamnă, băgă el de seamă cu neplăcere. Fixându-şi cuţitul pe frânghia ce-i lega mâinile, începu să taie cu brutalitate cânepa udă. O să o elibereze, o să o usuce şi o s-o încălzească pentru că asta era potrivit să facă şi ca să-i dea de înţeles că ar putea să o elibereze dacă-i va da ce voia.

Adică scrisorile şi toată povestea cum şi de ce le obţinuse şi cui urma să le paseze de îndată ce ajungea în Franţa.

Nimic altceva.

– Hugh. Mulţumesc. M-aş fi înecat dacă nu săreai după mine în apă. Mi-ai salvat viaţa.

Evident că încerca să creeze o legătură între ei. De-a lungul anilor petrecuţi în slujba ţării, întâlnise şiretlicul ăsta de multe ori. De fapt, era o manevră clasică de tip prizonier-temnicer, iar el era o vulpe prea bătrână ca să cadă în plasă. Cu toate astea, era surprinzător de pricepută pentru un spion fără experienţă, cugetă el cu un bine-venit impuls de cinism, chiar pe când se trezi că răspunde instinctiv vocii ei fermecătoare şi blânde.

– Am avut un motiv.

– Totuşi, mulţumesc.

Nu răspunse. Când frânghia tăiată căzu la pământ, se ridică în şezut, aruncând o scurtă privire peste umăr cu genele fluturând, spre el. Întinzându-şi picioarele legate pe lângă ea, îşi frecă încheieturile şi îşi scutură mâinile, pentru a face sângele să circule din nou spre ele.

Hugh se apucă să taie frânghia din jurul gleznelor, fără a scoate vreun cuvânt.

– De ce faci asta?

– Ce, să tai frânghiile?

Întrebarea lui era seacă. Lama continua să reteze cânepa rezistentă, iar el rămase concentrat pe ceea ce făcea.

– De ce m-ai răpit? Ce vrei?

Când ultima frânghie căzu la pământ, el o privi. Faţa ei era la doar câţiva centimetri distanţă. Cu buclele ude şi încurcate, răspândite în jurul trăsăturilor ei delicate precum coama unui leu şi cu ochii strălucind un auriu metalic în lumina felinarului, părea o fiinţă sălbatică încolţită. O fiinţă sublim de frumoasă. Tocmai când privirile li se întâlniră, nu se putu opri să nu recunoască asta. Îl privea prudentă, dar cu ceva mai puţină teamă decât înainte. Apoi schiţă un mic zâmbet.

– Vreau scrisorile pe care le-ai furat de la Lord Archer, pentru început, spuse el cu un ton excesiv de nemilos, văzându-i zâmbetul. Ar fi mai simplu pentru amândoi dacă mi le-ai da ca să terminăm odată cu asta.

Ochii i se măriră în vaste mări de totală nevinovăţie. Buzele se deschiseră şi se rotunjiră. Falsa uluire era într-adevăr bine, foarte bine jucată. Gura lui se strâmbă în vreme ce înregistra fiecare nuanţă a expresiei ei. Era o actriţă de mare talent, fără doar şi poate. Păcat, mai bine alegea scena în loc să-şi trădeze ţara.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Naturaleţea ei îl agasă şi pentru asta îi fu recunoscător. Avea să fie mult mai uşor să-şi îndeplinească misiunea dacă o privea ca pe o vrăjitoare intrigantă şi fără conştiinţă, ceea ce fără îndoială că era, în loc de încântătoarea tânără ce părea a fi.

– Bineînţeles că nu ştii.

Ridicându-se în picioare, îşi puse din nou cuţitul la brâu şi o privi ironic. Ea continua să-l privească cu ochii mari, în timp ce se aplecă şi, fără prea multe vorbe, o înşfăcă de cot şi o ridică în picioare.

Chiar şi udă leoarcă, era surprinzător de uşoară. Atât de uşoară, încât să o trateze cu brutalitate îl făcea să aibă mustrări de conştiinţă. De fapt, îl făcea să se simtă precum cea mai mare bestie umană. Să brutalizeze femei neajutorate nu era stilul lui.

Însă bineînţeles că ea nu era o femeie neajutorată. Trebuia să-şi reamintească mereu asta. În vreme ce el se lupta să înlocuiască imaginea pe care mintea i-o dădea cu ceea ce era în realitate, ea atârna stângace în strânsoarea lui, împiedicându-se puţin când se ridică în picioare.

– Dacă vrei să-ţi complici situaţia, atunci fie şi aşa! Vocea lui era de oţel. Mă obligi să-ţi dau hainele jos.

Trebuia neapărat să cerceteze fiecare parte a îmbrăcăminţii ei pentru cazul când cosese scrisorile într-un buzunar secret în fustă sau în cămăşuţă. Nu se găseau în corset, asta putea să jure.

– Ce?

Arătând extrem de surprinsă, încercă să scape, dar el o ţinea strâns. Ochii îndreptaţi spre el oglindeau o panică sinceră. Din nou, o felicită pentru jocul actoricesc, deşi având în vedere meseria ei, ca şi faptul că deja i se oferise, poate că exagera puţin cu inocenţa asta şocată.

– M-ai auzit. Era brutal cu bună ştiinţă. Dă-ţi hainele jos.

Capitolul 7

– Hugh. Te rog. Trebuie să mă asculţi, a fost o greşeală.

Claire ştia că părea disperată, ceea ce era de înţeles, pentru că aşa şi era. Respira repede şi scurt şi inima îi bubuia în vreme ce se forţa să rămână calmă, să cugete, să plănuiască. Uitase de oboseală. Bărbatul ăsta aspru care o apucase de mână avea un aer fioros ce o înspăimânta din nou. Politeţea pe care credea – spera? – că o descoperise mai devreme, dispăruse. Ochii lui – erau cenuşii, văzuse acum, cenuşiul metalic şi întunecat al plumbului – erau tot atât de glaciali precum ziua ce se scursese. Îşi dădu seama că dacă avea s-o forţeze să facă vreun lucru, absolut orice, îi va fi foarte dificil să i se împotrivească. Cunoştea deja bine forţa lui şi, pe deasupra, era şi mult mai mare decât ea. Creştetul capului ei se găsea la centimetri buni de bărbia lui, iar umerii săi masivi şi pieptul lat făceau ca statura ei să pară şi mai scundă. Şi când se dezbrăcase atât de relaxat în faţa ei, i se oferiseră mai multe dovezi decât voia despre corpul lui atletic.

Puterea ei stătea în cuvinte, şi le folosea cu disperare.

– Într-adevăr, sincer, a fost o confuzie. Nu ştiu nimic despre nici o scrisoare, cât despre Lord Archer – cred că este un prieten al mătuşii mele. Nu l-am întâlnit niciodată.

Pentru o clipă, o ţintui cu privirea, mijindu-şi ochii. Era atât de aproape, încât ea îi putea vedea liniile fine ce radiau din colţul ochilor; atât de aproape, încât mai că putea număra fiecare fir de păr din barba ce-i umbrea obrajii traşi; atât de aproape, încât îi putea simţi slaba aromă a apei sărate de mare.

Pentru o clipă, se gândi ea, cu un mugur de speranţă, parcă stătea să-i cumpănească vorbele. Apoi, gura i se strâmbă într-un surâs sardonic.

– Sunt o vulpe prea bătrână să fiu dus de nas de vorbe mieroase şi de nişte ochi mari, aşa că te previn. Haide, o scoatem mai bine la capăt dacă renunţi la prefăcătorie. Îţi dau o singură şansă să-mi dai scrisorile de bunăvoie, auzi, doar o şansă. Ei bine?

– Nu am nici un fel de scrisori, insistă Claire.

El îşi strânse buzele.

– Nu-i răspunsul pe care-l doresc. Mai încearcă o dată.

Claire ezită, confuză. Cum să-l convingă? Cu buzele strânse, îi studie faţa. Nu mai văzuse la vreun bărbat privirea din ochii lui: era precaută, dar în spatele ei se ascundea ceva – era oare dispreţ? Ştia cât era de frumoasă, îşi cunoştea puterea. Avusese de-a face cu ea, la bine şi la rău (şi în mare parte fusese la rău) încă de mică. Absolut toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse o priviseră cu admiraţie. Nici unul nu se uitase la ea cum o făcea acest bărbat acum: ca şi când ar fi fost obiectul dispreţului său.

Încercarea de a-i înţelege motivele o făcu să se simtă ameţită, sau poate că era din cauza stării ei fizice. Era atât de îngheţată încât nici măcar nu mai tremura, atât de udă încât nici măcar o părticică nu mai era uscată pe corpul ei şi atât de epuizată că îşi simţea picioarele moi ca nişte vergele verzi. Avea nevoie de o mare doză de voinţă pentru a rămâne trează, dar ştia că supravieţuirea ei putea depinde de talentul de a prinde din zbor orice ocazie. Cu toate astea, descifrarea acestui coşmar o depăşea.

– N-am nici un fel de scrisori! Chiar n-am! Mă jur că n-am! Claire simţi cum o cuprinde un val de isterie. Dacă le aveam, ţi le-aş fi dat, crede-mă. Nu vezi că ai făcut o greşeală?

– Prostii. Fața îi era implacabilă. Mâna pe care o strângeau degetele lui o durea. Când făcu o mișcare involuntară să se elibereze, se strânseră și mai tare.

– Mă doare.

Protestă din instinct. Dacă s-ar fi gândit la asta, nu s-ar mai fi obosit să o facă. Ar fi presupus că nu-i păsa.

Buzele lui se strânseră. Apoi, spre surprinderea ei, strânsoarea slăbi, doar atât cât să n-o mai doară, deși nu-i dădu drumul de tot.

Această mică dovadă de înțelegere nu putea însemna prea mult. Cu toate astea, era un semn încurajator într-o situație fără ieșire. Fermecase bărbații, intenționat sau nu, încă din pruncie. Fusese binecuvântată cu acest dar, ziceau surorile ei. Îi veni ideea să-și folosească acest dar pentru a-și salva viața. Spre deosebire de foștii ei temniceri, acest Hugh părea un gentleman în anumite privințe. Va încerca să ajungă la cea mai adânc îngropată urmă de cavalerism pe care ar fi avut-o.

– Scrisorile, domnișoară Towbridge.

În timp ce deschise gura să-l asigure încă odată că nu avea scrisorile, că de fapt nici nu avea cea mai mică idee despre ce vorbea, Claire își dădu seama de numele cu care o strigase. Făcu ochii mari, privindu-l. Gata, știuse că era o greșeală! Tot chinul ăsta îngrozitor era rezultatul unei uriașe greșeli.

Se simți aproape amețită de ușurare.

– Uite, vezi. Ai greșit. Bineînțeles că nu am scrisorile acelea. Nu sunt domnișoara Towbridge. Sunt Lady Claire Lynes.

Clipi din ochi. Pentru o clipă, păru derutat și o privi rapid. Apoi, își încleștă maxilarul.

– Bine, am ajuns la capătul răbdării. Nu mai am răbdare să-ți ascult minciunile. Dezbracă-te.

Întâlnindu-i privirea de oțel, Claire simți spaima ce o cotropea din nou. Nu o credea; era destul de limpede.

– Sunt Lady Claire Lynes! Chiar sunt! Îți dau cuvântul meu că sunt!

Din nou încercă să-și elibereze mâna din strânsoare. Deși era mai lejeră, totuși încercarea era asemănătoare cu a te elibera din cătușe. Avea degete suficient de lungi pentru a-i cuprinde mâna

de jur împrejur și destul de puternice pentru a nu le putea desface decât dacă le lovea cu un obiect tăios, ceea ce ea, din nefericire nu avea pe moment.

Ținând-o strâns, scoase un sunet brutal ce îi exprima destul de clar părerea despre afirmația ei. Gura i se strâmbă batjocoritor.

– Este o greșeală, nu înțelegi? Eu...

– Îți bați gura de pomană și mă faci să-mi pierd timpul, izbucni el nerăbdător, scuturând-o ușor de mână. Vreau scrisorile alea, și am de gând să fac tot ce trebuie ca să le obțin. Dacă nu mi le înmânezi imediat, te dezbrac la piele și-ți controlez îmbrăcămintea și corpul până când ori le găsesc, ori mă conving definitiv că sunt în altă parte. Și dacă o fi să mă conving de asta, crede-mă că o să-mi spui unde anume se găsesc.

Deodată, Claire se înfurie. Aproape că murise de o grămadă de ori în seara asta și totul dintr-o greșeală. O greșeală pe care idiotul ăsta cu creierul terci nu avusese nici măcar bunul-simț de a crede că s-ar fi putut face.

– Chiar *sunt* în cu totul altă parte. N-ai urechi de auzit? Nu auzi ce-ți spun? Prea bine, o să repet: nu sunt persoana pe care o cauți și nu știu nimic despre scrisorile tale!

– De-ajuns! O strânse iar mai tare de mână, nu atât cât să o doară, dar făcând-o să simtă puterea degetelor sale. Nu intenționez să leg o conversație cu una ca tine. Ai de ales: ori te dezbraci singură, ori o să o fac eu pentru tine.

Neputând să se elibereze din strânsoare, deși încercase din nou, Claire ridică privirea spre el, rămânând fără cuvinte în fața inutilității de a continua să insiste pentru ceva ce el, în mod evident, nu credea, și pe care ea nu avea nici un mijloc de a-l dovedi. Chiar și inelul de logodnă și verigheta îi lipseau, observă ea pe când le căută pentru a dovedi era o femeie măritată, și nu o domnișoară. Probabil că-i fuseseră furate pe când era leșinată la fermă, sau le pierduse în mare. Frustrată, aproape că bătu din picioare, dar sărmanele ei membre erau atât de înghețate încât mișcarea i-ar fi pricinuit durere, se temu ea, și pe de altă parte, gestul ar fi fost mult prea copilăresc, având în vedere gravitatea situației, sau, mă rog, vârsta ei.

Dacă măcar l-ar putea convinge că făcuse o greșeală, desigur că ar fi fost eliberată. Problema consta în a-l convinge.

Inspirând adânc, Claire încercă din nou, vorbind cu putere, ca și cum se adresa cuiva cam tare de ureche sau sărac cu duhul, ceea ce, după părerea ei, era cazul de față.

– Îți spun că ai făcut o greșeală: nu sunt „domnișoara Towbridge", sunt Lady Claire Lynes.

– Din familia Lynes din Sussex, bănuiesc?

Vocea lui era insinuantă. Bunăvoința din tonul lui ar fi trebuit să o pună în gardă.

Dar nu se întâmplă asta. Încurajată, Claire încuviință cu nerăbdare din cap. Se părea că, în sfârșit, reușise să-l facă să înțeleagă.

– Pretinzi că ești de fapt rudă cu ducele de Richmond, în loc de o târfă lacomă care a fost sub protecția lui Lord Archer – un bărbat destul de bătrân să-i fie bunic – aproape un an de zile? Vocea îi era sarcastică. Nu ține, fătuco. Ar trebui să te anunț că am ceva informații despre familia Lynes –, iar tu ai cam un minut să începi a te dezbrăca.

Arătă cu înțeles către un ceas mic, cu carcasă de alamă care stătea pe un raft, deasupra mesei.

Claire se sufocă de indignare:

– Mi-ai spus, ăăă, femeie ușoară, țărănoi fără minte?

Se uită urât la ea.

– Îți spun „târfă mincinoasă". Și printre altele, mai ai cam patruzeci de secunde.

Claire deschise gura să dea glas unei replici usturătoare, îl privi, văzu hotărârea aspră ce se oglindea pe fața lui și spumegă de furie în tăcere. Își dădu seama că nu putea cu nici un chip să-l convingă. Cu toate astea, încerca pentru ultima dată.

– Sunt Lady Claire Lynes, indiferent dacă mă crezi sau nu.

În tonul ei și în privirea pe care i-o aruncă se citea o furie mocnită. În sinea ei, era conștientă că inima îi bătea tot mai tare în vreme ce improviza un plan.

Tăcu înadins.

– Prea bine, adăugă Claire, grăbită, pentru că el părea a fi gata de a acționa. Își dădu seama că supunerea era cea mai bună alegere. Adică, un fel de supunere.

– Pentru că nu există altă cale, o să fac ce îmi ceri. Te rog, dă-mi drumul la mână.

– Înțeleaptă alegere.

Își luă mâna de pe brațul ei, iar Claire reuși să se retragă de lângă el. Fără ca el să bage de seamă (spera ea), trase adânc aer în piept. Tremura, îi era rău de la stomac și, pradă unei dureri cumplite de cap, nu-și putea permite să-i pese de nimic. Apăruse una dintre ocaziile acelea de o clipă și trebuia să se gândească cum să profite de ea la maximum.

Ridicând mâna instinctiv spre cap, în încercarea de a-i domoli zvâcnetul puternic, Claire atinse o umflătură de mărimea unui ou ce părea a fi sursa durerii. Era uimitor de moale, descoperi ea după ce o pipăi. Bineînțeles că fusese lovită în cap. Având în vedere tot ce se întâmplase, aproape că uitase.

– Te doare capul?

O ușoară licărire în ochii cenușii ce semăna a... remușcare. Bineînțeles că el – sau unul dintre complicii lui – era fără îndoială responsabil de lovitură. Era aproape sigură că Hugh o surprinsese pe plajă. Silueta sa înaltă și masivă era greu de confundat. Apoi James sau altcineva pe care nu-l văzuse, o lovise din spate.

Însă Hugh era responsabil de asta.

– Puțin, spuse ea, încruntându-se.

– Nu mă mir.

Vorbele lui sunau sec, dar fără cea mai mică umbră de regret. Orice fel de mustrare de conștiință – dacă într-adevăr nu se înșelase – ar fi simțit, se remarca deja prin absență. Nu era nici cea mai mică umbră de remușcare nici în voce, nici în expresie. Ceea ce era în concordanță cu genul de bestie ce ar pedepsi o femeie cu o astfel de violență.

În vreme ce se gândea la cum fusese lovită în cap de la spate, simțea cum clocotește de furie. Claire binecuvântă enervarea crescândă ce reprezenta un ultim antidot împotriva fricii.

El aruncă o privire semnificativă către ceas.

– Timpul a expirat!

Îi stătea pe limbă să insiste încă o dată că făcea o confuzie. Dar un astfel de protest nu ar fi avut alt rezultat decât celelalte care eșuaseră și ar fi putut, pe de altă parte, să-l întărâte.

Mai bine să-și asume riscul de a-și duce la îndeplinire planul. Nu avea mai nimic de pierdut dacă eșua.

Își ridică bărbia și îl privi în ochi.

– Te rog, întoarce-te.

O atitudine demnă și glacială răzbătea din vorbele ei. El râse și își încrucișă brațele pe piept. Nici dacă striga în gura mare nu era mai evident că nu avea de gând să facă așa ceva. Stând acolo și privind-o, cu capul înclinat într-o parte și bine înfipt pe picioarele goale, arăta la fel de lipsit de remușcări ca un infam corsar.

– Ai fi fost mult mai credibilă în rol de inocentă indignată, dacă nu mi te-ai fi oferit deja, spuse el tărăgănat, ceea ce o scoase pe Claire din sărite. Chiar ai spus că mi-ai da orice – de unde am presupus că te-ai oferit să-ți împarți farmecele delicioase, trebuie să admit, cu mine, deși poți să mă corectezi dacă am înțeles greșit – dacă-ți dau drumul, nu-i așa?

Dacă încerca să o facă de râs, nu avea să reușească. Claire refuză să arate sau chiar să simtă cea mai mică urmă de rușine. Oferta fusese făcută la disperare, temându-se pentru viața ei, și dacă ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a rămâne în viață, era pregătită să-l plătească. De la nuntă, se familiarizase îndeajuns cu contactul intim între un bărbat și o femeie și nu mai avea puterea de a o speria sau măcar de a o emoționa. Foarte simplu, era neplăcut, dar se termina repede – un mic schimb pentru o viață. Îți închizi ochii și suporți bestialitatea bărbatului pentru câteva minute până când își termină treaba. Dacă după aceea te simți mai degrabă ca o oală de noapte, ei bine, asta era soarta femeii în viață. În situația asta în special, nu-și putea permite să privească acest act decât ca pe un atu – practic, singurul atu pe care îl avea.

– Desigur că nu neg faptul că sunt pregătită să fac tot ce e nevoie pentru a rămâne în viață, așa cum ar face orice om sănătos la cap. Cu toate astea, în aceste condiții, nu mai cred că trebuie să fac un astfel de sacrificiu: îți spun că m-ai confundat cu altcineva.

El mormăi în bătaie de joc:

– M-ai făcut să pierd destul timp. Vino încoace.

Se întinse după ea. Ferindu-se de mâna lui, Claire făcu un pas rapid înapoi.

– Să nu mă atingi, spuse ea cu o aroganță rece. O să o fac eu.

Înainte de a o putea atinge din nou, ea își ridică mâinile, îndoindu-le la ceafă pentru a ajunge la cele două duzini de nasturi micuți ce îi încheiau rochia de la gât până sub talie. Dacă ar fi avut vreo intenție de a-i da ascultare, să se dezbrace singură ar fi fost foarte dificil. Rochia de călătorie cu un corsaj strâns pe corp și cu fusta strânsă pe talie pe care o purta, la fel ca majoritatea garderobei ei fusese concepută pentru a fi îmbrăcată și dezbrăcată cu ajutorul unei cameriste.

Dar era clar că n-avea nici cea mai mică intenție de a-i da ascultare.

Sfidătoare, îi susținu privirea pe când se lupta să-și descheie primul nasture. Degetele înghețate erau neîndemânatice, pregătindu-se să desfacă marginile țesăturii lipicioase.

Încrucișându-și din nou brațele peste piept, Hugh privea cu o expresie impenetrabilă cum se descurca cu nasturii. Din fericire, nu băgă de seamă cum ea se trăgea pe furiș mai în spate. Sau poate credea că retragerea asta era din cauza mișcării necontenite a vasului. Felinarul ce se legăna și scârțâitul sporit al carenei erau suficiente să facă pe oricine să se clatine pe picioare.

În orice caz, ticălosul va afla repede că Claire Banning, pentru că ăsta era numele pe care îl păstra în străfundul secret al sufletului ei chiar și după atâtea luni de la măritiș, nu se supunea așa ușor.

Niciodată până când căzuse pradă acestei situații de coșmar, nu crezuse că va fi recunoscătoare pentru condițiile dificile pe care le trăise. Dar, dintr-odată era. Chiar și numai pentru că în decursul copilăriei sale înspăimântătoare, învățase să supraviețuiască.

Claire deschise încă un nasture și simți cum corsajul se desface atât cât trebuia. Intenționat, se scutură, lăsând decolteul să cadă doar cât să descopere vârful umerilor săi albi ca laptele și adâncitura ce pulsa la baza gâtului. Privirea lui fu distrasă de la fața ei spre priveliștea ce îi fuse oferită, exact după cum intenționase și ea. Pe când o privea, își lăsă brațele în jos și își

schimbă poziția așa încât acum își desfăcea nasturii de la talie în sus – și făcu un alt pas ceva mai mare în spate.

– Ai putea să pui capăt aceste farse chiar acum, pentru că eu nu sunt domnișoara Towbridge și nu am nici o scrisoare, îți jur, spuse ea mai degrabă pentru a-i distrage atenția decât pentru că spera să-l facă pe acest cap sec să o înțeleagă.

– Îhî.

Era un sunet distrat ca și când nu o asculta cu adevărat, ceea ce evident că nu era așa. Privirea îi era fixată pe sânii ei, presați stânjenitor de țesătura udă deoarece poziția o făcuse să-și arcuiască spatele. Nu putea să confunde strălucirea virilității trezite la viață ce-i apăruse în ochi. Claire văzuse privirea asta de suficiente ori în ochii bărbaților, pentru a nu mai avea dubii: o dorea.

În clipa în care văzu sexualitatea brută din privirea lui, își aminti de asemenea că ceea ce începuse ca o percheziție scurtă și impersonală degenerase spre sfârșit într-o pipăială intimă și nerușinată pe care el o întrerupsese brusc, nu conta de ce, când mâinile i se opriseră pe sânii ei. Poate că singurul ei atu era chiar mai valoros decât crezuse înainte: judecând după expresia din ochii lui, poftele fizice îi erau puternice și tot așa era și dorința pentru ea.

Un fior de neliniște îi străbătu șira spinării când își imagină cum era să-i permită acestui străin cu privirea aspră să-și satisfacă poftele cu trupul ei. Avusese contact intim doar cu soțul ei, dar cu toate astea, își închipuia ea, se va dovedi foarte puțin diferit de acesta. Probabil că, în pat, bărbații erau asemănători. Cugetând la ideea de a se culca cu acest bărbat, înghiți în sec convulsiv – și își dădu seama că nu simțea doar teamă. Era teamă amestecată cu – îi era rușine să recunoască sau să admită asta chiar și față de ea însăși – un fel de recunoaștere a propriei sexualități fragile.

David îi spusese încă de la început că femeilor nu le place actul conjugal și nu-l contrazisese niciodată. După a treia oară de când se culcase cu ea, își dădu seama că are perfectă dreptate. Primele emoții rușinoase pe care le simțise atunci când proaspătul ei soț i se alăturase în patul conjugal apăruseră din neștiință

și speranță și fuseseră înăbușite jalnic. Acele sentimente nedezvoltate rămăseseră secretul ei vinovat, pe care nu-l dezvăluise nimănui. Din fericire, se ofiliseră repede.

Dar cu totul inexplicabil și stânjenitor, își făcuseră din nou apariția când ticălosul ăsta își plimbase mâinile peste corpul ei. Când el își apăsase mâinile peste sânii ei, fiorul secret ce începuse să circule de-a lungul terminațiilor nervoase atâțate de mâinile lui i se răspândise în adâncul trupului, de unde nu mai plecase. Era ca și cum corpul ei de mult adormit, fusese trezit de atingerea lui, pentru a tânji încă odată după ceva ce nu-și putea explica prea bine.

Bărbații se alegeau cu un fel de satisfacție animalică din contactul sexual. Femeile, dacă erau norocoase (ea nu fusese și probabil că nu avea să fie niciodată, având în vedere că David încetase de câteva luni să mai vină în patul ei) rămâneau însărcinate.

Din fericire însă, nu va fi în stăpânirea acestui bărbat atât de mult încât să trebuiască să se ocupe de stânjeneala din corpul ei care devenea din ce în ce mai vădită. Cel puțin, nu dacă îi reușea planul pe care-l avea în minte.

El păru că recepționează cu întârziere cuvintele ei, pentru că dintr-odată tresări și își ridică privirea. Scânteia sexuală dispăruse și în locul ei apăruse o expresie neîndurătoare. Însă oricât ar fi vrut s-o ascundă, era foarte clar ce văzuse.

– Mă întreb, de ce nu te cred, oare? Îi zâmbi, dar nu era un zâmbet amabil. Într-adevăr, îți joci rolul foarte bine, o curtezană versată, talentată la seducție, simulând uimitor de bine ceea nu ești, o îmbujorată inocentă, dar din nefericire îți pierzi timpul dezbrăcându-te atât de încet. Nu vei obține nici un avantaj. O să am scrisorile alea și încă repede, dacă ții la rochia ta.

Chiar în timp ce el arunca această nu prea subtilă amenințare că-i va rupe rochia de pe ea dacă nu se grăbea, ea se lovi cu șalele de marginea mesei, ceea ce urmărise de la bun început. Claire își abandonă nasturii, întinzând pe furiș o mână de-a lungul suprafeței netede a mesei, pipăind după obiectul pe care-l căuta.

– Trebuie să recunosc, e regretabil că ești atât de neghiob, spuse ea imperturbabil, în vreme ce-și strângea degetele în jurul

prăzii. Ridicând pistolul pe care el îl lăsase neglijent pe masa din spatele ei, îi zâmbi în timp ce și-l potrivi în mână. Dacă nu erai, n-aș fi fost nevoită să folosesc asta.

Rostind aceste vorbe, scoase iute pistolul la vedere, ținându-l la nivelul mijlocului și îndreptându-l direct către el.

Capitolul 8

– Ce dracu'...?

Pentru o clipă, Hugh încremeni ca lovit de trăsnet, holbându-se la pistolul său, ținut acum hotărât de ambele ei mâini ce tremurau ușor, încleștate în jurul patului armei. Apoi, apropiindu-se periculos, o privi drept în față. Acei ochi cenușii nu mai erau reci. Dimpotrivă, luceau ca un argint topit în lumina felinarului. Inima lui Claire tresări când își dădu seama cât de mânios era.

Ei bine, și ea era mânioasă.

– Nu te mișca, îl avertiză ea. Și mâinile sus.

Crescând într-un cămin condus de un părinte care nu-și iubise odraslele și era din fire vicios și corupt, și care, în plus, primea dese vizite de la cei de-o teapă cu el, fusese obligată să își apere onoarea în multe ocazii cu orice armă avea la îndemână, astfel că știa să folosească un pistol. Acei prieteni priviseră ca pe un sport încercarea de a se culca cu frumoasa fiică mijlocie a contelui de Wickham. Faptul că reușise să-și salveze virginitatea pentru noaptea nunții era o dovadă a ingeniozității sale în momentele când se simțea încolțită.

Era într-un fel și o ironie a sorții, dacă se gândea la asta. Ceea ce, în mod evident, nu avea deloc chef să facă acum.

– A dracului femeie vicleană ce ești, spuse el mormăind cuvintele.

Își ridică mâinile cu palmele în afară până când ajunseră la nivelul umerilor, dar în afară de asta, nu se mișcă și ea îi fu recunoscătoare pentru asta.

– Un om inteligent și-ar da seama fără îndoială că, în condițiile date, nu e înțelept să mă ocărăști, observă ea gânditoare. Nu doresc în mod special să te împușc, dar o să o fac dacă trebuie. Să îți fie clar.

– S-au cam sfârșit demonstrațiile tale de inocentă, așa-i? În cele din urmă, am ajuns la adevăr. De vreme ce sunt la mâna ta acum, în loc să fie invers, ai putea să-mi satisfaci curiozitatea și să-mi spui unde sunt ascunse scrisorile.

Claire se încruntă, exasperată:

– Ți-am spus adevărul, bădăran fără minte: sunt Lady Claire Lynes și nu știu nimic despre scrisorile tale. Dar nu mai contează dacă mă crezi sau nu. Așa după cum ai precizat adineauri, sunt în avantaj acum și o să faci ce îți spun. Și, dă-mi voie să te avertizez: dacă faci vreo mișcare bruscă, te împușc.

Pistolul îi era ațintit nesovăitor spre piept. Claire era mândră de fermitatea mâinilor ei.

Apoi, el zâmbi. Lui Claire nu-i plăcu acel zâmbet.

– Poți fi sigură că cea mai mică dorință a ta mi-a devenit poruncă, frumoasa mea însetată de sânge. Dar înainte de a te descotorosi de mine, aș vrea să știu cel puțin cum ai descoperit existența scrisorilor. Lord Archer a stat la taifas în pat, sau a fost cineva care te-a pus să le găsești?

Claire se uită la el:

– Depășești toate limitele prostiei. Și ține mâinile în sus.

Acest avertisment emis pe o voce ascuțită veni pe când el dădea să-și lase mâinile în jos. Își amintea prea bine cuțitul pe care-l avea la brâu. Fără îndoială că și el își amintise.

– Întoarce-te. Și ține-ți mâinile unde le pot vedea.

El ridică din sprâncene:

– Intenționezi să mă împușți pe la spate? Mi se pare o acțiune cam lașă.

Claire îl privi mânioasă.

– Întoarce-te.

Spre ușurarea ei, el se întoarse. Pentru o scurtă clipă, îl privi fără să se miște. Părul i se uscase acum; încă strălucea lucios și negru ca blana de focă, dar șuvițele groase care-i ajungeau până aproape de umeri începeau a se încreți într-un mod aproape

dezarmant. Umerii îi erau încordaţi ca şi cum s-ar fi temut că are să apese pe trăgaci în orice moment. Pe neaşteptate, în minte îi apăru imaginea lor dezgoliţi, cu pielea ca mătasea acoperind muşchii contractaţi. Sub ei spatele i se îngusta în formă de trapez spre talie şi apoi îi apărură fesele mici şi rotunde, arătând a fi ferme la atingere. Dar ea nu avusese intenţia de a-l vedea gol; într-adevăr, închise repede ochii.

Refuză să se lase bântuită acum de astfel de imagini indecente. Prezentul, şi el în acest prezent îi ocupau suficient timpul.

Cămaşa lui albă atârna în afara pantalonilor; îi acoperea corpul până la coapse. *Dar îşi amintea prea bine triunghiul de păr de pe pieptul lui, muşchii tari ai abdomenului şi mărimea surprinzătoare a celei mai intime părţi a corpului lui.*

Ah, Dumnezeule, nu voise să-şi amintească asta! Nu voise s-o observe. Nu voise s-o vadă. De ce, oare de ce i se fixase în minte?

Hotărâtă, alungă acest gând.

Picioarele lui erau lungi şi puternice, aşa cum stătea cu ele depărtate.

Muşchii coapselor erau groşi şi puternici. Sub pantaloni, putea vedea părul negru ce înăsprea pulpele sculptate de muşchi. *Picioarele lui erau păroase peste tot, chiar şi pe coapse.*

Termină, îşi spuse vehement. Nu îşi va aminti cum arăta dezbrăcat. Era ruşinos pentru o doamnă să poarte în minte astfel de amintiri. Mai rău, era desfrânare.

Nu-şi va permite să fie interesată de astfel de lucruri. Mai degrabă, *nu* era interesată de astfel de lucruri.

Nu era.

Şi ca să supravieţuiască acestei înfruntări, trebuia să continue cu ce începuse să facă.

Respirând adânc, Claire se concentră pe bărbatul din faţa ei. Bărbatul real şi îmbrăcat din faţa ei. Stătea cu spatele lui lat spre ea, aşa că nu putea vedea ce face. Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta, se gândi ea. Cel puţin nu mai trebuia să-şi facă griji că el ghiceşte din expresia feţei vreunul din gândurile ei necuviincioase.

Fiind cu ochii în patru la orice mişcare bruscă, Claire păşi direct în spatele lui. Aflându-se atât de aproape, masivitatea lui

era şi mai impresionantă. Dintr-o privire, văzu lăţimea spatelui, braţele vânjoase descoperite pentru că mânecile cămăşii alunecaseră de pe încheieturi, cu cât o depăşea în înălţime şi îşi înăbuşi emoţia. Dacă se întorcea spre ea, totul ar fi fost pierdut. Apoi, se scutură în sinea ei. Nu, dacă se întorcea spre ea, va face exact ce ameninţase că va face: îl va împuşca.

Oare o va face?

Da, o va face.

– Nu te mişca, îl avertiză ea din nou, sperând că nu-şi va da seama din vocea ei cât de uscată îi devenise dintr-odată gura.

– Nici nu aş îndrăzni.

Înainte ca nervii ei surescitaţi la maximum să pună stăpânire pe ea, Claire îşi mută pistolul într-o mână şi o întinse pe cealaltă sub cămaşa lui, strecurându-şi-o până găsi plăseaua de argint rece a cuţitului. Îşi aminti că avea o vânătaie asemănătoare cu un castravete ca formă şi mărime, pe stânga, de-a lungul coastelor. Vineţiu-închis cu margini spre galben, arăta a fi dureroasă. Fără să vrea, atingerea i se îndulci pe unde îşi aminti că e vânătaia. Ceea ce era ridicol, îşi spuse ea furioasă. Era gata să-l împuşte, şi cu toate astea, nu voia să-i producă durere?

Ei bine, încercă ea să împace şi capra, şi varza, o să-l împuşte doar dacă va fi nevoie.

Chiar aşa stând lucrurile, nu se putu abţine să nu simtă elasticitatea caldă a pielii lui, tăria muşchilor din jurul taliei, proeminenţa solidă a şoldurilor şi, când mâna ei îi atinse burta, fermitatea abdomenului şi mătasea ondulată a liniei părului ce, după cum văzuse mai înainte, îl despărţea în două.

Lărgindu-se apoi pentru a oferi un adăpost spectaculos acelui element masculin tot atât de impresionant.

Cu tot efortul de voinţă pe care-l făcu să nu se întâmple, acel gând i se ivi din nou în minte. Doamne Dumnezeule, oare de ce nu putea să-i iasă din cap imaginea vie a lui Hugh în toată splendoarea sa nudă? Era ea oare, aşa după cum se temuse mai adineauri, cu desăvârşire o destrăbălată?

De-acum, complet tulburată, Claire apucă cuţitul din locul unde se găsea şi îşi retrase mâna de sub cămaşa lui. Apoi se dădu

complet înapoi din apropierea lui, retrăgându-se până când ajunse cu spatele la perete.

Nu se va mai gândi absolut niciodată la el gol.

Slavă cerului, stătea încă întors cu spatele la ea. Respiră adânc pentru o clipă, doar atât cât să alunge din minte acea amintire. Se consolă spunându-și că o astfel de imagine făcea garantat impresie doar prin natura ei. Faptul că și-o reamintea atât de puternic nu însemna că era destrăbălată. Dacă inima îi bătea să-i spargă pieptul era pentru că văzuse atât de mult. Dacă se simțea înfierbântată, era pentru că era prea cald în cabină.

Nu era vreun alt motiv.

Masa era acum în stânga ei; respirând încă cu greutate, Claire puse cuțitul pe masă, apoi își puse din nou ambele mâini pe trăgaci.

Ușurată, constată că mâinile nu îi tremurau.

– Poți să te întorci.

Vocea ei era aspră. Bineînțeles că el nici nu-și putea închipui ce drum înjositor străbătuse mintea ei. Cu toate astea, pe când el făcu ce i se ceruse, era conștientă de valul fierbinte de stânjeneală.

– Iată-mă ușurat să mă aflu încă în viață.

Privirea lui se îndreptă spre pistol, apoi se ridică spre fața ei. Slavă Domnului că era mult prea înghețată ca să roșească, fuse primul ei gând atunci când ochii li se întâlniră. Apoi, spre groaza ei, Claire avu impresia că el se amuza pe ascuns. Să fi ghicit cumva ce-i trecuse prin minte? Nu. Nu era posibil.

Nici măcar nu se gândea la o astfel de posibilitate. Dar simți cum începe să roșească, deși era udă până la piele și înghețată bocnă.

– Mărturisesc, m-ai făcut să mor de nerăbdare: când ți-ai vârât mâna pe sub cămașă, mă așteptam să fiu, dacă nu omorât, măcar violat.

De necrezut, părea că o tachinează, și chiar pe seama acelui subiect la care nu dorea deloc să-i stea mintea. Gândul supărător că putea glumi despre așa ceva avu efectul îmbucurător de a-i liniști nervii. Îl privi lung, calm, și stânjeneala îi dispăru.

– În locul tău, aș vorbi politicos, domnule. Încă încerc să mă decid ce să fac cu tine, iar insolența ar putea să încline balanța.

El râse. O licărire bruscă îi încălzi privirea și, în colțurile gurii îi apăru un zâmbet strâmb. Spre surprinderea ei, constată că arăta destul de atrăgător, apoi se corectă: destul de atrăgător pentru un tâlhar mizerabil și ticălos.

– Te afli în fața unei dileme, nu-i așa? întrebă el pe un ton aproape compătimitor.

Oricum, nu se lăsa păcălită. Putea încerca să-i intre în grații până când părăseau Canalul Mânecii și se apropiau de Franța; la urma urmelor, încercase și ea același lucru cu el. Dar nu-i mersese – și fără îndoială că nici cu ea nu o să-i meargă. Mâinile se strânseră mai ferm pe mânerul pistolului în vreme ce îl urmărea precaută cum continua.

– Probabil că te întrebi: Ce să fac acum? Ai putea să mă împuști, desigur, dar dacă o faci, ce urmează? O să fii tot în cabina asta, pe nava asta ce se află acum la o oarecare depărtare de țărm. De dragul discuției, totuși, să presupunem că mă împuști și stai în cabină până când nava acostează. Trebuie să descui ușa, să cobori de pe navă și, cumva, să-ți găsești persoana de contact. Dar mai întâi, va trebui să ai de-a face cu James. Chiar dacă nu va auzi împușcătura cu care mă vei trimite pe lumea cealaltă – și are urechi ca de linx –, își va da seama că e ceva necurat la mijloc cu mult înainte ca tu să ieși de aici și va aștepta afară ca o ursoaică furioasă ce-și apără puii, în cazul în care nu va găsi mai înainte ceva să spargă ușa. Te asigur că va fi furios la culme pentru că m-ai omorât, pot să te asigur, și e destul de înclinat spre violență chiar și când totul e în ordine, după cum probabil știi de la cucuiul pe care-l ai pe cap. Dacă, printr-un miracol, vei reuși să scapi de James, atunci va trebui să mai treci și de căpitanul Dorsey și de echipajul său. Și apoi, bineînțeles, vei fi o englezoaică în Franța, ceea ce e de presupus că te va face prea puțin simpatizată în rândul majorității cetățenilor. Și în cele din urmă, dacă vei trece de toate aceste obstacole, va trebui totuși să găsești un mod de a intra în legătură cu omul tău de legătură, care deja, cel mai probabil, ți-a pierdut complet urma.

Se uitară fix unul în ochii celuilalt. În afară de presupunerea lui Hugh că ea ar avea un om de legătură în Franţa, tot ce spusese era adevărat, îşi dădu seama Claire cu o furie crescândă. Dacă îl omora – ceea ce în orice caz nu dorea sincer să facă –, situaţia ei nu s-ar fi îmbunătăţit, ba chiar era posibil să se înrăutăţească. Amintindu-şi cum salivau după ea marinarii, îşi înăbuşi tulburarea.

Oricare ar fi fost păcatele acestui bărbat – şi erau destule şi diferite – măcar nu avea vreo intenţie s-o violeze.

– Ai scos bine în evidenţă câteva probleme – spuse ea păstrându-şi vocea calmă, deşi gândurile îi erau mânioase. Voi ţine cont de toate astea, poţi fi sigur. Să te ţin în viaţă pare a fi soluţia cea mai bună, cel puţin pentru moment, atâta vreme cât nu îmi vei face greutăţi.

Dintr-odată se auzi un ciocănit în uşă, făcându-i pe amândoi să tresară şi să se uite către uşa ferecată. Sunetul era slab, abia se auzea.

– Ăsta trebuie să fie James, spuse Hugh, care îşi mută privirea către ea şi zâmbi.

Claire simţi cum o cuprinde spaima ca o senzaţie de greaţă în gât. Inima îi tresăltă. Respiraţia i se înteţi. Îşi umezi, nervoasă, buzele, ce încă aveau un uşor gust de bere.

– Stăpâne Hugh!

Ciocănitul se auzi din nou, ceva mai insistent de data asta. Hugh ridică din sprâncene spre ea, într-o întrebare mută. Acum arăta de parcă se distra, ticălosul.

Ea se uită mânioasă spre el.

– Dacă vrei să rămâi în viaţă, vei face exact ce îţi spun, rosti ea într-o şoaptă apăsată, încropind pe loc un plan. Mergem către uşă, tu în faţa mea, şi o deschizi. Fără a-l lăsa pe omul tău să intre în cabină, îi spui că ţi-ai amintit de o situaţie urgentă ce necesită întoarcerea navei la ţărm. Atenţie, la ţărmul englezesc. El va transmite ordinul tău către căpitan, în timp ce eu şi cu tine rămânem aici. Când vom acosta, mă vei conduce la ţărm. Şi te avertizez: acest pistol va rămâne aţintit către inima ta în tot acest timp. Ca să apăs pe trăgaci nu îmi va trebui mai mult de o secundă.

Zâmbetul lui se lăţi şi dădu din cap către ea, pretinzând că e de acord, ceea ce avu efectul paradoxal de a o face pe Claire să fie şi mai îngrijorată decât până atunci.

– Un plan bun. Complimentele mele. Dar este o împrejurare pe care ai uitat să o iei în considerare: asta nu e nava mea. Relaţia mea cu echipajul navei nu îmi oferă competenţa de a da ordine, şi să mă aştept să fiu ascultat. Te rog să observi uşa ferecată; desigur, va trebui să-ţi dai seama că dovedeşte o oarecare lipsă de încredere în intenţiile echipajului în legătură cu mine şi cei din preajma mea. Suntem în drum spre Franţa şi tare mă tem că acolo vom merge.

Claire îşi îngustă privirea. Era o înşelătorie – era aproape sigură de asta.

– O să facă după cum spui tu.

Vocea sună convinsă şi rece, dar privi pe furiş către uşă. După cum spusese el, era ferecată. Oare într-adevăr echipajul nu ar asculta de ordinele lui? Le dăduse suficient de nestingherit până acum, îşi amintea, şi fuseseră duse la bun sfârşit cu promptitudine, după câte văzuse ea. Cu toate astea, aşa cum subliniase, nu era căpitanul navei...

– Stăpâne Hugh!

Strigătul împreună cu ciocănitul în uşă se auzeau acum mult mai tare. Urmă un bombănit exasperat, al cărui ton era suficient de clar, deşi nu putuse înţelege cuvintele.

– Răspunde, şopti ea, simţindu-se ca pe jar: nu ştia ce să facă mai întâi. Orice ar fi făcut, probabil că s-ar fi ars.

– Stai blând, James că vin acum, strigă el. Vocea lui coborî, devenind o şoaptă când îi spuse lui Claire: echipajul mă va asculta doar atâta timp cât îi convine şi ăsta-i adevărul. Să fii convinsă că nu o să jelească prea mult dacă vei apăsa pe trăgaci şi vei scăpa lumea de unul ca mine. Până la urmă, poate tu o să jeleşti, pentru că te vei trezi la cheremul lor. Ridică din umeri cu aparentă nepăsare. Dar pe de altă parte, o femeie cu... experienţa ta – din lipsă de alt cuvânt mai potrivit – în materie de bărbaţi, ai putea considera că să te culci cu tot echipajul nu ar fi peste puterile tale, dacă asta te va scăpa de pe navă în viaţă. Nu că aş crede că aşa va fi, bagă de seamă.

– Ticălosule, eu aș fi mai atent cu insultele, dacă m-aș afla față în față cu capătul ăsta al pistolului, răspunse ea încruntată.

– De fapt, după cum văd eu treaba, ai de ales: să ai de-a face cu mine sau cu echipajul vasului, continuă el zâmbind nevinovat spre ea. Alegerea îți aparține.

Capitolul 9

– Ah, coniac, spuse Hugh, luând sticla și paharul din mâna lui James cu o sinceră recunoștință.

Dacă părerea lui despre echipajul goeletei *Nadine* era corectă, ăsta era coniac franțuzesc din cel mai fin, pus deoparte dintr-o încărcătură de contrabandă transportată recent spre Marea Britanie.

– Ce-i de făcut?

Stând încă în coridor, James se încruntă la el întrebător în vreme ce Hugh bloca în continuare ușa întredeschisă. Puțin în spatele lui Hugh, la dreapta lui, mult prea atrăgătoarea lui prizonieră stătea cu propriul lui pistol ațintit către el, fără ca James să poată vedea, corpul i se mișca în ritmul navei și privirea ca de vultur era ferm fixată pe el. O întrebare îi dădea târcoale: Oare ar apăsa pe trăgaci, dacă s-ar ajunge până acolo? Ar fi fost interesant de aflat.

– Sunt ocupat să interoghez prizoniera, spuse el îngustându-și ochii către James. N-am nevoie de tine acum.

– Dar... protestă James înainte de a observa expresia de pe fața lui Hugh. Ah, n-ai nevoie de mine acum.

– Exact.

Un picior subțire, desculț îl înghionti pe James cu subînțeles. Era atentă, băgă el de seamă, să nu se apropie prea tare, deși mișcarea aproape o făcu să-și piardă echilibrul. Strâmbă din gură când o văzu cu coada ochiului cum se clătinase și apoi își recăpătase echilibrul. Avertismentul nu prea subtil privitor la ceea

ce îl instruise în șoaptă să spună pe când îl însoțea spre ușă, nu era necesar. Își reamintea totul cu exactitate.

– Vreau să transmiți din partea mea un mesaj căpitanului Dorsey, îi spuse el lui James. Spune-i că a intervenit ceva neprevăzut și că îi cer să ne întoarcem în Marea Britanie. Atunci, voi da prizoniera jos de pe navă.

James holbă ochii. Pentru o clipă îl fixă pe Hugh fără să scoată o vorbă. Apoi, rânji și își dădu ochii peste cap, înțelegând clar mesajul că nu trebuia să facă așa ceva.

– Prea bine, stăpâne Hugh. O să-i spun căpitanului.

Vocea lui James era ușor inexpresivă. Dezaprobarea a ceea ce el ar fi numit „tevatura asta" i se putea citi clar pe față. Mă rog, Hugh spera ca răspunsul său se fie suficient de convingător pentru cineva care nu-i putea vedea expresia feței.

– Bine, du-te atunci.

Hugh închise ușa, dar nu înainte ca James să-și clatine capul dojenitor spre el.

– Foarte bine, spuse prizoniera lui spre Hugh care o privea. Trage zăvorul.

– Cu mare plăcere, dar după cum vezi, mi-e puțin cam greu să o fac.

Ridică sticla de coniac cu paharul adus de James ce stătea deasupra, cu fundul în sus.

– O să o țin eu.

Păzindu-l ca și cum s-ar fi așteptat ca în orice moment să sară la ea, își luă mâna stângă de pe mânerul pistolului aducător de moarte și o întinse spre el. Zâmbind ușor, el îi dădu sticla și se întoarse să încuie ușa. Apoi, se uită spre ea.

– Și acum ce urmează, o, tu cea preaputernică?

Ea își mușcă buza inferioară, arătând nehotărâtă și de asemenea destul de atrăgătoare, decise Hugh fără tragere de inimă. Era încruntată; ochii ei aurii erau întunecați de griji. Părul negru se uscase, era negru ca pana corbului și eliberat din agrafele ce îl strânseseră mai înainte, revărsându-se în valuri bogate peste umeri și pe spate până aproape de mijloc. Fiecare rotunjime delicioasă și adâncitură a corpului ei era pregnant scoasă

în evidenţă de rochia udă. Sfârcurile împungeau încă obraznic ţesătura de lână udă ce se lipise de pieptul ei.

Doar uitându-se la ele – la ea – simţi că i se întăreşte mădularul. Dumnezeule, cât de frumoasă era! Şi tânără – nu putea fi atât de tânără pe cât părea. Fu cât pe-aci să o întrebe câţi ani avea, dar se opri. Nu voia să ştie cu adevărat – şi probabil că ea ar fi minţit oricum, aşa după cum minţise despre totul. Intenţionat, se gândi la Lord Archer. Fără-ndoială că bătrânul ramolit fusese în al nouălea cer să aibă o astfel de fată fără pereche în pat. Cum de se lăsase dus de nas de către o târfă ca să-i fie săltate hârtiile de o importanţă vitală pentru siguranţa ţării era uşor de explicat acum, când Hugh îşi făcuse o părere despre târfa în chestiune. Bătrânul aproape că putea fi iertat pentru scăparea asta. Era nevoie de un eunuc vlăguit ca să reziste unei astfel de fătuci – sau, adăugă el în grabă, de un bărbat cu voinţa lui de fier.

Spera.

– Vreau să întorci scaunul ăla cu faţa la perete şi să te aşezi.

Vocea era rece şi autoritară. Era evident că îi plăcea să fie stăpână pe situaţie. Din fericire, imaginea sărmanului Lord Archer îmbrobodit îi limpezise mintea lui Hugh. El avea cel puţin avantajul că ştia ce fel de scorpie trădătoare era, cugetă Hugh, mişcându-se în direcţia arătată de ea, şi nu-i păsa cum arată. Dacă n-ar fi fost aşa – şi ăsta era un gând ce nu-i făcea mare plăcere şi evident nu voia să stăruiască asupra lui – ar fi fost posibil să se facă de râs din cauza ei, la fel cum făcuse Archer.

Dar paza bună trece primejdia rea, după cum se spune.

Ea îl privea de cealaltă parte a mesei cum întorcea ascultător scaunul şi se aşeza cu faţa la perete. Cuţitul lui – pe care mai devreme ea îl pusese pe masă după ce îl luase într-una dintre cele mai de neuitat experienţe pe care el le trăise în ultima vreme – era în mâna ei, desigur pentru a nu-l lăsa la îndemâna lui. Îl ţinea destul de neîndemânatic, ca şi când nu putea să-şi imagineze ce să facă cu el. Cealaltă mână era strânsă pe patul pistolului. Ţinută aşa, arma arăta a fi prea grea pentru ea. Părea că avea probleme în a o ţine nemişcată. Spera în treacăt că nu va apăsa pe trăgaci din greşeală, apoi alungă această posibilitate

din minte ca pe ceva ce nu putea controla şi deci despre care nu-şi putea face griji.

Privirea îi alunecă spre masă. Pusese sticla în locul unde cu câteva clipe mai înainte era cuţitul. Lichidul de culoarea chihlimbarului se lovea îmbietor de sticla groasă pe când nava se balansa înainte şi înapoi ca un leagăn de copii. Culoarea lui în lumina felinarului îi reaminti de ochii ei: un auriu cald şi încărcat de mirajul a tot soiul de satisfacţii ale simţurilor.

Că tot veni vorba de satisfacţii ale simţurilor, mâna ce alunecase în jurul mijlocului în căutarea cuţitului era mică şi rece; n-ar fi trebuit să trezească în el dorinţa presantă de a-şi înfăşura degetele în jurul ei şi de a o conduce într-o direcţie mai intimă – dar o făcuse.

– Poţi să-mi torni o gură de coniac.

Ordinul ei era o întrerupere bine-venită de la o invazie fără veste a imaginilor erotice pe care, oricât ar fi încercat, nu le putea alunga. Îi luă o secundă sau două să-şi dea seama ce spusese ea, dar când o făcu, Hugh ridică din sprâncene. Doamnele nu beau coniac – dar desigur că ea nu era o doamnă. Demonstra doar cât de bine îşi jucase rolul, încât el fusese – chiar dacă numai pentru o clipă – surprins, când îşi ieşi din rolul asumat.

– Doar o gură? întrebă el.

Dacă se simţea cea mai mică notă de ironie în vocea lui, era îndreptată către el însuşi, deoarece oricât de necrezut i s-ar fi părut mai înainte, se dovedea a fi la fel de vulnerabil ca oricare alt bărbat faţă de influenţa tulburătoare a unei femei frumoase.

– Mi s-a uscat gâtul.

Se citea o nuanţă defensivă în tonul ei.

– Dacă aşa stau lucrurile, atunci e cam singura parte din tine care e astfel. Îşi menţinu vocea blândă în vreme ce destupă sticla şi îi turnă în pahar cât ceruse. Ridicându-şi privirea, întâlni ţeava neagră a pistolului ce îl aţintea fără încetare. În ciuda faptului că era o femeie tânără şi frumoasă cu un dulce aer feminin pe care părea a fi capabilă să-l expună şi să-l ascundă după placul inimii, ar fi fost prost să pună la îndoială faptul că l-ar fi împuşcat dacă şi când i s-ar fi năzărit. Sunt nişte haine în desagii

din dulapul ăla pe care le poți folosi. Mă tem că nu-s haine femeiești, dar măcar sunt uscate.

Arătă cu capul spre perete, în vreme ce-i împingea paharul. Ea se uită în acea direcție, o scurtă abatere a privirii, după care se întoarse pentru a-l fixa cu neîncredere. Se vedea după expresia de pe chipul ei că posibilitatea de a scăpa de hainele ude o atrăgea.

Să o convingă să-și lepede hainele de bunăvoie se potrivea mult mai bine cu scopul lui decât să o forțeze să se dezbrace. Nu era o zicală că prinzi mai multe muște cu miere...?

– Sunt niște ciorapi de lână, spuse el cu intenția de a o ispiti. Și o cămașă, și niște pantaloni. Și cred că e și un prosop.

Toate obiectele menționate erau ale lui James, care fusese mult mai grijuliu cu hainele lui decât Hugh. Tot ce avea el curat și uscat era un schimb de lenjerie, asta dacă era norocos.

– M-aș fi gândit că vrei să mă simt inconfortabil.

În vreme ce vorbea, luă coniacul pe care i-l turnase el. Pentru o clipă, îl învârti în pahar, uitându-se la el de parcă se temea să nu fi fost botezat într-un chip necurat. Apoi, îl ridică la nas, îl mirosi bănuitoare și bău.

Câteva clipe mai târziu, tuși, se strâmbă și scoase un râgâit delicat. Punându-și mâna la gură, se uită spre el. Expresia de stânjeneală era, socoti el, foarte bine jucată, într-adevăr.

– Nu neapărat, spuse el refuzând să admită chiar și față de el însuși că găsea fermecătoare reacția ei la coniac. Ce vreau eu de la tine sunt scrisorile pe care le-ai furat de la Lord Archer, împreună cu numele celui care te-a pus să faci asta, numele bărbatului căruia urmează să-i dai scrisorile de îndată ce ajungi în Franța și numele oricui altcineva care te-a ajutat pe parcurs. Odată ce-mi dai toate astea, voi fi bucuros să-ți fac vânt.

Dacă ultima afirmație nu era pe deplin sinceră, cel puțin ea n-avea de unde să știe.

Îl privi cu răceală.

– Evident, ori ești prost, ori ești surd. Repet: nu știu nimic de scrisorile tale sau orice altceva. Apoi, pe un ton de avertizare, adăugă: Să nu te ridici sau să faci vreo mișcare bruscă.

– Credeam că am convenit deja că n-o să fac.

Vocea lui era aspră. Nu se aștepta ca ea să-i dea ce avea nevoie doar pentru că i-o ceruse, așa încât răspunsul ei nu îl surprinsese. Cu toate astea, faptul că ea continua șarada asta chiar și acum când era stăpână pe situație în toate privințele, îl zgândărea ca un mic spin înfipt într-un ciorap gros de lână.

Oare spunea adevărul? Pentru o clipă, posibilitatea i se ivi în cap. O studie și o abandonă, pentru că era cu desăvârșire imposibil ca o femeie, în afară de cea pe care fusese trimis să o prindă, să fie exact pe acea plajă părăsită, în acea regiune slab populată de pe dealurile din Sussex, exact în toiul acelei nopți.

Șansele erau atât de mici, încât nici nu merita să le calculeze. Dar faptul că această idee îi intră în cap într-o oarecare măsură... era îngrijorător. Era periculoasă într-adevăr, dacă și el, care știa perfect ce-i poate pielea, era în pericol de a cădea victimă minciunilor ei.

Chiar așa, Lady Claire Lynes. Se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Dar să aleagă acea anume identitate ca pseudonim, ca să zicem așa, ce însemna oare asta? Trebuie să însemne ceva. La fel ca prezența ei pe plajă, exista o foarte mică posibilitate ca alegerea unei false identități să fie o pură coincidență, dar el nu credea asta. Nu prea credea în coincidențe.

O privi gânditor, încercând să descâlcească întreaga harababură din minte. Existau răspunsuri la întrebările lui, și ea le deținea. Cheia obținerii a ceea ce voia el era să afle ce voia ea, cugetă el, și să o momească cu asta.

Se îndepărtă de el ducându-se spre perete, dar cu ochii – și pistolul – ațintiți spre el, până când îi ieși din raza vizuală. Apoi Hugh cercetă atent scena de sub nasul lui: lambriul zgâriat, căruia lumina mișcătoare a lămpii îi domolise culoarea până la o tentă discretă; trei sferturi de masă, care era goală cu excepția sticlei de coniac și a paharului pe care îl golise; ceasul rotund în carcasa lui de alamă strălucitoare, fixat rezistent de raftul de deasupra mesei.

Era ora trei din noapte, observă el privind la ceas și ascultându-i ticăitul împreună cu sunetul dulapului care se deschise în spatele lui. Rămâneau încă destule ore până când ajungeau la destinație, socoti el, chiar pe când un zgomot surd și încet,

urmat de un foșnet îi spuse că ea găsise desagii plini de haine. Apoi, nu se mai auzi nimic dinspre ea. Scârțâitul neîntrerupt al lemnului, ca și plescăitul ritmic al valurilor ce se izbeau de carena vasului, împreună cu alte zgomote de fond făceau dificilă sarcina de a ghici ce făcea ea, doar ascultând.

– Nu te întoarce.

Asta auzi atunci când, instinctiv, își suci capul să vadă cam pe unde era.

– De ce nu?

Prefăcându-se nevinovat de îndată ce își dădu seama că era pe punctul de a se schimba de haine, și neputând rezista impulsului de a o tachina măcar puțin, în ciuda a tot ce știa despre ea, își întinse gâtul ca și cum ar fi voit să vadă mai bine. Din poziția în care era ea acum, în fața patului, cu ușa dulapului închisă și cu un vraf din hainele lui James în mână, îi întâlni privirea ca de căprioară speriată. Apoi se încruntă la el.

– Pentru că așa am spus eu, izbucni ea, îndreptând amenințător pistolul spre el.

– Într-adevăr, un motiv excelent.

Uitându-se de la haine la chipul ei și la pistol, îndeajuns de mulțumit, își întoarse privirea către perete.

Zâmbind în sinea lui, atent ca ea să nu îl vadă, se așeză din nou în scaunul lui neconfortabil, cu privirea aparent fixată pe peretele din față și se strădui cât putu mai bine să nu bage în seamă răzbunarea coastelor sale pentru mișcarea mai mult decât necugetată de mai devreme. Coniacul aștepta pe masă lângă cotul său. Se întinse după sticlă și pahar, felicitându-se în același timp pentru istețimea minții sale care-și dăduse seama că putea să se ocupe în mai multe feluri de această situație specială.

– Ce faci?

Vocea suna aproape speriată când el se mișcă din nou.

– Voiam să-mi torn niște coniac. Ai ceva împotrivă?

Intenționat, nu se întoarse să se uite la ea. Nu voia să o alarmeze – nu când lucrurile mergeau aproape așa cum își dorea.

Ea scoase un sunet pe care el îl luă drept aprobarea că poate bea. Turnându-și un pahar, luă o sorbitură, savurând cu reală recunoștință parfumul înțepător al coniacului și tăria lichidului

pe limbă. Simți o și mai mare recunoștință pentru suprafața lucioasă a ceasornicului, cugetă el pe când înghițea. Îi arăta imaginea ei reflectată la fel de clar ca într-o oglindă, doar că în miniatură și nuanțată în auriu.

O clipă mai târziu, privi cu interes cum se lupta cu ambele mâini la spate să-și desfacă nasturii încă prinși ai rochiei. Îi desfăcuse deja pe cei la care ajunsese ușor și acum trebuia să se întindă mai mult. Uitându-se în spatele ei, văzu pistolul, așezat la îndemână lângă ea, pe pat. Cuțitul era și el acolo, ca și hainele lui James, într-o grămadă neglijentă. Dacă voia, era sigur că ar fi ajuns la ea înainte să poată apuca vreo armă.

Pe de altă parte, mizase pe o carte norocoasă ce promitea, și în afară de asta, dacă se mișca, ar fi pierdut perspectiva promițătoare de a o privi în timp ce rămânea goală-pușcă în fața ochilor lui circumspecți, dar încă recunoscători.

Capitolul 10

Când, în fine, Claire își desfăcu și ultimul nasture, respiră ușurată. Uitându-se în fugă la Hugh, al cărui cap era ușor dat pe spate în vreme ce își turna coniac pe gât, dar care încă stătea pe scaun așa cum îi poruncise ea, cu spatele complet întors, își eliberă brațele din țesătura udă din lână fină și apoi, uitându-se încă odată rapid spre Hugh, își împinse fusta în jos și ieși din ea.

Vasul se clătină, mișcarea era mult mai puternică decât până atunci. Și stomacul ei se clătină odată cu vasul, amenințând cu tot felul de urmări groaznice dacă mișcarea continua neîntrerupt. Fără a se putea opri, se clătină în laterală înainte de a se prinde de pat și a-și recăpăta echilibrul, apoi înghiți de două ori rapid în încercarea de a-și potoli revolta simțită în stomac. În afară de greața crescândă pe care era hotărâtă să nu o bage în seamă, nu putu să nu socotească brusca zguduire a navei drept un semn îmbucurător. Funcționase șiretlicul ei? Oare nava se întorcea într-adevăr?

– Cum vom ști dacă ți s-au adus la îndeplinire ordinele?

Îi trecu prin cap că, așa izolați cum erau, neputând vedea cerul și marea, ca și toate semnele naturii, era imposibil să fie sigură de traiectoria navei.

– Vrei să zici ordinele tale? se simți o ușoară notă ironică în vocea lui.

– Bine, bine, ordinele mele. Cum putem ști dacă nava se întoarce în Marea Britanie?

– Fără-ndoială, o să aflăm când vom debarca.

Claire scoase în șoaptă un sunet nervos. Știa că dinadins nu-i era de prea mare folos.

– Înainte de asta.

El ridică ușor din umeri.

– Când se înapoiază James – și se va înapoia –, n-ai decât să-l întrebi.

Claire îi aruncă o privire încruntată – bineînțeles, el era cu spatele –, apoi renunță. Indiferent dacă se întorceau sau nu, pe moment nu mai putea face nimic. Mai bine s-ar fi gândit cum să se încălzească și să se usuce.

Destul de ironic, acum când se descotorosise de rochia udă, îi era dintr-odată frig. I se făcu pielea de găină pe brațele goale și o scuturară din nou frisoanele. Dacă ar fi fost nevoită să mai poarte hainele alea ude încă puțin, cugetă ea, s-ar fi trezit cu o aprindere de plămâni sau o altă boală gravă. Ceea ce constituia, desigur, o problemă doar dacă ar fi scăpat cu viață din coșmarul ăsta.

– Știi ceva, m-am gândit, poate că ajungem la o înțelegere tu și cu mine, zise Hugh dintr-odată, făcând-o să tresară.

Privirea îi zbură spre el. Slavă Domnului, părea că nu se mișcase. Doar cu corsetul și o cămășuță subțire peste care avea un jupon de muselină ud, era aproape goală. Se luptase cu șireturile corsetului care, fiind ude, se încurcaseră într-un nod care o scotea din sărite, și acum, spre stupoarea ei, din cauza întreruperii neașteptate, scăpase din mână capătul șiretului de care trăgea.

– Ce vrei să spui? întrebă ea îmbufnată, ațintindu-l de data asta cu privirea, în vreme ce se întorcea la lupta cu șireturile recalcitrante ale corsetului.

– Presupun că ai fost plătită pentru scrisori. În loc să-ți trădezi țara – de-acum ți-ai dat seama că asta faci, nu-i așa? –, de ce să nu mi le vinzi mie? Sunt gata să-ți plătesc oricât ți s-a oferit pentru ele.

Descurcând, în sfârșit, nodul, Claire se luptă să-și dea jos corsetul, când acuzația lui o împietri.

– Crezi că sunt o trădătoare? șuieră ea, în vreme ce corsetul îi căzu la picioare lângă rochie. Este oribil ce spui!

– E oribil ce faci. Vocea lui era realistă. Nu putea să-i vadă expresia feței, dar își dădu seama din tonul vocii că el credea într-adevăr ce spunea. Încruntându-și sprâncenele, îi privi ceafa.

– Ești prost ca noaptea, nu-i așa? spuse ea cu dispreț. Nu te poate convinge nimic că eu nu sunt acea persoană care tu crezi că sunt. Hai să-ți explic situația încă odată: Ai făcut o confuzie. O greșeală, înțelegi? Dacă ți-ar fi dat Dumnezeu minte cât unei găini, m-ai lăsa să plec și ai începe să o cauți pe adevărata domnișoară Towbridge. Ea are scrisorile tale, neghiobule, și eu nu sunt ea!

– Să presupunem că-ți ofer dublu față de ce ți s-a dat?

Claire îl fixă neîncrezătoare. Îi veni în minte să-i zvârle cu ceva în capul ăla tare, dar nu avea nimic în afară de pistol și cuțit și nu le-ar fi pus pe nici una la îndemâna lui decât dacă n-avea încotro. Ideea de a-i băga mințile în cap era foarte atrăgătoare, dar pe de altă parte, cugetă ea în timp ce-și desfăcea șireturile jupei, probabil că n-ar fi mers. Să bagi mințile într-un buștean de lemn era imposibil. Singura consolare dacă l-ar fi pocnit era, probabil, să o facă să se simtă mai bine.

– Ei bine? întrebă el nerăbdător, când ea nu răspunse.

Îi aruncă o privire nimicitoare, ceea ce era în zadar, pentru că el nu o putea vedea – dar era și bine pentru că era dezbrăcată până la cămășuță, iar batistul ud se agățase de sânii ei într-o manieră aproape obscenă, fiind ca și transparent în celelalte locuri – și respiră adânc.

– Totuși, ce naiba e în scrisorile alea? întrebă ea exasperată.

După ce se asigură că el n-avea nici o intenție să se întoarcă, își trase cămășuța peste cap și o aruncă pe podea. Goală și tremurând, îi aruncă încă o privire îngrijorată și se întinse

să ia prosopul. Dacă nu reușea să se încălzească cât de repede, avea să moară înghețată.

– E posibil să nu știi?

Vocea lui era și mai răgușită decât până atunci, și ea îl privi bănuitoare. Privirea lui era încă fixată pe perete, stătea cu spatele solid și neclintit spre ea, iar brațul și mâna dreaptă înconjurând paharul gol se odihneau pe masă, la fel cum fusese și ultima dată când verificase. Amintindu-și valul fierbinte al dorinței pe care-l văzuse în ochii lui, se întrebă cu un frison neașteptat dacă numai faptul că se dezbrăca în spatele lui era suficient să-i îngroașe astfel vocea.

Dar nutrirea unui astfel de gând nu servea la nimic și să se lase pradă chiar și celui mai neînsemnat sentiment de atracție față de individ era nebunie curată, ba chiar mai rău. În orice caz, o explicație mai plauzibilă putea fi găsită în sticla de la cotul lui, își spuse ea. Era goală, ca și paharul. Dăduse pe gât tot conținutul. Ea mai simțea încă gustul băuturii și, cu toate că îi umezise gura uscată și gâtul așa cum își dorise, îi lăsase în urmă o senzație neplăcută de arsură. El băuse cu mult mai mult decât ea. Poate faptul că dăduse pe gât atâta coniac într-un timp așa de scurt purta vina pentru asprimea bruscă a vocii.

Dacă exista și o altă explicație, mai bine să nu o știe.

– Scrisorile alea conțin informații care ar putea compromite serios eforturile Regatului de a câștiga războiul, continuă Hugh, apoi se opri și-și drese glasul.

Oprindu-se din operația de frecare energică cu prosopul a coapselor înghețate pentru a face sângele să circule, Claire se uită din nou la el cu o privire bănuitoare. Nu se mișcase. Nimic nu se mișcase. Bineînțeles că era ridicolă. Tenace, își lăsă din nou ochii în jos și se concentră pe uscarea atentă a pulpelor și a picioarelor.

– Dacă francezii pun mâna pe ele, vor muri mulți oameni nevinovați. Englezi nevinovați. Nu cred că vrei asta, nu-i așa? Dă-mi voie să cumpăr scrisorile de la tine, răspunde-mi sincer la întrebări și te poți îmbogăți regește și mai ales vei putea dormi noaptea știind că, până la urmă, ai rămas loială țării tale.

Orice fel de gânduri despre el ca bărbat ispitit și ademenitor fură măturate de un alt val de indignare când auzi această nouă afirmație că el o considera trădătoare, și Claire fu recunoscătoare pentru această mică șansă. El nu era nimic altceva decât un porc prost și încăpățânat care putea să o omoare din greșeală. Asta era tot ce trebuia ea să știe despre el. Pentru o clipă, pe când se îndrepta de spate cu prosopul în mână, se gândi să repete ceea ce de acum simțea că era aproape ca o incantație: „Ai prins persoana greșită, cap sec".

Dar știa că e în zadar. Nu avea să o creadă, indiferent de câte ori o spunea. Era destul de rău că o credea o târfă, și pe deasupra și mincinoasă, dar să-și dea seama acum că o credea în stare să-și trădeze și țara – era prea mult. Ștergându-și părul cu prosopul, îl privi gânditoare.

Atâta vreme cât avea pistolul, el nu-i putea face nimic rău, oricât de mult l-ar fi înfuriat. Și cu acest gând în minte, se hotărî că l-ar putea face să plătească puțin pentru toate chinurile la care fusese supusă.

– Așa cum spui, poate că aș dori să rămân o englezoaică loială, spuse ea mișcându-se spre capătul patului și aruncând prosopul peste bara ce servea drept margine. Goală, încă tremurând, dar minunat de uscată acum, se întinse după cămașa albă de olandă pe care o găsise în desagi și și-o trase peste cap. Era enormă, văzu ea, în timp ce-și eliberă părul din guler și își aranjă cămașa pe corp, destul de lungă ca să-i ajungă până aproape de genunchi și suficient de largă ca să o înfășoare de vreo șase ori. Mânecile erau cu mult mai lungi decât mâinile ei și începu să și le suflece în timp ce continuă: Și chiar presupunând că așa vreau, fii atent, ai putea să mă convingi să dau ascultare târgului tău. Dar mai întâi, va trebui să-mi răspunzi la întrebări: Ce vrei să faci cu scrisorile? Și dacă sunt atât de prețioase pentru Marea Britanie, cine ești tu de ar trebui să ți le dau ție?

Cu ochii la spatele lui, văzu o abia perceptibilă relaxare a umerilor, ca și când mușchii lui încordați începuseră să se liniștească.

– Admiți că le ai, nu-i așa?

Dacă mușchii se relaxaseră, nu același lucru se putea spune despre vocea lui: era cu siguranță mai aspră decât înainte.

Ea râse, un mic sunet zeflemitor și se așeză pe pat să-și tragă ciorapii. La fel ca și cămașa, erau uriași și albi, dintr-o țesătură groasă și absolut obișnuită, ce făcu bietele ei tălpi înghețate să salte pe loc de nerăbdare.

– Nu admit nimic. Dar aș vrea să știu ce ai de gând să faci cu scrisorile. Băgându-și un picior în tunelul moale de lână pe care-l făcuse, își trase primul ciorap pe picior. Îi ajungea peste genunchi și o încălzi atât de repede, că scoase un ușor oftat de plăcere. Ești cumva un agent al guvernului britanic, trimis să le recupereze și să aducă în fața justiției pe oricine le-a furat? Sau ești tu însuți un tâlhar și un hoț care într-un fel a prins de veste despre ele și vrei să le vinzi celui care oferă mai mult, dacă vei reuși să pui mâna pe ele?

– Sunt gata să-ți ofer mulți bani pe ele. Să zicem, zece mii de lire.

Surprinsă de această sumă într-adevăr enormă, Claire își dădu seama peste o clipă că, de fapt, nu-i spusese absolut nimic.

– Impresionant, spuse ea, încercând să-și facă un nod grosolan la ciorap chiar sub genunchi, pentru a-l fixa la locul lui.

– Ai fi deșteaptă dacă ai accepta oferta, fătuco!

Vocea lui suna acum amenințător. Ea îl privi ridicând sprâncenele într-o exagerată îngrijorare, apoi se strâmbă pentru că își dădu seama că uitase din nou că n-o vede.

– Păi, dacă n-aș fi cea cu pistolul, mai că m-aș simți atât de înfricoșată că aș da pe față totul, spuse ea.

Aproape că începuse să se distreze, băgă ea de seamă trăgându-și al doilea ciorap. În condițiile date, îi făcea plăcere să-l zgândăre – negreșit cea mai mare plăcere pe care o avusese în această zi de coșmar.

– Te-ar tenta mai mulți bani? Poți să-mi spui o sumă, în limite rezonabile.

Era o notă subtilă de dispreț în acea ofertă, ușoară, dar inconfundabilă. Îi reaminti exact cum o considera el, și asta o făcu să i se urce sângele în cap.

Privind la spatele lui, pentru un moment spumegă de mânie în tăcere. Apoi, pe un ton intenționat provocator, spuse:

– Mulțumesc, dar, până la urmă, cred că trebuie să refuz.

În acel moment, el se întoarse atât de brusc încât o făcu să sară în sus. Picioarele scaunului scoaseră un scârțâit strident, zgâriind podeaua.

Cu un icnet de surprindere, Claire aruncă pantalonii pe care abia îi luase în mână și apucă pistolul, ridicându-se de pe pat și îndreptând pistolul spre el într-o serie de mișcări iuți dar prea puțin grațioase. Puțin îi păsa dacă arăta atât ridicolă, cât și indecentă în cămașa uriașă ce o acoperea până la genunchi și în ciorapii calzi de lână înnodați jos. Îi păsa doar că între ei stătea o armă.

– Nu te mișca, ordonă ea cu o voce care, spre mâhnirea ei, sunase puțin pițigăiat.

El era așezat pe scaun, deși acum scaunul era întors aproape complet, așa încât stătea cu fața la ea. Se sprijinea cu o mână de tăblia mesei, iar picioarele desfăcute stăteau bine înfipte în fața lui. Arăta de parcă se pregătea să sară spre ea, pentru a-i smulge pistolul. Expresia feței întărea această impresie. O fixa cu privirea, cu fălcile încordate și gura strânsă într-o linie mânioasă.

Într-un cuvânt, arăta amenințător. Oare era bărbatul despre care acum câteva minute crezuse că nu o va răni? Acum arăta gata, doritor și capabil să o strângă de gât până când o va omorî, gândi ea, în vreme ce pulsul începuse să i se accelereze. Deși acum se încălzise – într-o oarecare măsură – amândouă mâinile care strângeau patul armei începură să tremure. Își stăpâni fiorul așa după cum, spera ea, își stăpâni și expresia alarmată ce-i apăruse imediat pe chip: printr-un efort imens de voință.

– Dacă nu banii te-au făcut să intri în această nebunie, atunci ce a fost? Evident că cineva te-a pus să faci asta. Cine? Un iubit? Cineva în afară de Archer – cineva cu care te vedeai pe ascuns? Cineva mai tânăr, fără-ndoială. Un emigrant politic, poate? O faci pentru el? Cine e?

Claire îl privi. Omul era neclintit și asta o înnebunea.

– Nu te poți aștepta să-ți spun toate secretele mele, nu-i așa? spuse ea cu grație.

Ochii lui scânteiară. Claire abia se abținu să nu dea un pas înapoi. Slavă Domnului pentru pistol, gândi ea, strângându-l și mai tare. Să-l simtă greu și solid în mâini îi dădea încredere.

– Oricine ar fi, se folosește de tine. Vocea lui suna dur. O privea neabătut în față. Gândește-te, Sophy: dacă îi păsa câtuși de puțin de tine, te-ar fi expus la așa o primejdie? Îți spun chiar acum, nici un bărbat n-ar lăsa-o pe femeia pe care o iubește să rișteze ce riști tu acum. Dar te poți salva încă – spune-mi unde ai ascuns scrisorile.

Era momentul să termine odată farsa asta idioată, își spuse Claire, înainte de a-l provoca să țâșnească spre ea, ceea ce părea că e gata să facă. Cu toate acestea, prefera sincer să nu trebuiască să-l împuște. Nu că dacă i-ar fi spus – încă odată! – că făcuse o confuzie ar fi ajutat în vreun fel. Era ferm hotărât să nu o creadă, orice s-ar fi întâmplat.

– N-am ascuns scrisorile nicăieri, spuse ea obosită. Nu le-am văzut niciodată. Am pierdut deja socoteala de câte ori ți-am spus asta până acum, ai făcut o confuzie: sunt Lady Claire Lynes, nu domnișoara Towbridge, și nici Sophy.

Pentru o clipă, el o privi doar, fără să vorbească. Apoi ochii i se întunecară ca oțelul și gura i se subție și mai mult.

– Destul, spuse el. Scaunul scârțâi pe podea în vreme ce el se ridică brusc. Răbdarea mea e pe sfârșite. Nu mai joc jocuri de-astea stupide cu tine. Dacă-ți cunoști interesul, o să-mi spui adevărul.

– Stai pe loc.

Inima prinse să îi bată mai repede în piept până când o auzi galopând ca un cal fugar. Mâinile i se strânseră pe pistol și ochii i se măriră. El era înalt și solid, și arăta primejdios, expresia lui i-ar fi stat bine chiar și diavolului, și în ciuda oricărui efort de a nu-i permite așa ceva, o speria; dinspre el parcă veneau valuri de dușmănie.

Râse răutăcios și zeflemitor și înaintă spre ea.

– Rămâi acolo, îl avertiză ea, intrând în panică, ațintind pistolul către el ca și cum voia să se ferească, chiar pe când începu să se retragă. O să trag. Mă jur că o să o fac.

Doamne Dumnezeule, nu avea de gând să se oprească. Ce să facă? Din cauza prostiei ei, se găsea acum exact în situația de care se temea cel mai mult. Își strânse degetele în jurul trăgaciului, ezitând. Respirația i se accelera. Palmele erau umede.

– Atunci, împușcă-mă, spuse el cu privirea ațintită într-a ei și continuând să înainteze încet, cu pași mici.

Dându-se înapoi până când picioarele i se lipiră de rama de lemn a patului, nu mai avea unde să se ducă. Claire ridică piedica pistolului într-un impuls de frică amețitoare și disperare. Va trebui să-l împuște...

În ultima clipă, în vreme ce el se afla înfricoșător de aproape, în loc să-i ochească pieptul, lăsă pistolul jos cam înspre genunchiul lui stâng. Apoi scrâșni din dinți și închise ochii.

Capitolul 11

În cele din urmă, Claire nu putu să o facă. Nu putu să apese pe trăgaci. Ideea de a-l găuri, chiar și doar în genunchi, îi provocă greață și se simți amețită. Sau poate reacția stomacului la imaginea sângeroasă ce îi apăru pe loc în minte era cauzată cel puțin în parte de furtuna de pe mare – nu era sigură. Tot ce știa era că gândul la trupul lui musculos împroșcând sânge îi făcea rău.

O mână o prinse de mijloc și pistolul îi fu luat fără jenă din mână.

– Nu!

Își deschise ochii, încleștă degetele, dar reacția ei era prea târzie. Pistolul era pierdut. Ar fi trebuit să se îndepărteze iute de el, dar nu putea; patul era în spate, marginea lui apăsând-o puternic pe partea din spate a picioarelor, iar el era în față, la câțiva centimetri de ea, blocând-o cu pistolul, aflat acum în mâna lui. Trebui să-și lase mult capul pe spate ca să-l privească în ochi. Văzu că erau din nou cenușii, de neclintit, dar fără întunecimea dată de mânie. Cu toate astea, pe când îl fixa cu privirea, inima îi bătu mai tare și gura i se uscă – de frică, se încredință ea, refuzând până și ideea unei alte posibilități. Frica, desigur, era predominantă: se întorsese roata și răzbunarea venise.

– Acum ce mai ai de zis, scorpie? întrebă el, cu un ton mult prea amabil, ecou la întrebarea ce îi apăruse în minte.

Mâna stângă îi eliberă talia și o luă de bărbie, ținând-o cu degete calde și puternice ca să-i cerceteze fața, în timp ce se apropie și mai tare. Era atât de aproape, încât sânii ei goi sub cămașa subțire îi atingeau pieptul, în doar un simplu contact superficial. Spre oroarea ei, simți reacția sfârcurilor care i se întăriseră. Dintr-odată, se înfioră, la fel cum se simțise atunci când o scosese din mare. Când se mișcă – o reacție reflexă la o astfel de apropiere nedorită – picioarele ei goale atinseră țesătura moale a pantalonilor săi și remarcă pe loc piciorul musculos. Încercă să facă un pas înapoi, să stea mai departe de el, dar cu patul în spate și mâna lui pe bărbia ei, era imposibil. Speriată și stânjenită și înfiorător de conștientă de reacția absolut jenantă și nepotrivită a corpului ei, luptă să nu arate nimic din ce simțea. Pentru a-și stăpâni slăbiciunea, își strânse mâinile goale în pumni și îi întâlni privirea împietrită când se aplecă asupra ei ca un războinic victorios.

– Ia-ți mâinile de pe mine.

Era mândră de fermitatea rece a vocii ei.

– N-ai apăsat pe trăgaci. Când Claire nu răspunse, ci doar îl privi, gura i se strâmbă într-un zâmbet sardonic. Fii atentă, dacă continui tot așa, o să mă faci să cred că mă placi.

Auzind asta, ochii lui Claire se îngustară. O lua în zeflemea, știa asta, dar remarca era puțin prea aproape de adevăr pentru liniștea ei.

– Spre deosebire de tine, mie nu-mi place violența.

– Sau ai suficientă minte pentru a-ți apăra propriul interes.

Nota sardonică îi reapăru în voce.

– Și asta, spuse ea, ușurată să audă o explicație atât de clară pentru nereușita acțiune de a-l împușca. Dacă n-ar fi fost atât de ametită de apropierea lui, s-ar fi gândit și ea la asta. La urma urmei, era perfect adevărat. Așa după cum ai subliniat mai devreme, dacă trebuie să aleg între a avea de-a face cu tine sau cu echipajul navei, te aleg pe tine.

– Foarte măgulitor din partea ta.

Degetul lui mare se mișca într-un fel de mângâiere pe sub bărbia ei. Privirea îi alunecă spre gura ei, unde zăbovi. Văzându-l cum se holbează la buzele ei, Claire își dădu seama că inima

îi bătea din nou cu putere – și de data asta reacția n-avea legătură cu frica. O ului gândul că fața lui uscativă și aspră era atrăgătoare într-un fel ce n-avea legătură cu frumusețea. Un fel pe care nu-l putea descrie – sau nu dorea să-l descrie altfel decât admițând față de ea însăși că avea de-a face cu faptul că era atât de viril. Apropierea lui o ardea, sânii ei atingându-i pieptul, iar genunchii – picioarele. Dintr-odată se încălzise peste tot, îi era mult mai cald decât îi fusese toată noaptea, mai cald decât își putea aminti că îi fusese vreodată.

– Eu n-aș fi prea măgulită. Făcu un efort, dar vocea suna caustic în încercarea de a acoperi efectul pe care-l avea asupra ei. E ca și cum aș fi avut de ales între un cuib întreg de vipere sau numai una. Singura diferență este în cantitatea de otravă.

El se uită la ea.

– Uneori, în cantitate corectă și în condiții potrivite, otrava poate avea un efect binefăcător pentru cel care o primește.

Era o licărire în adâncurile acum argintii care o făcu să-și piardă răsuflarea. Aprinse un soi de foc adânc în trupul ei, ce o rușina și în același timp o excita. Nu putea și nu voia să se lase atrasă de el, cugetă ea, când își dădu seama, îngrozită, că degetele de la picioare i se strângeau în ciorapii cei călduroși din cu totul alte motive decât frigul. Dar trupul ei năbădăios nu o asculta.

Coborându-și pleoapele, încercă să-și elibereze bărbia din mâna lui, speriată dintr-odată la gândul că el ar putea să-i citească în ochi sentimentele. El deja o considera târfă; iar ea nu voia să-i ofere și dovada.

– Dă-mi drumul!

– Încă nu.

Zâmbea ușor, văzu ea cu o rapidă căutătură în sus, printre gene. Simțise oare ce efect avea asupra ei? Gândul era insuportabil de umilitor. În plus, ideea că asta îl făcea să zâmbească, o umilea și mai tare.

– Ai fost prea îndrăzneață, fătuco, și acum tragi ponoasele.

Orice zâmbet dispăruse; buzele lui abia dacă erau ușor arcuite. Când privirea îi atinse gura lungă și bine definită, ea se surprinse întrebându-se cum ar fi să o simtă peste gura ei. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Am spus să-mi dai drumul. Îngrozită de ea însăși, încercă să-și alunge din minte acele imagini vinovate ca și când ar fi fost limbi de flăcări șerpuind dintr-un foc violent într-o fâneață. Dar era deja prea târziu. Privirile li se întâlniră. El clătină din cap spre ea aproape tachinând-o și degetul lui mare reîncepu să o mângâie ușor pe sub bărbie. Claire simți această atingere până în vârful degetelor deja chircite. Buzele i se deschiseră aproape fără să vrea. Ochii lui sclipiră și se aplecă spre ea.

Ea se sperie dându-și seama că voia să o sărute. Respira atât de agitat de parcă alergase kilometri întregi și își ridică ambele mâini, neajutorată, punându-le în jurul mâinii ce îi prinsese bărbia. Încercă din nou să se elibereze, dar strădania ei era cel puțin lipsită de entuziasm, iar el o ținea practic fără vreun efort. Apoi, vrând din toată inima să se ferească sau să lupte, să țipe sau să reacționeze cumva, se trezi paralizată de propria dorință crescândă. Spre groaza ei, își dădu seama că voia ca el să o sărute. Stătu absolut nemișcată – dacă nu punea la socoteală, ca să fie cinstită față de ea însăși, un neașteptat tremur care spera să fie doar interior – în timp ce el îi atinse buzele într-un sărut.

Închise ochii și scoase un mic geamăt. Buzele lui erau ferme și calde, mișcându-se peste ale ei cu o blândă fervoare ce o făcu să se piardă cu firea. Limba îi atinse buzele, apoi i se strecură în gură, iar fiorul ce apăruse în stomac se năpusti precum un foc sălbatic spre coapse și sâni, stârnind o vibrație dureroasă cum nu mai simțise până atunci. Avea un ușor gust de coniac și dintr-odată îi plăcu acest gust. Îi plăcea cum limba lui îi aluneca peste dinți, felul în care îi umplea gura înainte de a se retrage ațâțător, felul în care îi atingea limba. Îi plăcea tot ce făcea cu ea.

David nu o sărutase niciodată așa. Nimeni nu o sărutase vreodată așa. Habar n-avea că există astfel de săruturi undeva în lumea asta. Pricepând dintr-odată că doar din pură întâmplare dăduse peste ceva după care trupul ei tânjea de ani întregi, Claire se simți asemenea celei mai neînsemnate și sfioase fete care, fără veste, fusese invitată la dans.

Brusc, el își înălță capul, întrerupând sărutul. Claire se agăță de mâna lui protestând, fără a-și da seama că îi înfipsese unghiile în carne. Pleoapele i se zbătură și își deschise ochii. Buzele ei

erau încă desfăcute, încă umede de la sărutul lui. Doamne, Dumnezeule, voia mai mult!

Privirea i se îndreptă spre ea, atingându-i gura, obrajii pe care-i simțea îmbujorați și în sfârșit îi întâlni ochii uimiți.

– Sophy, porumbița mea dulce, ai putea încerca să mă săruți și tu.

Sophy. Numele o aduse la realitate de parcă primise o cărămidă între ochi. O trata ca pe cea mai mare târfă, își dădu ea seama, pentru că o credea exact o târfă. Mai exact, târfa bașorogului de Lord Archer. Și nu avea cum să-l facă să creadă altceva – se purta precum o târfă. O inundau valuri de umilință, aproape la fel de intense precum fusese dorința simțită cu câteva clipe în urmă. Dându-și seama cum o insultase, umilința i se preschimbă într-o clipită în furie clocotitoare.

– Trebuia să te fi împușcat, spuse Claire, lăsându-se pradă furiei, cel mai puțin primejdioasă dintre senzațiile ce o cotropiseră, și folosind-o ca să-i poată înfrunta privirea.

El râse. Apoi o ciupi de bărbie, aproape prietenos, și spre regretul și în același timp și ușurarea ei, îi dădu drumul. Își mută privirea. Cu o mână, ridică pistolul, ochi aproape neglijent piciorul patului și chiar în momentul în care Claire gemu de groază, trase.

În loc de explozia pentru care instinctiv se pregătise, tot ce se auzi fu un țăcănit metalic.

Apăsă încă odată și încă odată. Clic, clic. Ea îl privi și, pentru o clipă, uită de sărut. În ochii lui se citea batjocura.

– Nu era încărcat!

– Nu era, admise el.

Cu mișcări lenețe, aruncă pistolul pe pat și își puse mâinile în șolduri. Claire încercă să înțeleagă ce se petrecuse. Pe măsură ce înțelegea implicațiile, o invadă sentimentul că fusese înșelată.

– Știai că nu era încărcat!

– Știam din momentul în care l-am descărcat imediat după ce te-am urmat în cabină. Am lăsat pistolul în barcă atunci când am sărit după tine, dar cu toate astea s-a udat după cum am descoperit când l-am verificat. Vreau să-l curăț și să-l las să se usuce. Sper să nu se fi stricat de tot.

– Puteai să mi-l iei în orice moment.

– Puteam.

– Atunci de ce... de ce...?

Nu-și găsea cuvintele. Îl privi.

– Te distrai atât de bine, spuse el cu un surâs înnebunitor ce o făcu să vrea să-l lovească. Va trebui să mă ierți dacă admit că a fost destul de distractiv să te privesc ținând fiara la distanță.

– Ești cel mai josnic porc.

Claire era furioasă, mai supărată decât își amintea să fi fost în viața ei, atât de furioasă încât nu-i mai păsa cine ținea prizonier pe cine. Retrăgându-și mâinile, se trase într-o parte și se îndepărtă de el într-o mișcare încărcată de mânie. De data asta, nici măcar nu încercă să o oprească. Cu capul înălțat și cu spatele drept de parcă ar fi înghițit un băț, Claire se îndepărtă cât îi permitea masa și se întoarse să-l privească, sprijinindu-se de ea și prinzându-se de marginea îngustă cu ambele mâini.

Adevărul este că acel zâmbet înnebunitor era mai vizibil acum, când el o măsura din priviri, încet și intenționat, din cap până în picioare. Dintr-odată, se simți stânjenită de cât de necuviincioase erau veșmintele ei. Batistul din care era făcută cămașa era atât de fin încât era aproape transparent, în special datorită lejerității, ca și efectelor felinarului. Privind în jos, Claire își dădu seama că poate vedea forma de picătură a sânilor ce se mișcau sub țesătura subțire în timp ce respira. Sfârcurile erau inconfundabile: mici bobițe tari ce ieșeau în evidență prin batist. Față de această umilință, faptul că acea cămașă se sfârșea cu câțiva centimetri deasupra genunchilor și ciorapii erau chiar sub ei, lăsându-i genunchii și o mare parte a coapselor dezgolite, își pierduse întru câtva din importanță. Încrucișându-și brațele pe piept, scuturându-și părul înspre partea din față, reuși să-și asigure o acoperire minimă pentru cele mai îndrăznețe părți ale corpului. Dar realitatea că veșmintele ei subțiri o lăsau aproape dezbrăcată nu dispăruse.

Bineînțeles că el nu era destul de manierat încât să n-o privească. Dar de fapt nu era nici pe departe un domn, își reaminti Claire. O supuse unei examinări lente și amănunțite și, în timp

ce-și întoarse privirea și o întâlni pe a ei, ea se uită la el cu înversunare. El îi făcu o mică reverență, în bătaie de joc.

– Cât se poate de încântător, spuse el.

Claire strânse din buze.

– Aș fi recunoscătoare dacă mi-ai arunca o pătură.

Din vocea ei răzbătea o atitudine demnă. Privi semnificativ dincolo de el, spre pat.

– Chiar ai fi, porumbița mea? După cum am mai spus, dorința ta e lege pentru mine. Chiar și când nu mă amenințI cu pistolul.

Se întoarse, trase pătura de pe pat, o împături și traversă cabina să i-o dea cu un gest ostentativ.

Să-l privească în ochi era dificil, dar refuză să nu o facă. Zâmbea spre ea într-un mod atât de răutăcios, încât îi reaminti într-o clipă singurul lucru din toată lumea asta la care nu voia să se gândească: acel sărut ce-i tulburase sufletul. Ridicând bărbia și sperând din tot sufletul să nu roșească, îi luă pătura din mâini cu un mic semn de mulțumire și se înfășură rapid în metri întregi de lână aspră și cenușie, ca un cadavru în giulgiu.

– Câți ani ai? întrebă el brusc, fără vreo urmă de zâmbet.

Arăta serios și ridurile de sub ochi și gură se adânciră dintr-odată.

– Am douăzeci și unu de ani. Claire își dădu cu o mână părul spre spate. Acum că era înfășurată în pătură, se simțea mult mai în siguranță. Nemaivorbind că amenințarea violului nu o mai tulbura, cel puțin în ce-l privea. O lăsase să se îndepărteze din îmbrățișare fără a o împiedica și îi dăduse pătura atunci când i-o ceruse. Orice ar fi fost el – și se putea gândi la o întreagă listă de atribute prea puțin măgulitoare – nu era un violator.

– Puțin cam tânără pentru acest joc, nu ți se pare? Se ghemui lângă grămada de haine ude pe care le aruncase pe jos. Se întâmplă ca iubitul tău să-ți fi spus că spionajul se pedepsește cu moartea?

Claire scutură cu dispreț capul:

– Nu se poate vorbi cu tine, nu-i așa?

– Aș putea să te ajut dacă-mi spui adevărul.

Singurul răspuns din partea lui Claire fu un sunet de exasperare. El începu să întoarcă rochia pe dos, examinându-i fiecare

cusătură. Apoi făcu la fel cu juponul și, în final, cu corsetul și cămașa. După un moment de uimire, pricepu că el căuta prețioasele lui scrisori prin veșmintele ei, și exasperarea se transformă în iritare. Ținându-se de pătură, privea fără să vorbească. Mâinile lui păreau întunecate în contrast cu țesătura delicată a cămășii ei; degetele erau lungi și puternice, așa cum știa din experiență că erau, atunci când trăgea de partea rigidă a corsetului. Dintr-odată, privelișteа lenjeriei ei intime în mâinile lui umplu paharul. Amețită, stânjenită, Claire se întoarse cu spatele și se trezi privind la ceas.

Era aproape patru dimineața. Ar fi trebuit să fie extenuată. Ceea ce și era, acum dacă stătea să se gândească. Nu că îi folosea la ceva să știe cât de obosită era. Trebuia să rămână trează și atentă, pregătită să înfrunte orice ar fi așteptat-o. Cu toate astea, nu dormise de aproape douăzeci și patru de ore. În dimineața de ieri, se trezise înainte de șapte pentru a putea pleca devreme la drum. Băuse ceai și luase o îmbucătură de brioșă și apoi urcase în trăsură fără a avea nici cea mai mică idee de ceea ce îi va aduce acea zi.

Nici în cele mai nebune fantezii nu ar fi putut să-și imagineze ce o păștea. Încă părea un coșmar din care cu siguranță trebuia să se trezească în curând.

Ceea ce-l făcea pe Hugh să fie... ce? Demonul care-i bântuia visele?

Măcar să fi fost așa. Măcar dacă s-ar trezi brusc, iar el și cabina și tot restul ar dispărea într-o clipită.

Firește, ce dorințe deșarte.

Spre neplăcerea ei, Claire observă că și dacă se uita la ceas, tot putea vedea exact scena căreia dinadins îi întorsese spatele. O vedea mică și aurie, dar tot observa cum Hugh stătea ghemuit pe dușumea, trecându-și degetele prin dantela delicată care-i tivea cămașa.

Doar o secundă sau două îi trebuiră până când își dădu seama, dar când o făcu, rămase cu gura căscată de surpriză. Își aminti clar cum se dezbrăcase în spatele lui, și bănuia că el cumva o observase.

Se uita. Prin ceas.

– Ticălosule! șuieră ea.

El își ridică privirea, văzu la ce se uita ea și sări sprinten în picioare.

– Nemernicule!

Se întoarse, în vreme ce el se apropie de ea, se sprijini de marginea mesei și îl privi. Înfășurată în pătură, cu părul negru acum aproape uscat fluturându-i în valuri dezordonate în jurul feței și pe spate până la talie, desculță, cu ochii numai flăcări, probabil că arăta exact ca o scorpie, așa cum o numise el. Ceea ce i se potrivea de minune, pentru că așa se și simțea, ca o scorpie certăreață.

– M-ai urmărit tot timpul!

El se opri în fața ei, cu mâinile în șolduri, uitându-se la ea cu o expresie gânditoare. Era cu mult mai înalt și mai masiv decât ea, întunecat și arătând primejdios așa cum stătea la doar câțiva centimetri de ea, dar Claire descoperi că nu-i mai era nicidecum frică de el.

– A fost chiar un spectacol drăguț, spuse el cu un zâmbet vag. Complimentele mele.

Claire văzu roșu în fața ochilor. Degetele i se înfipseră adânc în lâna aspră a păturii. Faptul că o văzuse când se dezbrăcase și se uscase cu prosopul o făcu să dorească să-i scoată ochii. Fusese goală; numai camerista o văzuse într-o așa ipostază de completă goliciune. Chiar și cu David, când venea în patul ei, purta o cămașă de noapte. Nici prin gând nu-i trecuse să-l lase să o vadă goală, și nici el nu dăduse vreun semn că ar vrea așa ceva. Faptul că bărbatul ăsta, străinul ăsta care o răpise, o lovise și o amenințase o văzuse dezbrăcată era atât de înjositor, că voia să moară – sau să ucidă. Pe el, mai precis.

– Cum îndrăznești? spuse ea cu o voce joasă, aproape guturală.

– Ei hai, lasă! Se încruntă, dintr-odată nervos. Această culme a purității feciorelnice e foarte bine jucată, dar e o pierdere de timp.

Mișcându-se, ajunse deodată în fața ei, atât de aproape, încât mâinile încrucișate peste sâni sub pătură, îi atinseră pieptul. Își puse mâinile pe brațele ei, prinzându-le lejer prin lâna groasă și privind-o drept în ochi.

Ea îi întoarse privirea. Își luă ochii de la ea și zâmbi strâmb.

– Ești o bucățică bună, o ambițioasă într-adevăr. Am putea colabora extraordinar, tu și cu mine. Dacă o faci pentru amor, porumbița mea, hai să-ți spun că poți găsi dragostea în multe locuri. De exemplu, ai putea-o găsi la mine.

Mâinile i se strânseră mai tare pe brațele ei și își aplecă capul, intenționând să o sărute din nou. De data asta, Claire nu mai putea să-l lase. Chiar pe când gura lui o atingea pe a ei, scoase un sunet furios – și încleștându-și mâna în pumn, îl lovi cât putu de tare în coaste.

Capitolul 12

Durea al dracului. Pentru câteva clipe, după ce încasă lovitura, Hugh văzu stele verzi. Gemu, îndoindu-se de mijloc și clătinându-se înapoi, cu mâinile pe locul lovit. Iuțit de legănatul navei, se opri la pat și se prăbuși pe el. Scrâșnind din dinți, întinzându-se cât era de lung pe salteaua mucegăită care era neacoperită, acum că ea era învelită în tot ce fusese oferit în materie de lenjerie de pat, își închise ochii și așteptă să-i treacă durerea.

Când în sfârșit deschise ochii, se trezi privindu-și dușmanul răzbunător, care la rându-i se holba la el. Se ținea cu o mână de patul de sus pentru echilibru, iar cealaltă era strânsă pe pătura cenușie. Îi acoperea rotunjimile mai bine decât oricare costum purtat vreodată de un oaspete cu conștiința încărcată la un bal mascat de la Covent Garden. Părul ei negru se revărsa în valuri ondulate peste umeri. Ochii parcă erau doi dubloni de aur și cam de aceeași culoare. Părea îngrijorată – și era încântătoare. Atât de frumoasă, încât Hugh gemu din nou și închise ochii.

Data viitoare când o să mai cadă de pe cal, ar face mai bine să țină seama de avertizarea cerească.

– Ești bine?

Având în vedere că abia ce îi dăduse un pumn în coaste, era aproape amuzant. Desigur, în condiții normale, să încaseze un pumn în coaste de la o mână atât de delicată ca a ei, nici măcar

nu l-ar fi încetinit. Dar acum coastele erau călcâiul lui Ahile pentru el. Îl consola într-o oarecare măsură că până și eroii legendari fuseseră doborâți de lovituri inoportune în punctul lor slab. Dar nu prea mult.

Deschise din nou ochii.

– Nu, la naiba! Nu sunt deloc bine!

Era iritat să se audă respirând cu greutate printre vorbe. Din fericire, nava se clătina în față și în spate ca un porc într-o cocină, însoțită de un amestec de scârțâieli și mugete. Astfel, spera ca ea să nu audă șuieratul scos la fiecare respirație înceată și grijulie.

– N-am vrut să te rănesc cu adevărat.

Din păcate pentru reușita acestei scuze, se simțea o ușoară dar inconfundabilă notă de uimire în vocea ei pe când își luă privirea de pe chipul lui, îndreptând-o spre locul unde el încă își apăsa palma pe coaste. Suna foarte impresionată de ea însăși, asemenea unui junior care reușise să-l doboare la pământ, cu o singură lovitură, pe marele campion de box Gentleman Jackson.

Era foarte ridicol, dar fusese atins în mândria masculină. Deși recunoștea că e o dovadă de vanitate prostească, totuși nu putea suporta să o lase să creadă că în mod normal o femeiușcă ar putea să-l doboare.

– Mi-am rănit coastele cu puțin timp în urmă, căzând de pe cal.

Cuvintele-i ieșiră chinuit, printre dinți. Se disprețuia pentru nevoia de a se explica – și încă îl durea.

– Oricine ia o căzătură din când în când, spuse ea, părând să-l compătimească.

Hugh o privi pe ascuns. Nu avea de gând să îi spună că, de obicei, călărea așa cum respira: fără efort. Îi trecu prin minte atunci că voia să o impresioneze și nu prea îi plăcea vestea asta.

Până să o cunoască, se considerase un profesionist desăvârșit: eficient, lipsit de emoții când era necesar, dedicat trup și suflet misiunii. Ea îl făcuse să pună la îndoială totul despre el și asta nu-i plăcea absolut deloc.

Până acum, reușise să obțină tot atâtea informații de la ea câtă apă ar fi scos din piatră seacă. În timp ce ea... ea înlătura bariera de detașare cu care el se înconjura, atunci când era în misiune, bucată cu bucată.

– Să chem pe cineva? Pe James? întrebă ea, privind către ușă.

Pe Hugh îl enerva să-i urmărească privirea care se îndreptase spre ușa ferecată. Nu era nevoie de multă imaginație să-și închipuie câteva feluri în care femeiușca asta de trei ori afurisită ar fi putut să profite de invaliditatea lui temporară. De exemplu, putea să alerge spre ușă, să o descuie și să se ascundă undeva, pe navă. Putea să sară în apă. Putea să-i înșface cuțitul și să-i taie gâtul. Putea...

La dracu'! Cine știe ce ar fi putut să facă? Acum era momentul ca el să împiedice eventuale astfel de acțiuni. Întinzându-se spre ea, apucă mâna care ținea strâns pătura și smuci. Tare.

– Ah!

Cu un icnet de surprindere, se rostogoli peste el. În scopul de a-și proteja atât coastele încă în suferință, cât și pentru a o aduce exact unde voia, o prinse de mijloc cu mâna liberă înainte de a ateriza și o învârti deasupra șoldurilor sale, așa încât ateriză în spațiul dintre el și perete. Acum, ca să plece de-acolo, trebuia să sară peste el.

Ateriză într-un amalgam de păr fluturând, pătură și picioare dezvelite. Picioare lungi, zvelte, foarte bine proporționate, așa cum observase deja, care se opreau în niște ciorapi enormi de lână ce erau acum coborâți până la glezne, abia acoperindu-le împreună cu tălpile. Ciorapii lui James nu fuseseră niciodată atât de onorați de purtătorul lor, cugetă Hugh începând să simtă o scânteiere în sinea sa, și jură să-i spună omului său de încredere, dacă avea să se ivească ocazia. Picioarele ei transformaseră acei ciorapi simpli în cel mai ispititor veșmânt. Încă le admira – în același timp urându-se pentru că era atât de slab în fața farmecelor ei – când, bâjbâind după pătura în care să se înfășoare din nou, îl lovi iar peste coaste.

– Dumnezeule mare! strigă el.

Apucându-se iar de coaste cu reînnoită râvnă, Hugh se gândi că merita asta. Dacă nu s-ar fi uitat atât de atent la picioarele ei, n-ar fi fost atât de grăbită să și le acopere.

– Nu te mișca, spuse el fixând-o cu o privire care, spera el, era aducătoare de moarte dacă nu se supunea.

Ea încă se lupta cu pătura neascultătoare, încercând să o tragă în jos așa încât să acopere fiecare centimetru de piele goală. Auzindu-l, își ridică privirea. Întâlnind-o pe a lui, ochii i se măriră și rămase nemișcată.

Bine, gândi el. În sfârșit, a făcut-o să înțeleagă. Când fu satisfăcut că ea nici măcar nu se gândea să se miște din nou, își închise ochii și se relaxă încercând să-și recapete forțele.

– Îmi pare rău că te-am lovit, dar nu trebuia să te uiți la mine prin ceas, spuse ea cu o voce slabă, dar aspră, după câteva minute de liniște.

Până atunci, cea mai mare parte a durerii trecuse și Hugh respira mai mult sau mai puțin normal. Își deschise ochii, aruncându-i o privire bănuitoare. Dacă ăsta era un joc pe care-l jucau amândoi, un joc cu mize mari, un joc în care învingătorul ia totul, trebuia să recunoască faptul că era mai bună decât el. Buna-cuviință scandalizată nu era de obicei un sentiment exprimat de femeile ambițioase pe care le cunoștea, și care de-a lungul anilor fuseseră destule la număr.

– Îmi cer iertare dacă te-am jignit, spuse el foarte politicos.

Se uită la el, bănuitoare:

– Nu-ți pare câtuși de puțin rău și știi asta.

– Ei, să știi că greșești. Crede-mă, îmi pare într-adevăr rău.

– Numai pentru că te-am lovit în coaste.

– Ai ghicit.

Vocea lui era gravă – prea gravă, credea el – dar părea că ea nu observase amuzamentul crescând ce se ascundea în vorbele lui. Uitându-se cum se încrunta la el, se simți dintr-odată, în mod absurd, mutat din nava putrezită în salonul unei ducese.

Privirea îi alunecă și ajunse să se uite la scândurile închise la culoare ale patului de deasupra, cam la douăzeci de centimetri de capul lui, și observă în treacăt că era prăfuit și plin de pânze de păianjen. Încruntându-se, se întrebă care era posibilitatea ca o târfă să-l impresioneze într-atât.

Dacă nu ar fi știut cum stăteau lucrurile, mai că ar fi crezut că înnăscuta ei atitudine plină de demnitate era adevărată. Că farmecul ei era real. Că povestea ei – prea ridicolă să fie măcar pe departe posibilă – era adevărată.

Să se fi înșelat?

Nu apăsase pe trăgaci, scrisorile nu erau nicăieri asupra ei sau în veșminte, și nu sărutase ca vreo târfă din cele pe care el le sărutase la viața lui. Sărutase ca o tânără inocentă.

Dacă juca teatru, atunci doamna Siddons ar fi făcut bine să-și păzească titlul.

Pe de altă parte ea – sau Sophy Towbridge, în cazul în care nu erau una și aceeași persoană – reușise să-i semene îndoiala în minte. Balanța identității se putea înclina în oricare din părți.

Dar aici venea argumentul hotărâtor: fata cu chip de Venus care încă îl privea cu o neliniște crescândă în ochii ei mari și nevinovați fusese la locul de întâlnire, la timpul convenit. Punctul de întâlnire aranjat de rețeaua secretă a agenților lui Boney din Marea Britanie – omologul său – pentru a o preda pe Sophy Towbridge, și informațiile pe care le deținea ea, în mâinile francezilor.

Dacă ea nu era Sophy Towbridge, atunci ce făcea pe plaja aia? Și, pe cale de consecință, unde era Sophy Towbridge? Nu se putea ca femeia să dispară pur și simplu în neant.

Aici era punctul unde se împotmolea. Pentru a o crede pe seducătoarea care-i stătea alături, trebuia să creadă că existau două femei, dintre care una dispăruse fără urmă în timp ce cealaltă se întâmplase să se găsească la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit.

Sigur că da!

Capul îi spunea: Așa ceva nu se poate. Simțurile, care erau bineînțeles încețoșate din cauza apăsării calde și delicate de lângă el, a ochilor ei mari și aurii cu genele fluturânde ce îl priveau și a curbei rozalii a buzelor care erau desfăcute în timp ce respira, spuseră: E posibil.

Prevăzător, se puse în gardă. Nu-și putea permite să fie bătaia de joc a unei actrițe experimentate, cu față de înger și corp de nimfă. Prea multe erau în joc. Și nu numai pentru el însuși. Și pentru alți agenți britanici din Franța și, cel mai important, pentru Regat.

– Unde ai ascuns scrisorile? întrebă el pe un ton de conversație, ridicându-și privirea spre ea. Ea stătea pe o parte, privindu-l,

cu capul rezemat pe singura pernă de pe pat, o chestie prăfuită și plină de cocoloașe, cu obrazul cuibărit pe mâna mică și pătura înfășurată protector în jurul ei.

Când îi puse întrebarea, o simți cum se crispează. Privirea tăioasă pe care i-o aruncă strălucea aurie și plină de furie.

– Unde n-o să le găsești niciodată, spuse ea cu dulceață în glas.

„Ei, da, asta a fost genial", hotărî el, mutându-și din nou atenția spre scândurile împăienjenite și cugetând. Exact asta ar fi spus dacă era cine susținea că este – o nevinovată acuzată pe nedrept, care habar n-avea de gravitatea situației în care se găsea. Tonul tăios demonstra clar că nu se temea de el. Sophy Towbridge poate că nu știa cine era el, dar ar fi putut să presupună destul de corect și ar fi fost speriată de moarte, așa cum și trebuia să fie. Pe de altă parte, răspunsul ăsta scurt și impertinent putea foarte bine să fie unul dat de Sophy Towbridge dacă ar fi fost al dracului de vinovată, cu sânge-rece, isteață așa cum târfele nu prea erau și încercând cu disperare să îl convingă că era nevinovată.

– De fapt, n-am scrisorile alea ridicole ale tale, spuse ea pe un ton bosumflat când el nu răspunse. Pentru simplul motiv că nu sunt Sophy Towbridge. Numele meu este Claire.

Claire.

– Asta-mi spui într-una, îngerașule, spuse el sec, măsurând-o din ochi.

Îi întâlni privirea fără să clipească, iar el fu cât pe ce să jure că nu era nici o umbră de înșelătorie pe fața ei.

– Pentru că tot sper să-ți intre-n cap. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte că în capetele seci intră prea puține.

Trebui să zâmbească auzind asta – să fie insultat de o prizonieră care, pe deasupra, stătea și în pat cu el adăuga un nou capitol în analele carierei sale – și văzând că zâmbește, își îngustă ochii, privindu-l.

– Mă bucur că asta te amuză, din păcate pe mine nu.

– Trebuia să te fi gândit la asta înainte de a te fi apucat de spionaj.

Scoase un sunet nedeslușit de furie. Dintr-odată, conștient de ce putea urma, se întoarse într-o parte, neîndemânatic

pentru că își proteja coastele, și o prinse de mâini – strânse în pumni așa cum știuse că erau – prin pătura aspră.

– Na-a! o avertiză el, clătinând capul.

– Lașule, răspunse ea.

– La naiba, mare dreptate ai.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, dar nu mai spuse nimic. Privind-o, observă cât de frântă părea: pleoapele coborâseră obosite ca și când abia mai puteau suporta greutatea genelor și avea cearcăne vineții sub ochi. Era foarte palidă, cu pielea aproape transparentă, mai palidă decât fusese ultima dată când se uitase la ea. Chiar pe când observa toate astea, ea se mișcă ușor – patul era îngust și avea foarte puțin spațiu – și el deveni brusc conștient de greutatea ei caldă și moale care îl apăsa. Sâni, abdomen, coapse – recunoscu instinctiv fiecare punct de contact, și corpul lui răspunse la fel.

Apăru și întrebarea: Oare făcea toate astea cu bună știință?

Dădu drumul pumnilor și se întoarse din nou pe spate, atent la scândura prăfuită de deasupra sa, încruntându-se ca și cum l-ar fi putut ajuta să înțeleagă problema. Întâi de toate era soldat, iar țara sa era angajată într-o luptă pe viață și pe moarte. În ultimii zece ani, prin campanii duse peste tot, din Africa în Spania, luptase contra monstrului francez, punându-și țara mai presus de orice. Nu pusese niciodată la îndoială un ordin. Nepăsarea lui nesăbuită față de propria siguranță – rapoartele o numeau bravură, dar era ușor să fii curajos când intrai în război nefiind sigur că voiai să ieși viu din el –, la care se adăuga norocul de a scăpa mereu de nenorociri ca prin urechile acului, cu sarcina îndeplinită, îi făcuse pe superiorii săi să depindă de el în executarea misiunilor ce deveniseră din ce în ce mai dificile pe măsură ce treceau anii. Actuala lui misiune din Franța era un act de mare risc și suprem curaj, vitală pentru interesele țării sale.

Ea – Sophy Towbridge – putea duce întreaga operațiune de râpă. I se ordonase să o ucidă.

Nu dăduse niciodată greș în executarea unui ordin, chiar și când nu era de acord cu el, ceea se întâmplase în câteva rânduri. Și, desigur, Hildebrand știa asta. Câteodată, Hugh bănuia

că Hildebrand știa mai multe despre el decât era neapărat necesar. Informațiile lui Hildebrand – despre o parte din trecutul lui – îl făcuseră pe șeful spionilor să-l trimită pe Hugh după Sophy Towbridge. Dar Hildebrand nu știa totul despre el. Altminteri, nu l-ar fi însărcinat să omoare o femeie.

Nu, se corectă el, fusese însărcinat să omoare un trădător. Faptul că acel trădător se dovedise a fi o femeie era – sau ar fi trebuit să fie – neesențial.

În principiu, Hugh era total de acord cu dictonul că trădătorii merită să moară.

Dar acest trădător abia dacă era mai mare decât o fetișcană. Era și dulce, și obraznică – și frumoasă de-ți tăia răsuflarea. Deși șovăia în a recunoaște acest lucru, o găsea mai mult decât încântătoare.

Mânios, Hugh încercă să se imagineze omorând-o. Nu putea.

Dar avea ordinele lui. Se obligase să le aducă la îndeplinire cu succes, iar ordinele lui erau că Sophy Towbridge trebuia să moară.

Întrebarea suna așa: Târfa asta care se cuibărise atât de comod lângă el era Sophy Towbridge? Sau nu era?

Nici măcar Solomon nu se confruntase cu o decizie atât de grea.

Capitolul 13

Mișcându-se încă foarte atent, Hugh se mută așa încât să stea într-o parte, înfruntând subiectul dilemei sale. Sprijinindu-și capul pe o mână, se uită la ea gânditor. Îi întâlni privirea, puțin îngrijorată, dar fără să trădeze o frică prea mare și din nou se gândi că Sophy Towbridge ar fi știut destule pentru a-i fi frică de el. Căutând în ochii ei cel mai mic semn de frică sau de vinovăție, observă dus pe gânduri că auriul limpede al irisului ei era de fapt format din nuanțe de auriu și maro și cenușiu, mai degrabă ca o carapace de țestoasă, cu un inel întunecat la exterior. Așezați ușor oblic pe sub gene lungi și curbate, erau

ochii unei femei care cu siguranţă frânsese inimi încă din leagăn. Oare inocenţa lor să fie o prefăcătorie?

Ar fi fost uşor să-i lase să-l influenţeze. Ajunsese exact la primul său gând – erau ochi de sirenă.

Era pe punctul să se lase dus de nas de un cântec de sirenă?

– Sunt mâzgălită pe nas de te holbezi aşa la mine?

Luat uşor prin surprindere de această întrerupere obraznică a consideraţiilor lui serioase, Hugh aproape că zâmbi. Nu, părea că nu se teme de el într-un mod serios, ceea ce vorbea de la sine. Reacţionând fără să gândească, îşi ridică o mână şi o atinse cu un deget ce-i urmărea conturul părţii în chestiune a feţei. Ea îşi încreţi nasul. Încântător.

Oare să-l ducă de nas? Era posibil. Drace, totul era posibil. Se temea foarte tare că era pe punctul de a-şi pierde judecata sănătoasă de care era atât de mândru, din cauza ei.

– De fapt, parcă îţi iese o bubiţă.

– Ah, nu! Nu-i adevărat!

Mâna i se duse rapid spre nas.

De data asta, Hugh chiar zâmbi. Era o ameninţare pentru Regat – şi era îngrijorată că-i iese o bubiţă pe nas? Începu să şovăie. Ea îşi lăsă mâna jos, se uită urât la el, dându-şi seama că o tachinase – apoi brusc îi apăru un zâmbet şmecheresc şi ispititor ce-i desenă gropiţe în obraji.

Chiar dacă era Sophy Towbridge, cugetă el, conştient că era pe punctul de a fi complet vrăjit de acel zâmbet strălucitor, avea ea oare vreo idee cât de mortale erau urmările în acest joc de-adevăratelea?

Dinadins, îşi aminti că nu conta dacă ştia sau nu. Dacă era Sophy Towbridge, ordinele lui spuneau că trebuia să moară.

– Ar trebui să zâmbeşti mai des, spuse ea.

Vorbele care veniseră din senin şi fuseseră rostite pe un ton vag dezaprobator, îl făcură să se uite chiorâş.

– Ar trebui? întrebă el încercând cu disperare să menţină un oarecare echilibru.

Apropierea ei – şi zâmbetul, şi tinereţea, şi frumuseţea, şi aproape oricare alt blestemat de lucru de-al ei – se temea că îi umbrea obiectivitatea.

– Te face să arăţi mai tânăr.

– Am treizeci şi unu de ani.

Tonul lui era defensiv, ca şi când i-ar fi păsat dacă ea l-ar fi crezut mai bătrân decât era şi, auzindu-se, îi veni să-şi tragă una. Era în pericol să-şi piardă judecata sănătoasă? Ha! Oricare observator nepărtinitor ar fi putut trage concluzia că deja îşi pierduse judecata sănătoasă, complet, definitiv şi irevocabil.

– Adevărat? Atunci eşti cu zece ani mai mare decât mine.

– Hmm.

Dacă răspunsul lui era mai puţin decât încurajator, asta se întâmpla deoarece încerca din răsputeri să-şi revină. Nu putea să accepte ce îi spuneau simţurile despre ea, pentru că nu se mai putea baza pe aceste simţuri, ameţite de făptura ei, atingerea ei, mirosul ei. Trebuia să rămână obiectiv, să cântărească, să cugete.

Era dificil totuşi, cu ea sprijinindu-se de el cu tot corpul; chiar şi prin bariera deloc neimportantă a păturii aspre, putea simţi forma, moliciunea, căldura corpului ei. Se întinse puţin, ca o pisică, şi îi putu simţi fermitatea sânilor apăsaţi de pieptul lui şi mai jos, dulcea curbură a taliei şi rotunjimea moale a şoldurilor şi a coapselor. Senzaţia îl făcea să se excite. Strânse din dinţi, făcând un efort de a lupta împotriva ei.

Oare ştia ce-i făcea? Îi căută din nou ochii – îl privea aproape somnoroasă, fără vreo aparentă reţinere pe faţă – şi era gata să jure că nu ştia.

Încruntându-se prudent acum, întinse mâna să-i aşeze o şuviţă rebelă, vârând-o la loc, după ureche. Sub degete îl simţi ca o mătase încâlcită.

Clipi către el.

– Ştii, poţi fi chiar foarte drăguţ.

– Crezi?

Era aproape fascinat de reacţia pe care o avea faţă de ea. Ori ea era complet inocentă, ori el era la fel de sensibil la farmecele feminine ca şi cel mai necopt dintre puştani.

– Hmm, când nu încerci să bagi spaima în mine.

– Asta încerc să fac?

– Aşa cred.

Se străduia să-și mențină scepticismul, dar nu era ușor. O privi intens, dar părea complet nevinovată dacă era să o acuze de manipulare. Oricine ar fi fost, Sophy Towbridge sau Lady Claire Lynes, așa cum pretindea ea, ar fi trebuit să-i fie frică de el. La urma urmei, el era cel care o capturase, iar ea era prizoniera lui. Era complet la cheremul lui și putea face orice, absolut orice, orice voia cu ea, căci nu era nimeni care să i se împotrivească. Dar dacă își dădea seama de asta, nu o arăta.

– Și am reușit?

– Mmm. Acum, nu prea mult.

De data asta, gura abia dacă i se mișca, dar ochii îi zâmbeau într-un fel care, spre iritarea lui, îi făcea inima să bată mai repede. Îl bătu gândul să-i pună inocența la încercare într-un fel categoric, fără vorbe, și pe măsură ce cugeta, gândul aproape îl copleși. Când o sărutase mai devreme, era complet trează și atentă. Acum era practic adormită în brațele lui, tihnită și cu mult mai vulnerabilă și pasibilă să-și dezvăluie adevărata personalitate.

Oho! Se trase în sus brusc, înainte ca tentația să pună complet stăpânire pe el. În aceste condiții, cel mai rău lucru pe care-l putea face era să o sărute.

Că tot venise vorba despre întunecarea judecății...

– Ar trebui să-ți fie frică de mine, spuse el pe un ton mai aspru, privirea mișcându-i-se neliniștită pe fața ei. Ești nesăbuită dacă nu ți-e frică de mine.

– Atunci probabil că sunt nesăbuită.

Îl privi pentru o clipă, cu ochii aproape închiși, somnoroasă, cu gura moale și delicios curbată. Aproape din proprie voință, mâna i se întinse și îi mângâie obrazul catifelat. Pielea era extrem de netedă, făcându-l să se gândească la petalele unui trandafir, un trandafir alb, tivit cu roz, și era caldă. Atât de caldă.

Hugh se gândi că înțelegea asta. La rândul lui, și lui i se părea că se sufocă de căldură.

– Ești cea mai frumoasă creatură pe care mi-a fost dat să o văd în viața mea, spuse el, dându-și seama că e pe cale să facă o greșeală de proporții probabil epocale, dar neputând să se oprească.

Degetul lui mare îi atinse ușor colțul gurii și, încă somnoroasă, ea îi zâmbi. Se aplecă și o sărută. Pur și simplu. În momentul în care își dădu seama ce făcea, era deja prea târziu. Inima îi bătea să-i spargă pieptul și respirația îi era șuierătoare și rapidă, era atât de excitat și fierbinte și înfometat de ea, încât își dădea toată silința să nu o întoarcă pe spate acolo și atunci, și să-și reverse preaplinul dorinței între picioarele ei cu o sălbăticie ce aducea mai mult cu un animal decât cu un om.

Îl opri însă inocența gurii ei.

Era un bărbat în toată firea, un bărbat căruia îi plăceau femeile, și pe care acestea îl găseau atrăgător. Se culcase cu atâtea reprezentante ale sexului slab că le pierduse de mult șirul. Știa cum arată o femeie înrobită de pasiune, cum strigă, cum sărută.

Nu astfel.

Deși în majoritatea timpului reușea să uite, fusese născut și crescut ca un gentleman. Acea educație depărtată îi dădu puterea de care avea nevoie pentru a-și lua gura de pe a ei de îndată ce își dădu seama de lipsa ei de experiență. Se felicită pentru autocontrol, atâta cât era. Dar acum, mâinile ei erau împreunate pe cămașa lui, ceea ce, presupuse el ridicându-și capul, îi oferea exact scuza necesară pentru a nu se smulge din pat și a se îndepărta de ea.

Adevărul era că nu voia să se îndepărteze de pat și de ea. Recunoscu asta față de el însuși exact pe când ea își deschise ochii și îl privi ca și când tocmai zărise o rază de soare după săptămâni întregi de ploi. Era neexperimentată – știa asta la fel cum își știa propriul nume. Dar știa cu aceeași certitudine că era pregătită.

– Hugh? murmură ea, degetele strângându-i-se pe cămașă.

Doar de chemarea asta avea nevoie. Singura chemare căreia nu-i putea rezista.

Pentru că prima atingere a buzelor sale pe ale ei îl aprinsese. Nu protestase, nici măcar nu încercase să-și întoarcă vreun pic capul. În loc de asta, își întorsese fața spre el cu un mic oftat și părea că își dorește sărutul. Buzele ei erau moi și tremurânde și se deschiseră ușor pentru el. În vreme ce ochii i se închiseră și își strecură limba în gura ei, vâlvătaia care-l mistuia se transformă într-un incendiu în toată regula. Îi găsise limba, i-o mângâia,

îi cerceta adâncul gurii. Gura ei avea un ușor gust de coniac și era așa de caldă, așa de caldă și umedă și dulce că aproape se pierdu punând stăpânire pe ea. Inima i-o luase la galop. Respirația îi devenise neregulată. Trupul i se întări până când apăsarea pantalonilor deveni dureroasă.

Dar ea nu-i întorsese sărutul.

De data asta, voia să se asigure că o va face.

– Ia-mă de gât, spuse el, netezindu-i părul de pe față cu o mână care, remarcă el amuzat, devenise nesigură.

Îi întâlni privirea, ochii ușor strălucitori de la sărutul de-adineauri. Văzu momentul în care îi înțelese vorbele: ochii i se măriră și scoase un oftat lung, dar liniștit.

Apoi îi dădu drumul la cămașă și îl luă de gât. Atingerea acelor degete reci, mătăsoase prinzându-l de ceafă îl făcu să nu mai respire. Lacom, își dorea să-l atingă peste tot; își imagina cum îl atingeau pe brațe, cum îi mângâiau pieptul, cum i se înfigeau în spate...

Pentru o clipă, reuși să rămână nemișcat. Era aplecat peste ea, sprijinindu-și greutatea trunchiului pe coate și căutându-i privirea, înainte de a mai spune sau face ceva, ceva ce ar fi putut regreta. Cabina, luminată de un singur felinar, era întunecată. Acolo unde se aflau, era mai multă umbră decât lumină. Dar asta nu făcea decât să sublinieze unghiurile delicate și trăsăturile elegante ale feței ei, acolo unde umbrele dansau peste ele și ochii îi străluceau cu patina vechilor monede. Buzele ei, încă ușor umede de la sărutul lui, erau desfăcute și ademenitoare.

Uitându-se la ele, simți cum i se strânge stomacul.

– Nu știu... nu știu ce vrei să fac, mărturisi ea, cu genele coborâte pentru a ascunde acei ochi atrăgători.

Vocea ei suna foarte tânăr, foarte timid, și se gândi din nou că, dacă se prefăcea, atunci era cea mai bună dintre toate femeile pe care le văzuse el până atunci.

Dar undeva, în adâncul ființei lui, nu credea că se preface.

– Vreau să mă săruți și tu, spuse el și mâna i se ascunse în părul ei lung și se mulă pe ceafă. Nu e greu. Doar fă ce fac și eu.

Îi sprijini capul, aplecându-l, orientându-i gura pentru a se potrivi mai bine și apoi o sărută din nou, tandru și dulce și încet,

oferindu-i răgazul să se obișnuiască cu buzele lui peste ale ei. Când în fine, își strecură limba în gura ei, era încă blând, atingându-i dinții, cerul gurii, interiorul obrajilor. Cu răbdare, îi antrenă limba în joc, atingând-o cu a lui, mângâind-o. Când răspunse, întâmpinându-i ezitant mângâierile cu mângâieri, îi trase limba în gura lui și i-o supse, aproape înnebunit de forța cu care-și stăpânea dorința făcând asta. Transpirația îi cuprinsese fruntea, o presiune sălbatică îi apăsa vintrele asemenea aburului într-un cazan, și un ușor tremur îi trecu prin mușchii încordați de dorința de a o avea. Cu hotărâre, se forță să ignore acele semne ale nevoii sale presante, concentrându-se în schimb să o învețe gingașa artă a sărutului. Fu răsplătit pentru răbdarea sa când ea se înfioră și gemu, strângându-l mai tare de gât.

– Nu știam că... sărutul... poate fi așa.

Cuvintele ei nu erau decât o șoaptă ușoară ieșită de pe buze, dar îl făcură să înghețe pe loc. Își săltă capul să se uite la ea, întrebându-se dacă simțurile nu îl minteau, dacă într-adevăr putea fi atât de încrezătoare, amețitor de atrăgătoare, neînchipuit de îmbătătoare, sau dacă țesea cea mai mare plasă de minciuni de când troienii își lăsaseră darul și se prefăcuseră că pleacă din Troia. Își dădea seama că respira de parcă alergase kilometri întregi. Își dădea seama că nu mai era complet stăpân pe sine, nu mai era obiectiv, nu mai putea judeca limpede în ceea ce o privea. Apoi, își ridică genele de parcă știa ce făcea el și se surprinse privind în ochii adânci ca două lacuri de lavă topită.

– Nu știai? întrebă el, știind chiar de atunci că era pierdut, că orice încercare de a se salva pe sine sau situația era sortită eșecului.

Atras de acei ochi, de acele buze, o sărută din nou, cu mult mai puțin autocontrol de data asta, și ea răspunse cu o dulce și fierbinte frenezie ce îl luă prin surprindere. Acum era lipită de el ca marca de scrisoare. Îi simțea sânii ridicându-se și coborând pe pieptul lui. Pătura nu mai era între ei, și doar două straturi subțiri de țesătură le mai despărțeau trupurile. Îi simți bobițele tari ale sfârcurilor împungându-i pieptul și senzația aproape că-l făcu să-și piardă cumpătul. O dorea. Ah, Doamne, o dorea! Ar fi fost ușor, atât de ușor, să ia ce-și dorea.

Dar ar fi fost și înțelept?

Ea își scoase limba din gura lui, iar el o lăsă, pentru că lupta să-și țină mintea separată de trup măcar într-o mică măsură. Apoi, abdomenul ei se apăsă pe al lui, împingându-se peste dorința lui fierbinte și tare, legănându-se pe el, și limba reveni din proprie voință în gura lui și doar de atât fu nevoie.

Orice speranță de a ține separat și alertă măcar o mică parte a minții lui fu spulberată de brusca izbucnire ce-l luă prin surprindere și năvăli peste el, topindu-l în flăcări. Sărutând-o adânc, se rostogoli astfel încât o prinse sub el, simțind acut durerea în coaste, dar fără a-i păsa vreun pic. Acum nu-i mai păsa cine era ea sau ce era sau orice altceva decât să-și domolească dorința fierbinte în trupul ei. O simțea atât de bine sub el, extrem de feminină, de caldă, de primitoare. Limba îi era în gura ei, brațele ei îl țineau de după gât, iar el trăgea de tivul cămășii ei, ridicându-l mai sus de talie.

O să o posede, era pornit să o posede, trebuia să o posede, exact așa, înăuntru și afară, tare și iute, fără răgaz pentru cuvinte frumoase sau exerciții, sau orice alte lucruri afurisite în afară de extazul fierbinte și sălbatic al sexului. Lăsase în urmă orice gând, își simțea corpul puternic și greu și arzând în flăcări fierbinți, iar singura lui alinare era în ființa dulce și supusă care fremăta și tremura atât de aproape lângă el.

Mâna îi găsi sânii și îi cuprinse, strângându-i mai tare decât intenționase, dar era atât de transportat de dorință, încât blândețea îi dispărea rapid. Prin țesătura subțire a cămășii de mâna a doua a lui James (era ridicol, așa cum îi trecu rapid prin minte), îi putea simți năsturașii sfârcurilor împungându-i palma și scrâșni din dinți în timp ce corpul lui era încins peste poate și amenința să explodeze.

Ea care cu câteva minute în urmă îl sărutase atât de sfios, se arcui spre el, gemând de plăcere în gura lui. Ușoarele sunete pe care le scotea îl înnebunire complet. Mâna alunecă de pe sâni și căută furibund să-și desfacă pantalonii.

Nu mai putea aștepta, nici măcar un minut, nici măcar o secundă. O să o aibă fără să-i pese de nimeni și nimic. Era mult prea târziu și era mult prea înfometat să se gândească la consecințe.

Capitolul 14

– Nu. Te rog. Nu. Hugh. Oprește-te.

Mâinile desfăceau nasturii; genunchiul se îndrepta spre coapsele ei. Corpul lui era o torță umană, la fel de încordat precum un arc, o săgeată pe punctul de a fi slobozită, când ea își despărți gura de a lui și șopti vorbele.

– Oprește-te...

Doamne, nu voia să audă asta. Chiar nu voia să audă asta. Aproape... că... nu... se... putea... supune. Să se oprească era dureros. Încleștându-și mâinile în pumni, închizând ochii, odihnindu-și obrajii lângă ai ei, se strădui să se liniștească.

Oprește-te. Ea spusese oprește-te.

Nu putea crede. Dar asta spusese.

Indiferent câte defecte avea, nu era bărbatul care să ia o femeie cu forța. La naiba – cu el, și cu ea, și cu tot blestematul de univers pe deasupra –, nu avea s-o silească. Încă nu violase nici o femeie și avea să înceapă acum.

Dar, Doamne Dumnezeule, fusese un lucru aproape înfăptuit.

– Să mă opresc? întrebă el cu grijă, imediat ce fu sigur că poate vorbi.

Vocea îi era aproape un murmur și reuși să scoată doar acele câteva cuvinte. Totul îl durea, din cap până-n picioare, și undeva pe la mijloc era stârnit afurisit de tare. Chiar și să fie culcat peste ea cum era, simțindu-i trupul gol până la brâu cedând sub greutatea lui, ascultându-i ritmul gingaș al respirației ce încă era prea iute, inhalând mireasma inconfundabilă de femeie și sex, părea tortură.

Problema era că nu credea că se putea mișca. Cel puțin, nu încă.

Respiră adânc, să se liniștească. Chiar și să respire durea. Dumnezeule, nu mai trecuse prin asemenea dureri de ani buni.

De pe vremea când fusese suficient de mare încât să se poată elibera în felul în care natura hărăzise cum să facă asta.

– Te rog, oprește-te.

Vocea îi era slabă și răgușită și – lovitură de grație pentru trupul lui ce continua să spere cu încăpățânare – avea un ton de implorare. Ea chiar asta voia.

– De ce?

Pe frunte îi apăruseră broboane de transpirație. Dinții îi erau încleștați atunci când nu rostea vreo întrebare scurtă. Îi veni în minte că, în condițiile date, purtau o conversație ridicolă. Nu mai avusese o astfel de discuție de... nici nu-și amintea de când. Nu avusese niciodată o astfel de discuție. Toate femeile cu care se culcase erau nerăbdătoare să fie cu el în pat chiar de la bun început, la frageda vârstă de paisprezece ani. Femeile nu-i spuseseră niciodată nu. Niciodată.

– De... de-aia.

Femeia asta îi spunea nu. Dovezile erau convingătoare. Mâinile ei, în loc să îl ia de gât cum o făcuseră până atunci, îi împingeau umerii destul de evident. Naivă cum era, încerca să scape de sub el, dar făcându-și de fapt un mare deserviciu prin asta.

El o dorea. Putea să o ia. Încă. La urma urmei, era prizoniera lui. Și poate că doar se prefăcea că se împotrivește, încercând să-l convingă că era prea suavă și neprihănită ca să fie târfă.

Nu.

Hugh trase adânc aer în piept și se rostogoli de pe ea înainte de a cădea pradă tentației. Stătea culcat pe spate, gâfâind, suferind, cu un braț pus peste ochi să nu mai vadă nimic împrejur și un genunchi îndoit că să-și permită o cât de mică alinare. Deși își ținea ochii închiși – la fel ca și dinții și orice alt mușchi pe care-l avea – luptându-se să domolească demonul pe care-l avea în el, simțea mișcările grăbite pe care le făcea ea pentru a se aduna.

Dacă-i mai dădea una cu cotul în coaste, cugetă el mânios, aproape că i-ar fi recunoscător. Cel puțin i-ar abate gândurile de la faptul că acum îl durea mult mai mult în altă parte.

Ceea ce era, din nou, vina ei. Tot eșecul ăsta blestemat era vina ei, de la început până la sfârșit. Nu, vina era a lui. El ar fi trebuit să fie atent când fusese zvârlit de pe cal. Dar nu o făcuse și, undeva, desigur că zeii se amuzau văzând cum pătimește pentru că le-a ignorat avertismentul.

– Pentru că? repetă pe un ton întrebător câteva minute mai târziu, când aproape că redevenise stăpân pe sine însuși. De ce?

– Pentru că... pur și simplu nu pot.

Ei, da, îl lămurise. Coborându-și brațul, își miji privirea și se uită cu coada ochiului la ea. Stătea într-o parte, cât de departe de el putea – ceea ce nu era așa de mult. Patul era îngust și de locul unde se ghemuise înspre interior îl despărțeau nu mai mult de vreo zece centimetri. Pătura în care se înfășurase din nou îl atingea încă într-o parte, iar el era complet – nu, mai bine zis chinuitor – conștient de forma feminină de sub ea. Stătea cu șira spinării împinsă în perete, își încrucișase protector brațele peste piept pe sub pătură și se uita la el cu ochi nervoși și larg deschiși.

Nervoși. Nu speriați.

Ceea ce îi lămuri ceva: răspunsese cu entuziasm, sărutându-l și gemând și strângându-l – dar cu un entuziasm de novice. Dacă fusese amanta lui Archer timp de un an, probabil că abia dacă o atinsese. Asta nu era deloc o femeie cu ambiții, o târfă, o femeie cu experiență. Fata asta nu avea nici măcar cunoștințele sexuale ale majorității fetelor de familie bună pe care le cunoștea.

Femeia asta ori nu cunoștea mai nimic despre sex – ori era cea mai mare actriță de pe pământ, iar el cel mai mare nătărău.

Respirând adânc, Hugh se întoarse într-o parte și își propti din nou capul pe mână, observând că ea făcu ochii și mai mari și încercă să se dea și mai înapoi spre perete când el se mișcă. Părul îi era dat pe spate, dar claia neagră ca pana corbului se împrăștiase de-a latul pernei grosolane pe care-și pusese capul și dincolo de ea. Hugh descoperi, spre necazul lui, că șuvițe de păr ondulat îi atârnau peste braț. Vederea acelui păr mătăsos, negru ca noaptea, peste pielea lui bronzată și peste cămașa albă era neliniștitor de intimă. Îi reamintea de ce pierduse.

– Ai vrea să explici de ce nu poți?

Tonul vocii lui era ușor răgușit. Se uită la el ca și cum s-ar fi temut că în orice minut se va rostogoli din nou peste ea, dar el era satisfăcut că își recăpătase pe deplin controlul.

Ea ezită și își coborî genele. Hugh se surprinse interesat de desimea întunecată a acelor gene întoarse și se blestemă pentru slăbiciunea sa.

– Ar fi greșit, spuse ea și genele acelea se ridicară din nou, întâlnindu-i privirea.

Ochii nu mai erau lacuri topite de dorință, descoperi el bucuros, dar și plin de regret. Ca și în cazul lui, se părea că și focul ei interior se domolise considerabil.

– Permite-mi să subliniez că nu te-a deranjat aspectul corect sau incorect al acestei chestiuni atunci când mi te-ai oferit mai devreme.

Ea își coborî din nou genele. Hugh așteptă aproape ținându-și respirația ca ele să se ridice din nou. Când se întâmplă, văzu că expresia ei era fermă, ca și când s-ar fi hotărât să îl înfrunte și să nu se mai lase stânjenită sau intimidată de el. Din nou, se simți intrigat. Sau, dacă era să fie complet sincer, aproape... fermecat.

– Atunci, m-am gândit că ar trebui să... să... știi... să-mi salvez viața. Acum știu că nu o să-mi faci rău. Cel puțin nu cred că o vei face.

Hugh o studie. Naturaleţea asta era oare adevărată? Dumnezeu să-l aibă în pază, dar începuse să fie aproape convins că așa trebuia să fie.

– Așadar, ai fi de acord să te culci cu mine ca să-ți salvezi viața, dar nu pentru propria plăcere?

Scoase un sunet aspru ce nu semăna chiar cu un râset.

– Nu e o plăcere, spuse ea și își coborî genele, lăsându-le să-i acopere din nou ochii.

– Păi, de ce ai crede asta? se miră el cu glas tare, pândind-o tot atât de atent precum o mâță gaura de șoarece. Archer e bătrân, știu; nu era bun la pat?

Scoase un mic sunet indignat și își deschise din nou ochii:

– Nu pot să știu. Nu am avut niciodată ocazia să mă găsesc în pat cu Lord Archer. După cum am mai spus, îl cunosc pentru că e un prieten al mătușii mele.

Acum, în ochii aurii era ostilitate. Se uită mirat la ea.

– Atunci cine să fie cel care a reușit să te convingă că nu vei găsi plăcere în a face dragoste?

– Soțul meu, spuse ea răstindu-se la el. Pe cine altcineva să...? N-are importanță. Această conversație este foarte nelalocul ei.

Chiar și în aceste condiții, reușea să arate demnă. Având în vedere că era dezbrăcată, aproape goală, prizonieră în pat cu el și abia ce-l sărutase, aducându-l pe culmile plăcerii, să arate semeață nu era de ici-de colo.

– Cea mai mare parte a discuțiilor așa sunt, spuse el liniștit. Povestește-mi despre soțul tău. De când sunteți căsătoriți?

– Ne-am căsătorit acum un an, în iunie trecut.

– Deci cam acum un an și jumătate. Și deja emoția s-a stins?

– Ce vrei să spui? se încruntă la el, supărată mai degrabă de mersul conversației, crezu el, decât din cauză că nu înțelesese.

– Păi, dacă deja nu mai ai nici o plăcere în pat...

– N-a fost niciodată... începu ea.

Apoi genele ei coborâră din nou, ascunzându-i expresia feței. Privind-o cu atenție de aproape, fu fascinat să vadă cum obrajii i se colorară ușor.

– N-a fost niciodată... o plăcere? ghici el și, după cum își deschise brusc ochii, știu că nimerise direct la țintă. N-ai simțit plăcere cu soțul tău în pat?

– Refuz să continui această conversație, spuse ea pe un ton înăbușit.

– E bătrân? Urât?

– David are douăzeci și cinci de ani și e considerat foarte arătos, izbucni ea.

– David?

Dintr-odată știu, sau crezu că știe, cine era soțul ei. Doar dacă nu era o mincinoasă fără pereche, bineînțeles.

– Soțul meu. Lord David Lynes.

– Cu care te-ai măritat acum un an jumate, spuse el încet, cântărind încă în minte dacă era sau nu adevărat. Dacă nu mințea... De ce te-ai măritat cu el? Pentru bani?

Ea se arătă indignată.

– Bineînțeles că nu. Nu are bani.

– Atunci de ce? insistă el, mai fascinat decât putea ea ghici vreodată.

Pentru o clipă, se gândi că nu îi va răspunde. Apoi se mișcă neliniștită și gura i se strâmbă, ceea ce el luă drept o notă de amărăciune.

– Am vrut un bărbat care să fie bun cu mine, zise ea. Și David era cumsecade. Nu era gălăgios sau agresiv, așa cum erau alți petitori de-ai mei. Era blând. Am fost destul de sigură că nu o să mă bată sau să mă rănească vreodată în vreun fel. Și... era – este – chipeș. Are părul blond și ochi albaștri și e zvelt, nu așa de înalt, dar mai înalt ca mine.

M-am... m-am îndrăgostit de el și am crezut că și el mă iubește.

– Și așa te-ai măritat cu el, ca să descoperi apoi că nu-ți oferea plăcere în pat, spuse Hugh cu glas răgușit.

– Plăcere? Suna de parcă i-ar fi rămas cuvântul înțepenit în gât. Arăta îngrozită. N-am spus niciodată – nu m-am așteptat niciodată...

– Să-ți placă în pat? Când un bărbat și o femeie sunt împreună în pat, ar trebui să se distreze, amăgita mea dragă. Noi ne-am distrat, tu și cu mine, până când...

– Refuz categoric să continui această conversație.

Se întoarse, astfel încât acum stătea cu spatele la el. Trebui să se ferească pentru a-și păzi coastele. În vreme ce fixa nemișcată peretele, el îi privea ceafa, pierdut în gânduri. Tot ce spusese era adevărat – dacă era cine pretindea că este. Ar putea Sophy Towbridge să știe atât de multe? Posibil. Ar fi putut să se prefacă atât de convingător? Din nou, posibil. Ar putea să arate ca un înger, să sărute ca o fecioară și să depene o poveste care în toate detaliile pe care le putea verifica, suna absolut adevărat?

Cine dracu' să știe?

Cu o mână pe umărul ei, o întoarse pe spate. Nu se împotrivi, dar stătu uitându-se fix la el. Observă că își ținea pătura înfășurată strâns în jurul ei, ca și când ar fi vrut să se protejeze de el.

Dacă era Sophy Towbridge, ar fi avut nevoie de mult mai mult decât o pătură aspră pentru protecție, reflectă el încruntat.

Și dacă nu era?

– Foarte bine, mica mea Șeherezada, spune-mi povestea ta, continuă el ironic, privind-o. Spune-mi cum de ai ajuns să fii pe acea plajă unde ne-am... ăă... întâlnit prima oară.

Îi întâlni privirea și, pentru un moment, crezu că nu va răspunde. Apoi limba cea mică și rozalie ieși să-i umezească buzele – o tortură vizuală pe care se forță încruntat să o ignore – și se auzi un oftat. După aceea, începu să vorbească. Pe când termina, mult timp după aceea, era din nou cuibărită comod lângă el. El stătea pe spate cu perna sub cap și brațul în jurul ei. Capul ei se odihnea încrezător pe umărul lui și un braț subțire ieșise de sub pătură și se odihnea pe pieptul lui. Legănat de mișcarea blândă a vasului. Hugh se lăsă pradă gândurilor. Se găsi ascultând ritmul delicat al respirației ei în timp ce contempla din nou modelul neașteptat de complicat al pânzei de păianjen de deasupra capului.

Își dădu seama că tot ceea ce tocmai auzise era echivalentul poveștii cu gâsca și ouăle de aur. Ceea ce rămânea de stabilit era dacă rezultatul era într-adevăr aur – sau doar o șmecherie a dracului de deșteaptă.

Îi aruncă o privire. Avea ochii închiși și nici nu era sigur dacă mai e trează. Era palidă la față, foarte palidă, ca și cum i-ar fi fost suptă toată vigoarea. Arăta tânără și drăguță și vulnerabilă și încrezătoare – exact contrariul unei scorpii cu inimă de piatră care putea să îmbrobodească un amant, să-l jefuiască, să-și pună în gând să-și trădeze țara și, între timp, să-l seducă pe bărbatul însărcinat cu prinderea ei.

Ea deschise ochii și îl privi încruntată.

Acea privire îl prinse pe nepregătite. Clipi către ea.

– Trebuie să mă ridic, spuse ea cu o voce înceată, supărată, ce nu suna deloc ca aceea de mai înainte.

Se încruntă.

– Ce...? De ce?

– Lasă-mă să mă ridic.

Împingându-i nerăbdătoare mâna, reuși să se elibereze de sub el și se ridică în capul oaselor. Hugh, uitându-se la ea, văzu cu un oarecare interes că acum era și mai palidă decât păruse

cu secunde în urmă – dacă nu punea la socoteală părul negru și sprâncenele și genele, acum era albă precum cămașa de pe ea.

– Mișcă-te. Te rog.

Ridică din sprâncene.

– Bineînțeles. Dar...

– O să vomit.

Când pricepu, Hugh făcu ochii mari, alarmat. Absența completă a culorii din obraji avea dintr-odată o explicație oribil de pertinentă.

– Dumnezeule mare, vrei să-mi spui că ai rău de mare?

– Îți spun că o să vomit. Imediat.

Își puse o mână la gură. Îmboldit, Hugh sări din pat, ignorându-și coastele ce protestau, pe măsură ce adevărata natură a urgenței devenea clară. În patru labe, se vârî exasperat sub pat să caute o oală de noapte pe care, din fericire, avusese motive să o găsească cu prilejul trecutei traversări spre Regat. Pescuind-o, fiind încă în genunchi, se întoarse și i-o întinse.

Chiar la țanc.

Capitolul 15

– Bine, Ochi de Înger, hai, scoală-te.

Vocea supărător de amuzată devenise atât de familiară, încât Claire nici nu avea nevoie să-și deschidă ochii pentru a ști cui aparținea: lui Hugh. Îi ținuse oala de noapte în timp ce fusese atât de rușinos răpusă de mișcarea mării. Apoi, pentru că strigase după James, se asigurase că are săpun și apă și un prosop ca să-și spele fața și mâinile după aceea, praf pentru curățatul dinților și un pahar de coniac ca să adoarmă. În cele din urmă, se prăbușise înapoi în pat, făcută ghem, cu pătura înfășurată în jurul ei, și adormise. De atunci, poate că trecuseră două ore sau douăzeci. Din când în când, se trezea puțin, doar atât cât să-și dea seama de ce se întâmplă în jur: respirația adâncă a lui Hugh, adormit lângă ea, și ea însăși, în sfârșit încălzită ca o țiglă

la soare, cuibărită aproape de el, cu capul pe umărul lui și cu mâna în jurul gâtului; Hugh și James purtând în cabină discuții cu voce joasă, unele din ele devenind chiar aprinse; mirosul de mâncare, când Hugh înfuleca pâine și carne.

Acesta din urmă aproape că fu de ajuns să-i întoarcă din nou stomacul pe dos.

De fapt, senzația încă nu-i trecuse. Mirosind prin aer, Claire se înfioră fără a deschide ochii. Putea să simtă tocmai ce se aștepta să-i înfurie cel mai tare stomacul, mâncare.

Era perfect convinsă că nu va mai mânca niciodată.

Așa încât, atunci când Hugh o atinse pe păr și o invită pentru a doua oară să se scoale, mormăi în chip de răspuns, dar nici măcar nu-și deschise ochii. Își simțea capul plutind, stomacul dădea semne că încă își lua în serios revolta, iar ea era absolut convinsă că să rămână culcată era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Hugh o scutură de umăr:

– Scoală-te. Vom debarca în curând.

Să debarcăm? Adică pe pământ? Asta o înviora. Nu îndeajuns, dar suficient să o facă să-și deschidă ochii și să-l privească.

– Pământ? mormăi ea.

Arăta și mai imposibil de amuzat decât suna, dacă asta mai era posibil, descoperi ea cu o oarecare neplăcere.

– Așa e! Haide, scoală-te. Asta bineînțeles dacă nu cumva vrei să te lăsăm aici când eu și James vom coborî pe uscat.

Pe moment, Claire era mai amețită la gândul că va coborî pe uscat decât să-i fie teamă că va fi lăsată acolo, dar ambele erau importante pentru ea. Își deschise ochii, îi închise din nou pentru că simțea cum se rotește cabina cu ea, apoi simți cum cineva o apucă de brațe. Exact așa, fu smucită și așezată în șezut.

– Nu, te rog, mormăi ea, trăgându-și mâinile și lăsându-se pe spate, la perete.

Hotărâtă, refuză să-și deschidă ochii.

– O să te simți mai bine imediat ce cobori de pe navă. Vocea lui era încă amuzată. Haide, deschide ochii. Nu ai de ce să fii îngrijorată că o să vomiți din nou. Nu mai ai nimic în tine.

Dacă există dreptate pe lumea asta, se gândi Claire cu amărăciune, atunci individul ăsta înalt avea să fie torturat de accese de greață cât de curând.

– James ți-a adus niște haine și ceai. Îmbracă-te și poate o să ai timp să și mănânci.

Hugh spusese toate astea ca și cum îi oferea un soi de mită. Deloc tentată, Claire se înfioră.

– Ai nevoie de hrană, pe cuvânt.

Suna din nou amuzat. Numai un monstru – sau un bădăran insensibil – ar fi putut să-i vorbească de mâncare după ce fusese martor la suferințele ei de mai devreme. În concluzie, dovedind că este, cel puțin, a doua variantă, Hugh chicoti, se îndepărtă și reveni purtând o cană de tinichea plină cu o substanță aburindă despre care o privire furișă îi spuse că era ceai.

– Uite, spuse el și îi întinse cana.

Claire, încă stând sprijinită de perete și simțindu-se fără vlagă ca o cârpă udă, aruncă o privire și scutură capul cu repulsie.

– Hai, bea. Ochii lui Hugh scânteiară spre ea în mod persuasiv și falca i se încleștă într-un fel îndărătnic pe care începuse să-l recunoască. Gura... gura lui! O, Doamne Dumnezeule, se uita la ea în timp ce ea îi privea gura. Oare își amintea și el, așa cum i se întâmpla ei acum pentru că pur și simplu nu se putea abține, cum o sărutase – și cum ea îi răspunsese la sărut?

Își întoarse ochii de la gura lui... și se trezi cu o cană îndesată în mână.

– Să nu o verși, mormăi Hugh și se întoarse. Claire se uită la ceafa lui care ajungea până aproape de tavan, la umerii lui lați și spatele puternic, șoldurile zvelte și picioarele lungi. Oare chiar se culcase în brațele lui? Dormise cuibărită lângă tot muntele ăsta de mușchi? Își pusese mâinile în jurul umerilor ăstora lați? Sărutase acea gură magnific de bărbătească?

Dumnezeu să o ierte, da, făcuse toate astea.

– Se răcește ceaiul, vocea lui James, evident adresată ei, era ceva mai puțin decât amicală. Mai bine l-ai bea și ai termina cu asta. În plus, m-am străduit pe cât am putut să-ți usuc hainele, deși mai sunt puțin ude în anumite locuri.

Până când James nu vorbise, Claire nici nu știuse că el era în cabină. Când se uită mirată la el – stătea în umbră lângă masă, pe jumătate întors, în vreme ce punea cu grijă rochia și probabil și celelalte haine ale ei pe spătarul unui scaun – deveni brusc conștientă de faptul că era dezbrăcată. Picioarele cel puțin, încrucișate sub ea pe pat erau acoperite de pătură. Dar pătura se sfârșea la talie și țesătura subțire a cămășii oferea prea puțină decență. Sânii îi erau fără îndoială scoși în evidență sub ea și răscroiala cămășii larg descheiată la gât îi alunecase pe un umăr, dezgolindu-l, și în același timp o porțiune considerabilă de piele albă ca laptele pe care o putea vedea oricine ar fi fost interesat. Ideea că Hugh putea să o vadă în această ipostază de goliciune nu o deranja în mod special, ceea ce era destul de rușinos. Gradul de intimitate pe care-l împărtășise cu el în decursul scurtei, deși plinei de evenimente, întâlniri făcuse ca orice referire la pudoare să fie aproape fără importanță. La urma urmelor, bărbatul o văzuse goală. O sărutase până când i se chirciseră degetele de la picioare și o învățase să-i răspundă la sărut într-un fel în care nu crezuse vreodată că o doamnă ar fi putut, sau ar fi vrut, s-o facă. Își plimbase mâinile pe corpul ei, îi mângâiase sânii, îi ținuse oala atunci când vărsase și își petrecuse ultimele ore dormind lângă ea. Convențiile fuseseră de mult și cu adevărat încălcate, în ce îi privea pe ei doi. Dacă cineva avea să descopere că își petrecuseră noaptea numai ei doi în această cabină mică, ea va fi distrusă. Chiar dacă nu se întâmplase nimic în afară de asta.

Dar ceva se întâmplase, în afară de asta. Ceva esențial. Ceva ce putea schimba viețI. Patima secretă dinlăuntrul ei, împotriva căreia luptase încă de când îi descoperise existența, fusese complet trezită la viață. Îi plăcuseră săruturile lui, îi plăcuse să învețe cum să-i răspundă la sărut. Atingerea corpului lui peste al ei o făcuse să tremure. Mâna lui pe sânii ei o făcuse să se topească. Voise ca el să stea cu ea, să ajungă la cel mai intim dintre gesturi...

– Bea-ți ceaiul, spuse dintr-odată Hugh, readucând-o, tresărind, în prezent.

Stând acum lângă pat, cu o mână sprijinită de patul de sus, o fixa cu o privire ce arăta că vorbea serios. Nu voia ceaiul, dar simţea că nu poate să-l contrazică. Luând o înghiţitură, se strâmbă la fiertura mult prea dulce şi îi dădu cana înapoi. Aparent surprins, Hugh i-o luă din mână. Cu un ochi la James, Claire îşi îndreptă cămaşa, apoi îşi puse pătura pe umeri până când arătă decent. Hugh o urmărea încruntat.

– Cred că vei descoperi că hainele tale sunt suficient de uscate astfel încât să le poţi totuşi îmbrăca, spuse James uitându-se peste umăr la ea în vreme ce aranja ultimele obiecte vestimentare pe scaun.

Cu cana în mână, Hugh se îndepărtă de pat.

– Nu prea are de ales, asta doar dacă nu vrea să apară într-o ţară străină îmbrăcată cu hainele tale – sau ale mele, adăugă Hugh sec.

Puse cana pe masă şi se aşeză în partea cealaltă. Din ce se vedea pe masă, era clar că voia să scrie o scrisoare. Luă o pană, o înmuie în cerneală şi puse vârful pe hârtie. Privindu-l, Claire observă pentru prima dată că nu mai avea barbă şi că îşi legase cu grijă părul la spate, după moda franţuzească. În afară de cămaşă şi pantaloni, avea o eşarfă cam şifonată, un frac negru bine croit şi o pereche de cizme înalte. Sobrietatea culorilor, tăietura hainei şi chiar felul uşor demodat în care-şi aranjase părul îl prindeau de minune.

Se gândise ea vreodată că nu era un bărbat chipeş? Probabil că fusese nebună. Înalt şi bine făcut, cu părul negru şi pielea bronzată, ochii reci şi cenuşii şi obrajii uscăţivi, şi gura mare, cu buze subţiri şi incitantă, era arătos de-ţi tăia respiraţia.

Cel puţin pe a ei o tăiase.

Doar să se uite la el o aducea într-o stare de excitare nervoasă ce cu o zi înainte ar fi ruşinat-o până în adâncul făpturii sale. În zilele premergătoare nunţii, avusese fantezii secrete cum o să fie când David va veni în patul ei. Reveriile o încălziseră şi o ruşinaseră în acelaşi timp, dar concluzia era că abia aştepta noaptea nunţii. Interesul ei abia apărut în privinţa lucrurilor ce se petrec între un soţ şi soţia lui când sunt singuri fusese aproape înăbuşit de realitatea dezamăgitoare a actului nupţial.

Acum, în mare parte pe neaşteptate, acest interes căpătase din nou o viaţă vibrantă datorită lui Hugh.

Cum să procedeze în legătură cu asta? Cu el? Să se culce cu un bărbat care nu-i era soţ era greşit...

Hugh o privea. Oare ea se holbase la el? Se părea că da. Surprinsă, îşi concentră energia pentru a se da jos din pat şi pentru a se asigura că pătura era înfăşurată suficient de bine în jurul ei aşa încât să arate decent. Pe când îşi recăpătase stăpânirea de sine – la urma urmei, bărbatul nu-i putea citi gândurile, aşa încât nu avea nici un motiv să se ruşineze de ele – spera din toată inima că nu o să vadă şi să interpreteze corect îmbujorarea care simţea că-i cuprinde obrajii.

– James s-a depăşit pe sine în ceea ce ne priveşte. Uită-te la cizmele mele şi se pare, a reuşit chiar să facă rost de o pereche de pantofi pentru tine.

– Mulţumesc, îi spuse Claire politicoasă lui James, bucuroasă să vadă că vocea îi suna aproape normal.

Ţinându-se cu o mână de patul de sus şi apucându-se strâns de pătură cu cealaltă, aşteptă până când se convinse că genunchii ei moi ca de cauciuc o puteau susţine, înainte de a face vreun pas. Între timp, îşi aruncă o privire în jur. Cu ochii la scaunul unde trona o pereche de încălţări de satin negru, văzu că James reuşise aproape imposibilul: să facă rost de încălţăminte de damă pe o navă plină de bărbaţi, cu excepţia ei, din câte ştia.

– Ie o navă de contrabandişti. Găseşti or'ce pentru preţu' potrivit.

Din tonul lui, se simţea că James nu era nici pe departe fericit, şi Claire îşi aminti că el şi Hugh avuseseră o discuţie aprinsă în vreme ce ea plutea între somn şi trezie. Care să fi fost subiectul discuţiei lor? Nu fusese suficient de trează ca să afle. Dar era lesne de ghicit că unul dintre subiectele discutate fusese ea. Orice s-ar fi hotărât, în mod evident James era nemulţumit.

După ce îi puse hainele pe scaun, James se îndreptă spre dulap. Spatele ţeapăn, ca şi privirile pe care i le aruncă lui Hugh care nu-l băgă în seamă, exprimau atât de clar dezaprobarea, că nici dacă ar fi strigat în gura mare nu ar fi fost mai limpede. Claire se încruntă. Doar să fii cel mai neghiob din lume nu ţi-ai fi dat

seama că dezaprobarea lui era în legătură cu ea, dacă nu era chiar direct îndreptată către ea.

Era evident că James o credea Sophy Towbridge, târfa spioană. Încă fiind confuză, aproape că uitase de asta. La drept vorbind, aproape uitase toate împrejurările neplăcute care o aduseseră acolo.

Uitase aproape totul, cu excepţia a ce simţise atunci când o sărutase Hugh.

Acum, dintr-odată, își aminti.

– Când ai spus pământ, te refereai la Franţa? șopti ea uitându-se la Hugh.

El încuviinţă absent, fără a-și ridica privirea.

Claire căzu pradă deznădejdii. Orice speranţă de a ajunge în Anglia fusese puţin spus fragilă, așa cum știuse încă de la început. Odată ce înţelesese că pistolul aţintit către Hugh era descărcat, fusese destul de sigură că ordinele lui Hugh ca nava să fie întoarsă din drum nu trecuseră mai departe de James. Și totuși, să se confrunte cu realitatea că fusese dusă în Franţa – era de necrezut. Nu, era înfiorător.

Își dădu seama că toţi cei de acasă erau cu toţii înspăimântaţi de moarte din cauza ei. Lipsea de... de cât timp? O privire spre ceas o făcu să deschidă ochii mari: era șase și jumătate.

– Este dimineaţă sau seară? întrebă ea pe o voce răgușită.

Într-adevăr, nu-și dădea seama. Lumina din exterior nu pătrundea în cabină și era posibil să fi dormit oricât, mai mult sau mai puţin.

– Seară. Hugh se uită atunci la ea. Îi miji o umbră de surâs pe buze. Ai dormit toată ziua.

Deci lipsea de mai mult de douăzeci și patru de ore.

Gabby fusese deja informată, și de asemenea și Beth. Probabil că erau înnebunite de grijă, iar Gabby era deja bolnavă din cauza sarcinii. Claire nu suporta gândul că ar putea crea un motiv de îngrijorare în plus. Și sărmana Alice, și vizitiul – ce s-o fi întâmplat cu ei?

– Trebuie să merg acasă, spuse ea. Familia mea e deja înnebunită de grijă.

Părând că a terminat scrisoarea, Hugh era ocupat acum să împrăștie nisip pe ea. Dădu din cap fără să o privească.

– O să mergi acasă. Când o să fiu sigur că ești cine pretinzi a fi. Până atunci, rămâi prizoniera mea.

– N-am fost trimiși să aducem înapoi vreun prizonier.

James îi aruncă lui Hugh o privire grăitoare, pe care acesta din urmă, ocupat să împăturească și să sigileze scrisoarea, nu o văzu sau o ignoră.

– Îţi spun că trebuie și mă voi duce acasă.

Claire își încleștă pumnii și îl privi pe Hugh. În timpul discuţiei lungi și din ce în ce mai adormite, negase că știa ceva despre atacul trăsurii ei și chiar avusese nerușinarea să întrebe dacă se petrecuse cu adevărat. Să afle acum, după tot ce se petrecuse între ei doi, că el încă nu era sigur de povestea ei, ba chiar se îndoia de identitatea ei, o scotea din sărite. Ideea că o considera prizoniera lui era exasperantă. Ideea că, indiferent din ce motiv, poate că o mințea în ce privea amestecul lui în atac era înspăimântătoare.

– Ești desigur suficient de deștept ca să-ţi fi dat seama până acum că nu sunt femeia pe care o cauţi.

– Posibil, pisicuţo, posibil. Spre necazul ei, Hugh rânji indulgent spre ea și se ridică, vârând scrisoarea în buzunar. Pot spune că mai ales relaţia ta cu oala de noapte a fost... hm, poate cea mai convingătoare.

– Chiar și trădătorii pot să aibă rău de mare, spuse James acru, aruncând o altă privire tăioasă către Hugh.

– În orice caz, eu nu sunt trădătoare, spuse Claire mutându-și privirea indignată către James, care, întorcându-se cu spatele și făcându-și de lucru cu desagii pe care-i scotea din dulap, părea că se retrage din calea ei ca o ţestoasă în carapace.

Contrariată, îl fixă pe Hugh cu o privire înfuriată.

– Sunt Claire, Lady Claire Lynes, exact cum ţi-am spus și ţi-am *repetat*.

James scoase un sunet care era și mormăit și pufnet, dar plin de neîncredere oricum.

– Așa-i, dar ce-aș vrea io să știu e cum i-ai spus, don'șoară. Ai fost destul de convingătoare, îmi pare mie.

Lui Claire îi displăcu tonul, care deși era mormăit, îi ajunsese limpede la urechi. Îi aruncă priviri ucigătoare. Aluzia era insultătoare și voia să-i atragă atenția în mod clar – asta până își aminti că, măcar într-o oarecare măsură, era corectă. Da, îl *sărutase* pe Hugh, și chiar mai mult decât atât. El se răzgândise fiind influențat de asta? Tulburată, simți cum cuvintele îi pier în gât.

James îi aruncă o privire care spunea mai clar decât cuvintele: „Așa credeam și eu".

Claire încremeni plină de indignare și își deschise gura pentru a-i da un răspuns destul de energic.

– Destul, terminați amândoi.

Hugh ridică o mână pentru a le tăia vorba înainte ca ea să poată spune ceva. Ea și James schimbară niște priviri nimicitoare, dar având de înfruntat interdicția lui Hugh, nici unul nu mai vroia să înceapă ostilitățile care erau, în mod evident, iminente.

Hugh se uită la ea.

– Dacă ești într-adevăr Sophy Towbridge și îți bați joc de mine – da, James, ți-ai spus deja clar punctul de vedere în această privință și nu mai trebuie să-l repeți – atunci trebuie să te felicit pentru succesul în această acțiune îndeplinită cu măiestrie. Deși, până la urmă, sunt înclinat să cred că ești... Claire.

James clătină din cap, disperat.

– Stăpâne Hugh, nu credeam să te văd vreodată dus de nas în felul ăsta.

Claire se încruntă spre James.

– Chiar dacă mă crezi sau nu, *sunt* Claire. Privirea i se mută spre Hugh. Și trebuie să plec acasă, sau cel puțin să trimit vorbă. Surorile mele vor fi îngrijorate.

– Dar nu și soțul tău?

Hugh pusese întrebarea cu o voce moale. Acum stătea lângă masă, verificând scrisoarea în buzunar și încruntându-se la ea. Își dădu seama dintr-odată că se simțea extraordinar de bine cu el – oare chiar îl cunoscuse doar cu o zi înainte? Acum, o cunoștea, în mai multe privințe, mai bine decât cea mai apropiată rudă a ei. Știa totul despre soțul ei și despre surorile ei, și de fapt întreaga ei viață, din noaptea trecută. Îi spusese

lucruri – despre căsătoria ei, despre copilărie – pe care nu le mai dezvăluise nimănui până atunci.

Până când s-o întrebe Hugh, nici nu se gândise cum va reacționa David la vestea dispariției ei. Va fi supărat? De data asta, adevărul era mai ușor de înfruntat: probabil că nu. Cu siguranță nici pe departe tot atât de supărat pe cât erau Gabby și Beth.

Se temuse atât de mult de căsătorie, fusese atât de atentă să aleagă pe cine crezuse ea că era bun, blând, atent, și care ținea sincer la ea. Cum de se înșelase atât de amarnic?

– Nu, soțul meu nu, admise ea, și ochii îi erau plini de suferința unui adevăr dureros de care în sfârșit își dăduse seama și pe care îl acceptase, când îi întâlni pe ai lui Hugh.

El nu scoase o vorbă, dar expresia feței lui îi spuse că înțelegea cât de greu îi era să accepte realitatea situației. Noaptea trecută o ascultase, dându-i dovezi de compasiune când îi vorbise de căsătoria ei. Zâmbind puțin, cuibărită în brațele lui Hugh, descrisese curtea pe care i-o făcuse David, caracterizată prin poezii dedicate ochilor ei frumoși și prin cele mai fermecătoare buchete de flori trimise în fiecare zi și sărutări delicate pe dosul mâinii și, în sfârșit, apogeul: cererea în căsătorie însoțită de promisiunea unei iubiri fără sfârșit. Cu excepția unui fornăit zeflemitor când menționase poeziile – Hugh transformase iute sunetul într-o tuse spontană, dar Claire îl recunoscuse drept ce era de fapt –, Hugh fusese un ascultător în mare parte tăcut, dar înțelegător, pe când ea povestea despre primele luni de căsnicie și ceea ce luase drept o prietenie delicată dar promițătoare în cadrul căsătoriei și apoi despre lipsa crescândă de interes a lui David în ceea ce o privea și aproape abandonul care urmase. Numai faptul de a spune adevărul despre căsătoria ei îi ușurase enorm sufletul îndurerat. Nedorind să-și împovăreze surorile cu nefericirea ei și considerând un astfel de subiect cu mult prea intim pentru a-l putea discuta cu oricine altcineva, ținuse totul în sine chiar și când mariajul, început cu atâta speranță, cel puțin de partea ei, se ofilise ca o floare lăsată prea mult fără ploaie.

Acum, în sfârșit, spusese cuiva adevărul, și spre deosebire de confidentul ei, era bucuroasă. Își simțea cugetul mult mai ușor pentru că se destăinuise cuiva, chiar și lui Hugh.

Sau poate, în special lui Hugh.

– Soţul meu nu o să fie exagerat de îngrijorat în legătură cu mine. Sau cel puţin nu cred că o să fie. După cum ţi-am spus, relaţia noastră nu este... apropiată.

– E un idiot afurisit, se răsti Hugh.

Claire nu spuse nimic, dar îi zâmbi. Să-l audă exprimând astfel de sentimente îi alina puţin durerea odată uriaşă care pusese stăpânire pe ea când, cu câteva luni în urmă, începuse să se confrunte cu adevărul că nu era iubită de soţul ei. Dar, din fericire, acea durere, ca o rană care se vindecă, se estompase pe zi ce trecea, iar acum se simţea mai bine cu fiecare oră care se scurgea.

Datorită lui Hugh? Bineînţeles că datorită lui Hugh.

Inima lui Claire începu să bată cu putere pe măsură ce cugeta la consecinţe. Privind-o, Hugh îi aruncă un zâmbet molcom şi intim care îi încălzi tot corpul. Şi dintr-odată, Claire nu mai fu atât de sigură că, până la urmă, vrea să se întoarcă acasă.

Capitolul 16

– Sfinte Dumnezeule, stăpâne Hugh, să te vadă omu' îndrăgostit lulea de drăguţa altuia e mai mult decât poate fi-ndurat.

Din nou, James mormăia în barbă cu o voce suficient de sonoră încât să poată fi auzită ca „din greşeală". Claire îi aruncă o privire dușmănoasă. Hugh, trezit din schimbul tandru de ocheade cu Claire, deveni dintr-odată conștient de situație și se întoarse spre slujitorul lui.

– N-ai nimic mai bun de făcut decât să stai pe-acolo și să trăncănești, bătrâne?

– Păi, ba da, pot de-acuma să-ncep să-mi caut de treabă cu rânduirea înmormântării noastre. Pentru că așa s-o sfârșești sminteala asta.

Hugh se uită la el cu ochii îngustaţi.

– Mai răspunde-mi tu mult și o să te trezești fără slujbă.

James fornăi, vădit neimpresionat.

– O să faci ce te-o tăia capu', cum ai făcut-o mereu. Dacă a existat vreodată un om mai încăpățânat, nechibzuit, egoist...

Vocea i se stinse într-un murmur de neînţeles. Mișcându-se spre masă, luă cana de ceai și o farfurie pe care era ceva ce semăna cu o bucată de pâine și se îndreptă spre ușă.

– Ai putea să nu iei mâncarea doamnei, protestă Hugh pe o voce surprinzător de blândă, în vreme ce îl urmărea pe James, cu braţele încrucișate.

– N-o vreau, îl asigură Claire, scuturându-se.

Privirea lui Hugh o asigură că înţelesese.

– Unii trebuie să-nveţe pe propria piele, indiferent cât de tare încearcă omu' să-i pună-n gardă, spuse James în timp ce, ajuns la ușă, aruncă spre Hugh o privire tăioasă.

Apoi, cu încă o privire nimicitoare către Claire, ieși.

În loc să fie mânios, așa cum se aștepta Claire, Hugh se uită la ea cu un zâmbet mâhnit.

– Îmi cer iertare pentru James. Câteodată, are tendinţa de a fi prea stăruitor în grija lui pentru mine.

Având la rândul ei destulă experienţă cu servitorii devotaţi până la extrem în persoana dragei ei Twindle, Claire împărtășea dilema lui Hugh și era dintr-odată mai puţin deranjată de James decât ar fi meritat înţepăturile tăioase pe care i le aruncase.

– Bătrâna mea dădacă e exact la fel. Se poartă tot timpul cu mine de parcă aș avea tot șase ani. Gândul la Twindle le aduse după sine și pe cele legate de Gabby și Beth. Nu le putea lăsa să-și facă griji pentru ea. Pentru nici o secundă mai mult, dacă putea face ceva. Îl privi pe Hugh rugător. Trebuie să trimit într-un fel vorbă acasă că sunt în viaţă și sunt bine.

Pentru un moment se uită la ea cu o privire de nepătruns. Apoi, dădu scurt din cap.

– Dacă dorești. Înainte de a trimite vorbă cuiva, totuși, trebuie mai întâi să cobori de pe vas și, pentru asta, va trebui să te îmbraci.

Era o afirmaţie absolut rezonabilă, deși Hugh suna aproape rezervat, ca și cum s-ar fi îndepărtat fără de veste de ea. Dar Claire n-avea de loc timp să dezlege șarada schimbării neașteptate de atitudine. Nava se balansă și cu ea și stomacul ei.

Luptându-se cu o dorință copleșitoare de a se prăbuși înapoi pe pat, Claire se agăță de patul de sus și asistă cu groază cum felinarul începu să descrie un arc domol spre margine și înapoi. Mai presus de toate, pricepu că trebuie să coboare de pe acea navă. Dacă nu o făcea, dacă tangajul și răsucirile aveau să înceapă din nou în mod serios... ei bine, nici nu se putea gândi la asta.

– Îmbracă-te, spuse Hugh, și de data asta era un ordin.

Uitându-se la el chiar pe când se lupta cu o senzație de greață care îi urca rapid în gât, Claire văzu că se schimbase brusc dintr-un bărbat despre care credea că ținea la ea într-un străin cu ochii duri. Astfel, își reaminti că nu știa aproape nimic despre el – cu excepția faptului că era cu totul sub controlul lui. Indiferent ce i-ar fi spus să facă, dacă voia să o silească, nu avea de ales decât să asculte.

Aparenta legătură care se crease între ei nu era nimic mai mult decât o iluzie cauzată de un amestec nemaiîntâlnit de atracție fizică și apropiere forțată și ar fi făcut bine să țină minte lucrul ăsta. Nu ar fi trebuit să se bazeze prea mult pe asta – sau pe el.

– Dacă vrei să mă îmbrac, spuse ea cu o voce devenită deodată rece, trebuie să pleci și să mă lași singură.

Hugh o privi. Pentru un scurt moment păru că ezită. Apoi, ridică din umeri și se îndreptă către ușă.

– Să te grăbești cât poți de mult, îi aruncă el peste umăr când ajunse în prag. Mă întorc după tine în scurt timp. Încuie ușa după mine.

Claire dădu din cap. Când el plecă, se îndreptă către ușă, simțind că recomandarea lui era un lucru de toată lauda. Chiar dacă nu exista vreo amenințare, baricadarea ușii îi asigura cel puțin intimitate.

Când lăsă zăvorul să cadă în lăcaș, Claire putu să audă destul de limpede vocea lui James de cealaltă parte a ușii. Probabil că se întorcea spre cabină tocmai când Hugh ieșea.

– Muierea aia de colo te ia drept prost, stăpâne Hugh, nu poți vedea asta? James părea a fi atât furios, cât și mâhnit. Este o frumusețe de fată, asta poa' să fie adevărat, dar e viața ta-n joc. Păi da, și a mea, dacă-i vorba pe-așa.

– N-o să se ajungă la asta. Îți spun, James, fetișcana aia nu-i Sophy Towbridge cum mă vezi și cum te văd.

Vocea lui Hugh era hotărâtă.

– Păi da, văd c-a reușit să te convingă, dar...

Era limpede că se îndepărtau de ușă în timp ce vorbeau, și după asta, Claire nu mai putu înțelege vorbele. Nu mai conta: înțelesese foarte clar cum stăteau lucrurile. Hugh, într-o mare măsură, o credea; James nu o credea deloc și era hotărât să-l convingă de asta.

Oare va reuși?

Dar nu avea timp să-și facă griji în legătură cu asta acum. N-avea timp decât să se îmbrace. Încă se simțea rău, amețită, îi era greață și avea genunchii ca de cauciuc. Mai presus de orice însă, trebuia să coboare de pe vas.

Exact așa cum procedase când Hugh îl chemase în ajutorul ei noaptea trecută, James aranjase un urcior cu apă și un lavoar pe suportul de sub dulapuri și într-acolo se îndrepta ea acum. De data asta, lângă lavoar i se pusese și o perie împreună cu câteva agrafe de-ale ei, recuperate probabil din haine sau de pe jos, așa cum remarcă Claire cu o oarecare plăcere, examinând obiectele aduse pentru toaleta ei. Mai era săpun, un prosop, pudră de dinți și o mică oglindă. Folosirea fără opreliști a săpunului – leșie simplă și fără miros ce ar fi putut fi cel mai parfumat dintre săpunuri după satisfacția cu care îl folosea – și a pudrei de dinți o făcură să se simtă cu mult mai bine. În timpul scurt ce-l avea la dispoziție, n-ar fi putut face mare lucru încât părul să arate aranjat, dar putea măcar să-l descâlcească. Periindu-l până scârțâi, îl ridică răsucindu-l într-un coc cam instabil la ceafă (nu avea destule agrafe ca să-l prindă mai trainic) și asta o făcu să se simtă și mai bine. În timp ce se lupta să se îmbrace – cusăturile corsetului erau evident umede, la fel cum era și tivul jupei și decolteul și mânecile bufante ale rochiei, dar încă o cuprindeau și erau ale ei –, aproape că se simțea din nou ea însăși.

Se străduia încă să-și încheie nasturii de la spate ai afurisitei de rochii când se auzi un ciocănit în ușă.

– Dă-mi drumul înăuntru, porunci Hugh.

Lipăind desculță spre ușă, Claire își dădu seama că nu-i părea deloc rău că nu-și mai continua lupta cu nasturii. Începuse să se simtă din nou rău și era gata să părăsească vasul cu rochia pe jumătate desfăcută dacă asta ar fi făcut-o să simtă mai devreme pământul sub picioare.

Cu mult efort reuși să descuie ușa și, pe când ridica zăvorul care era mai greu decât își amintea, fu cât pe ce să se prăbușească pe podea. Agitată, băgă de seamă că senzația de greață i se accentua rapid. Apoi, când se dădu înapoi în prag și Hugh intră, văzu și de ce.

Felinarul se legăna nebunește pe lanț.

– Trebuie să cobor de pe vasul ăsta, spuse ea în chip de bun-venit, ținându-se de ușă pentru sprijin.

Nesigură, se legăna la fel ca oricare alt lucru din fața ei.

– Arăți într-adevăr un pic cam verde. Hugh o măsura înțelegător cu privirea. Cel puțin avea decența – sau bunul-simț – să nu zâmbească. Cum, încă n-ai terminat cu îmbrăcatul? Vasul acostează – ăsta-i motivul mișcării pe care o simți – și trebuie să fim gata să ne mișcăm imediat ce este legat de țărm. Hai, lasă-mă să te ajut.

Înșfăcând-o cu un braț puternic de talie – ea se rezemă recunoscătoare de el, capul odihnindu-se pe umărul lui puternic – el o conduse spre locul unde pantofii pe care îi procurase James o așteptau încă pe scaun. Luându-i, el o împinse practic să se așeze. Apoi, se puse pe un genunchi în fața ei, îi trase un picior desculț și rece pe coapsa lui – ea observă că țesătura neagră a pantalonilor era catifelată și se mula peste mușchii puternici ai piciorului său – și începu să-l potrivească în pantof. Îndemânarea lui James, sau cunoștințele despre nevoile unei doamne nu se extinseseră și la procurarea de ciorapi corespunzători, așa că se încălță cu pantofii pe piciorul gol și Hugh trebui să-și îndese degetele între interiorul subțire al pantofului și călcâiul ei pentru a-i face piciorul să intre. Cu mult prea conștientă de felinarul care încă se mișca precum un pendul deasupra capului, Claire fu mulțumită să-l lase să procedeze cum voia cu ea.

Simțindu-se slăbită și cu senzația de greață în creștere, stătea cu mâinile în poală și privea cum îi leagă panglicile negre

de satin în jurul gleznelor subțiri, la fel de priceput ca o cameristă. Totuși, nu arăta deloc ca una, ba dimpotrivă. Vederea degetelor lui lungi, închise la culoare și foarte masculine pe pielea albă ca laptele a piciorului ei și atingerea lor caldă și puternică pe pielea ei sensibilă îi abătură atenția în mod plăcut de la starea din ce în ce mai precară a stomacului ei.

Dacă noaptea trecută nu l-ar fi oprit, acum ar fi știut cu certitudine dacă toți bărbații erau la fel în pat.

Gândul ăsta îi apăru în minte din senin și o șocă. Deși era conștientă că, odată cu trecerea timpului și cu potolirea pasiunii, ar fi trebuit să-i vină mintea la cap, ea încă regreta că se oprise, și asta o scandaliza cel mai mult.

Privindu-i capul aplecat în vreme ce-i lega panglicile într-un nod elegant, toate motivele pentru care îl oprise – că era o doamnă, femeie măritată și, în afară de considerentele de ordin moral și de onoare, că îi era pur și simplu frică – păreau dintr-odată mult mai puțin importante decât felul în care cea mai mică atingere a lui o făcea să se simtă. În timp ce recunoștea asta, simți că i se usca gura. Voise ca el să o posede mai mult decât orice altceva în viață – și în ciuda a tot ce se întâmplase, încă voia.

– Ești palidă.

Hugh o privi, îi întâlni privirea ațintită către el și se încruntă. Claire aproape căzu de pe scaun uitându-se în ochii lui scrutători. Nu putea ști la ce se gândea, își reaminti înnebunită – nu-i așa? Chiar pe când i se urca fierbințeala în obraji și chiar în timp ce începea să bănuiască din expresia lui că era posibil, foarte posibil, ca în definitiv el să-i poată citi gândurile, atenția îi fu atrasă de felinar. De data asta, binecuvântă obiectul pentru că îi abătuse atenția. Se legăna cu și mai multă putere decât până atunci. Privindu-l, stomacul începu să i se agite în același ritm. Dintr-odată, toate gândurile, cum ar fi să se culce cu Hugh, îi fură alungate de alte griji, mult mai urgente.

– Trebuie să cobor de pe vas, spuse ea întâlnindu-i privirea, deznădăjduită.

Observarea felinarului o adusese încă o dată în pragul senzației de greață oribilă.

– Încă puțin și o să te ducem pe uscat, promise el, uitându-se din nou spre ce avea de făcut.

Ea îl privea cu o suferință crescândă cum îi vâra și al doilea picior în pantof. Era rapid și blând și nu-și putea da seama dacă simțea pentru ea și altceva decât compasiune pe când îi înfășura panglicile în jurul gleznei și le făcea fundă. Toată viața suferise de rău de mișcare și descoperise că majoritatea oamenilor nu aveau răbdare cu ceea ce ei considerau a fi o slăbiciune. De exemplu, David era destul de sigur că tot ce se cerea pentru a te simți bine într-o călătorie lungă era o voință puternică și nu ezita să-i spună mereu că ea ducea lipsă de asta. În ultima lor călătorie împreună – de la castelul Hayleigh la Londra, la patru luni după căsătorie, îi spusese vizitiului să dea bice cailor, nepăsându-i că legănatul violent al trăsurii ca urmare a acestei acțiuni, așa după cum știa deja atunci, o va face să verse. Când într-adevăr vărsase, el îi spusese: „Mă dezgușți" cu un ton de totală aversiune și cu prima ocazie închiriase un cal pentru tot restul călătoriei spre oraș. Aceasta fusese ultima ocazie în care petrecuseră împreună un timp mai îndelungat. De atunci, părea că pur și simplu uitase de existența ei.

Câteodată, se surprindea întrebându-se dacă lucrurile ar fi evoluat altfel între ei în cazul în care nu ar fi vărsat în acea zi. Logic, știa că răspunsul era nu, și totuși se întrebase. Fuseseră câteva ocazii când îi trecuse prin minte că nu-i mai păsa.

– Gata.

De îndată ce-și termină treaba, Hugh îi puse din nou piciorul pe podea și se uită la ea cu un zâmbet scurt.

Încercă să-i zâmbească și ea, dar probabil că fusese un efort slab pentru că el își încruntă sprâncenele. Se ridică și, înainte ca ea să-și poată da seama ce voia să facă, o înșfăcă din scaun în brațe, ținând-o cu picioarele atârnate și mâinile apucându-se înnebunite de umeri, lipită cu totul de pieptul lui.

– Ce...? întrebă ea cu o voce slabă, agățându-se din răsputeri și privindu-l cu ochii mari.

În jurul lui plutea o ușoară aromă plăcută de săpun. Fața lui era foarte aproape și, uitându-se cu nesaț la obrajii uscățivi și proaspăt rași, nasul drept și ochii cenușii și gura acum strâmbă,

simți cum atracția își făcea din nou simțită prezența. În ciuda stării stomacului ei, să fie ținută în brațe îi făcea inima să bată cu putere. Umerii lui erau atât de puternici, brațele pline de mușchi, și părea că o ține ca și când ar fi fost ușoară ca o pană. Respirația i se înteți când băgă de seamă cât de mult îi plăcea să o țină în brațe.

– Arăți ca și când ar trebui să stai culcată.

Chiar dacă își dădea seama cum o afecta forța degajată de trupul lui, n-o arăta. Făcu iute cei doi pași necesari pentru a ajunge la pat și o așeză acolo. Simțindu-se din ce în ce mai amețită, Claire se lăsă recunoscătoare pe salteaua subțire. În timp ce capul ei atingea perna, el se îndreptă de spate, privind-o cu un zâmbet *milos și apăsându-și destul de grijuliu o mână pe o parte.*

– Nu te dor coastele? întrebă ea, un pic stângace, amintindu-și cum îl lovise noaptea trecută.

– Nu e o problemă.

Își lăsă mâna să cadă și se îndepărtă de pat. Claire închise ochii. Avusese nevoie să stea întinsă pe pat, își dădu seama. Culcată pe spate, avea măcar o mică șansă de a nu se mai face din nou de râs.

– Poftim.

Nu trecuse mai mult de un minut de când plecase. O bucată de pânză udă îi fu pusă pe frunte. Claire deschise ochii și îl văzu pe Hugh aplecat deasupra ei, apăsându-i pe piele prosopul – pentru că asta era – umezit bine și îndoit într-un pătrat îngrijit. Se simțea bine, se calma. Deschise ochii și reuși să zâmbească slab în timp ce el își îndepărtă mâna, lăsându-i prosopul pe frunte.

– Mulțumesc. Vezi? Nu ți-am spus eu că ești într-adevăr foarte drăguț?

El mormăi și se așeză pe marginea patului.

– În locul tău, nu m-aș baza pe asta. Privirile li se întâlniră și dintr-odată, ea fu extrem de conștientă de prezența lui așa de aproape. Șoldul lui mai că îi atingea coapsa. Văzu o mică crestătură în barbă unde probabil că se tăiase la bărbierit și mirosi aroma slabă de săpun. Ochii lui cenușii o măsurară din cap până-n

picioare. Crezi că te poţi întoarce ca să-ţi închei nasturii rochiei? Trebuie să fim gata de plecare când James ne dă de veste.

– Nu poţi să-mi închei tu nasturii.

În ciuda a tot ce se petrecuse între ei, Claire era sincer scandalizată. El se arătă amuzat.

– De ce nu?

– De-aia, spuse ea hotărât.

Instinctul ei, educaţia, decenţa, toate strigau: domnii nu încheie niciodată nasturii de la rochiile doamnelor. Aşa ceva nu se face.

El ridică din sprâncene:

– Încă unul din răspunsurile tale în doi peri, hmmm? Hai să-ţi spun ceva, fătuco, dacă mai scoţi mult vorbe de-astea, o să mă faci să mă înfurii foarte, foarte tare. Acum, hai, întoarce-te şi încetează cu prostiile. Poate că vrei să rămâi pe vasul ăsta până când îmbătrâneşti.

După o astfel de rugăminte, Claire îşi înghiţi protestul şi se întoarse, atentă să ţină pe loc prosopul umed care-i dădea puteri, întorcându-i spatele. El încheie nasturii care mai rămăseseră descheiaţi, în aceeaşi manieră eficientă în care procedase cu pantofii ei. În ciuda contracţiilor stomacului, nu se putu abţine să nu observe intimitatea gestului său. Era şocat ca un bărbat să-ţi încheie nasturii, dar multe din cele ce i se întâmplaseră de când fusese smulsă din trăsură fuseseră cu mult mai şocante, aşa încât asta, în ciuda protestului ei instinctiv, era aproape un fleac. În orice caz, nu simţea ca pe ceva greşit o astfel de apropiere din partea lui Hugh. Oricât ar fi încercat, nu putea să simtă nici măcar o fărâmă de ruşine.

– Te simţi mai bine?

Încheie ultimul nasture, apoi cu o mână pe umărul ei, o întoarse din nou pe spate. Era aplecat peste ea, aproape, cu câte o mână pe ambele părţi ale corpului ei şi în ochii lui se putea citi ceva ce nu semăna prea mult cu un zâmbet, în timp ce o privea.

– Nu. Spuse asta cu atâta convingere că îl făcu să râdă. Îşi ţinea prosopul ud pe frunte de parcă era singura ei speranţă de salvare, deşi, încălzit acum la temperatura corpului ei,

nu oferea prea multă alinare. Dar amintindu-şi cum se simţea înainte ca el să i-l fi adus, o făcea să nu fie dispusă a renunţa la el. În acel moment, era gata să accepte orice ar fi împiedicat-o să vomite din nou.

– Arăţi mai bine. Acuma eşti mai degrabă interesant de palidă decât albă ca varul.

Îl privi pe furiş.

– Linguşitorule.

El rânji, găsind evident amuzantă ţâfna ei.

– Albă precum cea mai preţioasă dintre perle, am vrut să zic, bineînţeles. Zâmbetul îi pieri de pe faţă şi privirea îi deveni concentrată. Bine, gata cu prostiile. Vreau să mă asculţi un minut. Este important.

Cu ochii mari, Claire încuviinţă tăcut. Văzând că e atentă la el, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase un pistol, ţinându-l în aşa fel încât ea să-l poată vedea cu uşurinţă.

– O să-ţi dau asta. Vreau să-l ţii la tine şi, dacă se întâmplă ceva, dacă cineva încearcă să te înhaţe sau să-ţi facă rău în orice fel, împuşcă-l. Să nu stai pe gânduri. Ai fost prinsă în ceva ce e mai primejdios decât îţi poţi închipui şi trebuie să fii gata să te aperi dacă va fi necesar. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, de data asta, dacă vine cineva la tine, apăsă pe trăgaci. Obiectul ăsta te ajută ca, pe oricine a-i împuşca, să nu-ţi mai poată face rău, iar cea mai bună cale pentru asta e să-l omori.

Claire se uită la pistol cu o oarecare neplăcere. Semăna foarte mult cu cel pe care îl aţintise împotriva lui cu o noapte înainte. De fapt, îşi dădu seama că era chiar acelaşi pistol, recunoscuse modelul complicat al argintului.

– Eşti norocos că nu ţi-am urmat sfatul în ce te priveşte. Reamintindu-şi dezastrul din noaptea trecută, se strâmbă. Bineînţeles, chiar dacă aş fi apăsat pe trăgaci, n-ar fi folosit la nimic: când l-am aţintit spre tine, nu era încărcat.

Toată mânia ce-i însoţea aducerea aminte se auzea în vocea ei.

El zâmbi strâmb.

– Acum e încărcat. Ba chiar şi trage bine. L-am încercat eu însumi azi-dimineaţă, pe punte.

Se auzi un ciocănit iute și apoi, înainte ca vreunul din ei să poată răspunde, ușa se deschise. James intră în cabină cu o haină lungă și neagră agățată pe braț. Închise ușa și se opri când îi văzu. Cu o privire din ce în ce mai încruntată se uită la Claire care stătea culcată pe spate în pat și apoi la Hugh stând așa de aproape de ea. Expresia lui vădea dezaprobarea totală.

– Ai făcut rost de ea? întrebă Hugh.

– Făcut, dădu James din cap arătând haina de pe brațul lui, cu o căutătură la fel de acră precum vocea sa. Se mișcă spre pat cu privirea fățiș ostilă pe când se uita la Claire, înainte de a se întoarce spre Hugh. Se pare că individul cu papucii a luat un cufăr plin cu zorzoane pentru drăguța lui de-acasă. Pelerina asta d-aici te costă o juma' de coroană.

Hugh rânji.

– Dai dovadă de profunzimi nebănuite, James. Habar n-aveam că achiziționarea de lucruri de damă se numără printre multele tale talente.

James se strâmbă în loc de răspuns, apoi reuși să arate mai dezaprobator ca niciodată stând lângă Hugh. Privi către Claire cu dușmănie.

– Suntem gata de acostare, îi spuse James lui Hugh. Dacă vrei să coborâm repede de pe navă, mai bine ne-am mișca.

– Vreau. Hugh îi dădu pistolul lui James și o privi pe Claire. Gândește-te necontenit la uscat, Ochi de Înger.

Când auzi alintul, James păru că se înează cu vorbele pe care nu avea curaj să le spună, în timp ce Hugh, ignorându-l complet pe servitorul său, se întinse și luă prosopul de pe fruntea lui Claire, îl făcu ghem și îl aruncă în direcția lavoarului. Apoi se ridică în picioare, o prinse de mâini și o trase în capul oaselor și apoi în picioare. Capul începu să-i se învârtească de îndată ce se ridică, iar stomacul amenință cu foc de artificii, dar se strădui să ignore senzațiile supărătoare cât putu de bine. Gândul că va coborî în sfârșit de pe navă era o doctorie la fel de puternică precum un tonic. Dacă asta era să-i fie recompensa, cugetă ea, putea să suporte încă puțin timp.

– În regulă? Hugh o ținea încă de mâini, sprijinind-o. Stătea foarte aproape, privind-o intens. Grija pe care o vedea în ochii lui o încălzea.

Dădu din cap cu hotărâre.

– Așa te vreau, fată curajoasă, spuse el și-i dădu drumul mâinilor.

Stătea acolo pe propriile ei picioare, încercând să nu arunce vreo privire la felinarul ce se legăna, pe când el luă pelerina de la James, o scutură și i-o puse pe umeri, apoi îi legă șireturile sub bărbie ca și când ar fi fost un copil aflat în grija lui. În ciuda suferinței care se înrăutățea, gândul o făcu să zâmbească. Văzând-o că zâmbește, rânji și o prinse de sub bărbie într-un fel prietenos ce îl făcu pe James să arate furios la culme. Apoi Hugh duse la apogeu consternarea lui James când îi luă acestuia pistolul din mână și i-l dădu lui Claire.

– Ține-l la tine, spuse el în timp ce ochii lui James se măriră alarmați. Și încearcă să nu lași să-l vadă cineva.

– Stăpâne Hugh – să facă... ce? bolborosi James uitându-se la pistol, evident înspăimântat.

– Pentru cazul când are chef să-l împuște pe unul din noi, spuse Hugh cu o față serioasă. James arăta îngrozit.

– Te necăjește, desigur, îi spuse Claire lui James, aruncându-i lui Hugh o privire dojenitoare în timp ce își trăgea pelerina mai aproape de ea.

Era dintr-o lână trainică, groasă și neagră cu un ușor miros de mucegai ce dovedea că fusese ținută prea mult timp într-un cufăr. Evident, fusese făcută pentru o femeie cu mult mai mare decât ea, dar în condițiile date era cu atât mai bine. Faldurile ei erau mai mult decât ample, suficiente pentru a ascunde pistolul dacă îl ținea într-o mână și aproape de ea, ceea ce intenționa să facă. Dacă Hugh credea că trebuie să fie înarmată, atunci avea intenția să se țină de armă din răsputeri. Începând de ieri, aflase mult prea bine că lumea poate fi un loc primejdios. Acum, mai mult ca niciodată, nu voia să moară.

– Sunt Lady Claire Lynes, să știi, adăugă ea vorbindu-i direct lui James. Și ăsta e adevărul. Îți jur. Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

James nu părea prea convins. Ochii lui Hugh străluciră și își scutură capul spre ea.

– N-o să-l convingi niciodată – vede grozăvii în spatele oricărei uși. Se întinse și îi trase gluga pe cap, potrivind-o așa încât aproape îi ascundea fața. Claire îl privi întrebătoare. Ești cu mult prea drăguță, pisicuțo. N-are sens să atragem atenția mai mult decât e nevoie.

James arăta mânios.

– Mulțumesc pentru pelerină, îi spuse Claire lui James în vreme ce Hugh se îndepărtă de cei doi. Îi aruncă un ușor zâmbet, sperând să-l cucerească. Să fie văzută drept târfă-trădătoare-potențială criminală era cel puțin descurajant. Și, de asemenea, și pentru pantofi. A fost drăguț din partea ta să-ți dai atâta osteneală pentru mine.

– Nu-i pentru tine ce-am făcut io. James arătă spre Hugh care părea că verifică praful de pușcă de la al doilea pistol la lumina felinarului ce se legăna. Mi-a spus să fac rost, dacă pot, de ce-ți lipsea și asta am făcut. Privirea lui James o întâlni pe a lui Claire. Io ți-oi spune de la obraz, don'șoară: fără el, ai fi de-acu' moartă. Îi datorezi viața. Sper numa' să nu uiți.

Claire fu luată prin surprindere, dar înainte să poată răspunde, Hugh se apropie de ei din nou.

– Bine, hai să mergem. Vrem să coborâm de pe corabie cât mai repede și mai în liniște cu putință.

– Așa-i. James merse către dulapuri, scoase o pereche de desagi și îi puse pe umăr. Apoi îl privi pe Hugh. Crezi c-o fi rost de necazuri?

Hugh ridică din umeri.

– Cine poate ști? Claire, stai între mine și James.

Când Hugh o strigă atât de firesc pe numele ei adevărat, Claire își ținu răsuflarea. Apoi îi zâmbi, un zâmbet dulce și fermecător ce îl făcu să holbeze ochii la ea. Observând asta, James arăta de parcă înghițise o gură mare de saramură. Apoi, Hugh o luă pe Claire de mână și se îndreptă către ușă. Câteva momente mai târziu, mica ceată își croi drum prin coridorul surprinzător de ocupat și urcă scara tambuchiului împreună cu marinarii care, câte unul sau în grupuri de doi, cărau diferite poveri către punte.

Capitolul 17

Franța, cel puțin din ceea ce vedea Claire, în timp ce îl urma pe Hugh în josul pasarelei spre docul șubred de lemn, părea alcătuită în mare parte dintr-o plajă mlăștinoasă, în care degetele lichide ale mării trasau dâre înspumate, și o mulțime de oameni și porci. Întunericul era luminat de torțe fumegânde și aerul mirosea a pește și a lemn ars. *Nadine* era legată lângă o mică flotă de vase dărăpănate de pescuit. Dâmburi abrupte acoperite de pâlcuri înalte de iarbă mâloasă se înălțau pe trei părți pentru a proteja plaja, în timp ce pe a patra, în spatele lor, marea mugea și spumega precum o felină furioasă. Vântul era rece, dar Claire era recunoscătoare pentru asta. Din momentul în care ieșise la aer pe punte și își umpluse plămânii cu aerul nopții, începuse să se simtă mai bine. Încă nu-și revenise complet, dar nu se mai simțea în pericol să verse.

– Stai pe-aproape.

Avertismentul lui Hugh, aruncat peste umăr cu o voce joasă atunci când se oprise instinctiv să arunce o privire în jur, nu era necesar. Nu avea nici o intenție să se miște nici măcar un centimetru de lângă silueta lui înaltă. Era ciudat cum acest bărbat de care numai cu o zi în urmă se temuse de moarte, ajunsese acum să fie apărătorul siguranței ei, dar așa era. În acest mediu străin și ostil – Franța! – ar fi fost îngrozită și complet pierdută fără protecția lui.

Și știa că o va proteja cât putea de bine.

Cei trei ajunseră la capătul pasarelei, stând strâns unul lângă altul pe când se întorceau și se îndreptau spre negura de la capătul îndepărtat al docului. Se mișcau repede, se gândea Claire, fără a da impresia că se grăbeau. Hugh era în față, cu Claire aproape ca o umbră în spatele lui, și James, ariergarda cu fața încruntată, ce-i urma. Ecoul pașilor lor pe docul de lemn se pierdea din fericire în toată agitația din jurul docului.

Claire văzu că Hugh își ținea pistolul apropiat de corp ca și cum n-ar fi vrut să atragă atenția asupra obiectului. Modul în

care se mișca vădea prudență, felul în care privea în jur demonstra vigilență, iar încordarea lui era subliniată de maniera în care o ținea de mână, ceea ce îi făcea inima să bată mai repede. Faptul că simțea necesar să țină o armă aproape spunea multe, iar James era la fel de înarmat. Degetele ei se strânseră nervos pe mânerul pistolului pe care i-l dăduse Hugh. Era greu și căratul lui era anevoios, dar în situația dată, era bucuroasă că-l avea. Privi în jos pentru a se asigura că era încă ascuns privirii de faldurile adânci ale pelerinei. Era, atât cât putea ea vedea, iar întunericul oferea protecție în plus.

Deși desigur că nu va avea de fapt nevoie să împuște pe cineva; Hugh era fără îndoială doar precaut. Nimeni nu părea că se uită la ei. Fiecare din cei pe care-i putea vedea – și erau duzini adunați în jurul docurilor – era ocupat cu propriile treburi.

Cu toate astea, nu putea să nu fie neliniștită și, drept urmare, era foarte atentă la ce o înconjura. Uitându-se în jur pentru a nu știu câta oară, văzu un sat cu colibe acoperite de stuf îngrămădite pe o coamă ce se profila deasupra plajei. Toate casele păreau a fi scufundate în întuneric. Cu toate astea, se părea că locuitorii satului apăruseră cu mic cu mare să salute sosirea vasului. Chiar în timp ce ea se uita, mai mulți nou-veniți se îngrămădiră pe plajă să se alăture celor care erau deja acolo, murmurând între ei și privind cu interes la ce se întâmpla. Un număr surprinzător de porci ce scormoneau cu râturile la marginile adunării o făcu pe Claire să se încrunte. Văzându-i expresia, Hugh o lămuri că o turmă întreagă fusese mânată pe plajă atunci când se observase semnalul vasului, așa încât orice urmă de încărcare și descărcare a mărfurilor să fie acoperită până a doua zi. Într-adevăr, echipajul vasului *Nadine* era foarte ocupat rostogolind butoaie legate cu cercuri de fier în josul pasarelei și descărcând diferiți saci de iută și diverse pachete și cufere de lemn în cotigi și căruțe, precum și în diferite alte mijloace de transport trase la doc pentru a fi încărcate. De asemenea, alte mărfuri erau transportate din vehicule și urcate în calele de pe navă, localnicii muncind cot la cot cu marinarii. Noaptea era întunecoasă, fără stele și cu o minusculă seceră a lunii ce era mereu acoperită de nori purtați de vânt. Toată activitatea se făcea la lumina torțelor,

rapid și într-o liniște aproape totală, în ciuda numărului mare de persoane adunate acolo. Era evident chiar și pentru cineva atât de nepriceput în astfel de chestiuni cum era Claire că privea o operațiune clandestină, dar obișnuită și bine pusă la punct.

– Toți ăștia sunt contrabandiști? îl întrebă Claire pe Hugh aproape în șoaptă, uitându-se probabil la un întreg sat ce mișuna pe plajă.

Ea, Hugh și James se apropiau de locul unde poteca se oprea într-un dâmb ce părea a fi din nisip, iarbă înaltă și umbre. Până acum, părea că nimeni nu le dăduse nici cea mai mică atenție, și cu toate astea Claire devenea din ce în ce mai neliniștită. Ceva plutea în aer – un sentiment inevitabil – senzația că, inevitabil, ceva putea să meargă prost.

– Te referi la localnici? Da, marea lor majoritate. E un mod de a face câteva parale, iar acum vremurile sunt grele. De fapt, toți cei care trăiesc de-a lungul coastei sunt implicați în activități de contrabandă într-un fel sau altul.

Hugh ajunse la capătul potecii și sări cu un scârțâit al cizmelor pe nisip. Apoi se întoarse să o prindă pe Claire de mijloc și să o pună jos lângă el. Pentru un moment, când picioarele ei încălțate în pantofii fini atinseră amestecul zgrunțuros de nisip, pietre și noroi, alunecară, și ea își ținu echilibrul apucându-l de braț. Mușchii brațului se umflară sub mâna ei destul de mult ca să poată fi simțiți chiar și de sub haină și cămașă, observă ea pe când își ridică privirea spre el. Când privirile li se întâlniră, mai observă că era cam de două ori mai lat în umeri decât ea, iar capul ei abia ajungea până la bărbia lui. Deși crezuse că nu-i plăceau bărbații puternici, virili, descoperi dintr-odată că era foarte atrasă de ei. Sau cel puțin de acest bărbat puternic și viril. O făcea să se simtă... în siguranță. Și complet feminină.

– Da, așa-s ăștia, și asta face al dracului de greu să deslușești cine ți-e prieten și cine dușman, se băgă în vorbă și James, sărind alături de ei.

Claire, încă ținându-se de brațul lui Hugh, îl privi pe James chiar în momentul în care Hugh o luă din nou de mână și se întoarse, trăgând-o după el, spre întunericul de la marginea plajei. James însă nu se uita la ea. Privea cu o expresie îngrijorată

la mulţimea ce se învârtea prin jur. Inima lui Claire începu să bată mai cu putere. Dacă doi bărbaţi obişnuiţi cu primejdia erau neliniştiţi, ei îi era de-a dreptul frică.

– Ah, colonele! Aşadar, îţi iei rămas-bun de la noi?

Căpitanul lui *Nadine* apăru din mijlocul mulţimii, direct în faţa lor. Statura lui subţire era înveşmântată într-o jachetă strălucitoare, cu multă dantelărie de argint şi fireturi, iar lumina torţei aprinse înfipte în pământ făcea ca podoabele lui şi peruca albă să pară aproape portocalii. Se opri în faţa lor, blocându-le intenţionat drumul, după cum bănuia Claire interpretându-i atitudinea. În spatele lui se găseau patru marinari solizi.

Exact în momentul în care îşi dădu seama că bărbatul îl strigase pe Hugh „colonel", un grad militar din câte ştia ea, Claire simţi fiorul rece a fricii alunecându-i pe şira spinării. Ştia cu o siguranţă stranie că asta era confruntarea pentru care se pregătiseră Hugh şi James. Mâna lui Hugh o strânse o dată, într-o avertizare puternică, înainte de a-i da drumul. Mâna ei, acum umedă de o sudoare rece, apucă mai tare pistolul. Nu trebuia cu nici un chip să-l scape; era posibil să aibă nevoie de el. Până la urmă, poate era nevoită să tragă cu el – poate că va trebui să-l împuşte pe unul dintre bărbaţii ăştia.

Hugh stătea acum cu spatele la ea, neclintit şi masiv, iar ei i se părea că se aşezase dinadins între ea şi marinari. Din nou simţi tensiunea care emana dinspre el şi, de asemenea, dinspre James. Erau în stare de alertă, gata pentru orice. Spre surprinderea ei – având în vedere că nu avea deloc încredere în ea –, James stătea în dreapta, aproape. Dând curs comenzii lui Hugh, părea că se plasase acolo pentru a o proteja.

Pistoalele ambilor bărbaţi erau gata de tragere, aţintite către nou-veniţi. Claire văzu că, din păcate, şi ceilalţi erau înarmaţi. Pistoalele lor arătau la fel de primejdios.

– Bine că ne-am întâlnit, căpitane: m-ai scutit de efortul de a te căuta să-ţi spun adio.

Contrazicând tot ce-i transmiteau simţurile despre starea lui de spirit – şi, de asemenea vederea pistoalelor ameninţătoare – atitudinea lui Hugh era atât relaxată, cât şi politicoasă. Ai fost foarte ospitalier, dar acum trebuie să ne vedem de drum.

– Nu prea cred.

Vocea căpitanului exprima un uşor regret şi îşi scutură capul într-un fel aproape compătimitor. Pistolul lui însă, nu tremura în mână şi era îndreptat direct către inima lui Hugh. Apoi plesni din degete. Oamenii din spatele lui se împrăştiară în aşa fel încât toţi cinci alcătuiră o barieră de netrecut, la fel ca un perete. Un perete înarmat cu pistoale. Din spatele lui Hugh, Claire observă că nici un pistol nu era aţintit asupra ei şi fu recunoscătoare pentru norocul ăsta. Cu toate astea, nu se îndoia că, dacă începeau împuşcăturile, va fi desigur în primejdie. Hugh, ca ţintă principală a tuturor armelor, va fi fără îndoială doborât cât ai clipi. Va muri...

Pentru o clipă, timpul se opri în loc pentru Claire. Hugh o să moară – văzând cu ochii minţii această imagine, lui Claire i se înmuiară genunchii. Se cutremură, dându-şi seama cât de important devenise pentru ea, într-un un timp atât de scurt.

Pe mare, în larg, vântul gonea spre mal valuri lungi şi înspumate. Zgomotul lor, în timp ce se spărgeau de ţărm şi se retrăgeau de pe plaja mlăştinoasă, alcătuia un fundal foşnitor pentru conversaţiile purtate cu voce joasă, în franceză şi în engleză, de către contrabandiştii care munceau încă din greu şi păreau să nu bage de seamă ce se petrecea sub nasul lor. Cam la vreo patru metri spre stânga lui Claire, o căruţă scârţâind sub povara unei încărcături grele de butoaie se înţepeni în nisip. Localnicii se repeziră spre ea, încercând să o împingă. Căruţaşul coborî şi, slobozind un potop de înjurături în franceză, zvârli hăţurile peste capetele cailor şi încercă să-i ajute la tras, dar fără vreun succes, după cum observă Claire. Roţile scârţâiră pe când alte căruţe ce erau în mod evident mai puţin încărcate treceau, îndepărtându-se de doc. După cum stăteau lucrurile, munca nocturnă era pe sfârşite.

– Iartă-mă colonele, dar noi facem multe afaceri pe-aici. Câteodată, de dragul afacerilor, trebuie să le aruncăm francezilor câte un os. În seara asta, voi sunteţi osul ăla, voi doi şi doamna de colo. Căpitanul nici măcar nu se uită la complicii lui când adăugă brusc: Percheziţionaţi-i. Luaţi-le armele.

Cu cinci pistoale ațintite asupra lor, să deschidă focul ar fi fost evident fatal. Respirând greu, din nou cu genunchii moi, Claire se rugă ca Hugh și James să nu facă nici o mișcare și nu făcură. Stătea fără glas, având grijă să rămână în spatele lui Hugh și, pe cât posibil, să nu fie vizibilă, în vreme ce li se luară pistoalele și fură percheziționați pentru găsirea altor arme. Cuțitul lui Hugh fuse luat dintr-o teacă ascunsă în dosul beteliei de la pantaloni. Apoi marinarii se retraseră, dând din cap către căpitan pe când își vârau în buzunar armele pe care le luaseră.

Sângele lui Claire începu să-i bubuie în urechi când își dădu seama că nimeni nu o băgase în seamă. Pistolul pe care i-l dăduse Hugh părea dintr-odată mare cât un tun în mâna ei. Degetele îi tremurară și avu grijă să apese pistolul cât mai aproape de coapsă, rugându-se să nu-l vadă nimeni, ascuns printre falduri le pelerinei. Doar ea din ei trei mai era înarmată. Ce să facă? Simți cum i se usucă brusc gura, gândindu-se la posibilități. Doar nu putea să îndrepte un pistol către cinci bărbați înarmați – dar nici nu putea să accepte supusă ca Hugh, James și ea însăși să fie capturați.

O să fie uciși, toți trei. Probabil torturați, în cazul ei probabil violată, dar cu siguranță uciși. Era la fel de sigură de asta cum știa că se apropie mareea.

– Nu mai ești englezul cel loial, căpitane?

Dacă Hugh era la fel de înspăimântat ca și ea, vocea nu-l trăda. De fapt, suna la fel de calm ca și când el și căpitanul ar fi purtat o conversație plăcută după ce se întâlniseră din întâmplare pe o stradă din Londra.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

– Când îmi convine. Dar știu prea mulți oameni că ai traversat Canalul spre Anglia pe vasul meu. Dacă te protejez, am de tras eu, oamenii mei și, de asemenea, afacerea mea, iar eu nu am de gând să accept asta. Mai bine te predau prietenului meu, generalul de la Falais și îl las pe el să-și asume meritul capturării unui spion britanic.

Arătă cu capul spre celălalt capăt al cheiului. Claire se uită în direcția indicată și descoperi, spre groaza ei, un grup de soldați francezi, țintași după cum credea că se numesc, inconfundabili

în uniformele lor și cu tricornuri înalte cu cocarde, strecurându-se călare prin mulțime. Or să fie capturați de francezi – la gândul ăsta, simți broboane de sudoare deasupra buzei de sus și trebui să-și strângă buzele pentru a-și păstra respirația sub control. Aveau să fie spânzurați, sau împușcați, sau încarcerați într-o închisoare groaznică până când mureau de bătrânețe? Gabby și Beth n-o să știe niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Pur și simplu va dispărea.

Dar încă mai avea pistolul. Un glonț. Ce să facă?

– O să-i dai pe mâna franțujilor pe compatrioții tăi? întrebă James cu o voce răgușită.

Arăta foarte agitat, spre deosebire de Hugh. Avea pumnii strânși și barba îi tremura de furie. Părea că și burta i se umflase de indignare.

„Ai grijă, James", șopti Claire în sinea ei și mâna i se strânse pe pistol. Oare să-l scoată și să încerce să-i țină la respect pe cei cinci bărbați? Însă după ce trăgea cu el, valoarea lui ca factor de intimidare se pierdea cu totul.

– Cu regret, spuse căpitanul și zâmbi. Crede-mă, cu mult regret.

Își aruncă privirea dincolo de Hugh și o zări pe Claire, abia vizibilă în timp ce se uita de după umărul lui Hugh. Spre groaza ei, privirile li se întâlniră și îngheță, înspăimântată. Pistolul îi părea la fel de vizibil precum un semnal luminos în mâna ei. Cum era posibil să nu-l vadă, se întrebă ea cu gura uscată.

– Domnișoară Towbridge, poate că ar fi în interesul dumitale să vii lângă mine. Nu trebuie să te temi, să știi. Francezii probabil că te vor întâmpina cu brațele deschise – dacă nu cumva alegi să fii de partea nefericiților dumitale de compatrioți.

Domnișoară Towbridge. Doamne, Dumnezeule, și el era victima aceleiași neînțelegeri cum fusese și Hugh și cum mai era încă James: credea că era o trădătoare a Regatului – o spioană pentru Franța. Nu-i de mirare că nu o căutaseră de arme. În condițiile date, o astfel de greșeală nu era un lucru rău, își făcu repede socotelile. Se putea dovedi o mană cerească. O privire rapidă spre stânga, dincolo de căruța împotmolită, îi spuse că soldații erau în apropiere. Nu mai era mult timp...

Dintr-odată, simți mâna lui Hugh în spatele lui cu degetele mișcându-se pline de agitație. După o scurtă privire fugară, își luă ochii de acolo. Știa ce voia.

– Vai, nu, spuse Claire cu grație, străduindu-se cât putea de bine să-și asume identitatea lui Sophy Towbridge în timp ce împinse pistolul în mâna lui Hugh și ieși din spatele lui.

Slavă Domnului, pentru torțele cu umbrele lor mișcătoare, pentru vântul ce flutura poalele hainelor și pelerinele, ba chiar și pentru căruța înțepenită, cu căruțașul care suduia în franceză și aceia dintre vecinii lui care încercau să-l ajute să scape de încărcătură. Atâtea ocazii de a le distrage atenția nu puteau decât să lucreze în favoarea ei. Făcu tot ce-i stătu în putință să ofere încă un motiv de abatere a atenției în vreme ce mergea încet spre căpitan și oamenii lui, luându-și gluga de pe cap și zâmbindu-le. Efectul era tot ce-și putea dori. Cinci perechi de ochi se ațintiră către ea.

Și Dumnezeu să o ajute dacă avea să sfârșească în mâinile lor, se gândi ea încruntată.

– Vă sunt extrem de recunoscătoare, domnule, pentru că m-ați salvat. Am multe lucruri de împărtășit prietenilor mei din Paris, pe care le vor considera interesante. Cât despre acești indivizi – nu pot să-i numesc domni – m-ar fi vrut moartă, cred.

– Poate ajungem la o înțelegere, căpitane, spuse dintr-odată Hugh.

– O înțelegere?

Căpitanul ridică din sprâncene, mutându-și atenția spre Hugh. Claire, bucuroasă de orice ocazie de a nu se alătura dușmanului, se opri pe loc și se întoarse pentru a-l privi pe Hugh. Era la mai puțin de o jumătate de metru în fața lui, dar abia dacă o privi înainte să se îndrepte către căpitan. La întunericul luminat de torțe, ochii lui păreau aproape la fel de negri precum părul, iar înălțimea la care se adăugau umerii lați îl făceau să pară într-adevăr extraordinar. Vântul îi sufla în poalele hainei; mâinile îi stăteau lângă trup, cu pistolul pierdut în umbră. În dreapta lui Hugh, James o fixa cu privirea. Claire înțelese că acțiunile ei îi confirmaseră toate bănuielile: acum era ferm convins că ea era, într-adevăr, Sophy Towbridge.

Desigur că nu știa de pistolul aflat acum în mâna lui Hugh.

În ciuda vântului aspru, simți cum sudoarea îi aluneca pe spate când pricepu că în curând Hugh avea să acționeze. Mica trupă de soldați ajunsese de acum lângă căruța împotmolită. Era doar o chestiune de minute până când ajungeau la ei. Odată ajunși pe mâna armatei franceze, se temea ea, totul va fi pierdut. Dar Hugh se confrunta cu aceeași problemă care o chinuise și pe ea: un singur pistol, o singură împușcătură împotriva a cinci oameni înarmați – și un contingent de soldați care se apropia periculos.

– Domnișoara Towbridge avea asupra ei o scrisoare pe care francezii o vor destul de mult. Îți spun unde este dacă ne lași pe mine și pe omul meu să plecăm.

Căpitanul râse.

– Ce, i-ai luat-o? Domnișoară Towbridge, e adevărat ce zice?

– E un porc, pufni Claire inspirată de porcii din realitate, dintre care câțiva scurmau în noroiul din apropiere. Ce plănuia Hugh? Nu exista nici o scrisoare, nimic de felul ăsta, așa după cum descoperise el însuși, pentru simplul motiv că ea nu era Sophy Towbridge. Dar spera să fie suficient de bună ca să intre în rol. Dar spune adevărul: a luat scrisoarea. Îmi pare bine că mi-a reamintit, pentru că aș voi-o înapoi.

– Ei bine, căpitane, ne-am înțeles?

Hugh părea aproape plictisit. Claire îi întâlni privirea – capul ei era întors așa încât doar el și James îi puteau vedea fața – și ochii lui îi spuneau că într-adevăr acum era momentul. Nu putea vedea pistolul, dar știa că trebuia să fie cu piedica ridicată și pregătit. Mușchii i se încordară și simți cum i se ridică părul pe ceafă.

– Desigur, prietene. Mai trebuie doar să-mi spui unde e scrisoarea și batem palma. Poate că nu pe tine – trebuie să le dau francezilor osciorul lor, la urma urmei. Dar îl voi elibera pe omul tău.

– Stăpâne Hugh... începu James pe o voce răgușită, aruncându-și privirea cu disperare spre Hugh.

– Nu-i nevoie să murim amândoi, spuse Hugh, reducându-l la tăcere. Apoi, către căpitan: Scrisoarea este în buzunarul meu.

Mă bazez pe dumneata ca de la un ofiţer la altul, că o să-ţi respecţi promisiunea.

– Cum vrei.

– Acolo ai pus-o?

Jucându-şi rolul cât putea de bine, Claire era mândră cât de detaşat îi sunase vocea. Scrisoarea din buzunar era aceea pe care el însuşi o scrisese în cabină, după cum ştia prea bine. De ce atrăsese atenţia spre misivă? Era doar o tactică de a trage de timp, sau era un motiv pe care ea nu-l înţelegea? Inima îi bătea atât de tare acum, că era surprinsă cum de bătăile nu răsunau în aer. Îi întâlni privirea lui Hugh din nou, dar nu putu citi nimic în căutătura impasibilă.

– Dacă iei scrisoarea, domnişoară Towbridge, şi mi-o aduci, voi fi foarte recunoscător.

Claire dădu din cap şi păşi spre Hugh. O actriţă mai experimentată ar fi pus fără îndoială în scenă o căutare prin toate buzunarele ca şi când n-ar fi ştiut unde era scrisoarea. Dar ea era prea înspăimântată – atât de înspăimântată încât mâna îi tremura când şi-o vârî în buzunarul unde ştia foarte bine că se află scrisoarea falsă. Respira superficial şi repede şi inima i-o luase la galop. O rapidă privire piezişă în timp ce degetele i se încleştară pe scrisoare îi spuse că soldaţii călare pe caii lor strălucitori şi mari ajunseseră lângă căruţa împotmolită.

Erau deja în criză de timp. Gâtul ei era atât de uscat, că trebui să înghită înainte să poată articula.

– O am, spuse ea suficient de tare ca să audă căpitanul şi oamenii lui.

Ochii ei înspăimântaţi îi întâlniră pe ai lui Hugh exact când îi scotea scrisoarea din buzunar şi o ridică. Dacă voia să împuşte pe cineva, pe oricine, acum era momentul.

– Arunc-o, şuieră el pe când ea era gata să se întoarcă la căpitan şi la oamenii lui. Probabil că se uitase la el neînţelegând ce voia, pentru că el îi spuse încă odată, cu un mormăit încet pe care de data asta îl înţelese. Aruncă blestemata aia de scrisoare.

– Domnişoară Towbridge, e vreo problemă?

Căpitanul ridică glasul, ce suna bănuitor. Să-i fi dat de gol privirea ei sau porunca lui Hugh? Claire era gata să jure că el

nu putuse auzi cuvintele, se afla mult prea departe şi era prea mult zgomot în jurul lor.

– Nici un fel de problemă. Ţinând scrisoarea atât de sus aşa încât el să o poată vedea, Claire se întoarse aproape veselă cu faţa spre el. Aşa după cum poţi vedea dumneata însuţi.

Apoi, atentă la instrucţiunile lui Hugh şi la soldaţii francezi care se apropiau de ei, arătând înalţi şi ameninţători pe caii lor uriaşi ce se aflau acum la mai puţin de trei metri distanţă, desfăcu degetele şi dădu drumul scrisorii în bătaia vântului.

– Ah, vai de mine!

Dreptunghiul alb flutură, se roti în cerc, apoi pluti spre pământ. Ochii căpitanului şi ai celor patru oameni ai săi îl urmăriră până când atinse noroiul, rămânând acolo, absorbind apa ca un burete şi fiind ameninţat de un porc curios.

Claire se uita ea însăşi la scrisoare când, cu coada ochiului, văzu cum se iţea arma lui Hugh. Pistolul trase atât de aproape, încât un bubuit de tunet parcă o lovi în cap. Cu urechile ţiuind, ţipă; sunetul nici nu apucase bine să iasă din gura ei, că fu retezat de o greutate uriaşă care o lovi în spate, o culcă la pământ cu faţa în nisip şi o apăsă, parcă zdrobindu-i trupul. În cădere, reuşi să vadă doar capul căpitanului ce se zbătea. Apoi se auzi un bubuit infernal, urmat de o explozie şi o pală de aer fierbinte ca o minge de foc aruncată peste capul ei, pe care instinctiv şi-l acoperi cu braţele.

Ţipete sfâşiau aerul, alături de strigăte şi înjurături şi urletele animalelor înspăimântate. Era foc oriunde te uitai, arzând strălucitor spre cerul întunecat, cu flăcări atât de puternice şi de fierbinţi, încât Claire simţi că parcă îi pârleau faţa atunci când îndrăzni să-şi ridice privirea. Era căruţa – căruţa împotmolită care cumva luase foc şi explodase. Căpitanul şi oamenii lui erau la pământ. Un soldat era în picioare, zvârlit de pe cal, dar reuşind să se ţină de frâiele animalului, deşi acesta se cabra şi se lupta, încercând să fugă. Nu putu să-i vadă pe ceilalţi, deşi poate o duzină de corpuri zăceau pe pământ, din câte putea vedea; alţii se grăbeau în ajutorul lor. Claire observă toate acestea într-o clipită. Apoi, greutatea de pe spatele ei se ridică şi ea fu repusă pe picioare.

– Fugi!

O mână i se așeză pe talie înainte ca porunca să-i fi trecut de țiuitul urechilor. Fără altă avertizare, fu pusă în mișcare. Hugh alerga, târând-o după el și, imediat după ce își dădu seama că e el, înțelese că evadau și porni mai cu râvnă, încălțările căutându-și sprijin în nisipul mâlos.

– *Sacre bleu!*[1]

– Căruța mea! Frumoasa mea căruță!

– Englez blestemat...

– *Aidez-moi! Aidez-moi!*[2]

Alte explozii, rapide și puternice zguduiră noaptea. Vălvătăi portocalii și galbene și roșii aprinseră cerul, strălucitoare ca un uriaș foc de tabără. Căldura și fumul erau îngrozitoare. Peste tot domnea haosul și confuzia; peste tot oamenii urlau și fugeau. Spre explozie și dinspre explozie.

– Pe-aici!

Hugh o trase în spatele unei dune de nisip, în întunericul nopții, acolo unde nu-i putea ajunge intensitatea focului. Claire întrezări imaginea a încă doi soldați francezi, în picioare acum, încercând să-și prindă caii fugari, înainte ca dunele să-i obtureze vederea. Apoi Hugh începu să calce apăsat prin iarba înaltă spre satul întunecat, trăgând-o în urma lui, iar ea alerga cât de repede o țineau picioarele. Pricepu că aleargă să-și salveze viața.

Capitolul 18

– Ce-ai făcut acolo? șopti Claire întrebătoare spre Hugh, care o săltă cu putere peste un zid jos de piatră ce șerpuia de-a lungul drumului din fața satului.

– Butoaiele din căruță erau încărcate cu praf de pușcă. Am țintit unul dintre ele.

[1] Doamne sfinte! (în lb. franceză, în original)

[2] Ajutați-mă! (în lb. franceză, în original)

Punându-și o mână pe zid, îl sări cu mare ușurință.

– Și au explodat toate? Claire își aminti cum o doborâse la pământ cu o clipă înainte de explozia căruței. Știai ce se va întâmpla?

– Speram.

Și el își pierduse suflul, observă ea în vreme ce, luând-o de mână, o trase din nou după el și ocoli o casă cufundată în întuneric.

– Caii... ar trebui să fie în... șopronul ăla de lângă pădure.

Claire nu își dăduse seama că James alergase împreună cu ei până când nu-l auzi gâfâind în spatele ei. Uitându-se în jur, îl văzu pe bărbatul îndesat ce mergea clătinându-se și gâfâind în spatele lor, arătând spre un șopron dărăpănat. Se afla la capătul satului, retras puțin față de ferma de care probabil aparținea, și chiar în fața unui crâng des de pini înalți, care se clătinau în vânt.

Deși Claire habar n-avea despre ce vorbea, se părea că Hugh știa. Alerga pe câmpul din fața șopronului, trăgând-o și pe Claire vrând-nevrând după el. Avea un junghi în coaste, pietricele în pantofi și nisip în gură de când fusese cu fața în jos pe plajă, dar alerga repede peste terenul accidentat pentru că n-avea altă scăpare: mâna lui Hugh era ca o menghină în jurul încheieturii ei și o ținea bine.

Nu încăpea îndoială că erau urmăriți. Singura întrebare era: cât de aproape?

Șopronul era întunecat și mirosea a paie și a bălegar. Vacile rumegau una lângă cealaltă la margine, mugind când cei trei oameni năvăliră înăuntru să le deranjeze odihna, cu ochii apoși licărind slab spre intruși. Hugh îi dădu drumul mâinii imediat ce fură înăuntru, iar Claire se îndoi de mijloc de ușurare. Cu mâinile pe genunchi, gâfâi după aer, neputând să respire adânc din cauza durerii din coaste. În zadar blestema corsetul; afurisitul continua să o strângă exact când avea mai mare nevoie ca plămânii să i se umple de aer.

– Sunt acolo?

James, încă gâfâind cu putere, puse întrebarea trecând pe lângă ea, apoi urmându-l pe Hugh în capătul șopronului.

– Sunt aici. Minton e un tip de treabă. Niciodată până acum nu m-a lăsat baltă.

Încă îndoită de mijloc în pragul ușii pentru a-și trage sufletul și în același timp pentru a scuipa nisipul din gură, Claire nu auzi restul discuției. Vocile bărbaților se amestecară cu nechezatul ușor al unui cal, tropăitul copitelor și un scârțâit de piele.

După un moment, îi auzi mișcându-se. Evident, o apucaseră în direcția ei. Respiră adânc și, în sfârșit, reuși să-și umple plămânii.

– Bine, las-o aici.

Auzind cuvintele destul de limpede, Claire ridică privirea. Cel care vorbise era James, tonul vocii era insistent și nu avea nici o îndoială că se referea la ea. Spre ea se îndreptau două umbre, negre și solide pe lângă dungile ca de cărbune zugrăvite de lumina lunii ce se strecura printre pereții ușor crăpați. Când umbrele se apropiară, se transformară în bărbați și cai. Hugh și James mergeau fiecare pe lângă un cal înșeuat și cu căpăstrul pus.

Frânturile de conversație pe care le prinsese mai înainte îi apărură brusc în minte și trase concluzia că cineva numit Minton, știind dinainte că vor sosi cu *Nadine*, ascunsese o pereche de cai gata echipați la dispoziția lui Hugh și James, pentru a putea pleca rapid de-acolo.

Dându-și seama că erau doar doi cai, dintr-odată o cuprinse frica la gândul că Hugh va fi de acord cu James și că o vor părăsi acolo. Ce avea să facă dacă se va întâmpla asta? Gândul îi îngheță sângele în vine.

– Vine cu noi.

Vocea lui Hugh era aspră de nerăbdare. Claire oftă în sinea ei, ușurată. Bineînțeles că nu o va părăsi. Ar fi trebuit să știe că nu o va părăsi. Era vorba despre bărbatul în care putea avea încredere deplină.

– Stăpâne Hugh, te implor, gândește-te, avem doar doi cai.

– Va călări cu mine.

– Fugim să ne salvăm viețile!

– La dracu', James, n-o s-o las aici și cu asta am terminat discuția asta blestemată.

În acel moment, ajunseră lângă ea. Claire se îndreptă de spate și mai respiră o dată adânc în vreme ce animalele erau chiar în fața ei. Le simțea căldura corpurilor, simțea mirosul de piele al harnașamentului, amestecat cu izul nedefinit emanat de cai. Unul din ei necheză, scuturându-și capul, iar hamul zdrăngăni.

– Dă-mi mâna, spuse Hugh. Privindu-l, văzu că se întinde spre ea. Ca și fața, mâna lui lucea palid în întuneric. Restul se pierdea în beznă, o siluetă înaltă, masivă, profilându-se deasupra ei călare pe cal. Își scoase piciorul din scara șeii, când ea îl luă de mână. Pune-ți piciorul pe scară și fă-ți vânt în spatele meu.

Ea se supuse și el o trase în spatele lui așa de lesne de parcă ar fi fost ușoară ca o pană. Văzu rapid că n-avea de ales decât să călărească bărbătește, deși nu mai făcuse asta până atunci. Ridicându-și fustele, își aruncă vitejește un picior peste cal și își potrivi poziția pe spatele puternic al acestuia, atingând cu genunchii goi pielea aspră și caldă a animalului pentru a-și ține echilibrul. Aplecându-se în față, cu sânii apăsați cu putere de spatele lui lat, îi cuprinse mijlocul.

– Ține-te bine, îi aruncă el peste umăr.

Chiar în clipa când ea încuviință din cap, el lovi calul cu călcâiele, iar acesta țâșni în față. Apoi ieșiră din șopron și se îndepărtară în galop prin câmpul mlăștinos, plin de rămășițele recoltei de mult culese. Zburau în liniște ca niște lilieci, siluete iuți și întunecate, cu pelerina lui Claire ce flutura în spate ca o aripă singuratică – doar două forme vagi între celelalte umbre ce populau noaptea. Uitându-se spre sud, Claire văzu o pâlpâire portocalie ce lumina cerul: căruța încă ardea. Mirosul acru de fum fusese purtat de vânt și îl putea simți bine. Dar mai era încă un iz, amestecat cu cel de fum și, după un moment, îl recunoscu drept praf de pușcă. Introdus fraudulos din Anglia pentru a fi folosit de armata lui Napoleon? Părea că așa era, iar perfidia unui astfel de gest o șocă și o mânie în egală măsură. Și când te gândești că în siguranța căminului ei, nu-și închipuise vreodată că existau trădători peste tot în jurul ei, trădători pretutindeni.

Dintr-odată încremeni, iar mâinile i se încleștară pe lâna aspră a hainei lui Hugh. Pe fundalul în flăcări abia dacă observase

casele joase ale satului pe care îl lăsau grăbiţi în urmă. Dar acum văzu călăreţi venind peste deal, dinspre plajă. Călăreţi cu tricornuri înalte...

Soldaţii se regrupaseră şi veneau să-i caute. Nu avea nici o îndoială în privinţa ţintei lor. Puteau oare să vadă caii ce galopau zburând prin noapte? Ea reuşise să observe soldaţii doar pentru că fuseseră pentru scurt timp conturaţi de flăcări, la orizont. Dă Doamne ca ea, Hugh şi James să fie ascunşi în siguranţă sub pavăza nopţii. Dacă soldaţii i-ar fi văzut, se temea că n-ar fi avut nici o şansă. Din câte ştia, nici Hugh, nici James nu aveau vreo armă care să funcţioneze.

Tot ce puteau face era să fugă pentru a-şi salva viaţa.

– Soldaţii! Vin acum!

Vântul îi smulse cuvintele de pe buze, dar Hugh auzise cu siguranţă pentru că aruncă o scurtă privire peste umăr şi încuviinţă din cap. Dădu din nou călcâie calului. Noroiul zbura de sub copitele animalului, pe care Claire le simţea alunecând în vreme ce loveau terenul mocirlos. Fără de veste, în faţa lor apăru un zid de piatră, o fantomă lungă, şerpuitoare şi joasă în întuneric. Claire abia dacă avu vreme să se încordeze înainte ca animalul să sară pe deasupra. Străduindu-se din răsputeri, îşi închise ochii în timp ce aterizau cu dificultate pe câmpul mlăştinos aflat de cealaltă parte şi, deşi alunecase puţin, calul reuşi să se ţină pe picioare, iar ea, strângându-şi genunchii, reuşi să rămână în şa. Uitându-se în urmă, îl văzu pe James sărind peste zid fără vreun pic de eleganţă, dar calul rămase în picioare, iar el pe cal, şi asta era tot ce conta. Apoi cotiră înspre pădure, iar ea îşi ascunse faţa în spatele lui Hugh, pentru că ramurile se loveau de ei, aproape să-i dea jos din şa.

Îşi continuară drumul timp îndelungat, la început într-un galop monoton, apoi, văzând că nu-i mai urmăreşte nimeni, încetiniră la pas. Se ţineau mereu departe de drumuri, călătorind pe câmp pentru că, aşa cum avertizase Hugh după un scurt schimb de cuvinte cu James, drumurile erau primul loc unde i-ar fi căutat soldaţii.

– Dar cei din echipajul de pe *Nadine*? Nu vor veni să ne caute şi ei?

Dacă vocea lui Claire purta o uşoară notă de isterie, se iertă pentru asta. Nu trecuseră decât ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore de când fusese răpită din trăsura ei – o nelegiuire în care vizitiul şi probabil şi cei doi servitori fuseseră ucişi –, auzise fără să vrea planurile puse la cale pentru uciderea ei, lovise o brută violentă în cap cu o oală de noapte, se strecurase pe o fereastră, fugise printr-un teren mlăştinos să-şi salveze viaţa, coborâse de pe o stâncă atât de alunecoasă şi înşelătoare, că la fiecare pas se temuse de moarte să nu cadă, fusese lovită în cap şi răpită din nou, aproape se înecase, fusese terorizată şi umilită de echipajul unei corăbii şi apoi chiar de bărbatul cu care fugea acum, fusese acuzată că era o târfă trădătoare de ţară, aţintise un pistol către cel care o ţinea captivă doar ca să descopere apoi că era neîncărcat, fusese sărutată când era pe moarte şi aflase că-i place să sărute, ca şi pe cel care o păzea, avusese un rău de mare atât de groaznic, încât pentru o vreme dorise să moară, fusese cât pe-aci să fie predată soldaţilor inamici, aproape murise într-o explozie – şi acum fugea prin Franţa rurală împreună cu fostul ei răpitor şi cu servitorul lui cârcotaş, în timp ce armata franceză se năpustise după ei ca un roi de albine după un urs ce le furase mierea. Dacă era cu nervii la pământ, cugetă ea, atunci nu era de mirare că se simţea puţin isterică.

– O să se bazeze pe soldaţi ca să nu ne lase să fugim. De-acum, probabil că jumătate din armata franceză ne caută. Pe mine şi pe James în calitate de spioni, iar pe tine, porumbiţa mea, pentru că au impresia că deţii ceva ce ei doresc cu ardoare. Nu uita că, în opinia lor, eşti Sophy Towbridge, iar Sophy Towbridge deţine informaţii despre întreaga reţea de spioni britanici care operează în Franţa. Asta-i în scrisori.

– O, Doamne Dumnezeule!

Dacă vorbele lui erau menite să o facă să se simtă mai bine, nu reuşiră. În schimb, o speriară de moarte. Dacă vânau spioni, soldaţii nu aveau să renunţe niciodată. Apoi, îi trecu prin minte că, dacă Sophy Towbridge avea informaţii despre spionii britanici care acţionau în Franţa, şi Hugh, căruia căpitanul vasului *Nadine* i se adresase cu „colonele" o răpise pe presupusa Sophy Towbridge pentru a recupera într-un fel informaţia

înainte de a ajunge la persoanele din Franţa care erau interesate de ea, iar acum era vânat drept spion, atunci el era, foarte probabil, unul dintre agenţii secreţi britanici în chestiune sau ceva foarte asemănător.

– Stăpâne Hugh! Acolo!

James li se alătură înainte ca ea să poată întreba ceva, cu faţa palidă în întuneric, aplecându-se neîndemânatic cu corpul său masiv peste gâtul calului pentru a arăta spre vest. Claire privi într-acolo şi gemu. Lumina lunii printre norii purtaţi de vânt era suficientă ca să poată vedea ceea ce părea a fi un întreg regiment de soldaţi călare, mergând de-a lungul unui drum ce şerpuia paralel cu al lor. Soldaţii erau la o oarecare distanţă, poate la o jumătate de kilometru sau mai mult, vizibili doar pentru că relieful era lipsit de obstacole. Văzându-i, Hugh o coti brusc la stânga spre albia unui râu pe lângă care călăreau, iar coborârea îi aduse sub nivelul terenului înconjurător. La un cuvânt al său descălecară, iar Hugh împreună cu James ţinură animalele de bot aşa încât să nu necheze spre caii soldaţilor atunci când vor trece. Claire îşi simţi bătăile inimii în acelaşi ritm cu al copitelor ce bătătoreau pământul, dar apoi soldaţii se întoarseră spre nord şi se îndepărtară spre orizont, pierind din vedere.

– Ne căutau pe noi? întrebă Claire cu o voce joasă şi tremurătoare când ei dispărură.

– Păi, da, io aşa aş spune.

Răspunsul lui James era posac în vreme ce se cocoţa din nou pe cal, cu mai multă hotărâre decât eleganţă.

– Nu fii îngrijorată, pisicuţo, n-or să ne găsească în seara asta. Ţi-o garantez.

Urcând pe cal în acelaşi timp cu James, dar cu mult mai multă uşurinţă, Hugh se întinse spre ea în timp ce îi vorbea. Ea îi văzu scurta strălucire a dinţilor prin întuneric şi îşi dădu seama că zâmbea. Nesăbuitul! se gândi ea, dându-şi seama că, într-un fel ciudat, el se distra. Găsea captivantă primejdia. În ce o privea – fundul îi era tot o rană, picioarele îi erau şovăitoare şi genunchii o dureau de la kilometrii pe care îi parcursese călare într-o astfel de poziţie neobişnuită; era speriată de moarte şi singurul lucru care-i făcuse plăcere în toată povestea asta înfricoşătoare era,

dacă ar fi fost cinstită cu ea însăşi, faptul că îl sărutase pe Hugh. Dacă ar fi fost silită, s-ar fi descris departe de a fi entuziasmată. Dar cu toate astea, când îl apucă de mână, îşi puse piciorul în scară şi îi dădu voie să o ridice în spatele lui, reuşi să-i întoarcă zâmbetul. Deoarece – numai dacă reuşea să scape cu viaţă –, începea să simtă că întâlnirea cu el urma să fie probabil cel mai bun lucru ce i se întâmplase vreodată în viaţă.

Apoi, porniră din nou la drum şi, în răstimp de câteva minute, zâmbetul i se şterse de pe chip. Caii aproape că zburau peste câmpuri şi să călărească pe crupa unui cal în galop era fără îndoială una dintre cele mai chinuitoare experienţe ale vieţii ei, hotărî ea rapid. De fiecare dată când animalul se apleca înainte – adică la fiecare secundă, fundul îi era pocnit cu putere de o masă de muşchi adunată laolaltă, la fel de tare ca rigla unei institutoare. Pe lângă asta, partea interioară a coapselor o durea ca un dinte stricat de la strânsoarea puternică şi îşi simţea genunchii frecându-se până la sânge de pielea aspră a calului. După încă o oră, Claire era într-o stare deplorabilă. Îl cuprinse pe Hugh de după mijloc, îşi îngropă faţa în spatele lui şi îşi spuse în minte că trebuie să îndure.

În cele din urmă, ajunseră într-un loc ce semăna cu un sat de pescari, răspândit ca o potcoavă în jurul unui golf întunecat ce dormita în puterea nopţii. Copleşită de oboseală, sprijinindu-se de spatele lui Hugh ca de unicul loc sigur dintr-o lume agitată, Claire aruncă o privire înceţoşată văzând grupul de clădiri întunecate de la marginea mării şi, pentru o clipă, se temu că se rotiseră în cerc ajungând exact de unde plecaseră. Dar nu ardea nici un foc pe plajă, nu era nici un vas ancorat la ţărm, nu se simţea miros de ars. O privire către secera subţire şi argintie a lunii din înaltul cerului ce îndrăznea din când în când să-şi facă apariţia dintre norii goniţi de vânt îi spuse că era aproape de miezul nopţii. Nu ştia unde se aflau, dar era limpede că parcurseseră un drum destul de lung.

Lângă ei, un câine lătră şi reuşi s-o trezească pe deplin. Călăreau mai încet acum, tropăind pe un drum mâlos, pe lângă o construcţie ce arăta ca o fermă cu două etaje, aşezată mai la distanţă de satul propriu-zis.

– Unde suntem? întrebă Claire șoptit.

– Undeva în siguranță. Omul care locuiește aici e un prieten. Ne așteaptă – mă rog, pe mine și pe James.

În spatele casei era un hambar, mai degrabă un șopron dărăpănat, și Hugh se îndreptă într-acolo, cu James pe urmele lui. Un miros stătut de paie putrezite îi întâmpină, iar deasupra se auzea un ușor fluturat de aripi de găini sau porumbei, sau alte păsări cocoțate pe bârne.

– Dă-te jos, spuse Hugh oprind calul pe loc, iar ea îl ascultă, apoi, când atinse pământul moale descoperi că picioarele abia dacă o mai ascultau. Sprijinindu-se cu greutate de calul care sufla din greu, își dădu jos gluga, părul revărsându-i-se pe spate – cu agrafele pierdute undeva pe drum – și îi privi pe Hugh și pe James cum descălecau.

– Mă duc să mă îngrijesc de cai, spuse James luând frâiele calului lui Hugh împreună cu ale sale. Claire se îndepărtă de armăsar în vreme ce James îi conduse pe amândoi în adâncul șopronului, dar când încercă să facă un pas înapoi, se clătină, și ar fi căzut dacă nu era Hugh să o prindă cu amândouă mâinile de talie.

– Nu te simți bine?

Se încruntă îmbrățișând-o și trăgând-o aproape, la pieptul lui. Sprijinindu-se de el, recunoscătoare pentru puterea lui robustă, liniștită de bătăile regulate ale inimii lui lângă urechea ei, scutură din cap.

– Nu sunt bolnavă, spuse ea. Doar că... nu sunt obișnuită să călăresc bărbătește.

El scoase un mormăit ce semăna suspect de mult cu un râset.

– Te doare fundul de la șa! Pe legea mea, nici nu mi-a trecut prin cap...

– Găsești ideea amuzantă?

Ușoare urme de indignare îi înăsprira vocea.

– Nu, pisicuțo, nu, bineînțeles că nu. Spuse toate astea în mare grabă, dar Claire tot bănui că descoperise o urmă de haz în vorbele lui. Sărmană fetiță, te-ai cam chinuit, nu-i așa?

– Ba nu, spuse Claire indignată, nu sunt o sărmană fetiță.

Depărtându-se de el, făcu încă un pas și aproape căzu când o durere de nesuportat îi străbătu picioarele.

– Ah! nu putu să-și înăbușe geamătul slab, la fel cum abia putea să se abțină să nu-și frece fundul chinuit.

El mormăi – sunetul putea fi un râs mascat, se gândi ea supărată, apoi își dădu seama, după o privire iute spre fața lui, că probabil așa și era – și o sprijini, apoi o strânse în brațe înainte de a se putea retrage din nou. Claire înțepeni, dar nu protestă. Era atât de obosită, o dureau toate, era înspăimântată, dar era așa de bine să-l lase să aibă grijă de ea, că nu mai avea voința să lupte din nou. Renunță să mai fie supărată pe el, cuibărindu-se la pieptul lui, luându-l de după gât ca și când exact acolo era singurul loc de pe pământ unde ar fi vrut cel mai tare să fie.

Ceea ce era perfect adevărat.

Capitolul 19

– Îmi pare rău. Vocea lui Hugh părea într-adevăr plină de remușcare în timp ce ieșea din șopron cu ea în brațe și se îndrepta spre fermă, pășind pe pământul plin de mocirlă. Lumina lunii îi întâlnise ochii și îi preschimbase în argint pe când se uita la ea. Cu capul sprijinit de umărul lui, doar câțiva centimetri le despărțeau privirile. Îmi pare rău pentru tot. Îmi pare rău că ai fost prinsă în încurcătura asta.

– Mie nu-mi pare rău, spuse Claire inhalând cu fiecare respirație aroma de mosc ce venea dinspre el și simțind până în vârful degetelor de la picioare calda vigoare a mușchilor care o protejau. Cel puțin nu pentru tot. Dacă nu aș fi nimerit în toată încurcătura asta, nu te-aș fi cunoscut niciodată.

Privi înspre ea cu asprime și buzele i se deschiseră ca pentru a răspunde. Dar zgomotul unor pași lipăind în spatele lor anunță sosirea lui James.

– I-am periat pe spate și le-am dat să mănânce.

Se uită la cei doi și se încruntă, dar dacă avea ceva de spus despre modul în care stăpânul lui o căra atât de grijuliu în brațe, se abținu.

– Ce animale mai sunt înăuntru?

– Un cal de plug. Câteva găini, o vacă și vreo două capre.

– Deci Hildebrand nu a sosit.

– Aș zice că nu. James se încruntă către Claire și își drese glasul. Stăpâne Hugh, te-ai gândit la ce va zice generalul despre *ea*?

Hugh făcu o grimasă.

– Poate să spună ce vrea. Am prins altă femeie și cu asta basta. Singurul lucru ce se poate face e s-o trimitem acasă în siguranță și să-i punem pe toți cei disponibili să o caute pe adevărata Sophy Towbridge.

James tuși cu subînțeles.

– Ești sigur...?

– Sunt sigur.

Ajunseră la veranda din spate, care nu era altceva decât câteva scânduri așezate pe o fundație de pietre înfipte în pământ. Înainte să apuce să ciocăne, ușa se deschise. Un bărbat, fermier după cum arăta, cu un păr castaniu vâlvoi și o barbă răvășită, de aceeași culoare, îmbrăcat cu o cămașă descheiată, cu pantaloni și bocanci, stătea în prag uitându-se bănuitor la ei cu un felinar în mână.

– Bine te-am găsit, Tinsley.

– Colonele! Slavă Domnului! Îmi fuse teamă că s-a-ntâmplat ceva... ai întârziat.

Nici generalul Hildebrand n-o sosit încă. Vocea cu un ușor accent cockney care îl dădu de gol că era la fel de francez cum era și Claire. Era și el un agent secret? Făcu ochii mari la așa un gând.

– Ceva a mers totuși prost, spuse Hugh conducând-o cu grijă pe Claire prin intrarea îngustă, în timp ce Tinsley, după un semn cu capul către James, îi făcu loc să intre. Claire se agăță de gâtul lui Hugh. Dacă o lăsa jos, nu era sigură nici că putea să stea în picioare, darămite să meargă. O să-ți povestesc totul, dar mai întâi trebuie să mă îngrijesc de doamna aici de față. Ai vreun dormitor unde se poate odihni?

– Păi, da, sus.

Tinsley nu se arătă uimit de prezența unei musafire neașteptate. Claire presupunea că, în afacerea asta cu spioni, înveți să te aștepți la neprevăzut.

– Condu-ne tu.

James închise ușa în urma lor și, cu felinarul lui Tinsley luminându-le drumul, Hugh o cără pe Claire pe scările înguste, în dormitor. Era mic și foarte simplu, mobila constând doar într-un pat acoperit de un vraf de pături colorate, un dulap, un lavoar și un scaun cu spătar drept. Pereții erau văruiți în alb. Podeaua era din scânduri tocite, închise la culoare. Când Tinsley aprinse lumânarea de la capul patului, Hugh o așeză pe Claire jos. O săgetă o durere în picioare, apoi ea se împletici un pas, prăbușindu-se pe scaun, după care se chirci pentru că fundul îi dădu de veste că nu era în stare să suporte atingerea unui scaun de lemn.

Probabil că scosese un sunet de durere, pentru că Hugh se uită la ea, încruntându-se întrebător. Sub acea privire cercetătoare, reuși eroic să nu-și frece nici o parte afectată.

– Te simți bine?

Era limpede că intuia problema ei pentru că, în ciuda grijii ce reieșea din vorbele lui, ochii îi scânteiau. Claire abia dacă îl privi.

– Sunt bine, mulțumesc.

Spuse asta, tăindu-i vorba scurt. Scânteierea deveni și mai vizibilă.

– Aș fi bucuros să arunc o privire...

Ea se încruntă, iar el făcu o grimasă.

După ce aprinse lumânarea, Tinsley ieși din cameră.

– Stăpâne Hugh... După plecarea lui Tinsley, James își vârî capul în deschizătura ușii, iar Hugh îl privi. A sosit generalul.

– Vin și eu. Când se uită înapoi spre Claire, licărirea îi dispăruse cu desăvârșire din ochi. Stai aici până vin eu după tine.

Tonul îi era tăios și fără îndoială că îi dăduse un ordin. Claire încuviință din cap. Fără alt cuvânt, Hugh se întoarse și ieși din cameră, închizând ușa în urma lui.

Pentru o clipă, Claire doar stătu, făcându-și socoteala că durerea cauzată de ședere era mai mică decât durerea resimțită dacă s-ar fi mișcat. Nu putea auzi nimic din ce se petrecea dincolo de cei patru pereți ai camerei. Dacă cei patru bărbați discutau jos, după cum bănuia, nici cel mai mic ecou nu răzbătea până la urechile ei.

Își dădu seama că-și ținea răsuflarea și expiră încet. Schimbarea bruscă a atitudinii lui Hugh îi reaminti că era prinsă într-o situație extrem de periculoasă, iar gândul o făcu să se înfioare. Mai mult ca sigur, ea era unul din subiectele importante în discuția de la parter, și se întrebă în treacăt ce ar face dacă generalul nou-venit ar fi de partea lui James mai degrabă decât a lui Hugh în ce privea identitatea ei. Posibilitatea era înspăimântătoare, dar apoi se gândi la Hugh și simți că o parte a tensiunii ei se risipea. Hugh nu ar permite să-i facă cineva vreun rău. Știa asta la fel de sigur cum își știa și numele. Cât despre restul, n-avea nici un rost să se îngrijoreze. Își dădu seama că tot ce putea face era să stea în camera asta și să vadă ce se întâmplă, așa încât încercă să se simtă cât mai confortabil cu putință.

În hotărârea ei, fu ajutată de James, care apăru puțin mai târziu cu o tavă cu mâncare.

– Stăpânul Hugh s-a gândit că ți-ar putea fi foame, zise el ca răspuns la privirea întrebătoare al lui Claire când îi deschise ușa.

Claire descoperi că de fapt îi era foarte foame. Întorcându-se înapoi cu gândul, își aminti că ultima ei masă fusese ceaiul și pâinea cu unt servite exact înainte de a fi răpită din trăsură. De atunci, stomacul i se golise atât de bine, încât acum simțea că parcă i se lipise de spinare. Nerăbdătoare, se năpusti asupra fripturii reci de vită cu pâine și brânză și bău ceaiul dulce și fierbinte.

Începuse să cureţe mărul ce-i servea drept desert și se simțea mult mai bine după masă, când la ușă se auzi o altă ciocănitură.

– Intră, spuse ea, nedorind să se supună unei alte dureri atrase de ridicatul de pe scaun și de mersul până la ușă, decât dacă era nevoită.

James deschise ușa și, când văzu ce îi aducea, fu gata să-i sară de gât. Era o cadă de baie joasă din cupru, veche și tocită dar încă de folos, iar pentru ea era acum cel mai frumos lucru din lume. Întreaga sa ființă, trup și suflet plângea după o baie și îi mulțumi cu ardoarea pe care în mod normal o rezerva pentru transformarea apei în vin.

– Cu urări de bine de la stăpânul Hugh, spuse James scurt. Deși cu reticență, îi umplu cada cu apă fierbinte până fu de ajuns

pentru o baie în toată regula. La ultima lui cursă, arătă către dulap. Tinsley spune că poți să te folosești de oricare dintre hainele nevestei lui după cum ai nevoie. A trimis-o de-acasă în noaptea asta pentru siguranță, dar spune că, dacă ar ști că ești pe-aici, sigur te-ar pofti să le folosești. Hainele-s în dulapul ăla.

Claire se uită la dulap și apoi la James. Fața sa nu zâmbea și privirea îi era prudentă când i-o întâlni pe a ei. Dar fusese amabil să-i aducă de mâncare și cu siguranță un sfânt că-i făcuse rost de cadă, chiar dacă fusese la porunca lui Hugh, și pentru asta îi era recunoscătoare.

– Mulțumesc, James, spuse ea vorbind serios.

Privirile li se întâlniră, iar el dădu din cap în semn că a înțeles.

– N-ai pentru ce, don'șoară. Apoi, brusc, adăugă: Stăpânul Hugh mi-a spus – și celorlalți care sunt jos – că i-ai dat pistolul pe care l-a folosit să tragă în butoiul cu pulbere. Asta înseamnă că ne-ai salvat viața. Indiferent ce se va întâmpla, îți mulțumesc pentru asta.

– Așadar îmi susține cazul? întrebă cu un ușor zâmbet. Să știi că nu se înșală. Eu sunt Lady Claire Lynes. Este chiar așa de greu de crezut?

– L-ai convins destul de bine pe stăpânul Hugh. James ezită. Problema e că nici unul din noi – nici chiar generalul – nu are habar cum arăți dumneata – adică domnișoara Towbridge. Și erai la punctul de întâlnire, ceea ce nu miroase a bine pentru tine, don'șoară, asta nu poate fi tăgăduit. Cu toate astea, stăpânul Hugh insistă că s-a făcut o greșeală și, de obicei, e departe de a fi un prostănac. Deși după cum arăți și toate celelalte... Totuși, poate că m-am înșelat. Dacă-i pe-așa, îmi pare rău.

– Ești iertat. Zâmbetul lui Claire se lăți și deveni cald. Mai ales de vreme ce ai fost atât de drăguț și mi-ai adus cada de baie. Asta e ce mi-am dorit mai presus de orice.

Nu se poate spune că James îi întoarse zâmbetul, dar nu i se mai citea în privire suspiciunea excesivă, iar lui Claire i se păru că atitudinea i se mai relaxase în timp ce se întoarse și, cu un scurt salut din cap, părăsi camera.

Deși nu se putea stăpâni să nu fie puțin nervoasă în legătură cu ce se petrecea la parter, hotărî din nou că lucrul cel mai bun

era să aibă încredere în Hugh și să se liniștească. Între timp, cada o îmbia. Grăbită, se dezbrăcă, scuturându-și hainele și așezându-le cu grijă pe spătarul scaunului ca să fie pregătite pentru a doua zi. Apoi păși în apa care scotea aburi și imediat uită de tot și de toate. Baia era un extaz absolut. Stând chircită cu genunchii sub bărbie, Claire răbdă chinul mușchilor ce o dureau fără să clipească în timp ce se săpunea din cap până-n picioare. O tentă să-și spele și părul, dar din cauza lungimii și a desimii lui, era o operație ce lua mult timp și cel mai bine se realiza într-o după-amiază însorită. Așa încât, cu regret, îl lăsă în pace, înnodându-l în vârful capului ca să nu se ude. Când ieși din baie, pielea îi era roz și strălucea, iar apa fierbinte făcuse mult bine durerii de șezut și picioare. Uscându-se, cercetă dulapul, și găsi două rochii, una gri și una neagră, amândouă cu mânecă lungă, închise până în gât și fără nici o pretenție de a fi la modă. Era și lenjerie de diferite feluri împăturită pe rafturi, o pereche de saboți și o cămașă de noapte. Descoperind cămașa de noapte, se simți ca un aventurier ce descoperise aur. Era din pânză albă, mai aspră decât era ea obișnuită și croită larg, cu un decolteu rotund închis cu câțiva nasturi mici, ornată doar cu câte un volan la tivul mânecilor. Punând-o pe ea, își dădu seama că femeia căreia îi aparținea era cel puțin de două ori mai grasă ca ea. Dar era confortabilă și ceea ce era mai important pentru ea, era curată și uscată. Sumeți mânecile, așa încât să-și descopere mâinile, luă pieptenele de baga ce fusese lăsat pe marginea lavoarului și se îndreptă către pat. Vârându-se în cearșafuri, își propti singura pernă de puf de capul patului și se sprijini de ea, răsfățându-se în moliciunea ce îi înconjura spatele și picioarele, stând mai confortabil decât fusese vreodată de la începutul călătoriei cu trăsura spre castelul Hayleigh. Apoi își lăsă părul pe spate și începu să îl descâlcească de la vârfuri.

Era încă antrenată în această ocupație banală dar liniștitoare când se auzi un ușor ciocănit la ușă. Un tremur nervos al stomacului îi reaminti că nu era atât de calmă pe cât și-ar fi dorit. Spunându-și cu hotărâre că era James care venea să ia cada de baie, sau poate să facă altă treabă, lăsă jos pieptenele, își trase cearșaful sub bărbie și îl pofti să intre.

Când se trezi cu Hugh la ușă, pe buze îi apăru un zâmbet firesc de întâmpinare. Avea pe el doar cămașa, pantalonii și cizmele, iar părul îi era desfăcut din coadă. Era ușor dezordonat, ca și cum își trecuse mâna prin el și atârna ondulat aproape până la umeri. Chiar și fără să aibă o jachetă pe el, umerii îi erau destul de lați că aproape umpleau cadrul ușii, și era suficient de înalt că trebui să-și aplece capul pentru a se feri de pragul de sus. Cizmele lui încă purtau urme de noroi, deși era evident că se făcuse măcar o încercare de a fi curățate de mâlul ce se încleiase pe ele mai devreme. Și pantalonii erau murdari de noroi, dar se mulau pe coapsele musculoase și pe șoldurile înguste într-un fel ce o făcu pe Claire să uite că erau murdari. Cămașa fusese cea mai ferită de noroi; părea foarte albă în lumina tremurătoare a lumânării și croiala ei lejeră sublinia lățimea umerilor și a pieptului. Deasupra, gâtul puternic era foarte bronzat. Trebuia să se bărbierească; obrajii lui uscățivi erau din nou umbriți de barba nerasă, iar ea, care preferase întotdeauna bărbații bine rași, găsea acel ten oacheș și țepos foarte atrăgător.

Își îngustă privirea când se uită la ea cum stătea pe pat, cu părul negru lăsat în jurul ei ca o pelerină de mătase și cu cearșafurile adunate pudic până la bărbie. Lucirea bruscă a ochilor lui când îi întâlniră pe ai ei îi spuse mai limpede decât orice vorbe că și el o găsea atrăgătoare. Între ei, pasiunea devenise palpabilă precum ceața după o ploaie. Apoi sunetul unei uși care se trânti la parter o făcu pe Claire să-și amintească discuția în care fusese angajat, iar zâmbetul îi dispăru.

– Așadar, ai venit să-mi comunici verdictul? întrebă ea ridicându-și provocator bărbia spre el.

Gura lui se strâmbă într-un rânjet în timp ce înaintă și se opri lângă pat, cercetând-o din acel punct de observație.

– Știi că arăți ca de șaisprezece ani? spuse el în loc de răspuns. Ca o domnișoară de pension. Ești sigură că ești femeie măritată și ai douăzeci și unu de ani?

Ea îi întâlni privirea și ochii i se îmblânziră.

– Nu mai sunt Sophy Towbridge?

El clătină din cap.

– Numai Claire. Frumoasa Claire.

Femeii îi reveni zâmbetul, un detaliu ambiguu ce abia îi atingea colţurile gurii.

– Crezi într-adevăr că sunt frumoasă?

– Nu flirta, pisicuţo. Ştii că eşti. La soare te poţi uita, dar la tine, ba.

Îşi lăsă genele în jos şi se uită la el printre ele, zâmbind.

– Ăsta-i genul de compliment pe care îmi place să-l aud. Şi să ştii că *nu* flirtez.

El scoase un mormăit ce aducea a râset.

– Am ajuns la concluzia că tu flirtezi la fel de natural ca şi cum ai respira. Cu braţele încrucişate pe piept şi cu privirea devenită dintr-odată serioasă, adăugă: Am veşti bune. Mâine pleci acasă.

Nu arăta ca şi când ar fi fost veşti bune. De fapt, arăta aproape trist.

– E adevărat? întrebă ea cu prudenţă.

El încuviinţă din cap.

– Asta înseamnă să treci Canalul încă o dată, dar vremea s-a îmbunătăţit considerabil, aşa că n-ar trebui să-ţi fie prea greu. Tinsley te va lua în barca lui. Se dă drept pescar, aşa că barca nu e mare. Dar se va strădui să te facă să te simţi comod.

La gândul trecutelor suferinţe îndurate pe mare, Claire se înfioră fără să vrea. Dar acum era în Franţa şi asta nu servea la nimic dacă voia să se întoarcă acasă, aşa că îşi spuse că va trebui să rabde. Într-un efort de a-şi îndruma gândurile într-o direcţie mai veselă, Claire se concentră pe restul spuselor lui Hugh şi se încruntă:

– Tinsley e englez, nu-i aşa? Dacă se dă drept pescar francez, asta înseamnă că e spion?

– „Agent secret" este termenul preferat. Şi da, este.

Îl privi gânditoare.

– Asta te face şi pe tine un agent secret, colonele?

Zâmbetul lui era un pic trist.

– Ai prins din zbor, nu-i aşa? Aşa m-am gândit şi eu. Da, sunt ofiţer în spionajul britanic. Colonelul Hugh Battancourt, la dispoziţia dumneavoastră, milady. Cu mâna pe inimă, simulă o plecăciune.

– În întreaga Franţă există o reţea a noastră. Şi o reţea de-a lor în Anglia, la drept vorbind. Deşi e confidenţial, desigur. Asta înseamnă că atunci când te duci acasă, nu te apuci să pălăvrăgeşti despre această chestiune.

– De parcă aş face aşa ceva! Jignită, îşi încrucişă braţele pe piept, aproape uitând de păturile pe care şi le ţinea până la gât. Când le dădu drumul, se îngrămădiră în jurul mijlocului ei. O măsură din priviri şi rânji, întinzându-se să o tragă de o buclă, necăjind-o. Îşi trase părul din mâna lui, apoi uită să fie arţăgoasă atunci când îi ceru lămuriri în plus. Acum poţi bine să recunoşti întregul adevăr: Cumva, cineva din reţeaua ta m-a confundat cu o trădătoare pe nume Sophy Towbridge şi m-a răpit din trăsură. S-a întâmplat să pomenesc ieri-seară, când ai negat orice amestec în atacul trăsurii mele, că vizitiul meu a fost împuşcat când am fost răpită? Şi cred că aceeaşi soartă a avut-o şi camerista mea. Poate că amândoi sunt morţi acum şi toate astea din cauza unei confuzii.

Tonul îi era serios. El clătină din cap.

– Într-adevăr, n-am avut nici un amestec în asta. Am fost trimis să o capturez pe Sophy Towbridge pe plaja dintre castelul Hayleigh şi Hayleigh's Point. Agenţii ei din Anglia urmau să o aducă în acel loc şi un vas francez urma să o preia de acolo şi să o transporte în Franţa. Sarcina mea era să ajung la punctul de întâlnire înaintea francezilor, ceea ce am şi făcut. Dar datorită unei coincidenţe pe care o găsesc aproape de necrezut, pe plajă erai tu în loc de Sophy Towbridge. Te-am răpit înainte ca francezii să ajungă şi să o facă ei, aşa cum credeam atunci. Dar nici eu – nici vreunul dintre ai mei din câte ştiu eu – nu am avut nimic de a face cu răpirea ta din trăsură. La urma urmei, nu ar exista nici un motiv ca spionajul britanic să fie interesat de Lady Claire Lynes care se afla într-o vizită nevinovată la familia ei la castelul Hayleigh. Altcineva e vinovat de asta.

– Dar cine? Deşi bănuia că atacul împotriva trăsurii ei fusese cauzat de confuzia cu Sophy Towbridge, cu toate astea abia dacă îl înţelegea. Dar dacă nu ăsta era motivul – şi Hugh spusese că nu era, iar ea ajunsese la un punct în care era de la sine

înțeles că-l credea pe Hugh – atunci cine să comită o astfel de faptă abominabilă? Și de ce?

– M-am întrebat asta de când mi-ai spus ce s-a întâmplat și n-am nici un răspuns să-ți dau. Ăsta e unul dintre motivele pentru care îl trimit pe James cu tine. Te va duce de la barca lui Tinsley până acasă în siguranță și se va asigura că totul e în ordine înainte de a te părăsi. Iar eu voi intra în legătură cu câțiva cunoscuți din Anglia, care vor cerceta ce s-a întâmplat. Ei vor afla cine ți-a atacat trăsura și de ce și între timp te vor proteja. Nu trebuie să te temi că se va mai întâmpla vreodată.

O parte din discursul lui îi atrase atenția lui Claire. Tot ce urmase după aceea putea foarte bine să fi fost și în sanscrită că tot n-ar fi înțeles și nu i-ar fi păsat.

– Ai spus că îl trimiți pe *James* cu mine? Ochii ei erau mari și întrebători. Nu vii și tu?

El își încleștă maxilarul și clătină din cap.

– Hildebrand a plecat deja și trebuie să plec și eu în curând. James și Tinsley sunt acum jos în port, pregătind barca lui Tinsley așa încât să nu te poate găsi nimeni când va pleca în zori împreună cu ceilalți pescari. O să aștept să te văd îmbarcată cu bine. Apoi trebuie să plec la Paris. Sophy Towbridge este încă liberă, iar informațiile pe care le are asupra ei pot pune în primejdie viețile multor oameni dacă vor cădea în mâinile cui nu trebuie. Este absolut necesar să împiedic asta dacă pot, iar dacă nu, există încă oameni care vor muri dacă nu sunt avertizați la timp asupra a ceea ce s-a întâmplat, așa încât să poată fugi în Anglia.

Claire îl privea cu o spaimă crescândă.

– Dar... acei soldați te caută. Chiar dacă nu te prind pe drumul spre Paris, echipajul lui *Nadine* îți cunoaște numele; căpitanul îți spunea „colonele", așa încât presupun că te știe. Cât de greu poate fi să-ți dea de urmă? Trebuie să părăsești Franța.

Ochii lui Hugh se întunecară atunci când îi întâlniră pe ai ei. Erau dintr-odată aproape negri în lumina lumânării, observă Claire. La fel de negri precum umbra întunecată ca pana corbului a părului lui.

– N-ai spus până acum că-ți faci griji pentru mine, pisicuțo.

Gura lui avea o expresie aproape drăgăstoasă.

Dacă grimasa lui purta o notă de lejeritate voită, ea nu răspunse pe un ton ușuratic.

– Da, spuse ea și îl luă de mână, sperând să-i transmită într-un fel intensitatea suferinței ei. Da, îmi fac. Dacă te prind, or să te ucidă. Inspiră adânc și ochii ei îl implorară. Te rog, Hugh. Te rog, întoarce-te în Anglia cu mine.

Degetele i se strânseră peste ale ei. Apoi se așeză pe marginea patului, ducându-i mâna la gură și sărutându-i dosul degetelor. Claire își ținu răsuflarea când privi capul acela aplecat peste mâna ei. Când gura puternică îi mângâie degetele, inima începu să-i bată cu putere. Buzele lui erau calde și ferme și îi simțea răsuflarea pe piele. Privi vrăjită cum, ridicându-și capul, îi întoarse mâna și se uită la ea țintă, ca și cum voia să memoreze liniile din curba lină a palmei, lungimea suplă a degetelor. Degetul lui mare îi mângâie palma, iar ea simți cum i se usucă gâtul. Apoi își ridică brusc privirea, întâlnind-o pe a ei și luând-o prin surprindere. Claire avea sentimentul că îi citește gândurile în ochi.

– Sunt soldat, pisicuțo, și ăsta e războiul pe care-l purtăm. Trebuie să plec. Dar nu trebuie să te întristezi din cauza mea. Nu sunt deloc ușor de doborât.

Claire trebui să respire pentru a se liniști înainte de a vorbi.

– Așadar, mă vei urca într-o barcă în zori și apoi vei pleca. Pur și simplu.

Ochii lui se îngustară și îi ridică mâna, apăsând-o de obrazul lui. Simți căldura pielii lui și asprimea obrajilor lui nerași cu fiecare părticică din ființa ei.

– O să-mi pricinuiască un oarecare regret, trebuie să admit.

Îi sărută palma, buzele calde mișcându-se pe pielea moale și apoi brusc, se ridică în picioare.

I-ar fi dat drumul la mână, dar degetele ei se strânseră, se agățară de el.

– Hugh...

– Mai sunt cam cinci ore până în zori. Ar trebui să dormi puțin.

– Nu vreau să dorm.

O spuse rapid, instinctiv, dar imediat ce vorbele îi zburară de pe buze știu că era adevărat. Îl privi, aplecat asupra ei cum era acum, lumina lumânării aruncând umbre mișcătoare peste trăsăturile conturate ale feței lui, subliniind accentele roșietice din părul negru, subliniind linia masculină a gurii și a bărbiei lui. Ochii îi erau îngustați și întunecați când se uită la ea, iar degetul lui mare mângâia aproape inconștient palma pe care încă o strângea. Ea îl măsură cu privirea din cap până în picioare, peste umerii lați și pieptul larg, brațele musculoase, talia îngustă și șoldurile puternice. Doar privindu-l, simțea cum i se taie răsuflarea. Amintindu-și ce simțise când era culcată în brațele lui, inima îi stătu în loc. Gândindu-se la mâinile lui pe sânii ei, se înfioră până în adâncul ființei. Când îi privi buzele, arcuite acum într-un zâmbet strâmb și își aminti cum o sărutase, parcă se topi cu totul. Tulburată, își mută privirea – și din întâmplare îi întâlni ochii. Erau negri ca de onix, dar în adâncimile lor i se păru că vede flăcărui jucăușe de o mie de ori mai fierbinți decât lumânarea a cărei lumină ar fi trebuit să o oglindească. Genunchii începură să-i tremure, iar ea înregistră senzația cu uimire.

Își dădu seama că niciodată în viață nu mai simțise ce simțea acum cu Hugh.

Patima de care se rușinase atâta, și căreia nu-i putea pune capăt oricât de tare ar fi încercat, patima care în mod limpede făcea parte integrantă din ființa ei, își făcuse din nou apariția și inima i se stârni odată cu corpul când înfruntă adevărul.

Nu putea să se întoarcă acasă în Anglia, la surorile pe care le iubea, la viața ei searbădă împreună cu David, fără să se fi culcat cu Hugh.

Trăgând adânc aer în piept, își adună tot curajul pe care-l avea și se agăță de singurul lucru pe care își dădu seama că-l dorea mai presus de orice.

– E greșit, știu, spuse ea cu hotărâre, cu privirea țintă în ochii lui. Dar... dacă nu trebuie să ne despărțim decât în zori, te-aș ruga să rămâi cu mine în seara asta.

Capitolul 20

Degetele i se strânseră pe ale ei. Micuțele flăcări gemene din ochii lui scânteiară, apoi fură iute ascunse de pleoapele ce se lăsaseră pe când se uita la mâinile lor împreunate.

– Dacă vrei să-ți petreci noaptea într-o conversație plăcută, mă tem că nu sunt în stare să fac față.

Vocea îi era politicoasă, dar distantă. O privi din nou, și sclipirea de căldură dispăruse. Expresia îi era rece și rezervată.

Ea trase adânc aer în piept să se liniștească și își impuse să reziste până la capăt. Nu se aștepta ca el să se împotrivească; crezuse că tot ce avea de făcut era să-i dea un semn cât de mic de dorință și ar fi căzut în pat cu ea fără s-o lase să tragă aer în piept și în nici un caz s-o facă să se răzgândească. Dar iată că apăruse ocazia să se răzgândească – tot ce avea de făcut era să se ia după el, pretinzând că nici unul din ei nu știa prea bine ce voia ea –, dar își dădu seama că nu voia să se răzgândească. Era ceea ce-și dorea– îl voia pe el – și avea să lupte pentru el dacă va fi nevoită. Nu îi dădea nici o încurajare – în afară de scurta flacără de pasiune pe care era sigură că o zărise în ochii lui. Dar știa – *știa* că simțise legătura dintre ei la fel de puternic pe cât o simțise și ea. Ceva îl reținea. Ce? Onoarea? Simțul cavaleresc? Gândul ca bărbatul pe care nu cu mult timp în urmă îl considerase un ticălos fără inimă să fie împiedicat de vreunul din motivele acestea ar fi fost amuzant, dar între timp aflase că ticălosul era în adâncul sufletului un gentleman perfect. Prea gentleman să se culce cu ea? Nu arătase nici un fel de reținere când o sărutase și o mângâiase atunci când erau pe *Nadine*. Bineînțeles, atunci acționase presupunând că era foarte probabil o târfă și o spioană. Acum o acceptase drept ceea ce era, o doamnă din înalta societate și poate că gândul acesta îi tăia elanul. Pentru ea nu conta. Pentru prima dată în viață, știa ce voia și avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri să obțină ce-și dorea.

Dar ca să se întâmple, era nevoie de un anume fel de curaj pe care până atunci nu trebuise să se convingă că îl are. Curajul să afirme pe față ce îi cerea și în consecință să-și asume riscul să se simtă stingherită și chiar să fie refuzată. Stomacul i se făcu ghem. Sufletul îi tremura. Dar își luă inima în dinți și îl privi drept în față.

– Știi foarte bine că nu conversație vreau eu.

Dacă tonul ei era puțin cam prea direct pentru a seduce, ei bine, pentru ea era dificil să facă o astfel de afirmație. Niciodată în viață nu mai alergase ea după un bărbat; întotdeauna, bărbații îi cădeau la picioare la cea mai mică privire de-a ei.

Buzele lui se strâmbară în cel mai slab zâmbet pieziș.

– Ochi de Înger, nu sunt sigur că *tu* știi ce vrei.

– Ba da. Își umezi buzele dintr-odată uscate și izbucni curajoasă: Vreau să te culci cu mine. Vreau să... să...

Cu toate că era hotărâtă, la sfârșit nu-și găsi cuvintele și roși.

El o privi în tăcere pentru un moment. Strânse din dinți și un mic mușchi începu să-i tresară la colțul gurii. Ea îi interpretă mimica drept semn de rezistență și își simți obrajii îmbujorându-se și mai tare. El părea gata-gata să zică nu. Sângele îi bubuia în urechi și stomacul i se strânse când îl privi. Părea că își împietrește inima față de ea. Apoi, flacăra îi reapăru în ochi, doar că acum ardea atât de tare și de fierbinte, încât nu mai putea fi confundată cu nimic altceva decât ceea ce era. Cu toate astea, el încă ezita, nu făcea nici o mișcare să se apropie sau să o tragă mai aproape de el. Degetele lui erau țepene ținându-le pe ale ei într-o încleștare pe care credea că n-ar fi putut s-o desfacă dacă ar fi încercat, dar nu încerca. Nu voia să-i dea drumul. Nu acum și nici vreodată.

– Nici măcar nu știi cum să o spui.

Era o ușoară duritate în vocea lui. Îi putea simți încordarea din mână, putea să vadă rigiditatea din atitudinea lui. Se uita în ochii ei. Observase că orice îl ținea la distanță de ea nu era lipsa dorinței. Bărbații o priviseră astfel pentru o mare parte din viață și știa ce înseamnă acei ochi săltăreți.

Dar era pentru prima oară în viață că dorea și ea cu adevărat pe cineva.

– Contact intim, spuse ea. Vreau să am contact intim cu tine.

Era o șoaptă răgușită pentru că aproape că nu mai putea vorbi din pricina rușinii de a fi atât de explicită, cu o ușoară notă de sfidare în glas.

El scoase un sunet ce era o parte râset, o parte geamăt.

– Dumnezeule, ești atât de tânără și atât de dulce că-mi frângi inima.

Căldura din privirea lui îi pârjoli chipul și degetele i se strânseră aproape dureros peste ale ei. Și totuși arăta ciudat de nehotărât stând acolo cu ochii arzând-o oriunde o atingea privirea lui și cu trupul nemișcat ca și când s-ar fi transformat în statuie.

– Claire... În felul în care-i rosti numele putea încăpea un univers întreg de avertismente. Privirea lui Claire o întâlni pe a lui și se agăță de ea în timp ce el continua cu o voce joasă și răgușită. Pisicuțo, gândește-te bine. M-aș târî pe un ocean de cărbuni încinși numai în coate și genunchi să te am în patul meu, după cum bănuiesc că știi deja. Dar tu... mâine-noapte vei fi în siguranță în Anglia, cu soțul și cu familia ta. Nu vreau să faci ceva ce vei regreta poate pentru tot restul vieții.

Ea se ridică în genunchi, cu mâinile într-ale lui, nepăsându-i că păturile ce-i asigurau intimitatea căzuseră. Neîndemânatică pe salteaua prea moale, împiedicată de poalele cămășii de noapte care i se prinseseră sub genunchi, se mișcă spre el. El o prinse de cealaltă mână să o susțină, apoi îi luă ambele mâini și i le strânse așa fel încât ea crezu că intenționat păstra un minimum de spațiu între ei. Când mai erau doar câțiva centimetri, ea se opri. Îngenunche în fața lui îmbrăcată doar în cămașa largă de noapte, cu părul negru răsfirat ca o pelerină catifelată peste umeri și pe spate, cu ochii țintă într-ai lui, cu un întreg univers de dorință în ei.

– Singurul meu regret, spuse ea încet, ar fi să avem doar noaptea asta și să nu facem asta, și apoi să-mi trăiesc restul vieții fără să mai doresc vreodată pe cineva așa cum te doresc pe tine.

El își ținu răsuflarea, iar ochii care-i cercetau chipul erau atât de fierbinți, încât parcă îi ardeau pielea. Mâinile i se mișcară într-un gest reflex, împletindu-și degetele cu ale ei. Claire simți puterea și căldura mâinilor, ușoara asprime de pe buricele

degetelor lungi ce le prinseseră pe ale ei, și își imagină că o atingeau. Simți un fior de anticipare la crearea acelor imagini în mintea ei, care altădată ar fi făcut-o să-și plece capul de rușine.

Dar nu în seara asta. Nu cu Hugh.

– Ei da, zise el cu o voce deja nesigură, chiar ar fi mare păcat.

Apoi renunță la lupta pe care nu o putea câștiga. Claire știu exact momentul, pentru că gura lui făcu o grimasă de parcă s-ar fi dat bătut, iar ochii îi străluciră spre ea ca niște diamante negre. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, uitându-se cum își apleacă fața spre ea, încet, ca și cum i-ar fi dat o ultimă șansă să curme gestul dacă ar fi vrut. Dar ea nu voia. Asta era ceea ce dorise, ce visase de ani întregi. Să găsească răspuns la întrebarea: După ce tânjea corpul ei? Ce dorea instinctiv, fără a ști de fapt ce era? Gândul că Hugh deținea răspunsurile era chinuitor, ispitind-o până peste poate. Focul ce o izbise pornind din ochii lui îi intrase în sânge și acum ardea și ea, aprinsă de dorință. Patima cu care se luptase ani întregi începuse un nou război și de data asta nici măcar nu încercă să i se împotrivească.

Își înclină capul într-o parte, într-o anticipare impetuoasă. Buzele i se îndulciră și se deschiseră chiar înainte ca el să le fi atins. Când o făcu, se înfioră și închise ochii, adorând căldura calmă a buzelor lui, felul în care își mișca gura pe a ei, dulcea cotropire a limbii lui. Avea gust de vin și bănuia că bărbații băuseră în timp ce ea se afla la etaj. Era un sărut tandru, ca un sărut între iubiți, și avea un farmec dureros. Dar voia mai mult, mult mai mult, atât de mult încât se simțea avidă de dorință. El își înălță capul, privind-o în ochi cu o expresie ce era atât dorință, cât și tandrețe într-un fel ce o făcu să amețească.

– Te doresc mai mult decât am dorit vreodată o femeie în viața mea, spuse el.

Cu toată pasiunea care îi întunecase fața, expresia era și ușor... tristă, oare?

– Atunci, ia-mă.

Reuși să schițeze un zâmbet slab. Tristețea dispăru și o privi aproape solemn. Apoi își aplecă din nou capul ca pentru a-i răspunde și îi prinse gura într-un sărut.

De data asta, sărutul nu fu nici pe departe atât de tandru. Gura se apăsă pe a ei tare și insistent, iar ei îi plăcu impetuozitatea sărutului. Asprimea bărbiei nerase pe pielea ei moale o făcu să-și chircească degetele picioarelor. Claire se legănă lipită de el scoțând un sunet slab ca un geamăt venit din adâncul gâtului când limba lui îi pătrunse printre buze. Gura era fierbinte și umedă și provocatoare. Limba i-o atinse pe a ei, o lovi, o convinse să iasă și să se joace. Ea răspunse fără să se gândească, în vreme ce el o învăța mai multe despre minunata artă a sărutului și rezultatul fu tot ce și-ar fi putut dori. Își vârî limba în gura lui și simți cum i se încordează toată ființa. Îi atinse dinții, cerul gurii, limba, așa cum îi făcea și el, și simți cum încordarea se transformă în cutremur. Îi mângâie limba cu a ei și cutremurul se intensifică până când întreaga sa ființă fu topită de tot și trebui să-și elibereze gura pentru a respira. Dar tentația gurii lui puternice mișcându-se la centimetri deasupra ei era mai mult decât putea răbda și după câteva clipe îl sărută din nou, lacomă, apăsându-și gura pe a lui și punând cu înflăcărare în practică tot ce învățase de la el.

În timpul acelui sărut, redescoperi că pieptul lui era musculos și radia căldură, iar când se strânse lângă el, își simți sânii palpitând. Coapsele lui erau solide și puternice, contrastând cu zvelțețea rotunjită a coapselor ei. Deasupra lor, apăsând-o pe burtă, simți o proeminență rigidă. Când își dădu seama că e dovada tangibilă a dorinței lui pentru ea, simți cum i se usucă gâtul.

Se simțea aproape amețită de totala plăcere născută din atingerea corpurilor lor. Când îi dădu drumul mâinilor ca să o ia de mijloc și apoi să o tragă și mai aproape de el așa încât ajunse lipită de trupul lui de la genunchi până la sâni, senzația era atât de intensă, încât aproape că uită să mai respire. Putea să-i simtă căldura, tăria de oțel a mușchilor, bătaia puternică a inimii, și toate separat și împreună o făceau să amețească. Punându-și brațele pe umerii lui, fermecată de pura plăcere senzuală de a-și trece mâinile peste spatele lui musculos, și apoi atingându-i părul mătăsos și catifeaua caldă a cefei, îl apucă de gât și îl sărută, parcă abandonându-i-se.

Când el își ridică în sfârșit capul, ea deschise ochii. Fața lui era aproape, atât de aproape, și respira de parcă nu-i ajungea tot aerul din lume să-i umple plămânii. Ochii lui aveau pleoapele grele și ardeau când o privi.

– Sărutul tău s-a perfecționat, e de nerecunoscut.

Răgușeala vocii nu se potrivea cu zâmbetul strâmb. Încerca din nou să pară glumeț, se gândi ea. Dar intensitatea emoției ce palpita între ei nu putea fi tăgăduită.

– Am un profesor bun. Și ea, la rândul ei, răspunse în joacă, dar își ținea ochii țintă într-ai lui și buzele ei, despărțite și tremurânde, dovedeau contrariul.

– Așa să fie?

Încă zâmbea, deși ochii lui o măsurau critic. Apoi, mișcându-se încet, ah, așa de încet, își ridică mâna să îi atingă buzele. Doar o atingere ușoară ca a unei aripi de fluture, degetul mare frecând arcuirea delicată a buzei de jos ce era încă umedă de la sărutări, dar era de ajuns să o facă să tremure.

– Ți-e frig? întrebă el.

– Nu.

Claire trase adânc, tremurător, aer în piept recunoscând asta, știind bine care erau implicațiile.

– Aha, spuse el și o sărută din nou.

De data asta, sărutul era mai intens, mai profund, cerând un răspuns pe care ea era mai mult decât pregătită să i-l dea. Își încolăci brațele în jurul gâtului lui, își apăsă corpul de el și îl sărută ca și când ar fi visat acest moment întreaga ei viață, ceea ce, într-adevăr făcuse. Când își săltă din nou capul, tremurau amândoi. Claire simțea mișcările ușoare din brațele lui ce o țineau strâns, îi auzea șuierul pătrunzător și aspru al respirației, văzu culoarea intensă ce i se urcase în obraji și fremăta știind că și el era profund tulburat de sărutările ei, tot așa cum era și ea de ale lui.

– Ți-e frig? șopti ea ca un ecou al întrebării lui de mai devreme.

Zâmbetul cu care-i răspunse nu mai era decât un licăr.

– Nu, spuse el.

Își plecă fruntea, dar de data asta nu spre buzele ei. În loc de asta, gura lui găsi pielea sensibilă din spatele urechii.

Claire aproape leșină când el își plimbă gura pe ceafa ei, depunând mici săruturi pe pielea delicată. Îi sărută gâtul, clavicula și în sfârșit urechea. Asprimea bărbii era la fel de excitantă ca și dârele fierbinți pe care le lăsau buzele lui.

Pe când îi căuta din nou buzele, ea respiră agitat și se agăță de el ca și când ar fi leșinat dacă-i dădea drumul. O sărută, limba luându-i îndrăzneț în stăpânire gura, iar ea fu fericită să fie posedată. Apoi palma lui urcă până la ceafa ei, mângâind linia fragilă pe care abia o sărutase, înainte de a aluneca în jos, peste claviculă, pe deasupra cămășii subțiri de noapte, pentru a se închide pe sâni.

Claire gâfâi. Atingerea mâinii lui mari ce o ținea atât de intim îi trimise un fior în tot corpul. Își arcui spatele, apăsându-se de mâna ce o dezmierda, fără vreo umbră de rușine. Sfârcurile i se întăriră și erau atât de sensibile, încât aproape o dureau când se frecau de palma lui. Își strânse mai tare mâna, iar ea crezu că moare de plăcere.

Când își luă mâna de pe sânii ei, simți că suferă. Respira greu, ca și când ar fi dansat cu orele, iar picioarele îi erau așa de nesigure, că atunci când el se dădu un pas înapoi, făcu tot ce putu să nu se prăbușească acolo, chiar în fața lui.

– Hai acum să te dezbrăcăm de asta.

Vocea îi era un murmur răgușit. Degetele lui urmăreau linia decolteului cămășii împrumutate, doar mângâindu-i ușor pielea, și cu toate astea făcând-o intens conștientă de atingerea lui. O privea, așteptând reacția ei, crezu ea, și reuși să încuviințeze. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Se temea că era peste puterile ei să vorbească. Își puse ambele mâini pe mijlocul ei, ridicând-o de pe pat și punând-o în picioare. Claire se înclină instinctiv către el, dar el clătină din cap, zâmbind ușor. Apoi îi cuprinse chipul în palme și îi depuse un sărut apăsat și iute pe buze înainte de a se întinde după nasturii ce-i încheiau cămașa la gât.

Se descurcă repede cu ei și apoi, fără vreun alt cuvânt, îi ridică poalele cămășii de pânză aspră și i-o trase în sus și peste cap. Dintr-o singură mișcare delicată era goală. Șuvițele de păr ce-i cădeau pe sânii goi o făcură să tresară. Apoi începu

să simtă aerul rece ce-i mângâia pielea –și lucirea intensă a ochilor lui pe când o privea.

Urmărindu-i privirea, instinctiv se uită în jos la trupul ei. Sânii erau poate ceva mai mari decât portocalele, tari și plini, albi ca laptele cu vinișoare roz și cu sfârcuri mici, ridicați ca niște soldați în poziție de drepți care păreau să tânjească după pieptul lui. Talia era îngustă și bine proporționată deasupra șoldurilor ușor rotunjite și a abdomenului plat punctat de un ombilic neted și rotund. Sub el, triunghiul negru, catifelat, de cârlionți ce-i ascundea celălalt triunghi, al sexului, încorona picioarele lungi, subțiri și albe.

Se văzuse goală de multe ori în baie și când se îmbrăca. De obicei nici măcar nu se gândea vreodată cum arăta corpul ei. Era ceva peste care se puneau haine și îi plăcea forma lui, știa că era destul de bună pentru că îi plăceau rochiile frumoase, la modă și felul în care era clădită făcea să arate cum trebuie pe ea. Dar niciodată nu s-ar fi așteptat să stea goală pușcă în fața unui bărbat, cu atât mai mult cu cât acesta era în toate privințele un străin, cu ochi ce o admirau privind-o, zăbovind cu o plăcere vizibilă în locurile ei cele mai intime. Ideea că se uita la ea goală o făcu să simtă că tremuratul intens din trupul ei devenise de nesuportat. Reacția ei o stingheri peste poate – și o excită în egală măsură.

Dar chiar pe când își dădu seama de asta, preceptele cu care fusese crescută învinseră imoralitatea pe care o considera cel mai mare defect al ei. Claire roși sub privirea lui rătăcitoare, și instinctiv își ridică mâinile să se acopere, în străvechiul gest al femeii pudice.

Când brațele îi acoperiră sânii și cuibul negru buclat, el își ridică ochii și-i întâlni privirea, dintr-odată timidă.

– Tu, spuse el cu o voce atât de joasă și răgușită că nici nu mai semăna cu vocea lui, ești atât de frumoasă că mi se taie răsuflarea. Ai idee cât de mult îmi place doar să te privesc?

Cu inima bubuind, Claire reuși să scuture din cap.

– Mai mult decât ți-aș putea spune vreodată. Ador să mă uit la tine. Nu te ascunde de mine.

Vocea răgușită, convingătoare și ochii arzând făcură minuni. Când se întinse să o ia de mâini, Claire îl lăsă să i le ducă

lângă corp. Fu răsplătită de răsuflarea tăiată și neașteptata strălucire a ochilor lui pe când o cercetau, atingând-o peste tot, așa de fierbinți că parcă simțea arsura pe piele.

– Sfinte Doamne. Vocea îi era profundă. Te doresc mai mult decât am dorit ceva vreodată în viața mea.

Înainte ca ea să fi putut începe să-i răspundă, se întinse și o apucă de șolduri. Mâinile lui mari, puternice și calde o țineau posesiv. Când își ridică mâinile spre umerii lui și se pregăti să i se cuibărească în brațe, el o țintui acolo unde era, cam la cincisprezece centimetri de el, cu privirea cutreierându-i pe tot corpul. Nu putea decât să privească, fără să respire, când, în sfârșit, își aplecă fața și își apăsă gura pe sânul ei stâng. Când buzele și limba lui umedă și fierbinte îi atinseră sfârcul, Claire gemu. Trupul i se încordă, plânse, tremură. Uitându-se la capul ce-i era apăsat la pieptul ei, crezu că gura lui pe sânul ei era cel mai erotic lucru pe care-l văzuse vreodată.

Cu inima bubuind, Claire îl privi cum îi suge sânul, simți căldura umedă și cum o trăgea de sfârc cu fiecare terminație nervoasă pe care o avea și tremură când corpul îi fu cuprins de flăcări.

– Hugh. Ah, Hugh, șopti ea, cu unghiile înfigându-i-se în mușchii tari ai spatelui său.

Locul secret din adâncul ființei ei se strângea și o durea acum, într-un ritm fierbinte și iute ce era vechi de când lumea. Nici nu-i mai era măcar rușine de asta. Îl dorea mult prea mult.

Când își luă gura de pe sânul ei să se îndrepte și să o privească, aerul rece ce îi mângâia umezeala din vârful sânului îi reaminti brusc ce-i lipsea. Sânii i se ridicară instinctiv spre el, fără cuvinte, cerându-i mai mult. Se simțea tulburată de intensitatea dorinței ei – și suferea că el se oprise.

– Îți place asta, nu-i așa? Vocea îi era adâncă. Mâinile i se strânseră pe șoldurile ei, ținând-o la distanță. Iar ea, care voia să se apropie. Voia să fie în brațele lui. Voia să fie strânsă de el. Voia...

Claire îi întâlni privirea, fără să-și poată ascunde dorința ce știa că arde în ochii ei. Cele mai intime dorințe fuseseră întotdeauna un secret vinovat pe care-l păstrase ascuns cu grijă de ceilalți. Crezuse mereu că dorințele ei sexuale erau imorale.

Se temea că o făceau să fie mai prejos decât o doamnă. Bineînțeles că nu se așteptase să recunoască vreodată acele dorințe în fața cuiva, cu atât mai puțin în fața unui bărbat.

Dar Hugh se uita la ea, cu ochii strălucind, obrajii acoperiți de pete întunecate, gura strânsă de pasiune – și încuviință. Fără rușine.

– Da. Îmi place.

Toată ființa ei se crispă tare și cu putere. Doar auzindu-se recunoscând așa ceva o făcea să fie excitată. Un licăr de satisfacție apăru în ochii lui.

– Așa m-am gândit și eu. Ești făcută pentru dragoste.

Înainte de a putea răspunde – sau de a putea gândi un răspuns – capul lui se aplecă din nou și gura i se mută la celălalt sân, iar ea nu mai putu gândi deloc. Își închise ochii, ametită de ce îi făcea el și de răspunsul înfiorat și tremurând al corpului ei. Acest fel de simțământ, această plăcere intensă era ceea ce căutase de atâția ani. Era ce voia, ce avea nevoie, ce visase.

Nu crezuse cu adevărat că există undeva, în afara întunecatelor sale fantezii ascunse: cele secrete, rușinoase ce o cotropeau câteodată, în noapte. Cele pe care nu fusese în stare să le alunge, deși încercase cu mare ardoare.

El trase întregul sfârc în gură, sugând tare. Probabil că scose un fel de sunet de plăcere, pentru că el își ridică privirea, apoi se îndreptă de mijloc. Ochii lui erau negri și fierbinți când îi întâlniră pe ai ei. Și el respira sacadat, văzu ea, și ușorul tremurat din brațele sale se accentuase.

– Parcă ești o pisicuță. O pisicuță înfometată.

Asta o făcu să se rușineze.

– Ba nu sunt!

– Îmi place.

Îi aruncă un scurt zâmbet răutăcios apoi chiar pe când ea roșea din cap până-n picioare, o ridică în brațe. Claire abia dacă avu timp să-și tragă sufletul înainte ca el să o depună în mijlocul patului. Pentru un moment, se aplecă asupra ei, sărutându-i gura, mângâindu-i sânii cu amândouă mâinile până când ea gâfâi și se arcui pe pat, lipsită de rușine. Degetele lui zăboviră

pe sfârcuri, frecându-le, strângând ușor năsturașii umflați până când plăcerea fu atât de mare că n-o mai putea suporta. Strigă, iar sunetul fu astupat de gura lui.

– Ușurel. De-abia ce-am început.

Îi îndepărtă brațele din jurul gâtului și stătu în picioare lângă pat. Pentru un timp, doar o privi, întinsă pentru a-i desfăta ochii, și de data asta era mulțumită să-l lase să o privească. Pe când căldura din ochii lui o pârjolea, își dădu seama că atât emoțional cât și fizic era complet lipsită de apărare în fața acestui bărbat pe care-l urâse și de care se temuse cu doar două zile în urmă. Era goală și tremura sub privirea lui, supusă oricărei dorințe a lui, la dispoziția lui oricând ar fi dorit-o.

Și savură starea în care se afla. Putea să facă tot ce voia cu ea și avea presentimentul cel mai josnic că va adora fiecare clipă de dragoste.

Apoi, ochii li se întâlniră. Ai lui erau fierbinți și tandri.

Expresia lor o făcu să amețească.

– Nu ți-am spus eu că o să fie distractiv?

Dură un moment să priceapă.

– Nu mă necăji. Vocea îi era nesigură. Nu-și luă ochii nici un moment de pe fața lui, în timp ce își înfipse degetele în cearșafuri, abținându-se să nu se întindă după el. Cum putea vorbi într-un moment ca ăsta, când ea pur și simplu luase foc de dorință?

– Nu te necăjesc. Lasă-mă să mă dezbrac și o să ți-o dovedesc.

Stând jos pe marginea patului, începu să-și tragă cizmele din picioare. Gâfâind, cu degetele înfipte în păturile îngrămădite, Claire îi privea mușchii spatelui lat mișcându-se sub cămașă și ascultă zgomotul primei cizme care căzea pe podea cu o nerăbdare neliniștită, mai mare decât simțise vreodată pentru ceva în viața ei. Apoi, nu se mai putu abține. Se ridică în capul oaselor. El era aproape, suficient de aproape ca să-l poată atinge, așa că o făcu. Simți cămașa de pânză aspră sub degete, dar era suficient de subțire ca să-i simtă căldura pielii de dedesubt când își plimbă mâinile de-a lungul umerilor săi lați, peste omoplați, în josul șirei spinării. El se încordă când îi simți atingerea pentru prima dată, dar după o scurtă privire aruncată peste umăr,

își trase și a doua cizmă fără să scoată vreun cuvânt. Atinse podeaua cu un sunet surd.

Apoi își trase cămașa peste cap. Când o lăsă să cadă la podea, Claire stătu pur și simplu uitându-se nemișcată la spatele lui gol. Era la fel de minunat pe cât își amintea, numai piele bronzată și mușchi contractați într-o bine definită formă de V, cu singura notă discordantă ce era vânătaia acum gălbuie ce încă i se vedea pe o parte. Îi mai atinsese spatele și înainte, cu teamă, pe furiș, când își strecurase mâna în jurul mijlocului să-i ia cuțitul. De data asta îl atinse pe față, alunecându-și mâinile peste latul spatelui și peste omoplații ce ieșeau în evidență, delectându-se cu calda senzație de moliciune peste tărie de sub degetele ei – și cu libertatea de a-l atinge după cum voia. Respirația lui se opri când îi simți atingerea și se crispă.

Apoi, dintr-odată se ridică în picioare și se întoarse cu fața la ea, cu mâinile pe nasturii de la pantaloni. Uită să protesteze că el își schimbase poziția chiar înainte de a deschide gura, privindu-l cum se descurca rapid, și gura i se uscă.

Era pe cale să obțină ce-și dorea de mult. Gândul îi apăru într-un mod destul de mustrător. Un vârtej de îndoieli, temeri și avertizări i se învârtea prin minte în timp ce se uita la fața chipeșă și puternică, la pieptul lat cu triunghiul de păr negru, la brațele bronzate și viguroase, la șoldurile înguste. Îl privi când termină de desfăcut nasturii de la pantaloni și nu-și dezlipi privirea când și-i trase în jos pe picioare.

Văzu că mușchii coapselor erau atletici și arătau puternici și aspriți de păr închis la culoare, dar nu picioarele îi atraseră atenția. Era partea aceea a lui, acea parte enormă, proeminentă, umflată, care era dovada certă a dorinței lui pentru ea. Era cu mult mai mare decât își amintea să fie, cu mult mai mare decât singura pe care o văzuse vreodată – cea a lui David, în priviri fugare în umbră o dată sau de două ori, când el venise în patul ei pe întuneric –, și arătând cu mult mai intimidant.

Și era pe punctul de a fi vârâtă în trupul ei.

Inima lui Claire începu să bubuie chiar pe când se întreba, foarte tulburată, dacă de fapt se va potrivi.

– Hugh, începu ea cu degetele răsucind nervos cearșaful și cu ochii larg deschiși pe când fixau mai întâi acea parte bărbătească umflată enorm și apoi fața.

Voia să mai zică ceva, poate să-l avertizeze despre îndoielile ei sau să-i atragă atenția asupra unei posibile probleme de mărime sau ceva în genul ăsta, dar era prea târziu. El se așeză în pat lângă ea, cu trupul masiv astupând lumina lumânării, aruncând o umbră peste ea, apoi acoperind-o, apăsând-o cu toată greutatea, pregătindu-se să o posede.

Genunchiul i se strecură între ai ei, împingându-i în lateral coapsele. Claire simți o împunsătură înghețată de panică și încremeni – dar își dădu seama chiar pe când el îi lua gura în stăpânire că era prea târziu să-l mai oprească acum, chiar dacă asta voia să facă.

Capitolul 21

Sărutul lui Hugh era lent și fierbinte și amețitor de dulce, făcând-o să se împace cu gândul că trupul îi va fi cucerit. Era peste ea, cald și incredibil de greu, cu pielea aspră de păr, corpul ei micuț aproape pierzându-se sub cel al lui, lung și musculos. Chiar atunci când îl luă de gât și îi răspunse la sărutări, abandonându-se treptat unei magii trezite doar de el, era conștientă de nenumărate senzații: pieptul ei zdrobit de pieptul lui lat, coapsele lui tari și musculoase ce le depărtau pe ale ei, căldura arzătoare a bărbăției lui ce stătea mândră între coapsele ei. În ciuda senzațiilor intense ce o aduceau în pragul leșinului pe care el i le provoca cu gura și cu trupul, ea nu se abandonase încă total în ce făceau și acea parte bărbătească era cauza. Adevărul era că o făcea să fie nervoasă. Deși încă nu încercase să pătrundă în ea, îi desfăcuse picioarele și stătea între ele și știa că va încerca să-și vâre în ea acel lucru atunci când va fi cuprins de dorință, ceea ce se putea întâmpla oricând.

David o poseda încă din primele minute de când venea în patul ei. Așa funcționa contactul intim: partea bărbătească era introdusă, câteodată cu ușurință și altădată, când nu părea să fie de ajutor, cu dificultate, bărbatul se excita rapid, își făcea treaba, sau dacă ceva nu mergea cum trebuie, se enerva pentru că nu putea, și se retrăgea. În orice caz, totul se termina în câteva minute și apoi se ridica din pat și o lăsa singură acolo.

În orice caz, așa decurgea un contact intim cu David. Oare cu Hugh va fi altfel? Deja o făcuse să simtă lucruri pe care nu crezuse în vecii vecilor că le va simți. Când o sărutase, amețise. Când voise să o vadă goală, ea roșise stânjenită – și se dezbrăcase, lăsându-l să se uite după pofta inimii. Când o atinsese sau o mângâiase sau – ce șocant! – îi sărutase sânii, tremurase de plăcere. Acum, că stătea peste ea și îi simțea greutatea dintr-odată perfect potrivită, simțea contactul corpurilor lor, mușchii puternici de bărbat pe rotunjimile delicate de femeie, devenise repede curioasă să afle în sfârșit adevărul.

Erau toți bărbații la fel în pat? Sau putea Hugh, care deja o fermecase cu sărutările lui, cu mângâierile lui, să-i dea ce doar visase?

Inima i se zbătea sălbatic pe când se gândea cu un amestec de speranță și excitare la această posibilitate. În sfârșit, avea să afle.

– Sunt... pregătită, îi șopti curajoasă în ureche.

După ce-i părăsiseră gura, trecând peste obraji spre gât, buzele lui erau acum ocupate să depună pe față un șir de săruturi fierbinți ce o înfiorau.

– Într-adevăr?

Își înălță capul să o privească. Întinse o mână și îi îndepărtă o șuviță de păr de pe față. Deși ochii îi erau negri de pasiune, chiar pe când îi întâlni privirea, un mic zâmbet îi apăru pe buze.

Ea încuviință din cap, încă hotărâtă și zâmbetul i se lăți, pentru ca apoi să dispară tot atât de brusc pe cât apăruse. O sărută pe gură, un sărut apăsat, posesiv, și când ea răspunse instinctiv, simți cum i se încordează corpul, îi simți tăria bărbătească mișcându-se lângă coapsele ei și își adună toate puterile. Iată că venea. Era atât de mare – o va durea? Sau poate că nici nu va simți când va intra în ea, așa cum i se întâmpla câteodată cu David?

Se simți dintr-odată nespus de curioasă să afle.

Apoi gura lui îi găsi sânii și orice gând îi zbură din minte. Un simțământ fierbinte, presant luă locul gândurilor pe când el îi supse întâi un sân și apoi pe celălalt, scăldându-i sfârcurile cu limba, trăgându-le în gură, sugându-le, la început lejer și apoi cu ardoare crescândă. Tremurul interior se transformă într-o durere arzătoare, o dorință de nestăpânit, o nevoie intensă. Îi cuprinse capul în mâini, cu degetele afundate în păr, îmbrățișându-l. Gâfâind, tremurând, aproape că uită de bărbăția lui când gura lui pe sâni o fermecă din nou. Apoi își îndoi spatele și bărbăția îi exploră triunghiul dintre picioare. Respirând greu, ea se mișca fără oprire sub el, arzând pentru el, desfăcându-și picioarele mai larg, nu numai gata, ci și nerăbdătoare să-l primească înlăuntrul ei.

Dar, spre surpriza ei, se mișcă, alunecând în jos pe trupul ei, așa încât bărbăția nu-i mai atingea corpul. Ce făcea? Nu asta voia ea, nu așa se făcea. Își deschise ochii, pe când el cobora cu sărutările spre mijlocul trupului ei dintr-un motiv pe care ea nu-l înțelegea. Își încleștă degetele în părul lui.

– Hugh?! În ciuda nesiguranței din voce, cuvântul era în mod evident atât un protest, cât și o întrebare. O privi, cu ochii strălucind, cu buzele întredeschise, respirând asemenea unui om care se sufoca. Am spus... sunt pregătită.

– Atunci va trebui să te înarmezi cu răbdare, micuța mea dragă și inocentă, pentru că eu nu sunt.

Pe cât erau de fierbinți, în ochi i se putea vedea un licăr aproape vesel, și apoi capul lui ajunse la nivelul taliei și îi sărută buricul, alunecând chiar mai jos...

– Hugh! De data asta era cu adevărat șocată și se ridică, sprijinindu-se în coate, să vadă ce făcea. *Fața lui era aproape la nivelul triunghiului negru buclat dintre coapsele ei – acolo era – și își afundase fața în cuibul catifelat.* O, Doamne, ce-ți închipui că faci?

Își ridică privirea și, când Claire i-o întâlni, își dădu seama că să-l vadă acolo între coapsele ei albe, desfăcute, cu fața la câțiva centimetri de partea corpului ei pe care chiar și ea era prea rușinată să o privească sau să o atingă, depășea orice imaginație,

că nici nu știa măcar dacă să țipe, să-l plesnească peste față – sau doar să stea culcată și să-l lase să-i facă ce voia.

– Ai încredere în mine, spuse el cu o voce atât de răgușită încât parcă era un mârâit.

Pe când vorbea, mâinile îi mângâiau ușor interiorul catifelat al coapselor înguste, desfăcându-i-le și mai mult ca să-i poată atinge partea cea mai intimă.

Cu pieptul ridicându-i-se în timp ce se străduia să-și tragă suflarea, tremurând de parcă avea frisoane, Claire nu putu decât să-l privească cu o fascinație neajutorată cum își afunda capul și își apăsa fața de triunghiul catifelat dintre picioarele ei desfăcute. O pătrunse un foc intens când el o sărută într-un loc unde nu se așteptase în veci să fie sărutată. Gâfâind, tremurând, se lăsă pe spate, complet moleșită, trăind experiența unei plăceri despre care nici măcar nu știuse că există. Cu ochii închiși și degetele încleștate în cearșaf, din gât îi ieșeau din nou stânjenitoare sunete ușoare de plăcere. Șoldurile i se zvârcoleau sub el, dar nu-i păsa nici de asta. Tot ce o interesa acum era extazul desăvârșit simțit când își apăsa gura de ea, lingând-o cu limba ca un deget de flăcări lichide.

Limbi de foc îi cutreierau tot corpul când el se opri asupra unui punct secret. Țipă, apoi țipă din nou, neputând să se abțină când el o aduse pe culmile extazului. Degetele lui găsiră acel loc secret, umed, intrarea, și alunecară în interior, mișcându-se îndrăzneț intrând și ieșind. Și asta o făcu să strige. O sărută și o mângâie, mimând contactul intim cu degetele și în același timp atingând-o cu limba, folosindu-și mâinile și gura împreună, să o aducă pe culmile unei pasiuni pe care nu crezuse niciodată că o poate atinge. Când o cotropiră contracțiile fierbinți și intense, asta era tot ce visase vreodată.

Și în timp ce încă se întindea spre el, se zvârcolea, gâfâia și voia ca acea plăcere, ceea ce îi făcea el, să nu se termine niciodată, el se opri, părăsind acea parte a ei căreia îi oferise plăcerea deplină, lăsând-o să pulseze și să ceară, pentru a aluneca înapoi pe corpul ei și a-i săruta gura.

Tremurând plină de pasiune, Claire băgă de seamă că se putea gusta pe buzele lui. Gemu, înflăcărată de dorință și jenă

și o nouă și orbitoare revelație. Apoi îl luă de gât și îl sărută și ea de parcă ar fi murit dacă nu o făcea. Simțea catifelarea lui fierbinte încercând să o pătrundă, în locul unde gura și mâinile lui făcuseră magie neagră cu clipe în urmă. Scoase un mic scâncet din adâncul gâtului și își ridică șoldurile de pe saltea într-o implorare fără cuvinte. De data asta era nu numai gata: corpul îi tânjea după el, ardea pentru el, se topise pentru el.

O pătrunse într-o singură zvâcnire lentă, puternic și fierbinte și umplând-o pe deplin, forțând-o așa cum știuse că o va face, dar senzația fu minunată, era de nedescris, era mai încântătoare decât orice simțise sau gândise că putea să simtă. Își înfipse unghiile în spatele lui și călcâiele în saltea și își legănă șoldurile să-l primească pe deplin.

Chiar pe când se mișca sub el, dorind mai mult cu o foame lacomă și fățișă ce ar fi umplut-o de rușine dacă ar mai fi avut măcar un strop de minte, își ridică gura de pe a ei.

– Claire.

Era o respirație aspră. Pleoapele îi fluturară și îi întâlni privirea. Corpurile le erau unite în actul sexual și se mișca sub el ca o târfă ce acum știa bine că era. Totuși, când îl privi în lumina lumânării, nu-i era rușine, nu, era îndrăzneață, plină de pasiune, înregistrând lacomă lucirea fierbinte ce-i întuneca ochii, pometii înroșiți, încordarea gurii încă umede de la sărutările ei, sudoarea ce-i lucea pe sprâncene și pe umeri. Era experiența ce-i schimbase definitiv viața.

Nu toți bărbații erau la fel în pat. Ce trăise cu David n-avea nimic de-a face cu acest dulce asalt asupra simțurilor ei.

– Încolăcește-ți picioarele în jurul mijlocului meu.

Ochii lui Claire se făcură mari când îndemnul pătrunse prin ceața ce-i acoperea creierul. Când înțelese, trase aer în piept, gâfâind. Și apoi, tremurând, făcu ce îi spusese el. Își ridică picioarele până când coapsele ei suple îi prinseră șoldurile și gleznele i se încleștară pe după mijloc. Îl putuse simți în tot acest răstimp înăuntrul ei, gros și fierbinte și umflat și ispititor și nu se putu abține: se mișcă cu el, apoi se mișcă din nou și gâfâi de plăcere.

– Acum, aș putea spune că ești pregătită.

Fu o tachinare tandră, șoptită pe o voce nesigură în ureche. Simți tremuratul chinuindu-l. Era încordat, pregătit, tremura, transpira – și totuși o aștepta pe ea.

– Da. Ah, da.

Nemaiputând să suporte, Claire se dezlănțui. Senzația o făcu să strige. El se înfioră, strângând-o în brațe așa încât nu mai putea respira. Apoi își îngropă fața în adâncitura dintre gât și umărul ei. Gura îi era deschisă, și umedă, și caldă când și-o apăsă de gâtul ei.

Și începu să se miște.

Claire strigă din nou, pierzându-și orice urmă de inhibiție pe care o avusese. Cu o dorință sălbatică, se mișcă împreună cu el, venind în întâmpinarea fiecărei zvâcniri în vreme ce înlăuntrul ei se zbuciuma o furtună de flăcări. O poseda cu putere și repede și îl însoțea pe acest drum din ce în ce mai sus, până când zbură mai sus decât visase vreodată și explodă într-un foc de artificii al milioanelor de stele căzătoare împreună cu moriști de foc și sori arzători.

– Hugh, Hugh, Hugh, Hugh, *Hugh!*

Chiar pe când îi striga numele și era purtată pe aripi de furtună, el se crispă și gemu. Apoi, tremurând, stătu liniștit în ea găsindu-și și el eliberarea. Încă pierdută în propriul univers îndepărtat, îl ținea în brațe când se prăbuși lângă ea. Pentru mult timp, stătură unul lângă altul, complet epuizați.

În fine, Claire începu să observe diverse amănunte. În primul rând simți greutatea lui pe ea. Era un bărbat înalt, musculos și lat în umeri, dar era zvelt și nu părea posibil să fie atât de greu. Dar așa era. De fapt, acum că nu mai era sub imperiul spasmelor pasiunii, o strivea de saltea și o sufoca, și pe deasupra o frigea de vie. Simțea sudoarea lipicioasă a umerilor lui sub palme, îi auzea respirația liniștită – oare adormise? – și îi văzu ceafa pentru că rămăsese cu capul îngropat în scobitura gâtului ei.

Trebuia neapărat să respire.

Probabil că se mișcă sau făcu vreun mic zgomot pentru că el își ridică fruntea și o privi. Pentru o clipă, se uită vrăjită în niște ochi gri ce o priveau la fel de atent. Apoi își aminti că era goală și că el era deasupra ei și toate lucrurile pe care i le făcuse

cu mâinile și cu gura și cu trupul lui și cum reacționase ea. Simți cum se îmbujorează și deodată deveni absolut sigură că avea culoarea unei căpșuni coapte, proaspăt culese.

Un zâmbet lung și calm îi curbă gura pe când o măsură din priviri. Nu avea nici o îndoială că îi observase îmbujorarea și știa și cauza ei reală. Spre deosebire de ea, el arăta relaxat, în largul lui, și obișnuit cu situația în care se afla.

– Ei, nu-i așa că a fost distractiv?

Lucirea răutăcioasă se reîntorsese în ochii lui. Claire se uită la el, la obrajii uscățivi și nerași, la ochii îngustați și la gura ce se strâmba și își simți inima cum îi bate tare. Pudoarea ca și toate preceptele pe care le auzise vreodată despre doamne și actul căsătoriei o somau să-și subaprecieze trăirile, să-și plece ochii și să încuviințeze timid sau chiar să nege că simțise ceva. Dar ea fusese întotdeauna de-o sinceritate fără leac, chiar brutală câteodată, ceea ce putea fi, dacă e să ne luăm după spusele surorilor ei, o gravă greșeală și, oricum, el fusese aici cu ea, o văzuse tremurând și înfiorându-se, o simțise zvârcolindu-se și fremătând, o auzise gemând și strigându-i numele. Nu ar crede dacă ar încerca să îl convingă că nu avusese parte de o trăire de neuitat.

Așa încât spuse pur și simplu adevărul curat.

– A fost minunat.

Zâmbetul i se accentuă. Arăta mulțumit de sine.

– Așa-i că da?

Ea încuviință din cap. Apoi, pentru că într-adevăr nu putea respira, îl bătu ușor pe umăr.

– Acum, că am terminat, ai vrea să te dai jos de pe mine? Nu pot respira.

– Ah, iartă-mă.

Se rostogoli într-o parte, dar în loc să-i dea drumul, o luă de mijloc și o trase peste el. Surprinsă să se găsească întinsă pe pieptul lui, îl privi pentru o clipă. Dar el îi zâmbi cu un farmec leneș, punându-și o pernă sub cap și arătând că are de gând să stea în poziția asta pentru încă o vreme. Gândindu-se la ce însemna despărțirea lor – nu putea să se gândească la asta acum, ar fi stricat momentele pe care le mai aveau împreună – nu îl zorea să se dea jos din pat, să se îmbrace și să o părăsească.

După ce avea să plece, era foarte posibil să nu-l mai vadă vreodată.

Gândul ăsta era ca un cuţit ce-i străpunse inima.

– Ce vrei să spui cu „acum, că am terminat"? întrebă el, punându-şi mâinile sub cap şi arătând vederii două foarte interesante subsuori cu smocuri de păr negru. Noi doi de-abia am început.

– Hugh! O lovi un alt junghi în inimă, când înţelese că aceste cuvinte, deşi poate adevărate într-un sens, erau contrare realităţii în alt sens. Uitând complet de grijile supărătoare despre pudoare şi despre cele câteva inhibiţii rămase, şi chiar de faptul că era complet goală, pe măsură ce simţea cum toate grijile i se făceau ca o piatră în stomac, se cuibări pe pieptul lui, punându-şi mâinile sub bărbie şi privindu-l gânditoare.

– Ştii că, după noaptea asta, probabil că noi doi n-o să ne mai vedem niciodată.

Îl privea de aproape, sperând să vadă o licărire de durere în privirea lui, asemănătoare cu aceea care-i sfâşia ei inima. Dar faţa lui rămase relaxată, chiar zâmbea puţin şi în ochii lui nu putu citi vreo suferinţă.

– Niciodată nu ştii ce-ţi rezervă viaţa, spuse el încet.

Era o lovitură, dar o încasă şi îşi ţinu capul sus. Să o ia uşor. Dacă nu voia să se facă de râs şi să nu pară târfă, trebuia să păstreze ceea ce fusese între ei ca pe o aventură, ceea ce era evident că şi el prefera. Oare se aşteptase ca el să reverse asupra ei un şuvoi de declaraţii de dragoste veşnică? Mintea îi spunea că nu. Sigur că nu. Doar inima ei sensibilă aşteptase... Bineînţeles că făcuse asta de multe ori înainte, cu multe femei. Nu avea cum să aibă aceeaşi importanţă pentru el cum avusese pentru ea.

Importanţa pe care o avea pentru ea era uluitoare. Dar nici ea nu se va gândi la asta acum. Nu se va gândi deloc la ziua de mâine sau la toate zilele ce vor urma. Se va gândi doar la cât de mult adoră să fie cu el aşa în seara asta.

Dacă era să aibă parte doar de o noapte, era mai bine decât nimic. De fapt, era tot ce visase vreodată şi chiar mai mult.

Probabil că el văzuse o umbră ce-i străbătuse chipul, pentru că se încruntă când o privi. Îşi luă mâinile de sub cap şi o îmbrăţişă cu putere, mângâindu-i părul, spatele.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el.

O privi îngrijorat. Ea se uită la el, îi întâlni privirea şi scutură din cap. Apoi zâmbi.

Simţi că acel zâmbet era aproape cel mai curajos lucru ce-l făcuse vreodată în viaţă.

– Absolut nimic, spuse ea. Căutând să-şi stăpânească expresia feţei, îşi coborî privirea. Apoi se uită din nou la el şi zâmbetul i se lăţi. De fapt, îţi mulţumesc pentru lecţie. A fost destul de instructiv – şi distractiv.

– Ai spus minunat.

Gura lui se strâmbă la ea şi ochii căpătară o căutătură cuceritoare.

– Şi asta.

Mâinile coborâră şi o apucară de fund, strângând-o.

– Au!

Claire scânci. Când el îşi luă mâinile, surprins, ea se rostogoli de pe el, strâmbându-se. Chiar şi cu faţa la perete era conştientă de prezenţa lui, dar n-avea ce să facă: trebuia să-şi frece muşchii dureroşi într-o încercare de a-şi uşura durerea.

– Îmi pare rău. Am uitat. Hai, lasă-mă să repar ce-am făcut.

Era plin de regrete şi convingător şi reuşi să o determine să se întoarcă pe burtă în vreme ce-i masa locurile dureroase. Mâinile lui erau blânde şi avea grijă să uşureze durerea mai degrabă decât să i-o producă, dar, după puţin timp, ea uită de ce îi mângâia fundul, simţind o plăcere intensă. Când se aplecă să-i sărute carnea lovită, o străbătu un fior. Când continuă să depună mici sărutări peste tot pe fundul ei sub pretextul că sărutările o vor face să se simtă mai bine, se topi sub mâinile lui alinătoare. Apoi, mâna îi alunecă dedesubt să găsească şi să mângâie micuţul punct dintre picioarele ei care fusese mai înainte aşa o surpriză pentru ea. Înainte de a-şi da seama, dorinţa fierbinte şi dulce despre care credea că apare doar o dată în viaţă, o cuprinse din nou, iar apoi şi el o luă, alunecând în ea pe la spate, posedând-o cu o siguranţă leneşă ce o înnebuni şi mai tare decât înainte şi o făcu să-şi înfigă degetele în saltea şi să-i strige numele la fiecare împingere.

În sfârșit, o cuprinse din nou vârtejul și i se predă cu un fior, un țipăt de bucurie ce era spontan și primitiv, la fel cu tot ce îi făcuse el.

– Dumnezeule mare!

Când el mormăi cuvintele, ea nu știa dacă erau un blestem sau o rugăciune. Știa doar că o posedase exact în același moment în care le rostise, exact în momentul celei mai profunde plăceri pe care o simțise, cu o dorință intensă ce o făcuse și pe ea să țipe din nou. Apoi se eliberă în ea, iar corpul lui suplu, puternic, se scutură de îndelungi fiori. În cele din urmă, se prăbuși peste ea și rămase nemișcat.

După un timp îndelungat se rostogoli pe o parte, trăgând-o și pe ea cu el. Claire era amețită de oboseală când i se cuibări în brațe. Îi zâmbi somnoros. O sărută pe gură. Era atât de obosită, încât chiar și să-i răspundă la sărut era prea mult. Pentru o clipă, rămaseră îmbrățișați, schimbând șoapte ce ei i se păreau din ce în ce mai de neînțeles. Apoi pleoapele pe care de la o vreme le simțea ca de plumb renunțară la luptă și se închiseră definitiv. Adormi așa, ținută strâns în brațe.

– Domnișoară! Domnișoară, e timpul să plecăm.

La început, Claire socoti cuvintele parte dintr-un vis. Avusese un vis minunat – despre ce? Nu-și putea aminti. Vocea insistentă ce o striga să se trezească i-l șterse din minte. Supărată, deschise în sfârșit ochii – și-l văzu pe James aplecat peste pat, pe punctul de a o scutura de mână.

Băgă de seamă cu ușurare că purta cămașa de noapte împrumutată când îi întâlni privirea pentru o clipă. La început se simți confuză. Să fi fost totul doar un vis? Dar nu. Erau mult prea multe dureri și furnicături plăcute în prea multe locuri foarte intime ale trupului ei pentru ca experiența avută cu Hugh să fie doar un vis.

Hugh. Făcu ochii mari. O privire iute în jur îi dezvălui nu numai că era singură în pat, dar și în cameră, cu excepția lui James.

Își deschise gura să întrebe unde era Hugh, apoi o închise la loc, dându-și seama că întrebarea ar fi dat-o de gol că se aștepta să fie în pat sau măcar în dormitor, cu ea. Hugh era clar plecat

și o îmbrăcase cu cămașa de noapte înainte de plecare ca să o scutească de umilință în fața lui James.

– Domnișoară, trebuie să te scoli și să te îmbraci. Stăpânul Hugh e plecat de o oră de-acum și trebuie să ne îndreptăm degrabă spre barcă.

Când înțelese, Claire închise din nou ochii și, undeva în adâncul ființei, simți cum i se frânge inima.

Capitolul 22

– Trebuie să recunosc, n-a fost prea plăcut să beau tot oțetul ăla, dar a meritat, judecând după rezultate.

Fâțâindu-se încolo și-ncoace în fața oglinzii înalte din dormitorul ei extravagant din reședința Richmond situată în Cavendish Square, o adresă selectă din Londra, Lady Elisabeth Banning urmărea cu satisfacție imaginea noii sale siluete zvelte.

– Beth, arăți absolut superb, îi spuse Claire cu o caldă sinceritate surorii sale mai mici.

Twindle, dădacă, guvernantă și însoțitoare de-o viață pentru Claire și Beth, care pe vremuri fusese guvernanta mamei lui Claire și le era pe deplin devotată celor trei surori, stătea lângă Claire. Înaltă și slabă, cu o față îngustă și ridată și păr argintiu aranjat sever într-un coc strâns la ceafă, Twindle dădu din cap cu înțelepciune spre cele două.

– V-am spus că Lord Byron avea mare încredere în el drept tonic de slăbit și cu siguranță a funcționat foarte bine pentru dumneavoastră, domnișoară Beth. Toată grăsimea ce v-a chinuit vreodată fără îndoială că a dispărut.

Trecuseră trei luni de când Claire se trezise singură în patul de la o fermă din Franța. În tot acest răstimp, durerea simțită la gândul că, după toate probabilitățile, nu avea să-l mai vadă vreodată pe Hugh devenise o jale permanentă, despre care începuse să înțeleagă că nu o va mai părăsi niciodată. Și o mai chinuia

și altceva, se temea pentru viața lui. Îl prinseseră soldații pe drumul spre Paris? Oare îl trădase cineva de atunci încoace? Asupra unui spion se puteau abate diferite feluri de întâmplări, și cele mai multe erau groaznice. Cea mai rea parte era să-și dădea seama că putea fi rănit, încarcerat sau chiar mort, iar ea n-avea cum să știe. Nu va ști niciodată. Dar întrebările și îngrijorarea nu-i erau de nici un folos, după cum nu contenea să-și reamintească. Tot ce putea face era să-și scoată temerile – și pe el – din minte.

Și singurul mod în care putea să facă asta era să nu-și acorde nici măcar un moment de gândire. Drept urmare, Claire își ocupă timpul cu tot felul de activități aproape cu disperare. Ajuta și faptul că sezonul londonez era în plină desfășurare, și că ea, în rol de însoțitoare a lui Beth care împlinise optsprezece ani, avea tot timpul ceva de făcut. Zilele treceau cu diverse cumpărături, acasă cu vizitatorii sau mergând în vizite, la plimbare cu trăsura sau pe jos în parc, sau angajându-se în tot soiul de alte posibile distracții. Aproape fiecare seară aducea cu ea o recepție de un fel sau altul. În seara aceea, era chiar balul de prezentare în societate a lui Beth, iar Claire muncise foarte intens de săptămâni bune să se pregătească pentru asta. Primise cu bucurie atât munca în plus, cât și faptul că se ocupa de altceva, deși Twindle îi spusese chiar de dimineață, cu o încruntătură, că arăta epuizată și că ar trebui să lase restul aranjamentelor în seama personalului. Claire îi ignorase îngrijorarea cu un cuvânt afectuos și un zâmbet. Twindle nu înțelegea că ea ascundea o durere care în mod normal îngenunchea și bărbații puternici. Tot ce știa despre aventurile lui Claire – tot ce știau toți despre aventurile lui Claire – era că trăsura fusese atacată și că ea fusese răpită și reușise să scape. Când cele două surori ale ei o întrebaseră despre cele două zile în care fusese ținută captivă, încropise o poveste despre cum fusese ea ținută legată la ochi într-o fermă, asigurându-le, atunci când începuseră să se revolte, că fusese tratată cum se cuvine. James sugerase să nu spună o vorbă despre restul – despre Hugh – aceasta fiind o chestiune de siguranță națională. Claire urmase această indicație și din alte motive: dacă vorbea despre Hugh, chiar dacă doar îi pomenea numele sau încerca să istorisească restul poveștii, lăsând deoparte părțile cele mai intime

și personale (cum ar fi partea în care sfârșise prin a fi goală în pat cu el), se temea că surorile ei ar fi băgat imediat de seamă că nu spunea tot, și în felul caracteristic surorilor, s-ar fi ținut de capul ei până când ar fi ghicit adevărul.

Judecând lucrurile la rece, ceea ce făcuse ea se chema adulter. Nu era mândră de ce făcuse, nici nu era dornică să-și împărtășească vina cu cineva, și plătea pentru asta cu ceea ce simțea că va fi o viață întreagă plină de suferință. Să se culce cu Hugh era un păcat, știuse la vremea aceea și totuși o făcuse. Chiar și acum – când totul era de domeniul trecutului, iar ea suferea atât de tare încât să înfrunte fiecare zi era o luptă – nu putea simți nici un regret. Dacă acea unică noapte era tot ce avea să aibă vreodată de la Hugh, și această suferință mistuitoare din inima ei era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru asta, așa să fie. Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi și să schimbe ce se întâmplase și astfel să se cruțe de suferința ce urmase, nu ar fi făcut-o Nu dorea să șteargă acea noapte cu Hugh nici chiar dacă ar fi suferit toată viața. Dar trebuia să fie atentă și știa asta. Trebuia să nu-și trădeze secretul, asta însemnând să își ascundă cumplitul chin și să meargă înainte. Pentru că, în afară de faptul că era un păcat, ceea ce făcuse ea cu Hugh era un scandal ce abia aștepta să iasă la iveală. Surorile Banning scăpaseră cu greu de un scandal ce o implicase pe Gabby și pe actualul ei soț, Nick, cu doar câțiva ani în urmă, când Nick se dăduse drept fratele lor pentru a da de urma unui bandit, iar Gabby se îndrăgostise de el în ciuda faptului că toată lumea în afară de ea, inclusiv Claire și Beth, credeau că el e într-adevăr fratele lor pe care abia îl cunoscuseră. Această dramă se jucase în timpul sezonului în fața ochilor îngroziți ai elitei londoneze și aproape că le distrusese definitiv pe surori. Din fericire, mătușa lor, Augusta, Lady Salcombe, era un stâlp al societății. Cu ajutorul ei, la care se adăugase și faptul că Nick era extrem de bogat, acest scandal fusese mușamalizat cu suficiente adevăruri trunchiate pentru a satisface cârcotașii și a le permite surorilor Banning să continue a fi acceptate în cele mai selecte cercuri.

Cu toate acestea, dacă ar fi ieșit la iveală și cea mai mică aluzie că vreuna dintre surorile Banning nu respectă regulile societății,

Claire se temea foarte mult că reputația lor ar fi fost pătată pe vecie. Șansele lui Beth de a face o căsătorie bună ar fi fost ruinate. David ar fi putut cere divorțul, iar acest gând – doar gândul să fie numită adulteră în tribunal – o făcea pe Claire să se înfioare. Și detaliile bârfelor despre aventura lui Gabby ar fi fost readuse la lumină, împreună cu poveștile de senzație despre tatăl lor, contele cel imoral, și cele patru neveste ale lui, dintre care trei îi aduseseră pe lume câte o fată, înainte de a pleca în mod convenabil către cele veșnice. S-ar fi creat zvonuri dușmănoase – și mai rău, ar fi fost exilate din înalta societate.

Iar ea voia să evite toate astea cu orice preț. Bârfa legată de răpirea ei era și așa destul de dăunătoare – încă mai era întrebată cum decurgea ancheta în legătură cu răpitorii ei. Nu fuseseră găsiți și părea din ce în ce mai puțin probabil să fie vreodată prinși. La insistențele lui Nick și ale lui David, singura călătorie pe care o făcuse de atunci încoace – de la Morningtide la Londra – fusese sub protecția unor călăreți înarmați ce însoțiseră trăsura. Din când în când, Claire avea un sentiment de neliniște când ieșea la cumpărături, sau să viziteze biblioteca, sau în alte ocazii de acest fel, dar străzile Londrei erau aglomerate, iar ea era extrem de atentă să nu fie niciodată singură – și oricum, ce șanse existau să fie din nou atacată? Slabe spre inexistente, continua ea să-și repete, hotărâtă. Dacă avea câteodată impresia că era urmărită sau că ochi nevăzuți o observau, era dispusă să pună asta pe seama nervilor sau chiar să se consoleze cu ideea că, dacă într-adevăr cineva o urmărea, era probabil unul dintre oamenii care, așa cum îi spusese Hugh, erau puși s-o păzească. În orice caz, refuza să trăiască în teamă, așa că își vedea de treburile ei obișnuite. Din fericire, povestea era pe cale de a deveni bârfa de ieri, deși la începutul sezonului povestise de atâtea ori versiunea în parte inventată, încât aproape că ajunsese să o creadă și ea însăși.

Cu excepția faptului că, atunci când se simțea prea bine repovestind, inima suferindă îi amintea mereu despre restul poveștii.

Poate că i-ar fi mărturisit lui Gabby – sora ei mai mare era cea mai bună prietenă a ei –, dar sora ei era la pat, la recomandarea medicului, în momentul când Claire ajunsese la Morningtide,

la aproape două zile după dimineața aceea sumbră când pornise pe mare din Franța. Stivers, vechiul majordom al familiei care se mutase la Morningtide împreună cu Gabby, la căsătoria ei, deschise ușa și lăsase să-i scape un țipăt la vederea ei, ceea ce atrăsese o armată de servitori venind în fugă, ca de altfel și pe Beth și pe Nick, soțul lui Gabby.

– Domnișoară Claire, domnișoară Claire, ne-am temut că ești moartă!

Twindle suspinase când, întâi ea și apoi Beth, îi căzuseră de gât, vărsând șuvoaie de lacrimi. Nick scosese un strigăt și practic o smulsese pe Claire de la pământ în graba de a o aduce la patul lui Gabby. Nu că Nick nu fusese înnebunit de grijă pentru soarta ei, așa după cum se grăbise să o asigure mai târziu, când lucrurile se mai calmaseră puțin. Dar Gabby, deja slăbită de sarcină, leșinase la auzul veștii despre atacul asupra trăsurii lui Claire și se temuse de urmările asupra ei dacă ar fi trebuit să-i spună că iubita ei soră mai mică avusese parte de o soartă și mai cumplită. Dar faptul că draga de Claire apăruse în pragul ușii vie și nevătămată când el pusese oameni să o caute în jumătate de țară – și, Nick adăugase grăbit, David avusese și el grupul lui de salvatori care o căutau, desigur – putea fi considerat doar un miracol.

La un moment dat, Claire luase în considerare să-și încredințeze secretul lui Nick. Nu partea când se culcase cu Hugh, dar măcar faptul că îl întâlnise, că fusese confundată cu o spioană și transportată în Franța. Nick fusese el însuși agent secret, deși se retrăsese când se însurase, și se putea aștepta să-l cunoască pe Hugh. Dar orice știa Nick avea să afle și Gabby imediat după aceea. Și dacă ea afla despre întâmplare, curând avea să scoată de la Claire întreaga poveste rușinoasă. Apoi ar fi urmat întrebări despre situația mariajului lui Claire, iar Gabby s-ar fi îngrijorat nespus dacă ar fi aflat cât de nefericită era Claire, iar ea nu voia să o încarce cu probleme tocmai în perioada cea mai fericită din viața acesteia.

Așa că, în cele din urmă, nu mărturisise nimănui nimic. În loc de asta, se hotărîse pur și simplu să-și scoată tot din minte ca și când nu s-ar fi întâmplat. Inclusiv pe Hugh.

Însă în privința ultimei dintre dorințe, până atunci eșuase catastrofal.

În acest scop, le spusese tuturor că totul e bine când se termină cu bine, afișând o față zâmbitoare și curajoasă și străduindu-se cât putea de bine să-și scoată din minte toate amintirile despre Hugh – despre absolut tot ce se petrecuse după răpirea inițială. De fapt, în următoarele zile și săptămâni se născuse în mintea ei ideea că a uita restul – să-l uite pe Hugh – era singura alegere rațională. Pentru că, de fiecare dată când se gândea la el era lovită fără milă de un val de durere, încât tot ce voia atunci era să se culce și să plângă. Durerea era aproape insuportabilă, dar strângea din dinți, ținea capul sus și o suporta. Realitatea era că aventura ei sentimentală apărută din neant se terminase, dispăruse cum se destramă un vis când te trezești din somn.

Chiar și James plecase, dispărând după ce o văzuse pășind în siguranță către ușă la Morningtide, și fără a-i lăsa nici măcar o șansă de a-i transmite un mesaj pentru Hugh. Nu că ar fi făcut așa ceva. Cel puțin nu atunci. În acel moment, mai avea încă mândrie. Acum, se temea că orice urmă de mândrie dispăruse, erodată de permanenta suferință din inima ei. Dacă ar fi avut șansa să o facă din nou, probabil că l-ar fi silit pe James să o ducă înapoi direct la Hugh și în Franța, după ce și-ar fi asigurat familia că este teafără.

Dar asta era o prostie, bineînțeles. Trebuia să fie recunoscătoare pentru cele câteva ore pe care ea și Hugh le împărtășiseră, pentru ce o învățase că era posibil între un bărbat și o femeie, decât să regrete mereu că nu petrecuseră mai mult timp împreună. Și într-adevăr, încerca să fie recunoscătoare, dar era greu, foarte greu.

Când David – venise și el la Morningtide, cam la două zile după sosirea ei acolo, și manifestase o așa mare bucurie la vederea ei că ea nu se putuse abține să nu-l bănuiască de prefăcătorie – încercase să vină în patul ei prima dată după luni întregi, într-o aparentă încercare de a-i demonstra cât de sincer îngrijorat fusese pentru ea. Dar nu putuse suporta gândul de a se culca cu el și îl respinsese cu scuza că era în acea perioadă din lună. Acceptase fără vreun regret aparent și de atunci nu mai

încercase să intre la ea în dormitor. Dar într-o zi avea s-o facă. Trebuia, dacă urmau să aibă copii. Gândul o făcu să se înfioare.

Nu-și iubea soțul. Niciodată nu-l iubise cu adevărat. Se măritase cu el crezând că el era alesul, cel de care avea nevoie, un bărbat tandru și bun care nu va fi niciodată o amenințare pentru ea, în nici un fel. Dar se înșelase în legătură cu David – înlăuntrul său nu era mai tandru și blând decât o viespe. Și se înșelase și în privința dorințelor ei. Avea nevoie de un bărbat care să o poată face să râdă și să o înfurie și să o facă să i se taie răsuflarea cu doar o atingere sau cu un sărut. Pe scurt, avea nevoie de Hugh.

Dar Hugh plecase, iar ea era măritată cu David. Prinsă că o muscă într-o pânză de păianjen, fără vreo portiță de scăpare.

Așa încât se îndreptase de spate, ținuse capul sus și jurase să înfrunte cu mult curaj restul vieții sale. Prima ei recompensă pentru atâta curaj fusese să fie martora sosirii pe lume fără probleme, cu doar o lună în urmă, a nepoatei ei Anne Elisabeth Claire Devane. Gabby era în al nouălea cer de fericire la nașterea fiicei ei, și să vadă cât era de fericită iubita ei soră și că își revenea așa de rapid reprezenta unul din cele două repere luminoase din viața lui Claire. Celălalt era Beth. Fără Beth, Claire nu știa ce s-ar fi făcut. Deși nici Beth nu știa nimic despre Hugh, Beth era familia ei. Claire se bizuia pe ea, depinzând de sora sa mică atât de loială și de veselă mai intens decât și-ar fi dat vreodată seama Beth, pentru că-i oferea afecțiune și bună dispoziție și tovărășie.

Debutul lui Beth în societate îi oferea ceva asupra căruia să se concentreze, se gândea Claire în timp ce își examina sora din cap până-n picioare cu un ochi critic. Ceva cu care să-și ocupe mare parte din gânduri până ce furtuna ce-i asaltase inima trecea, așa cum sigur avea să se întâmple – rogu-te, Doamne! – în cele din urmă.

– Colierul de perle și cerceii, Alice, spuse Claire către fata ce se învârtea în jurul lui Beth, semnalizând astfel că își dăduse aprobarea definitivă pentru îmbrăcămintea lui Beth, cerând piesele ce-i desăvârșeau ținuta.

O tânără cu obrajii îmbujorați și ochii strălucitori, cu părul împletit într-o coroniță, Alice era camerista care fusese în trăsură cu Claire când avusese loc răpirea. În afară de faptul că fusese pocnită peste cap, nu fusese rănită, și se înapoiase la Morningtide

imediat după răpire. Străduindu-se să compenseze măcar în parte trauma pe care o suferise, Claire îi oferise această șansă de a veni cu ele la Londra în calitate de cameristă a ei, pentru că fata ce ocupa acest post la țară nu voise să-și părăsească familia.

– Da, domnișoară Claire.

Ascultătoare, Alice aduse obiectele cerute de pe măsuța de toaletă din cealaltă cameră. Dar după ce se întoarse cu ele, Beth se dovedi o țintă greu de prins, pentru că se învârtea încoace și-ncolo în vreme ce-și observa rochia din toate pozițiile posibile.

– Beth, stai la un loc, te rog, spuse Claire nervoasă, după ce observase timp de un minut eforturile zadarnice ale lui Alice.

Sora ei, ce împlinise optsprezece ani – o debutantă ce-ți tăia răsuflarea într-o rochie de bal din satin alb acoperit cu un voal strălucitor ce o făcea să pară o zână din povești, o podoabă nouă și fermecătoare menită înaltei societăți –, îi întâlni privirea prin oglindă. Apoi își scoase limba la ea.

Claire abia se putu stăpâni, păstrându-și atitudinea demnă și abținându-se să nu arunce în obraznicul cap roșcat al lui Beth cu bucheţelul de mici trandafirași albi abia culeși și așezați în suportul de argint filigranat, în loc să i-l înmâneze.

– Mare păcat că oțetul nu a avut același efect de ameliorare și asupra atitudinii ei, nu-i așa? se limită să comenteze Claire.

– Ești doar geloasă că acum ești o bătrână femeie măritată, iar eu sunt cea care o să acapareze toți admiratorii, ripostă Beth binedispusă.

Asta era atât de adevărat, încât Claire nu putu decât să se strâmbe la sora ei prin oglindă, ceea ce nu era tot atât de copilăresc ca a scoate limba, dar era cam tot pe acolo.

Capitolul 23

Obișnuită de mult cu astfel de momente între surori, Twindle se încruntă în egală măsură la amândouă.

– De-ajuns, fetelor.

Claire, auzind refrenul familiar ce fusese un laitmotiv al adolescenței ei chiar în timp ce o urmărea pe Alice cum reușea în sfârșit să prindă cerceii în urechile lui Beth, care era de-acum o femeie în toată firea, zâmbi la brusca întoarcere în timp către rânduielile familiare ale copilăriei. Dacă Gabby era sora în care avea cea mai mare încredere, Beth era sora cărei mai mult ca sigur i-ar fi tras o palmă. Între ele erau doar trei ani diferență și își petrecuseră anii de formare ciorovăindu-se și încăierându-se, și apoi întorcându-se și apărându-se una pe cealaltă de atacul oricărui străin. Le iubea în egală măsură pe Gabby și pe Beth. Și era sincer fericită să o scoată în înalta societate londoneză pe Beth. Era bucuroasă că are mai mult timp pentru sora ei care locuise cu Gabby la Morningtide de la căsătoria acesteia.

De asemenea, dacă n-ar fi fost Beth – de vreme ce copilul lui Gabby se născuse, și în ideea de a păstra aparențele –, Claire s-ar fi înapoiat de-acum în propriul cămin. Ciudat, după aproape doi ani de căsătorie, era încă dificil să-l socotească astfel. Labington, o mică bijuterie de domeniu, moștenit de David de la tatăl său, al doilea fiu al răposatului duce de Richmond, era splendid: o casă frumoasă, împrejurimi minunate, peisaj rural încântător. Când David o luase să-l vadă, imediat după ce o ceruse în căsătorie, crezuse că va ajunge în curând să iubească locul acela. Dar ce nu înțelesese ea era că oamenii sunt cei care transformă o casă într-un cămin și, după luna de miere, trăise singură acolo, în cea mai mare parte a timpului, numai ea și servitorii. La scurt timp după căsătorie, Claire și-a dat seama că David dispreţuia acel loc, preferând să-și împartă timpul între proprietățile mult mai luxoase ale vărului lui, ducele, pe care mama lui David și chiar David, până la căsătorie, le ocupaseră, cu permisiunea acestuia, deoarece ducele însuși, pe care Claire nu-l cunoscuse încă, își petrecuse ultimii câțiva ani în străinătate. Castelul Hayleigh era una din aceste proprietăți, iar această casă somptuoasă din Londra era cealaltă.

Era ideală pentru organizarea unui bal de introducere în societate și Claire nu putea decât să-i fie recunoscătoare soacrei sale că-i permisese să o prezinte pe Beth de la o astfel de adresă fără egal. Nick suporta toate cheltuielile sezonului lui Beth, inclusiv

acest bal, dar fiind doar un burghez bogat, nu putea oferi genul de distincţie implicat de reşedinţa Richmond şi de familia Lynes. Cu frumuseţea strălucitoare a surorilor ei, susţinută de importanţa casei Richmond şi fără vreun scandal ce să pună beţe în roate, Beth avea să se bucure de un succes sigur.

Şi, spre deosebire de Claire la propriul debut, Beth îl aştepta cu nerăbdare. Ideea de măritiş nu era asociată cu nici un fel teroare pentru surioara ei cu inimă neînfricată, aşa cum fusese pentru ea însăşi, mult mai puţin curajoasă. Claire urâse ideea de măritiş, temându-se că va fi supusă pe viaţă poftelor unui tiran arogant şi abuziv cum fusese tatăl ei. Dar căsătoria reuşită a lui Gabby o încurajase, iar ideea că voia copii – iar un soţ era singurul mod de a-i avea – îi oferise imboldul final. Şi aşa se alesese cu David cel chipeş, văr şi moştenitor al unui duce, care, în loc să o sărute, îi scria poezii despre ochii ei, şi care îi trimitea buchete de flori în loc să o strângă în braţe când dansau.

Dar se dovedise că David nu era deloc ceea ce îşi dorea ea. Oare nu aşa se întâmpla totul în viaţă? Să afli un adevăr crud doar când e prea târziu – era oare mai bine decât să nu ştii deloc? Probabil că nu. Dacă nu aflai niciodată ce voiai, măcar nu-ţi putea lipsi ce nu aveai.

Dar probabil ca şi Gabby, Beth va avea mai mult noroc cu bărbaţii, iar căsătoria, îşi spuse Claire, sperând din toată inima că aşa va fi. Se ruga să fie aşa.

– Domnişoară Claire, domnişoară Twindlesham, ce ziceţi de o buclă... aşa?

Haney, o brunetă micuţă care fusese angajată în Londra şi fusese recomandată că face minuni în executarea creaţiilor de ultimă modă, era camerista lui Beth. Ea reuşi să aducă una din buclele lungi ale lui Beth peste umăr, aşa încât să cadă în faţă, aproape de decolteul rochiei fără umeri. Efectul era destul de fascinant, decise Claire uitându-se la sora ei cu un ochi mai degrabă critic decât să o laude nemeritat. În afară de părul rebel al lui Beth pe care-l urâse dintotdeauna, singurele note de culoare în pictura feciorelnică de un alb perfect pe care o afişa sora ei erau buzele, atinse discret cu petale de trandafir zdrobite pentru a le sublinia culoarea, şi ochii ei albaştri, strălucitori.

– Este perfect, aprobă Claire şi zâmbi către sora ei prin oglindă. Arăţi perfect.

Beth îi întoarse zâmbetul, un pic trist.

– Nu, tu eşti cea care arată perfect, desigur. Totdeauna aşa ai fost. Este cel mai degradant lucru, lasă-mă să-ţi spun, să ai o soră care să te eclipseze întotdeauna. Apoi privirea i se mută spre propria imagine şi zâmbetul i se lăţi pe faţă, ochii scânteindu-i fermecător. Dar sunt obişnuită cu asta. În orice caz, cred că arăt destul de frumos şi eu. Şi sunt cu mult mai veselă şi nici pe departe atât de timidă ca tine. Aşa că, păzea, Claire!

– Asta nu e o competiţie, spuse Claire cu severitate, apoi nu se putu abţine să nu rânjească. În copilărie, ea şi Beth se jucau de-a piraţii cu beţe şi săbii, fără să le pese că erau fete. „Păzea, Claire!" striga întotdeauna Beth înainte de a o ataca, de obicei bătând-o pe Claire cu destulă uşurinţă. În afară de asta, sunt măritată, îţi aminteşti? Acest bal este numai pentru tine.

– Este, nu-i aşa?

Beth se întoarse să o înţepe cu o plăcere făţişă.

– Amândouă aţi face mai bine să coborâţi acum. Nu se face să întârzii la propriul bal.

Twindle devenise brusc practică atunci când înaintă să o goneasca pe Beth către uşă. Reamintindu-i-se cât era ceasul, Claire îi înmână lui Beth florile.

– Sunt atât de încântată. Executând câteva piruete de dans, Beth se opri să o îmbrăţişeze pe Twindle şi primi în schimb o rapidă predică protectoare despre comportamentul ce se aştepta de la tinerele domnişoare care-şi făceau debutul.

Doar pe jumătate atentă la această diatribă adresată surorii ei, care de altfel o merita, Claire păşi către oglindă să arunce o scurtă privire la imaginea reflectată şi fu mulţumită de ce văzu. Deşi poate că slăbise puţin în ultimele trei luni, asta se vedea mai pronunţat doar la clavicule, care erau dezgolite, împreună cu umerii şi partea de sus a sânilor albi, deasupra decolteului adânc al dantelei aurii aplicate pe rochia de bal din satin. Cu părul ei negru ridicat în stil chinezesc şi cu setul de topaze al lui Gabby, împrumutat pentru sezon, strălucind în jurul gâtului

și în urechi, decise că era încă la fel de frumoasă cum fusese întotdeauna. Deși nu mai era în floarea vârstei, era totuși bine.

– Claire, haide, spuse Beth nerăbdătoare. Uitându-se împrejur, Claire văzu că sora ei se afla deja la ușă.

– Vin. Strecurându-și în jurul încheieturii mâinii funda evantaiului ei din piele fină cu nervuri din fildeș și superbe scene pictate, Claire i se alătură lui Beth și părăsiră încăperea, coborând împreună pe măreața scară circulară.

Jos, deși ceasul abia bătuse de zece, oamenii începuseră deja să urce scările, Lord și Lady Olive erau primii, văzu Claire care le zâmbi. Lord Olive era un bărbat amabil, mic de statură, subțire ca o fantomă și la locul lui. La fel de scundă dar mai curând o săreai decât să o ocolești, Lady Olive arăta destul de intimidant în seara aceea, învești mântată în satin purpuriu-închis, cu trei rânduri de pene înfipte în părul șaten. Dobândindu-și de curând titlul, cei doi savurau plăcerile societății londoneze cu atâta fervoare, încât parcă erau niște marinari însetați ce beau bere. Încă nu se obișnuiseră cu ideea că era la modă să întârzii. Uitându-se în spatele lor, Claire îl văzu pe Graham, bătrânul majordom impasibil ce fusese în familie de zeci de ani, deschizând ușa pentru a lăsa să intre alți oaspeți. În spatele lui, zări trăsuri cu luminile pâlpâind ca stelele, aliniate cât vedeai cu ochii pe strada întunecoasă. Îi ajunse la urechi sunetul roților și al copitelor pe caldarâm. La fel auzi și primele frânturi de muzică ce veneau dinspre sala de bal aflată în spatele casei. Mirosurile de ceară de albine, mulțimea de trandafiri albi ce decorau holul și scara precum și sala de bal și ale celor mai fine lumânări din ceară ce ardeau cu duzinile în candelabre și aplice în toată casa pluteau sub nasul ei, formând o singură mireasmă de neuitat: parfumul unui bal ce de-abia începuse. Balul lui Beth.

– Grăbește-te sau o să întârzii la primirea oaspeților, îi șopti ea lui Beth.

Deoarece Beth era debutanta în onoarea căreia se dădea balul, nu se cădea să întârzie. Depășind-o acum, pe când ajunseră în holul pardosit cu marmură, Beth încuviință din cap și se îndreptă spre sala de bal. Claire înaintă să salute familia Oliver când aceștia se îndreptară spre ea și dintr-odată observă câteva

cufere prăfuite și geamantane uzate cărate pe scări în sus, între două grupuri mici de noi oaspeți. Ochii i se măriră ușor când observă această ciudățenie, dar își termină discuția lejeră cu familia Oliver fără a face vreun comentariu asupra a ce observase, întrebându-se în tot acest timp: Să fi venit un oaspete ce înnoptează aici? Cine? Nu așteptau pe nimeni, din câte știa ea.

Se adresă următorului grup, apoi se strecură din drumul oaspeților tot mai numeroși care nu conteneau să sosească și se îndreptă către sufrageria care, deoarece dineul nu se servea decât pe miezul nopții, era goală, cu excepția servitorilor care o pregăteau. Chiar pe când se pregătea să trimită un valet să-l aducă pe Graham pentru a-l întreba despre tot bagajul pe care-l văzuse, însuși căruntul majordom cobora scările și avu ocazia să-i facă semn să se apropie.

– Avem vreun oaspete care înnoptează aici? întrebă ea, știind că trebuia să se înapoieze repede pentru a primi oaspeții, dar știind de asemenea că soacra ei, care, spera ea, se afla deja în sala de bal salutând musafirii, se va supăra pe ea dacă descoperea o astfel de situație și nu i-o comunica imediat. Lady George știe?

Faptul că nu așteptase răspuns la prima întrebare înainte să o pună pe a doua, mai importantă, îi trăda nervozitatea. În calitate de soție a fratelui răposatului duce, Lord George Lynes, soacra ei era cunoscută drept Lady George. Deși numele ei era Emma, Claire nu-și luase niciodată libertatea de a-i spune pe nume și nu fusese niciodată invitată să o facă. Lady George era stăpâna necontestată a casei, iar Claire împreună cu Beth erau doar oaspeții ei. Lady George îi conducea – sau cel puțin încerca să-i conducă – pe toți cei din sfera ei de acțiune cu o mână de fier. Se aștepta din partea lui Claire să se grăbească să o informeze imediat despre un oaspete neașteptat.

– Domnișoară Claire, a sosit ducele. Graham părea agitat, o emoție la care nu s-ar fi așteptat din partea mereu demnului majordom. Înălțimea Sa ducele a venit *acasă*.

– Ducele?

Claire spera ca întrebarea ei să nu sune mai mult decât un interes din politețe. Deși, în realitate, era consternată. La urma urmei, ținea balul de ieșire în societate al lui Beth în casa lui.

Deși Lady George era amfitrioana oficială și fusese încântată la ideea de a organiza balul la reședința Richmond, Claire se simți dintr-odată neobrăzată la culme. Când ducele se afla în străinătate, nu era decât o figură abstractă, iar ea simțise că reședința îi aparținea lui Lady George și, prin extensie, lui David. Acum, dintr-odată se simțea în casa unui străin. Foloseau casa ducelui fără permisiunea acestuia.

– Lady George știe? adăugă ea, răgușită.

– Da, Lady Claire, am informat-o eu însumi.

„Slavă Domnului", se gândi Claire, abia stăpânindu-se să nu exclame cu glas tare. Părăsindu-l pe Graham, se strecură prin camera de muzică de alături, către un coridor îngust ce ducea la o ușă laterală ce se deschidea spre sala de bal, evitând astfel mulțimea de lume ce se adunase deja în hol. Câteva persoane se învârteau în jurul mesei cu gustări, dar uriașa sală cu pereții tapisați în brocart roșu și muluri albe și oglinzi înalte din podea până-n tavan, așezate între pilaștri împodobiți, era încă lipsită de oaspeți. Ușile înalte ce dădeau spre terasă erau încă închise, dar aveau să fie deschise mai târziu când începea dansul.

– Lady Barbara Mertz și venerabilul domn John Mertz.

Anunțul răsunător fu făcut la intrarea principală în sala de bal, unde se ocupau deocamdată de primirea oaspeților Lady George, David, Beth și mătușa Augusta. Claire se mișcă puțin mai repede. Muzicanții cântau, deși nu începuse încă dansul și cele trei candelabre uriașe de pe plafon străluceau în lumina a sute de lumânări. Strălucirea lor era reflectată de oglinzile înalte. Mirosul amețitor al duzinilor de flori albe adunate în colțuri umplea încăperea. Claire inhală adânc, savurând aroma pe când se strecura între soțul și sora ei.

– Ai întârziat, spuse David pe un ton acuzator din colțul gurii.

Părea neobișnuit de încordat, și ea se întrebă de ce. De când i se alăturase în Londra cu o săptămână în urmă – rămăsese la Morningtide doar câteva zile după întoarcerea ei cu bine, înainte de a o părăsi din nou pentru a-și vedea de preocupările sale – fusese aproape amabil, mai amabil decât fusese de la începuturile căsătoriei lor. De înălțime medie și uscățiv, arăta foarte chipeș cu părul lui blond dat pe spate și cu tenul alb accentuat

de negrul ținutei de seară. Ochii îi erau albaștri asemenea cerului de vară, trăsăturile erau fine și regulate și avea un aer elegant ce fusese unul din primele lucruri pe care le observase Claire. Aruncându-i o singură privire atotcuprinzătoare, Claire se gândi că încă era capabilă să înțeleagă cum de sfârșise prin a se mărita cu el. Ambalajul era extrem de atrăgător. Cine ar fi știut că pachetul conținea atât de puține înăuntru?

– Vărul tău, ducele, s-a întors acasă, dădu ea o explicație întârzierii.

– Da, m-a informat mama. Vocea lui era rece. Cu toate astea, nu văd ce legătură ar avea cu întârzierea ta.

Claire se uită lung la el. Tonul lui agresiv era familiar: acesta era David așa cum devenise în lunile de dinaintea răpirii ei. Se gândise că recenta lui amabilitate era prea frumoasă ca să fie adevărată. Încercase să o îmbuneze – dar de ce? Înainte să-și poată da un răspuns sau de a găsi o replică pentru el, se anunțară alți oaspeți.

– Contele și contesa de Wickham, Lord și Lady Arthur Pale, venerabilul Charles Fawley și doamna Fawley.

Adusă la realitate de un ghiont al surorii ei, Claire se întoarse și le zâmbi verilor ei. Lady George care semăna foarte mult cu David, cu părul odată blond, acum alb, aranjat într-o coafură ce aducea cu o pasăre, era strălucitoare într-o ținută din mătase albastru-deschis. Era prima ce saluta oaspeții, strângând mâinile vărului Thomas ce o domina prin statura lui. Înalt, slab și cu un început de chelie, vărul Thomas își luase un aer foarte important de când se obișnuise cu noul său titlu de conte de Wickham, ce aparținuse înainte tatălui și fratelui lui Claire.

– Am auzit că Gabby a născut o fată, spuse vărul Thomas cu un ton jovial pe când îi lua mâna întinsă.

– Da, o fetiță minunată, încuviință Claire cu un zâmbet hotărât de întâmpinare.

Cele două familii nu fuseseră niciodată prietene, deși în public se purtau civilizat, și nu se întrevedea vreo schimbare prea curând.

– Fără-ndoială că data viitoare va aduce pe lume un băiat, spuse verișoara Maud, soția lui, parcă compătimind-o pe Gabby

pentru ghinionul ei, în timp ce strângea mâna lui Claire. Știi că draga de Thisby are deja doi băieți.

Privi drăgăstos în direcția fiicei ei, doamna Fawley, care se afla în spatele ei.

Verișoara Maud era o blondă subțirică în stilul lui Lady George și cele două femei care erau cam de aceeași vârstă se displăceau cu cordialitate. Desigur că aproape toată lumea o displăcea pe verișoara Maud, așa că nu era un punct în plus în favoarea lui Lady George, în opinia lui Claire. Thisby era blondă ca mama ei, dar nu fusese niciodată o frumusețe. Era cu doi ani mai mare decât Claire, dar vârsta nu-i adusese vreo îmbunătățire în aspect sau caracter. Schimbă vreo câteva remarci banale cu Claire, apoi se uită urât la soțul ei care reținea mâna lui Claire mai mult decât se cuvenea, cu ochii plini de o admirație vizibilă pentru toată lumea. Recunoscătoare că i se dădu drumul mâinii, Claire își îndreptă atenția către Desdemona, care era și ea cu proaspătul ei soț și evident mândră ca un păun la brațul lui.

– Lord și Lady Jersey.

„Silence" Jersey, numită astfel pentru că vorbea atât de mult, era atât un lider al societății cât și o bună prietenă a mătușii Augusta și stătu de vorbă cu mătușa lor mai mult decât se cuvenea, ținând în loc șirul. Lady Jersey era îmbrăcată în satin verde-închis cu șiraguri de perle la gât. Avea o față pătrată și destul de comună, iar statura ei, dacă ar fi aparținut unui personaj mai puțin important, ar fi putut fi caracterizată drept scundă și îndesată. Dar în ochi i se vedea un licăr și în zâmbet o bunătate ce compensau aceste defecte. Lângă ea, mătușa Augusta care avea aproape 1, 80 m înălțime și o constituție masculină, arăta mult mai impozant. Cu trăsături aspre și cu vorba fără ocolișuri, în seara asta era îmbrăcată într-o rochie de satin gri-perlă ce se potrivea aproape perfect cu părul argintiu răsucit în stil maiestuos pe vârful capului. Strălucirea unor enorme diamante puse în urechi și agățate în jurul gâtului completau un ansamblu magnific. La prima întâlnire îi inspirase teamă, dar în decursul anilor, Claire ajunsese să prindă drag de ea. Fără copii, fusese foarte bună cu cele trei nepoate pe care le luase sub aripa ei protectoare.

– Așadar, tu ești Lady Elisabeth, nu-i așa? Lady Jersey i se adresă lui Beth, încheindu-și în sfârșit conversația cu mătușa Augusta. Și tu ești foarte frumoasă, dar de ce voi, fetelor, nu semănați nici un pic una cu cealaltă? După ce o măsură cu privirea din cap până-n picioare pe Beth, se uită pentru o clipă fix la părul ei roșcat înainte de a le privi, pe rând, pe ea și pe Claire cu o expresie perplexă. Apoi fața i se relaxă și continuă înainte că Beth să poată răspunde ea însăși, ceea ce era probabil un lucru bun, pentru că pătimașa Beth începuse să se încrunte la ea. Ah, da, aveți mame diferite, așa-i? Ei bine, asta explică totul. Am o memorie jalnică. Trebuie să mă iertați. Și sora ta, Lady Gabriella, nu e aici în seara asta? Însoți această remarcă de o scurtă privire în jur, ca și cum Gabby ar fi putut să-și facă apariția din spatele uneia dintre perdelele de catifea purpurie legate de fiecare parte a intrării arcuite a sălii de dans, și apoi continuă să pălăvrăgească fără a aștepta vreun răspuns. Ah, așa e, îmi aduc aminte că mi-ai spus, Augusta, că anul ăsta va sta acasă. Ei bine, Augusta, asta e ultima dintre ele, nu-i așa? Va fi bine, va fi bine. O să trimit recomandări pentru clubul Almack, așa cum am făcut-o și pentru celelalte două. Dacă uit, adu-mi tu aminte.

– Cu siguranță că o voi face, Sally, spuse mătușa Augusta. Apoi i se adresă lui Beth pe un ton coborât, după ce Lady Jersey plecase: Ei bine, am rezolvat și asta și încă destul de lesne. Deja ai recomandări promise! Deși te-ai încruntat la ea, ceea ce a fost urât din partea ta. Sally Jersey poate că pălăvrăgește, dar e o scumpă.

– Se holba la *părul* meu, murmură Beth.

Claire o auzi, alarmată. Înainte de a se întoarce pentru a saluta următoarea persoană din șir, îi dădu un ghiont lui Beth.

– Părul tău e minunat. Te face să ieși în evidență. Te face de neasemuit, îi șopti ea. Desigur că lumea se va holba la el.

Ea și Beth discutaseră despre asta și înainte. Beth ura cu înverșunare faptul că are păr roșu și era cunoscută pentru ieșirile ei nervoase doar pentru că cineva făcea vreo remarcă la adresa culorii podoabei ei capilare, ceva ce din nefericire se întâmpla destul de des.

– Mi-ai spus de atâtea ori, că m-am săturat să aud asta, îi răspunse Beth tot în șoaptă, cu o privire din ce în ce mai încruntată. De neasemuit sau nu, este nepoliticos să te holbezi.

Numai faptul că se temea de reacția lui Beth, știind că nu se va putea abține și va urla, o făcu să nu-i ardă micuței ei surori un șut în gleznă. Să se încrunte la Lady Jersey nu era ceva ce o debutantă trebuia să facă. Nu și dacă debutanta în chestiune voia să aibă succes. Și nici să te încrunți la altcineva nu era probabil o idee prea bună.

Iar Claire voia din tot sufletul ca Beth să aibă succes. Cu cât avea mai multe opțiuni în materie de bărbați, cu atât putea alege mai bine. O căsătorie nefericită era mai greu de suportat decât și-ar putea imagina vreodată o fată nemăritată.

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi mătușa Augusta. Nu mai fii așa de iute la mânie, fetițo, și zâmbește.

O privire rapidă îi spuse lui Claire că Beth – amintindu-și, se pare, unde se afla – își revenea după criza de furie care era, ca de obicei, o furtună într-un pahar de apă. Luând aminte la sfaturile mătușii Augusta, zâmbea strălucitor și acum părea hotărâtă să se bucure de debutul ei, fie ce-o fi.

În momentul când putu părăsi zona de primire, pe Claire o dureau degetele. Schimbase strângeri de mână cu poate vreo cinci sute de invitați care aproape în întregime erau înghesuiți în sala de bal care nu mai părea deloc enormă. Alții, inclusiv David și prietenii lui dispăruseră deja într-una dintre micile încăperi aranjate pentru jocul de cărți. Alți oaspeți erau în camera de toaletă a doamnelor sau afară pe terasă, bucurându-se de noaptea neobișnuit de caldă. Într-adevăr, sala de bal devenise deja înăbușitoare, cu prea multe trupuri înghesuite, și multe femei se foloseau energic de evantaie. Claire auzise deja pe mulți vorbind despre seara aceea ca fiind o groaznică înghesuială, ceea ce era un clar semn de succes.

– Ca să vezi, copila asta a progresat remarcabil de bine. La Crăciun era dolofană ca un purcel. Mătușa Augusta care îi oferise lui Claire un braț, conducând-o la scaunele însoțitoarelor, avea privirea ațintită asupra lui Beth, care în acel moment

sălta cu entuziasm într-un dans popular. Cine e băiatul ăla cu care dansează? Este unul din familia Rutherford sau...?

– Claire, scumpo, aș vrea să ți-l prezint pe nepotul răposatului meu soț, ducele de Richmond. Lady George apăru din spatele ei, atrăgându-i atenția în timp ce o prinse cu degete reci de cot exact deasupra mănușii de seară. Era plecat din țară când tu te-ai căsătorit, dar cel puțin a avut gentilețea de a apărea acum, cu doi ani mai târziu, pungașul.

Claire nu mai auzise vreodată un astfel de ton de tachinare șireată la soacra ei. Evident, nepotul ăsta era cineva pe care dorea să-l mulțumească. Desigur, era proprietarul caselor în care Lady George locuia ca și cum ar fi fost ale ei și, din câte știa Claire, îi oferise și un fel de rentă mătușii lui. Tatăl lui David nu îi lăsase prea mulți bani soției și fiului său, după cum bine știa, și în definitiv, ducele era capul familiei. Desigur că era în interesul lui Lady George să se pună bine cu el.

Amuzată de această nouă și neașteptată fațetă a personalității soacrei ei, se întoarse să-l cunoască pe fiul rătăcitor cu un ușor zâmbet pe buze – și îngheță în momentul când întinse mâna.

Se trezise față în față cu Hugh.

Capitolul 24

– Nora mea, Lady Claire Lynes.

Claire nici măcar nu o mai auzi pe Lady George cum încheia prezentările. Nu mai respira. Inima îi tresărise puternic atunci când îi întâlnise privirea lui Hugh și acum bătea nestăpânită. În ciuda căldurii din încăpere, simțea dintr-odată o răceală ca de gheață. Mâna pe care intenționase să o întindă înainte de a-și da seama exact cui anume, rămăsese suspendată în aer. Ochii îi erau ațintiți pe fața lui.

Pentru un cumplit moment se temu că va leșina. Avu nevoie de ultima fărâmă de voință din ea ca să se mențină în picioare.

Avea vedenii? Fu primul ei gând tulburat. Al doilea: Ar putea fi acesta o stranie coincidenţă? Părul negru fusese tuns scurt, cum era la modă, în stilul Brutus, dar nimic altceva nu se schimbase. Era la fel de oacheș ca un ţigan, cu obrajii uscăţivi raşi, zâmbind la ea cam strâmb din gura prelungă. Știa acel zâmbet. Știa acei ochi. Erau cenușii ca un glonţ, înguști, privind-o cu atenţie, prudenţa rece din ei contrazicându-i zâmbetul.

Nu se înșela. Nu exista nici o posibilitate de a greși. Era Hugh. Hugh al ei.

Îmbrăcat într-o impecabilă ţinută de seară ce venea ca turnată pe trupul lui cu umeri laţi, se aplecă spre mâna ei înmănușată, ridicându-i-o la gură.

Privindu-l, Claire se simţi ca într-un coșmar. Bărbatul după care tânjise și pe care credea că nu-l va mai vedea vreodată, bărbatul pentru care își simţise inima zdrobită în fiecare din zilele celor trei luni care trecuseră, stătea acum în faţa ei, sărutându-i mâna ca și cum ar fi fost o străină întâlnită întâmplător, iar întâlnirea lor una banală.

– Sunt onorat să cunosc o verișoară așa de încântătoare.

Era vocea lui. Vocea lui Hugh. Nu era nici o greșeală. Ar fi recunoscut-o fără doar și poate chiar și în cel mai adânc abis, oriunde în lume. Claire respira încet, dorindu-și să nu o lase genunchii, dorindu-și să nu-i tremure mâinile. Se lupta să-și menţină faţa impasibilă, dar nu era sigură dacă reușise. Se uita fix la chipul lui când își apăsă ușor gura pe dosul degetelor ei, apoi îi eliberă mâna și se îndreptă de spate cât era de lung, uitându-se la ea cu o politeţe rece. În mod evident, era ceva în expresia ei ce nu ar fi trebuit să se afle acolo, pentru că se încruntă ușor la ea și dintr-odată îi apăru în ochi o scânteiere de avertizare când îi întâlni privirea.

Hugh. Îl privea pe Hugh. Respiră din nou, să se liniștească, lăsându-și pleoapele în jos pentru a-și ascunde ochii chiar în momentul în care își reamintea furioasă că oricare ar fi fost implicaţiile situaţiei în care se găseau, nu exista vreo posibilitate să le cerceteze acum: se aflau în public. În șocul ei iniţial, uitase cu totul de Lady George. Uitase cu totul de mătușa Augusta.

Uitase cu totul de celelalte persoane din sala de bal, din casă, din lume – cu excepţia lor doi.

Oricât de imposibil ar fi părut, Hugh intrase, într-un fel, înapoi în viaţa ei. Sub înfăţișarea ducelui de Richmond, cel puţin. Claire se încruntă când își reaminti acest amănunt al reapariţiei lui. Cum de era posibil așa ceva?

– Sunteţi foarte amabil.

Claire reuși să vorbească mai mult sau mai puţin firesc, afișând un zâmbet muncit, să îndruge amabilitatea uzuală ce se aștepta de la ea, chiar în timp ce un ghem de întrebări și gânduri și emoţii încerca să se descâlcească în capul ei.

– O, Doamne, dragă duce, ce surpriză! Ultima veste de care îmi amintesc în legătură cu dumneata zicea că erai în Spania cu armata. Ei bine, ne bucurăm să te avem din nou printre noi.

Mătușa Augusta se uită aprobator la el. Și ea ar putea face la fel, se gândi Claire. În noua întrupare, Hugh era la fel de fatal ca și în precedenta. Era tot înalt, oacheș și imposibil de atrăgător. Doar că acum era îmbrăcat adecvat unui duce. Ţinuta lui de seară era evident croită de un maestru. Jacheta fină negru-închis îi venea ca turnată pe silueta cu umeri laţi. Avea pantaloni tot negri, care îi îmbrăţișau aproape drăgăstos mușchii puternici ai picioarelor lungi. Cămașa era albă ca zăpada, eșarfa de la gât legată artistic. În nodul ei strălucea un diamant. Mai era un diamant, văzu ea, în inelul cu sigiliu de pe mâna lui. Inelul cu sigiliu al ducelui? Bineînţeles. Își înăbuși cu greu un râs aproape isteric ce i se urcă în gât, când în sfârșit înţelese ce se întâmplase de fapt: Hugh al ei, amantul ei, partenerul ei într-o aventură imposibilă pe care n-o putea uita, revenise în viaţa ei atât de imperturbabil de parcă ar fi vorbit abia ieri... în calitate de duce de Richmond.

Mintea i se îngrozi la gândul ăsta.

Acei ochi cenușii o priveau foarte atent de sub pleoape grele, observă ea, măsurându-i reacţiile la noua lui întrupare chiar în timp ce-i răspundea mătușii Augusta.

– Îmi pare bine că m-am întors – Lady Salcombe, nu-i așa?

Privirea lui Hugh alunecă spre mătușa Augusta și Claire putu respira din nou.

– Așa-i. Lady Claire – noua dumitale verișoară prin căsătorie, aici de față – este nepoata mea.

– Aha, atunci înțeleg cu siguranță de unde a moștenit șarmul... și înfățișarea.

Complimentul lui Hugh era încântător, zâmbetul și mai și. Mătușa Augusta râse și spuse ceva despre faptul că nu era nevoie să-i intre în grații pentru că nectarul fusese deja cules. Hugh răspunse – ea nu fu în stare să audă nimic – și își întoarse zâmbetul către ea. Era unul din zâmbetele acelea piezișe pe care și le reamintea atât de bine, și doar să-l privească era de-ajuns ca să i se ridice părul de pe ceafă. Oare nu simțea nimeni în afară de ea tensiunea ce încingea aerul dintre ei, nu simțea nimeni curenții ce însoțeau fiecare cuvânt, fiecare privire pe care o schimbau? Se părea că nu. Uitându-se iute în jur, se convinse că nici mătușa, nici soacra ei nu aveau nici cea mai mică idee că era ceva în neregulă. Amândouă zâmbeau spre el ca niște părinți iubitori spre fiul rătăcitor. Claire, care simțea că fața îi înghețase într-un zâmbet, abia reușea să nu cadă în stare de șoc. Cu chiu, cu vai, își ținea dinții expuși în ceea ce se temea că era mai mult o grimasă decât un zâmbet. Cu toate astea, nimeni nu părea să observe ceva nelalocul lui în modul în care reacționase când i se făcuse cunoștință cu cel care era capul familiei Lynes. Mătușa Augusta, ai cărei ochi albaștri destul de mici deveneau din ce în ce mai pătrunzători pe măsură ce îl examina pe Hugh din cap până-n picioare, părea să-i evalueze posibilitățile în calitate de soț pentru nepoata ei – bineînțeles, pentru Beth – și îi plăcea ce vedea. Lady George, salutând o cunoștință în trecere pe acolo, era atentă în altă parte.

Să dezvăluie că îl cunoștea câtuși de puțin pe Hugh ar fi fost fatal, își dădu seama Claire cu un început de vertij, pentru că ar fi dus la inevitabilele întrebări despre împrejurările în care se cunoscuseră, și apoi, se temea ea, din ghemul de minciuni adevărul avea să iasă, inevitabil, la suprafață. Gândul o făcu să se înfioare. De-abia reușea să rămână în picioare, darămite să susțină o așa uriașă minciună. Încruntată, Claire se luptă să se controleze. Cu bună știință, încercă să-și relaxeze mușchii încordați ai umerilor, spatelui și mâinilor. Inima îi se încetinise

singură, bătăile nebunești scăzând treptat la un ritm obișnuit. Putea să respire mai mult sau mai puțin normal, observă ea atunci când încercă.

Ce nu putea să facă era să-și ia ochii de la Hugh.

Credea că îl pierduse pentru totdeauna. Și acum, stătea în fața ei în carne și oase. Întrebarea era dacă asta era sau nu un lucru bun.

– Știai, nu-i așa, că David s-a însurat? îl întrebă Lady George pe Hugh, îndreptându-și din nou atenția asupra lor, și Claire se strădui să-și mute privirea spre soacra ei. Lady George era mult mai ageră în privire decât mătușa Augusta și, devotată cum era fiului ei, prezenta o primejdie mult mai mare pentru ea, asta îi era limpede lui Claire. Slavă Cerului că atenția îi fusese distrasă pentru cele câteva momente și astfel îi scăpase ceea ce Claire era sigură că fusese un întreg caleidoscop de emoții nebunești ce i se oglindiseră cu rapiditate pe față.

Ideea ca soacra ei să descopere cât de exact îl cunoștea ea pe Hugh o făcea să îi vină rău. Scandalul ar fi atât de îngrozitor că nici nu putea suporta să se gândească la el. Iar Lady George ar fi strigat în gura mare dacă ar fi aflat în vreun fel de asta. Știa că soacra ei nu se prea dădea în vânt după ea. David – ce ar face David? Nu-i mai păsa de ea, dacă o păsase vreodată, și nici ei de el, dar era soția lui.

Doamne Dumnezeule, cum de se lăsase atrasă într-așa un bucluc? Și cum să iasă vreodată din el fără să declanșeze genul de bârfe care ar fi făcut înalta societate să clevetească ani în șir?

– Am aflat doar de curând.

Hugh încetase să se mai uite la ea, văzu Claire. Își concentrase atenția asupra lui Lady George, continuând o conversație perfect normală, așa cum auzea și ea printre pulsațiile sângelui din urechi. Expresia lui nu arăta nimic mai mult decât nivelul politicos de interes cerut de tema în discuție. Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi crezut că se află în cea mai banală situație cu putință.

Dar îl cunoștea. Precis că era la fel de șocat ca și ea de întâlnirea lor. Însă era pur și simplu mai experimentat în a ascunde asta. Bineînțeles, era spion. Spionii erau buni la astfel de treburi. Femeile obișnuite asemenea ei nu erau.

Apoi, semnificația cuvintelor „am aflat doar de curând" își făcu efectul asupra ei și Claire își dădu seama că, foarte probabil, Hugh descoperise că vărul lui, David, era căsătorit când ea însăși îi spusese despre asta – împreună cu restul poveștii vieții ei în timp ce stătea cuibărită în brațele lui în acel culcuș de neuitat de la bordul lui *Nadine*. Cu siguranță că menționase numele lui David de mai multe ori, împreună cu multe amănunte despre viața lor.

Nu-i de mirare că până la urmă ajunsese să o creadă în ce privea identitatea ei. Fiecare cuvințel scos de ea probabil că îi confirmase asta.

Din acel moment, știuse exact cine era ea. Claire începu să se concentreze pe desăvârșita perfidie a bărbatului și furia începu să-i clocotească în vene. Inima începu să-i bată din nou mai repede, și degetele i se strânseră în gheare neputincioase. Știa cine era – și nu spusese nimic. Amintirea modului în care îl rugase să se culce cu ea o făcu să roșească în același timp cu accesul de furie. Dacă nu ar fi fost atât de sigură că nu îl va mai vedea vreodată, că aveau doar acea noapte pentru ei doi și că, după aceea, el va dispărea din viața ei pentru totdeauna, nu ar fi fost atât de îndrăzneață.

Bineînțeles că dacă ar fi știut că e vărul soțului ei, capul familiei în care intrase prin căsătorie, proprietarul castelului Hayleigh, al reședinței Richmond și al tuturor celorlalte proprietăți fără număr pe care Lady George și David le considerau a fi ale lor – cu alte cuvinte, dacă ar fi știut că era ducele de Richmond – nu s-ar fi purtat în vecii vecilor, nici în o mie de ani așa cum o făcuse!

Se culcase cu el. Fusese goală în brațele lui. Îi permisese să o mângâie, să o sărute și să se dedea la cele mai intime – se înfioră când își aduse aminte cât de intime fuseseră – acțiuni cu corpul ei. Îi permisese să-i ofere extazul suprem și îi strigase numele spre ceruri atunci când îl trăise.

O lăsase să facă asta. Știuse cine era și o lăsase.

Dacă ar fi putut ucide doar cu o privire, săgeata pe care o lansase din ochi spre el l-ar fi nimicit pe loc. Ochii lui se măriră puțin când îi parveni mesajul, dar înainte de a putea răspunde, dacă într-adevăr voise să o facă, fură întrerupți.

– Aici erai, Lady Claire! Te-am căutat peste tot.

Cel care i se adresase era Lord Alfred Dalrymple. Un bărbat înalt, subțire, elegant îmbrăcat într-o jachetă purpurie și vestă ripsată ce eclipsa ținutele doamnelor, ducea dintotdeauna o viață plină de petreceri și era unul dintre cei mai înfocați admiratori ai lui Claire. Cu puțin peste treizeci de ani, era un veritabil vârf al elitei și un burlac convins care încerca să se atașeze de femei măritate pentru a se păzi de nenumăratele mame de fete bune de măritiș care îl urmăreau pentru simplul motiv că umbla vorba că Lord Alfred valora cam douăzeci de mii de lire pe an.

– Sluga dumneavoastră, Lady Salcombe, Lady George. Execută doi pași eleganți în direcția celor două doamne, înainte de a zâmbi către Claire. Lady Claire, e dansul meu, am impresia. Să nu-mi spui că ai uitat?

Într-adevăr, uitase. Acum, că îi spusese, își reaminti că îi solicitase primul vals în timpul vizitei pe care el și bunul său prieten, domnul Calvert, le-o făcuse în după-amiaza zilei de ieri. Recepționând din nou muzica, putu să audă muzicanții atacând primele note. Înainte auzise prea puțin, pentru că inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Ah, ai uitat. Văd asta pe fața ta. Ah, necredincioasă creatură, cât de tare mă rănești. Ducându-și o mână la inimă, Lord Alfred încercă să arate jalnic.

De obicei, asemenea tachinări, ce erau asul din mâneca lordului, o făceau pe Claire să râdă și să răspundă cu aceeași monedă. În seara asta, nu putea decât să zâmbească forțat. Dar în orice caz, nici nu se mai uita la ea. Se uita la Hugh, care stătea chiar în spatele ei cu un rânjet tainic arcuindu-i colțurile gurii și brusc surpriza i se citi pe față.

– Pe legea mea! Richmond, tu ești?

– Într-adevăr, eu sunt. Ce mai faci, Alfie? Și ce dracu faci îmbrăcat într-o jachetă purpurie, alta mai oribilă n-ai găsit?

– Crede-mă, este foarte la modă. Lord Alfred își plecă ochii apărându-se, apoi îi ridică, privindu-l pe Hugh și râse: Rușine să-ți fie, ce să știi tu? Ai fost plecat din țară – de câți ani? Doisprezece?

– Cam așa ceva, admise Hugh.

Rânjind unul la altul, cei doi bărbaţi îşi scuturară mâinile.

– Ştiţi, am fost la Eton împreună, menţionă Lord Alfred către cele trei femei, din care două îi priveau cu o zâmbitoare satisfacţie, iar a treia – Claire –, încă se simţea atât de categoric de şocată, încât avea probleme să digere orice fel de noutăţi, apoi îşi redirijă atenţia spre Hugh. Vocea îi căpătă accente de nerăbdare. Dev ştie că te-ai întors? Connaught? Ştii că s-au însurat, bieţii nătărăi. Şi-au amenajat amândoi odaia copiilor. Dumnezeule, ce de scandaluri mai făceam! Şi dup-aia, tu... Se întrerupse, dându-şi dintr-odată seama şi înlocui ce voia să spună cu o tuse.

– Şi dup-aia, am fugit cu o femeie destul de bătrână să-mi fie mamă, i-am omorât bărbatul într-un duel când a venit după noi şi, drept urmare, a trebuit să fug pe continent, termină Hugh. Nu încerca să-mi înfrumuseţezi trecutul sordid. Sunt sigur că voi fi subiectul predilect de bârfă, imediat ce se va duce vestea că m-am întors.

– A trecut atâta timp, sunt sigur că totul a fost uitat, murmură Lady George pe un ton de scuză şi Claire se uită la Hugh cu ochii mari.

Deşi îi era la fel de familiar ca şi propriul chip în oglindă, îşi dădu seama că nu ştie nimic despre el. Nimic în afară de cum ştia să sărute, felul în care îi simţea mâinile pe trup, felul în care...

– Mă tem că mi-ai înspăimântat proaspăta verişoară cu poveştile tale despre faptele mele scandaloase, Alfie. Poate că ar trebui să o iau eu la dans în locul tău şi să încerc să o conving că nu sunt deloc monstrul pe care l-ai descris tu. Hugh o privi pe Claire şi, spre consternarea ei, îi oferi braţul. Mă accepţi că pe un modest înlocuitor al flecarului meu prieten, Lady Claire? De fapt, sunt destul de inofensiv, crede-mă.

– Ei bine, pentru că eşti tu, o să mă retrag. Dar doar de data asta, bagă de seamă.

Cu Lord Alfred renunţând cu o plecăciune la pretenţia lui şi Lady George şi mătuşa Augusta uitându-se amândouă cu indulgenţă, Claire nu putu decât să-l ia pe Hugh de braţ.

Din nou, încăperea începu să se rotească. Claire se prinse cu putere de braţul lui. Trebuia să se abţină încă puţin, până când putea să iasă din această de trei ori blestemată sală de bal

şi departe de duzinile de ochi scrutători. Abia atunci, putea să leşine. Atunci. Nu acum.

– Sunt sigură că aşa eşti, spuse ea pentru asistenţă şi, cu un zâmbet înţepenit atât de puternic pe faţă încât o durea falca, se lăsă condusă spre locul amenajat pentru dans.

Începuse deja valsul. Hugh o prinse de mână, îşi puse un braţ pe talia ei şi o atrase în ritmul dansului. Îi simţea căldura degetelor prin mănuşă. Simţea atingerea genunchilor pe ai ei, simţea cum o strânge cu putere de spate, ţinând-o la distanţa recomandată, care, de vreme ce îl avea partener pe *el*, părea deodată mult prea mică. Zâmbind cu ingenuitatea unei păpuşi de porţelan, îi fixă gâtul cu privirea, neîndrăznind să-l privească în ochi până când nu era sigură că-şi poate stăpâni expresia feţei – şi mânia. Fustele ei de dantelă aurie îi mângâiau cu fiecare mişcare picioarele îmbrăcate în pantaloni negri. Pieptul lui lat în cămaşă de un alb imaculat şi vestă era doar la câţiva centimetri de vârfurile sânilor ei, care, în ciuda tuturor eforturilor de a-şi păstra sub control toate amintirile erotice cu el, păreau că se îndreaptă, întărite, spre el. Era sigură că, privind în jos, ar avea o foarte interesantă priveliştе a două moviliţe albe, pe jumătate descoperite, şi decolteul adânc dintre ele. Pieptul ei se ridica şi cobora într-un ritm mult mai rapid decât ar fi cerut efortul dansului, băgă de seamă Claire, exasperată. Dar speră că el nu va observa asta – sau pulsul, pe care-l putea simţi bătând în acelaşi ritm cu inima ce-o luase la goană, chiar sub pielea albă a gâtului. Claire fu brusc conştientă de toate aceste detalii, deşi îşi impusese să nu o facă, îşi poruncise să fie detaşată de tot ce se întâmpla, la fel de detaşată de el ca şi când ar fi dansat cu un bărbat care nu era nimic altcineva decât un străin abia întâlnit, ceea ce amândoi pretindeau că era.

Muzica era fermecătoare, o invitaţie romantică şi stăruitoare de a te pierde în dans. Aroma florilor se amestecase cu parfumul femeilor şi îndulcea aerul. Lumânările din plafon aruncau o strălucire blândă peste mulţime şi licăreau ca sute şi sute de licurici, reflectate de oglinzile aliniate pe laturile sălii. De jur împrejurul lor, perechile se roteau şi alunecau într-un măreţ şi ameţitor balet. Claire o văzu cu coada ochiului pe Beth, arătând radioasă,

râzând la brațul partenerului ei, înainte ca o mișcare a dansului să i-o răpească din nou din raza vederii. Apoi, cineva o călcă pe trena rochiei și se împiedică puțin, agățându-se de umerii lui Hugh pentru a se echilibra, în timp ce își aduna fustele, îndepărtându-le de zona primejdioasă. Chiar când brațul lui Hugh o strângea mai tare, din reflex, făcu greșeala să își ridice ochii spre el. Când îi întâlni ochii cenușii și reci, toate gândurile despre ce-o înconjurau dispărură.

Își dădu seama că uitase cât era de înalt. Uitase cât de lați îi erau umerii. Uitase forța de oțel a mușchilor și de senzualitatea gurii lui, și cât de ușor era să vadă umbra vagă a bărbii ce-i umbrea obrajii uscățivi chiar și când era proaspăt bărbierit, așa cum era în acea seară.

Apoi, își dădu seama că uitase și alte lucruri. Cum era să respire.

Când înțelese pe deplin că bărbatul care o ținea în brațe era Hugh, cu adevărat Hugh, inima îi stătu în loc. Apoi își aminti tot ce îi ascunsese și cum mințise, și mânia ce-i alerga deja prin sânge o făcu să se aprindă pe loc.

– Ticălosule, spuse ea.

– Atenție, îți dispare zâmbetul.

Avea în ochi o licărire de tachinare, dar ei i se păru că vede și tandrețe. În mod perfid, asta îi alimentă și mai mult mânia. Simțea că nu mai putea avea încredere în tandrețea lui. Nu mai putea avea încredere în el. Îi spusese totul despre ea, îi dăduse tot ce avea să-i dea, în timp ce el doar luase, și iar luase, fără să spună nimic.

Dar această sală de bal aglomerată nu era locul propice pentru a da glas nemulțumirilor ei. Trebuia să se concentreze să-și mențină calmul și să păstreze secretul. Tot restul – ca de pildă să-i spună ce câine mincinos era – putea să aștepte.

Își întinse din nou buzele în acel zâmbet forțat.

– Ai fugit într-adevăr cu o femeie măritată și i-ai omorât soțul? întrebă ea, mult prea politicoasă.

– Aveam nouăsprezece ani și eram nesăbuit, răspunse el ridicând din umeri și soțul ei m-ar fi omorât dacă putea. S-a întâmplat să țintesc mai bine. În orice caz, a meritat-o. O bătea.

– Și ce s-a întâmplat cu doamna în chestiune?

– Habar n-am. M-a părăsit pentru o perspectivă mai promițătoare de îndată ce am scăpat-o de soț. Îi apăru un zâmbet în colțul gurii. Și așa am învățat o lecție pe care o găsesc la fel de instructivă și azi.

– Și care ar fi lecția asta?

– Femeile sunt dracul gol. Suna sincer, dar avea un licăr în ochi când îi întâlni privirea.

Claire nu se putu abține. Pentru doar o clipă, zâmbetul îi pieri și se uită la el. Râdea, părând dintr-odată relaxat, mult mai relaxat decât ar fi trebuit să fie în condițiile date și o învârti într-o mișcare de dans cu o energie ceva mai mare decât s-ar fi cuvenit. Spre necazul ei, trebui să se sprijine și mai tare de umerii lui lați. Ceea ce el și intenționase, bănuia ea. Scrâșnind din dinți pentru a nu-i spune tot ce avea de gând, își aminti din nou de cei din jur și își arboră zâmbetul ostentativ de fals.

Ajunseră în celălalt colț al încăperii. O adiere bine-venită de aer rece intra prin ferestrele lungi pe care cineva le deschisese, pentru a răcori dansatorii înfierbântați. Perdelele de voal ce fuseseră legate împreună cu draperiile grele din catifea fâlfâiau în vânt ca niște fluturi de noapte. Dincolo de ferestre, diverse perechi se plimbau pe terasă. Torțe aprinse în suporturi din fier forjat fuseseră puse la distanță de câțiva metri de-a lungul unui parapet scund de piatră. În spatele torțelor, în grădina ce stătea să dea în floare, totul era cufundat în întuneric.

– Cred că această discuție va trebui continuată între patru ochi. O privi cu un zâmbet tainic. Înainte ca fața să-ți înțepenească în zâmbetul ăla îngrozitor.

Auzindu-l, zâmbetul îi zbură primejdios, până își luă seama. Apoi, controlându-se, îi aruncă priviri ucigătoare. El râdea, scoțând un sunet jos, sincer amuzat, pe care în oricare alte împrejurări l-ar fi găsit absolut șarmant. Înainte de a-și putea da într-adevăr seama ce avea de gând, o învârti rapid prin fereastra deschisă și de-a lungul terasei. Apoi, apucând-o de mână, așa încât nu exista nici o posibilitate de scăpare, o trase după el în josul scărilor de piatră, înspre grădina scăldată de razele lunii.

Capitolul 25

– Mi-ai dus dorul, pisicuţo?

Întrebarea, însoţită de un zâmbet pieziş în timp ce Hugh îi aşeză mâna la adăpost în îndoitura propriului braţ şi o conducea pe o cărare pavată cu cărămidă ce şerpuia îndepărtându-se de terasă, era absolut deplasată. Claire jurase că se va mărgini doar la o conversaţie politicoasă pe durata balului. La urma urmei, nu exista nici un motiv pentru care măcar să întrevadă posibilitatea de a crea ceea ce ar fi putut fi cu uşurinţă interpretat drept o scenă dezagreabilă în public, dacă şi-ar fi dat frâu liber realelor sentimente. Dar ca el să o întrebe dacă i-a dus dorul – ceea ce bineînţeles că ea făcuse, nebunește, un fapt ce era prin el însuși enervant în aceste împrejurări, și pe care nu l-ar fi admis acum în fața nimănui nici în ruptul capului – și pe deasupra să-i spună „pisicuţo", era echivalentul verbal al fluturării unei pânze roșii în fața unui taur deja furios.

– Asta-i bună, nu, spuse ea cu un dezinteres studiat și cu bărbia în vânt. Știi, am fost foarte ocupată de când ne-am văzut ultima dată. De ce? Și aici îl privi cu un mic tril de râs amuzat. Sperai că așa voi face?

– Nu minţi. Zâmbetul lui se lăţi, făcând să i se îngusteze ochii și ridurile ce-i mărgineau gura să se adâncească fermecător. Mi-ai dus dorul.

Suna atât de sigur de asta că, în timp ce ultimele rămăşiţe ale zâmbetului ei dispăreau, ochii lui Claire începură să scânteieze. Se opri din mers să-l studieze, savurând libertatea de a o face fără opreliști și își retrase mâna de sub brațul lui cu un fel de smuceală. Din locul unde stăteau, la adăpostul unui liliac înalt ce abia îmbobocise, putea vedea perechi pe terasa iluminată din spate, dinspre sala de bal. Putea pune pariu că multe se adânceau pe cărările umbrite ale grădinii. Dar nici una nu era în apropiere; ea și cu Hugh erau după cum se pare, singuri. Cu toate astea, ea vorbea pe un ton jos.

– În afară de a fi un nemernic îngrozitor, un bădăran mojic, un mocofan prost crescut și un escroc fără conștiință, ești stăpânit, văd, și de un într-adevăr remarcabil grad de înfumurare. Nu mi-a fost dor de tine. Rosti aceste vorbe pe un ton relativ plăcut, cu un mic zâmbet de milă, de care era, în mod scuzabil, mândră. După asta, furia puse stăpânire pe ea și adăugă cu o semnificativă iritare: De fapt, chiar mă gândeam că e păcat că nu te-au împuşcat francezii.

– Crede-mă, au încercat. Ochii îi scânteiară privind-o. O luă de mâini, ţinându-le aşa încât ea stătea exact în faţa lui cu mâinile înlănţuite între ei. Mie mi-a fost tare dor de tine, Ochi de Înger. Mai mult decât aș fi crezut să fie vreodată posibil. James este la capătul răbdărilor cu mine. Îmi năvăleai în gânduri de o duzină de ori pe zi și nu-mi dădeai pace nici noaptea în vise. Nici o altă femeie nu a făcut asta, te asigur. De aceea, l-am lăsat pe Boney pe mâinile unui alt agent, imediat ce am putut și m-am grăbit să vin la tine.

Îi ridică o mâna înmănușată, apoi pe cealaltă, sărutându-i degetele în timp ce o scruta cu privirea.

Privirile li se întâlniră. Căldura din ochii lui îi atinse o coardă sensibilă din adâncul inimii care nu se supunea controlului raţional al minţii. În ciuda ei însăși, Claire nu-și putea stăpâni pulsul ce se iuţise peste măsură. Că se gândise la ea și că era în visurile lui erau tot ce-și dorea să audă. Pentru că și el era în visurile ei aproape fără încetare încă de când se despărţiseră. Doamne, cât îi dusese dorul! Cât de mult îi lipsise! Când se gândise că nu-l va mai vedea vreodată, durerea era aproape de nesuportat. Simţea și el la fel...? Nu, bineînţeles că nu, trase ea concluzia cu amărăciune. Știuse de la bun început că se vor întâlni din nou și probabil exact unde și când. Ar fi putut să o scutească de toată nefericirea cu un singur cuvânt. Gândul o făcu să se înfurie.

– Dumneata, domnule, ești un câine mincinos, îi aruncă printre dinţi.

El se îndreptă de spate, dar nu îi dădu drumul mâinilor pe când o studia în întuneric.

– Ești frumoasă când te înfurii. Un slab zâmbet ironic îi arcui colţurile gurii, observându-i ţinuta ţeapănă și privirea din

ce în ce mai încruntată. De fapt, ești frumoasă în orice împrejurare. Când ești udă până la piele. Când te înverzești de la răul de mare. Când nu ai pe tine decât cămașa uriașă a valetului meu și ești cuibărită în brațele mele. Când ești goală-pușcă. *În special*, când ești goală-pușcă. Haide, Claire, încetează să-mi arunci săgeți otrăvite din ochi și hai să fim prieteni. La urma urmei, am venit de tare departe ca să te regăsesc.

Claire se uită la el printre gene.

– Nu pot să-ți spun cât de flatată mă simt – sau cel puțin cât de flatată m-aș simți dacă aș crede cu adevărat că ai lăsat în urmă o viață de înșelăciuni permanent însoțită de pericole mortale pentru a te înapoia la o existență ta luxoasă și răsfățată în propria locuință din Londra, doar pentru a fi lângă mine. Ceea ce nu cred. De ce aș crede? Tot ce ai făcut a fost să mă minți încă de la început.

– Nu te-am mințit.

– Într-adevăr, *Înălțimea Voastră?* Intenționat accentuă în mod special titlul de noblețe pe când își smucea mâinile cărora el refuza cu încăpățânare să le dea drumul. Îmi aduc aminte că am fost ținută prizonieră de către un pirat îngrozitor care atunci când s-a săturat să mă amenințe și să mă brutalizeze, în cele din urmă s-a prezentat drept colonelul Hugh Battancourt. Nu drept ducele de Richmond, al cărui nume de familie, după cum se întâmplă să știu din proprie experiență, pentru că este același pe care-l port și eu, este Lynes. Și m-aș mira foarte tare dacă numele tău de botez este într-adevăr Hugh. Am auzit numele tău de botez – numele ducelui – și deși nu mi-l amintesc foarte bine, nu era Hugh, de asta sunt aproape sigură.

– Richard. În sfârșit, suna, sau doar dădea impresia, că era jenat. Richard Phillip Arthur William Hugh Battancourt Lynes, ca să fim exacți. Dar am fost întotdeauna cunoscut sub numele de Hugh pentru prieteni și familie.

– Cu alte cuvinte, ai mințit.

Cu toate că îi făcuse un semn să tacă, vocea ei era ascuțită.

– Păi, recunoscu el fără să simtă nici măcar un dram de rușine, poate nițel, dar nu mai mult decât a trebuit să o fac. Fii înțelegătoare, Claire. Doar nu te așteptai să mă recomand

tuturor drept ducele de Richmond când acționam într-o țară străină ca agent secret britanic. Credeam despre tine că lucrai pentru spionajul francez, pentru numele lui Dumnezeu. De ce să-ți fi spus cine sunt?

La prima vedere, scuza suna aproape justificat. Exista doar o mică fisură în raționamentul lui. Ea deschise gura să-i dea glas, dar se opri și își aruncă ochii de jur împrejur să se asigure că erau încă singuri în acel colț întunecat de grădină, înainte de a vorbi.

Erau.

– Pentru că niciodată n-aș fi... n-aș fi... știi tu... dacă aș fi știut adevărul, șuieră ea. Și tu știi. O știai.

– Nu puteam să-ți spun, se apără el. Dacă erai capturată de francezi? Te-ar fi torturat și ar fi scos de la tine tot ce știai în douăzeci și patru de ore, crede-mă. Odată ce mi-ar fi aflat identitatea, acoperirea mea ar fi fost distrusă. Operația în care eram angajat ar fi fost compromisă. În afară de asta, faptul că sunt ducele de Richmond în loc de simplul Hugh Battancourt are o importanță chiar așa de mare? Oare nu Shakespeare spunea ceva ce suna cam așa: Un trandafir oricum îi spui, exală același scump parfum?

– Sau un dihor pute la fel de urât? ripostă Claire, drept preludiu la un adevărat rechizitoriu în legătură cu manierele și morala lui.

Dar fu brusc redusă la tăcere când un alt cuplu apăru de după o curbă a potecii, mergând agale spre ei, părând atât de absorbiți unul de altul, încât Claire se îndoia că le-ar fi observat prezența de partea cealaltă a tufei de liliac. Cu toate astea, nu se cădea ca ducele de Richmond să fie descoperit în propria grădină alături de soția vărului său, pe care se presupunea că abia o cunoscuse. Chiar pe când îi venise acest gând, aparent și Hugh ajunsese la aceeași concluzie, pentru că o strânse de mână și o conduse în afara cărării, prin iarbă, trăgând-o în spatele unei tufe de ilice ornamental ce avea fericitul obicei de a se păstra verde tot timpul anului.

– Trandafir sau dihor, sunt același bărbat pe care l-ai invitat în patul tău la ferma aceea din Franța.

Cu acea șoaptă enervantă, Hugh o trase în brațele lui. Fiind prea atentă la perechea ce se apropia, pentru a obiecta zgomotos precum se cuvenea la un astfel de gest arogant, Claire nu băgă de seamă senzațiile născute de strivirea sânilor ei de calda suplețe a pieptului lui și îi împinse umerii într-o tăcută dorință de a fi eliberată.

– *Nu* te-am invitat în patul meu. Șoptind, ridică privirea spre el, sperând că îi va citi în ochi sentimentele de mânie cărora nu îndrăznea să le dea glas în acel moment.

– Șșt. Aruncă o privire de avertizare în direcția cărării, apoi rânji spre ea, tachinând-o.

Încă se uita în sus la el, când se aplecă spre ea și o sărută.

Să simtă buzele lui calde și ferme cum îi acopereau gura era pe cât de șocant, pe atât de neașteptat. Claire nu mai respira. Inima îi tresări și începu să bată nebunește. Pentru o clipă, doar pentru o clipă, uită totul în afară de felul în care el o făcea să se simtă. Pleoapele îi fluturară și se închiseră și se înclină spre el. Sângele i se aprinse. Pulsul i se acceleră. I se înmuiară genunchii. Apoi, chiar atunci când începuse să-i răspundă la sărut, își aminti – totul. Ochii i se deschiseră, își smulse gura de pe a lui, în același timp împingându-l furioasă de umeri. El își înălță capul, privind-o cu o strălucire întunecată, senzuală în ochi, care, în alte condiții ar fi făcut-o să se topească și să-i cadă la picioare. Dar în seara aceea, în acele condiții, își țuguie buzele într-o linie subțire, strânsă, ce îl provocau să le sărute din nou. Ochii îi aruncau flăcări aprinse spre el. Mâinile i se strânseră în pumni.

– Cum îndrăznești? începu ea furioasă, străduindu-se din răsputeri să se elibereze din brațele lui. Apoi auzi murmur dinspre perechea ce se apropia – credea că sunt domnișoara Bentley și fiul cel mic al lui Lord Chester –, însoțit de zgomotul slab al pașilor lor pe cărarea acoperită cu cărămidă, și amândoi tăcură și rămaseră nemișcați. Ea tăcuse, dar tremura de nervi, prinsă în cercul de fier al brațelor lui Hugh și așteptând să treacă intrușii.

Nedezmințindu-se, ca un netrebnic ce știa că este, el profită din plin de poziția în care se aflau și încercă să o sărute din nou. De data asta era pregătită, așa că își întoarse repede fața

și gura lui îi întâlni obrazul. Nedomolit, își lunecă gura peste pielea ei netedă, apoi își apăsă buzele pe locul sensibil de după ureche. Împingându-l de umeri, făcând tot ce-i stătea în putință să nu răspundă, să nu simtă, Claire era totuși foarte conștientă de calda apăsare a gurii lui, de asprimea bărbii țepoase ce începea să crească deja pe maxilarul lui, și pe care o simțea pe piele, de mirosul lui curat de săpun, de masivitatea și forța mușchilor lui. În ciuda încercării hotărâte de a nu simți nimic, în adâncul ființei ei începu un tremur, timid la început, apoi devenind atât de repede puternic și sălbatic, că o făcu să amețească, amintindu-i fără să vrea de plăcerea pe care i-o putea oferi el, de extazul fierbinte pe care numai el o făcuse să-l simtă.

– Oprește-te, șuieră ea.

El își săltă capul să se uite la ea ușor zeflemitor.

– Îți bate inima ca a unei nevăstuici. Atât de repede că mi-e teamă să nu te dea de gol.

– Șșt!

Avertismentul ei brusc și imperios era doar puțin mai zgomotos decât o respirație, rostit când domnișoara Bentley și drăguțul ei ocoliră încă o curbă și le apărură în fața ochilor. Pasul le era încet, mersul alene al unei perechi îndrăgostite, și erau încă atât de absorbiți unul de celălalt încât nu băgau de seamă nimic în jurul lor. O duzină de pași i-ar fi adus la mai puțin de doi metri de locul unde Claire și Hugh stăteau înlănțuiți, ascunși doar de crengile foșnitoare ale ilicelui și de umbrele mișcătoare. Orice fel de mișcare pentru a se elibera, orice sunet de protest erau acum prea riscante. Ar fi fost nevoie doar de o privire în lături pentru a fi descoperiți, iar sămânța de scandal ar fi fost semănată.

Claire își luă intenționat privirea de la ei, temându-se să nu se simtă priviți și să nu se uite împrejur. Pentru o clipă, se trezi privind la degetele ei subțiri sprijinite de jacheta elegantă de catifea neagră a lui Hugh. Moliciunea țesăturii peste mușchii lui puternici crea un contrast interesant, se gândi ea, savurând instinctiv momentul. Dintr-odată deveni conștientă de mișcările pieptului lui pe când respira și de mărimea tentantă a umerilor de deasupra lui. Brațele ce o strângeau erau foarte puternice și tari. Dar nu voia să simtă toate astea, își spuse cu hotărâre

și, de aceea, își întoarse privirea cu un oftat încet, descoperind supărată, că uitase să mai respire.

Secera îngustă și argintie a lunii de deasupra strălucea timid, jucându-se de-a v-ați ascunselea printr-o perdea de nori cenușii în mișcare. La lumina ei, pielea lui Hugh arăta aproape de culoarea abanosului în contrast cu albul cămășii, în vreme ce ochii erau aproape la fel de negri ca și părul. Maxilarele păreau rase, deși ea știa că deja înțepau puțin la atingere. El nu zâmbea în timp ce o observa cum îl privea. Doamne Dumnezeule, uitându-se la gura lui făcea exact ceea ce în mod deliberat hotărâse să nu facă! Mutându-și privirea, se concentră pe împrejurimi. Tufișurile atent îngrijite, copacii ornamentali cu crengile lor foșnitoare, înaltul cadran solar ce constituia centrul grădinii, toate aruncau umbre ce se mișcau și dansau într-un ritm misterios al muzicii ce se auzea din sala de bal. Claire simți mângâierea adierii de vânt pe brațele și pe umerii goi, caldă și blândă ca o răsuflare. Se înfioră, dar nu de frig. Mai degrabă de singurătatea nopții și – de ce să nu recunoască – de apropierea bărbatului.

Fie că-i venea să creadă dau nu, Hugh revenise în viața ei. Brațele ce o cuprindeau erau ale lui; pieptul ce nu prea îi mângâia sânii îi aparținea lui. La acest gând, simți cum i se strânge pântecul și prin vene începu să îi pulseze o fierbințeală cu o intensitate crescândă. Corpul ei devenea cu rapiditate independent de minte și acest fapt o îngrozi. Durerea ce o însoțise în permanență în ultimele trei luni nu își mai avea rostul și deja se împrăștiase în nenumărate emoții contradictorii pe care, dacă ar fi trebuit să le clarifice i-ar fi luat tot restul vieții. Degeaba se simțea rănită, și folosită, și furioasă pe el, trupul ei pur și simplu se bucura că-l simțea atât de aproape. Având propria memorie regresivă, tânjea după ce îi dăduse el în trecut. Sincer în ce privește propriile nevoi, îl dorea fățiș, chiar în timp ce ea se încredința pe ea însăși că nu e așa. Dar poate, dacă și-ar cere iertare, nu, dacă s-ar târî în genunchi, poate că ea...

Nu. Nu putea. Fie că-l dorea pe Hugh, fie că nu, chiar dacă era furioasă pe el sau nu, asta nu era de nici un folos. În esență, ea era o femeie măritată și fără scăpare, indiferent cât de puține

simțea pentru soțul ei sau el pentru ea. Singura relație pe care putea să o aibă cu Hugh era una clandestină, după cum desigur că el știa. Rolul pe care intenționa să o facă să-l joace în viața lui îi deveni dintr-odată clar. Întrebarea pe care trebuia să și-o pună era dacă e pregătită să fie amanta lui.

Răspunsul era în egală măsură greu și ușor, dar era perfect clar: Nu. Nu. Nu.

Însuși cuvântul o făcea să se cutremure: *amantă*. Nu se putea înjosi într-atât. Nici măcar nu era o chestiune de clasă socială. Erau multe femei măritate din înalta societate care ar fi considerat o onoare să fii amanta unui nobil de rang atât de înalt precum ducele de Richmond. Dacă la asta s-ar fi adăugat și faptul că era tânăr, bogat și fatal de atrăgător, numărul ar fi crescut uimitor de repede.

Se culcase cu el o dată. Ăsta era un păcat, greșit din punct de vedere moral, și rușinos din punct de vedere personal. Dar să se angajeze într-o aventură pe termen lung cu el – asta ar fi fost cu mult mai rău. Ar fi însemnat să degradeze tot ce simțise pentru el în acea noapte de neuitat și tot ce credea că el, la rândul lui, simțise pentru ea. Ar fi însemnat să se umilească.

Nu putea exista o repetare, nu va fi un act doi. Acea unică noapte era tot ceea ce soarta îi permisese să aibă de la el. Știind cine era el și cine era ea, era imposibil să mai fie ceva în plus. Dacă el nu înțelesese asta – și nu părea că o făcuse – atunci va trebui forțat să o facă, indiferent câtă durere avea să-și pricinuiască ei înseși.

Privind împrejur, văzu că domnișoara Bentley și însoțitorul ei abia dacă se mai vedeau. Respirând adânc, se uită la Hugh și, încă forțată să tacă din cauza vocilor care se îndepărtau, încercă din nou să se elibereze din strânsoarea lui. El clătină din cap, zâmbind ușor, ținând-o în loc ca și când i-ar fi fost frică să nu fugă dacă îi dădea drumul. În ce o privea, el avea dreptate să se teamă. Voia să o ia la goană. Voia să plângă. Voia sa se cațere pe pereți.

Dintr-odată vocile dispărură în noapte și domnișoara Bentley și curtezanul ei nu se mai vedeau nici ei. Era singură din nou cu Hugh, cu luna și vântul și copacii drept martori.

–Ăsta nu-i un loc pentru o astfel de discuţie, spuse el uşor, uitându-se spre punctul unde dispăruse cealaltă pereche, iar această observaţie foarte pertinentă o luă prin surprindere înainte de a-şi putea începe ofensiva, aşa cum avea de gând. Dacă nu mă înşală memoria, am o căsuţă pe Curzon Street unde putem fi absolut singuri.

Când înţelese implicaţiile acestei afirmaţii, stomacul lui Claire se făcu ghem. Bineînţeles că relaţia lor nu putea să o ia pe alt drum decât acesta, dar să-l audă pe el confirmând aşa de degajat ce rol se aştepta să joace în viaţa lui, era ca şi când îi înfipsese un cuţit în inimă.

Îndreptându-şi spatele şi împingându-l cu mâinile ca să păstreze un cât de mic spaţiu între ei, îi întâlni privirea.

–M-ai duce acolo?

Vocea era în mod studiat neutră. El se încruntă, expresia devenindu-i plină de regret.

–Nu în seara asta. La urma urmei, ar fi greu pentru tine să dispari aşa, în mijlocul propriei petreceri. Dar mâine după-amiază, eventual, ai putea să te duci la cumpărături şi să ne întâlnim acolo la orice oră ţi-ar conveni.

–Şi o să vorbim.

Un zâmbet răutăcios îi înflori pe buze.

–Firește că o să vorbim.

–Printre alte lucruri.

–Cum de mi-ai ghicit gândul, pisicuţo?

Claire trase adânc aer în piept.

–Îţi dezvălui speranţele foarte limpede.

Ceva în felul ei de a vorbi probabil că îl alarmase, deoarece zâmbetul îi dispăru şi se uită la ea cu atenţie înainte de a-i răspunde.

–Şi cam la ce speranţe te referi?

–Intenţionezi ca noi doi să reluăm totul de acolo de unde am întrerupt în Franţa, nu-i aşa?

Pe buze îi înflori un surâs pieziş.

–Şi iat-o pe sincera mea Claire. Oricare dintre cunoştinţele mele feminine ar fi preferat să lase să curgă totul în funcţie de inspiraţia momentului, imboldurile inimii, aprinderea acelei

dulci flăcări a unei idile. Foarte bine, micuţa mea porumbiţă cumplit de sinceră, dacă vrei să ştii adevărul fără menajamente: da, intenţionez să te iubesc. Găseşti ceva de obiectat la asta?

–Dragoste! Râse dispreţuitor şi îi împinse din nou umerii, într-o încercare zadarnică de a se elibera. Aşa o numeşti tu? Dacă m-ai fi iubit, nu te-ai fi culcat cu mine aşa cum ai făcut-o fără să-mi fi spus mai întâi adevărul despre tine, şi astfel nu ne-am mai fi găsit în încurcătura asta.

–Dacă-ţi vei îndrepta gândurile spre trecut, vei descoperi că nu eu am fost cel care te-a invitat în patul lui, ci mai degrabă tu m-ai invitat pe mine într-al tău. Se putea auzi o uşoară notă ironică în remarca lui. Eşti supărată pe mine şi pe bună dreptate, admit asta, dar vina nu e toată a mea.

–Nu te-aş fi chemat în patul meu dacă mi-ai fi spus adevărul, spuse ea înfierbântată. Singurul motiv pentru care am făcut asta este pentru că eu... bine, pentru că te-am plăcut şi am crezut că eşti gata să dispari din viaţa mea pentru totdeauna. O impresie pe care tu puteai foarte bine să o corectezi dacă ai fi vrut. Dar pentru mine a fost greşit să mă culc cu tine şi nu se mai poate întâmpla vreodată. Sunt măritată. Cu vărul tău. Indiferent dacă-mi place sau nu. Nu mă voi dezonora pe mine însămi sau familia mea ca să-ţi fiu amantă.

–Nu se pune problema dezonoarei.

Vocea lui sună dintr-odată aspru.

–O, ba da. Vorbele fură aruncate cu pasiune. Împingându-l din nou de umeri, se roti în acelaşi timp şi reuşi în fine să se elibereze din strânsoarea lui. Când încercă să o prindă din nou, se îndepărtă, scuturând din cap spre el. Faptul că am făcut asta o dată este destul de ruşinos. Nu se va mai întâmpla din nou. Mă vei îndatora dacă după asta mă vei lăsa în pace şi vei uita că ne-am... că ne-am întâlnit vreodată înainte de seara asta.

Din vocea ei răzbătea o hotărâre de fier. Adunându-şi poalele rochiei, cu capul sus şi spinarea dreaptă ca lumânarea, porni înapoi pe cărare spre casă.

–Claire.

Vocea lui sună îndurerată, dar şi iritată. Desigur că o urmărea. Oare se îndoia că o va face? Într-adevăr, îi auzea paşii

pe cărămidă, pași lungi, energici ce aveau s-o ajungă din urmă cât ai clipi din ochi. Claire grăbi pasul până când ajunse aproape să alerge. Coti pe alee și dintr-odată se văzu terasa cu perechi ce stăteau la aer, luminate din fundal, dinspre casă. Lungi dreptunghiuri de lumină se reflectau în grădină, chiar în fața ei. Muzica și râsetele îi aminteau că balul – balul lui Beth – era încă în plină desfășurare. Claire își dădu seama dintr-odată că nu se afla într-o stare potrivită de a vedea pe cineva sau de a fi văzută și se îndepărtă de potecă îndreptându-se pe iarbă spre curtea laterală și ușa ce dădea în bucătărie. O să se strecoare așa înăuntru, pe furiș, și după aceea o să se retragă în camera ei cu „o durere de cap" până când își va reface suficient ținuta încât să-i permită să stea în fața oaspeților. Nici măcar nu va fi o minciună. Avea într-adevăr o durere de cap – și de asemenea și o durere de inimă. Durerea de cap va dispărea destul de repede cu ajutorul unei cești de ceai și poate și o compresă rece. Se temea însă că durerea din inimă nu o va părăsi în veci.

Dar făcuse singura alegere posibilă. Alegerea corectă, deși durerea pricinuită de decizia ei era aproape mai mult decât putea suporta.

– Claire.

Cum iarba moale înăbușise zgomotul pașilor săi, nu știu că Hugh era încă în spatele ei până când nu o prinse de umeri, oprindu-i fuga alertă aproape în umbra casei. Apoi se apropie atât de mult de ea, că îi putu simți întreaga făptură sprijinită de spatele ei.

– Dă-mi drumul.

Își aminti la timp să nu vorbească tare. Cu spatele țeapăn, privea iedera ce se cățăra pe pereții de cărămidă, crengile ce se balansau, curtea laterală plină de umbre, fără ca de fapt să vadă ceva.

– În trecut, am avut una sau două amante, mărturisesc. Dar pe tine nu te-aș numi niciodată așa. O apucă cu degetele de umeri fără să-i pricinuiască vreo durere, dar ea știa că dacă voia să se elibereze, ar fi avut nevoie de mai mult efort decât era capabilă acum. Mâinile lui erau calde și puternice și posesive pe pielea ei

goală. Îi simțea pieptul cum se ridică și coboară pe spatele ei și răsuflarea lui atingându-i părul. În loc de asta, tu vei fi iubita mea.

Își încleștă degetele în pumn, încercând să reziste reacției instinctive a trupului față de el. Nu, reacției instinctive a inimii față de el.

– Poți să-i spui cum vrei, spuse ea liniștit. Trandafir sau dihor, iubită sau amantă, e totuna. E un rol pe care nu pot și nu vreau să-l joc. Nu mai poate fi nimic între noi. Firește, dacă mi-ai fi spus adevărul atunci când ar fi trebuit, n-ar fi fost niciodată ceva între noi.

– Într-adevăr, spuse el într-un ecou dezastruos al cuvintelor pe care i le spusese deja odată, ar fi mare păcat.

Vocea îi era dintr-odată incredibil de tandră. Mâinile i se strânseră și își aplecă fruntea așa încât buzele îi găsiră curba delicată între umăr și gât. Claire simți căldura umedă ce-i pârjolea pielea, trimițând undele de șoc ale dorinței reînviate tocmai până-n călcâie. Cu răsuflarea tăiată, oasele i se topiră și, pentru un foarte scurt moment, ochii i se închiseră într-un răspuns instinctiv. Apoi, mintea anulă reacția trupului. Își deschise ochii și se smuci să scape din sărutul și din strânsoarea lui, îndepărtându-se câțiva pași, după care se întoarse să-l înfrunte.

– Lasă-mă în pace, spuse ea printre dinți, cu mâinile în șolduri și uitându-se la el. Fii bun și lasă-mă în pace, mă auzi? Cum de îndrăznești să îngreuneze astfel lucrurile pentru mine? Cum îndrăznești să apari și să aștepți ca eu să mă bucur că te văd? Cum îndrăznești să mă întrebi dacă ți-am dus dorul? Dacă mi-a fost dor de cineva, acela nu erai tu. Nu te cunosc. Hugh Battancourt era doar cineva ce pretindeai că ești.

– Claire.

Întinse din nou mâinile spre ea. Arătându-și dinții în ceea ce de fapt era un mârâit, Claire se retrase cu o clătinare energică a capului ce îi interzicea să o atingă.

– Claire! Claire, ești acolo?

Vocea era a lui Lady George și o izbi pe Claire ca o căldare de apă rece peste față. Privind înspre terasă, abia putu să o vadă, printre ramurile care se mișcau, pe Lady George care scruta grădina în timp ce micuța ei făptură cobora treptele.

– Mă caută soacra mea. Vrei să-i spui, te rog că am intrat în casă ceva mai devreme cu o durere de cap?

Își ținea spatele drept, bărbia ridicată și își stăpânea vocea cu atenție.

El se încruntă nervos.

– Pisicuțo, ascultă: e o încurcătură blestemată, recunosc, dar nu este ceva ce am intenționat și nu e ceva ce n-am putea...

– Nu! Nimic mai mult. Nu vreau să mai aud vreun cuvânt înșelător de la tine. Ce a fost între noi s-a terminat și deja, cel puțin la mine, e pe cale de a fi uitat. Dacă ții într-adevăr la mine așa cum pretinzi, vei accepta și respecta asta și mă vei lăsa în pace înainte de a reuși să mă distrugi în întregime.

Controlul pe care luptase din greu să-l obțină se pierdu brusc. Către sfârșit, vocea îi tremura. Ochii lui Hugh se îngustară și gura îi deveni severă în timp ce o asculta. Când isprăvi, o privi în ochi pentru o clipă scurtă și plină de înțeles, înainte de a-i face o ușoară plecăciune ironică.

– Cum dorești.

– Claire!

Lady George o strigă din nou, cu o voce ușor înfundată, acum că ajunsese în grădina propriu-zisă. Mâinile lui Claire, ascunse de brațele încrucișate, se strânseră în pumni neputincioși.

– Mulțumesc, spuse ea.

Apoi, ținând capul sus, îi întoarse spatele și păși iute în umbrele protectoare ale întunecoasei curți laterale și, de acolo, în casă. Unde își putu îngădui doar câteva minute de singurătate în vreme ce inima i se frânse pentru a doua oară.

Capitolul 26

– Îți taie răsuflarea, nu-i așa?

Observația tărăgănată îl făcu pe Hugh să se uite rapid peste umăr. Vărul lui, David, stătea lângă el, și după cum se vedea era pe cale de a ieși, judecând după bastonul din mână și pălăria.

Hugh însuși abia revenise acasă având o după-amiază foarte instructivă, ce inclusese, nu din pură coincidență, o vizită la administratorul său. Se apropia ora cinei din ziua următoare balului și se odihnea în holul vast, pardosit cu marmură din reședința Richmond când îi ajunse la urechi vocea lui Claire. Alergase sus pe scări unde o privire instinctivă pe ușa largă a salonului o găsi pe Claire în curs de a-și lua rămas bun de la ce apărea a fi ultimul grup de vizitatori răzleți din acea după amiază. Era de față și sora lui Claire și vizitatorii erau un grup vesel de fete însoțite de mamele lor.

Nu avea ochi decât pentru Claire, strălucitoare ca de obicei într-o rochie strâmtă de muselină albă legată sub sâni cu funde late albastre, cu părul pieptănat simplu cu bucle de abanos ce se revărsau peste umeri și pe spate. Imposibil, așa după cum ar fi crezut înainte, dar era la fel de încântătoare în postura de doamnă de societate așa cum fusese și ca o zgripțuroaică cu ochi de sirenă ce-i căzuse în plasă și care reușise atât de neașteptat să-și înfigă ghearele în inima lui.

La naiba cu mica vrăjitoare, se gândi el, conștient dintr-odată că trupul i se crispase și inima îi bătea mai repede doar pentru că o privise. Nu plănuise să cadă vrăjit de ea mai mult decât plănuise ea să-l seducă, dar așa se întâmplase. Acum se simțea atât nefericit cât și furios. Mintea putea înțelege că ea avea tot dreptul să nu se angajeze într-o aventură cu el și chiar putea să o felicite pentru simțul onoarei și moralitatea ce o făcuse să ia această decizie. Cu inima însă – ce lucru blestemat! – cu inima simțea că ea era deja a lui și la naiba cu toate piedicile pe care soarta încercase să i le arunce în drumul spre cucerirea ei.

Confuzia și zăpăceala ce slăbiseră forțele militare franceze în ajunul campaniei catastrofale din Rusia, conduseseră la abandonarea bruscă de către Bonaparte a Parisului pentru Mainz. Aceasta a dus la rândul ei la încheierea celei mai recente sarcini a lui Hugh, lăsându-l pentru moment fără vreo ocupație și îngăduindu-i să ceară lui Hildebrand o permisie. Aceasta fu acordată, dar dacă situația pe Continent se înrăutățea, știa că poate fi rechemat în orice moment. Deci era de datoria lui să-și petreacă acest sejur prelungit în Anglia controlându-și

proprietăţile şi ocupându-se de afaceri atâta timp cât putea. Din fericire, refuzul lui Claire de a continua relaţia îl eliberase şi putu să facă doar asta. Fără îndoială, de la început fusese o nebunie să o caute din nou, după cum protestase fără întrerupere James din momentul în care aflaseră că se îndreptau către Anglia. Deşi decizia ei era, ca să spunem doar atât, nefericită, declaraţia că nu mai voia să aibă nimic de a face cu el era neîndoios un noroc neaşteptat. Un om înţelept ar fi recunoscător pentru prudenţa de care dăduse ea dovadă. Aşa stând lucrurile, relaţia lor, oricât ar fi fost ea de satisfăcătoare pentru moment, ar fi considerată de către cei chibzuiţi drept ceva asemănător cu o bombă pe cale să explodeze.

Ademenirea ei înapoi în braţele lui nu ar fi fost ceva din cale afară de greu, ştia asta. Oricât ar fi protestat ea, avea atâta experienţă cu femeile încât să ştie că îl dorea cel puţin la fel de mult cât o dorea el pe ea. Dar, deşi multe femei măritate mai experimentate s-ar putea îndeletnici cu aventuri clandestine în jumătate din păturile înaltei societăţi londoneze, Claire nu făcea parte din tagma lor. Mai avea încă purtări feciorelnice şi să o seducă în ciuda protestelor ei şi astfel să o expună mâniei soţului, dezaprobării familiei şi a flecărelilor unei societăţi avide de scandaluri, nu ar fi decât un act infam din partea lui.

Ştia asta şi, deşi nu voia, acceptase. Dar doar stând să o privească îl coborâse fizic la nivelul unui tinerel în chinurile primei lui iubiri adolescentine.

Hotărâ mânios în timp ce-şi îndrepta atenţia de la Claire spre *soţul* ei, că era momentul să aplice vorba cui pe cui se scoate. Poate Claire refuzase să-i fie amantă, dar era o puzderie de alte femei – fără-ndoială şi ele de o frumuseţe răpitoare-care nu aveau intenţii atât de respectabile. Un bărbat cu scaun la cap ar căuta desigur una din astea fără a mai pierde timpul.

– Ah, nu-ţi fie teamă, spuse David. Poţi să-i faci ochi dulci soţiei mele cu aprobarea mea. Este nespus de frumoasă, dar după ce m-am înfruptat din nectarul ei, mi-am luat zborul demult spre flori mai proaspete. Înţelegi fără îndoială, la urma urmei, asta e viaţa.

David îl urmărea cu un interes indolent. Cu siguranţă că o frântură din admiraţia lui pentru Claire i se zugrăvise pe faţă, îşi dădu seama Hugh atunci când privirile li se întâlniră. Dar evident că nu era nimic special în asta. Orice mascul între zece şi nouăzeci de ani ar fi admirat-o.

– Aşa o fi, răspunse Hugh, mimând cu dificultate indiferenţa.

Pricepând vorbele lui David, Hugh simţi nevoia subită de a-l înşfăca de ceafă şi de a-l scutura până l-ar fi lăsat lat. Orice urmă de vinovăţie pe care ar fi simţit-o pentru că se culcase cu soţia lui David dispăruse. Adăugate la ceea ce îi spusese Claire despre mariajul ei, cuvintele lui David confirmau că, de fapt, căsătoria era doar de faţadă: David nu o privea pe soţia lui cu afecţiune, sau măcar cu consideraţie, ci ca pe un trofeu care, după ce fusese cucerit, nu mai prezenta nici un fel de valoare pentru el. Nu că pe Hugh l-ar fi surprins. Deoarece David era mai mic cu şase ani, iar Hugh fusese trimis la şcoală când celălalt încă se mai juca încă în ţărână, nu fuseseră prieteni nici în copilărie, deşi David se folosise de-a lungul vieţii de proprietăţile ducale ca şi cum ar fi fost ale lui. Cu toate astea, Hugh îl cunoştea îndeajuns de bine, încât să fie îngrozit atunci când Claire pomenise numele soţului ei. Cu toată înfăţişarea lui de blond chipeş, David avusese întotdeauna un suflet rece şi calculat. Animalele se fereau din calea lui, servitorii aveau tendinţa de a părăsi serviciul după numai câteva luni, iar prietenii fuseseră aleşi în urma unei cercetări amănunţite despre cine erau şi ce foloase se puteau trage de pe urma lor. În acea după-amiază, Hugh descoperise că vărul lui mai adăugase ceva pe lista sa de vicii de maturitate, acesta fiind un subiect pe care cei doi trebuiau neapărat să-l discute.

Ferecându-şi deliberat mintea pentru a lăsa afară orice gând despre Claire, Hugh îi aruncă vărului său o privire mânioasă.

– Dacă îmi acorzi un minut, aş vrea să-ţi spun ceva.

– Ah, o predică de la măreţul duce este inevitabilă, înţeleg. David zâmbi şi clătină capul spre el. Trebuie să mă ierţi, vere. Tocmai plecam spre clubul White. Am o întâlnire foarte importantă cu Hazelden.

– Deoarece sunt sigur că îți închipui care e subiectul pe care trebuie să-l discutăm, știi de asemenea că nu ai opțiunea de a refuza. În orice caz, nu va trebui să-l dezamăgești pe prietenul tău. Discuția nu va dura mult.

– Duce, ți-o spun cu mâna pe inimă, îmi pare așa de bine că te-ai înapoiat în Anglia! Dă-mi voie să ți-o prezint pe fiica mea, Harriet. Doamne, să nu cumva să spui că nu-ți amintești de mine: sunt Lady Langford.

Tresărind ușor, Hugh privi în jur să vadă cine îl întrerupsese. O rotofeie și distinsă doamnă cu un vag aer familiar apăru din salon ca o săgeată plecată dintr-un arc, trăgând-o după sine pe fiica ce dădea înapoi. La naiba, îl prinsese. Trebuia să se fi mișcat mai repede. Scrâșnind din dinți, zâmbi și se purtă cum trebuie față de ea și de celelalte femei care se strânseră și ele în jurul lui aproape instantaneu. Mamele acționau pe față în dorința de a-i îndrepta interesul către fetele lor, în timp ce fiicele, debutante bine-crescute, erau ceva mai discrete. Harriet Langford, o blondă micuță și timidă, era cea mai atrăgătoare dintre tinere, dar era eclipsată de sora lui Claire, al cărei nume nu și-l putea aminti pe moment. Deși nu o egala pe Claire la aspect – dar cine ar fi putut? – mezina era drăguță într-un altfel de stil, cu părul roșu, pielea albă ca laptele și o siluetă voluptuoasă, accentuată de o rochie cu decolteu adânc de culoarea piersicii pastelate. Întâlnindu-i ochii, îl surprinse întorcându-i privirea fără a se îmbujora, apoi cercetându-l cu o curiozitate sinceră, fără să aibă vreo reținere feciorelnică pe care el să o poată observa.

Seamănă cu Claire, se gândi el, dintr-odată amuzat de privirea sinceră a tinerei, și îi zâmbi și el.

– Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el, apropiindu-se de ea în zgomotul conversației generale. Sunt Richmond.

– Și eu sunt Lady Elisabeth Banning și v-am luat într-un mod reprobabil casa în stăpânire pentru debutul meu, răspunse ea cu un licăr în privire, întinzându-i mâna. Fără îndoială că ați vrea să mă trimiteți la naiba-n praznic chiar în clipa asta.

– Absolut deloc. Îi sărută mâna înmănușată așa cum, în mod evident, ea se aștepta să o facă și îi dădu drumul mâinii cu un

zâmbet larg. Poți să fii sigură cu tu și sora ta sunteți foarte bine-venite în casa mea.

– Claire, Richmond mă asigură că suntem foarte bine-venite, spuse Beth cu veselie privind în jur și apoi agățând-o pe sora ei de braț pentru a o atrage în conversație.

Claire se îndepărtă de lângă femeia pe care o asculta plină de politețe și privirea i-o întâlni pe-a lui. Pentru o clipă, ochii ei, complet luați prin surprindere, erau plini de durere și dor. Drept răspuns, inima lui, blestemată trădătoare, parcă uită să mai bată. Apoi ea își coborî pleoapele doar atât cât să-și acopere ochii și afișă un zâmbet fals – cel puțin pentru el așa era – pe frumosul ei chip de neuitat.

– Ce drăguț din partea lui, murmură Claire, pe un ton distant.

– Într-adevăr, și salvator în același timp, deoarece chiar de dimineață spuneai că trebuie să închiriem o altă casă în oraș așa încât Richmond să-și poată recăpăta căminul. Sunt sigură că ați fi foarte plictisit dacă am face asta, nu-i așa, Înălțimea Voastră? Această replică neașteptată din partea lui Lady Elisabeth fu însoțită de un zâmbet larg. Desăvârșita ei îndrăzneală era fermecătoare, iar Hugh se surprinse chicotind.

– Foarte plictisit, într-adevăr, spuse el. Și va trebui să-mi spui Hugh. La urma urmei, acum suntem veri, nu-i așa?

– Eu sunt Beth. Și sora mea este Claire.

– Beth. Claire. Cât de mult mă bucură dobândirea unor astfel de încântători noi membri ai familiei.

– Cu toate astea, relația de rudenie nu constituie nici un fel de scuză pentru noi să profităm atât de mult de ospitalitatea lui Richmond, rămânând în casa lui pentru tot restul sezonului, îi spuse Claire surorii ei.

– Dar insist, spuse Hugh.

Claire îl privi din nou, doar pentru a doua oară în decursul conversației. De data asta, în ochi i se citea – ce? un reproș? – înainte de a-și lua privirea de la el. Nevoit să îi privească fața întoarsă, Hugh descoperi că nici el nu era făcut pentru o relație clandestină mai mult decât era ea. În vreme ce motivul respingerii din partea ei era cel mai probabil moralitatea, motivul lui era alimentat de un înfiorător egoism. Era tot ce-l oprea ca să nu

o înșface și să plece cu ea în braţe, punând astfel capăt acestei ridicole șarade. Era a lui și cu asta basta.

Atât că nu era.

– Într-adevăr, Claire, dacă am încerca o astfel de cercetare, am afla fără îndoială că nu există nici o casă decentă în Londra pe care să o putem închiria în acest moment. Mai bine ai lăsa asta în seama mea.

Tonul lui David, în timp ce se adresa soţiei lui, era atât de răstit, încât îl făcu pe Hugh să-i arunce o privire aspră, care, din fericire, nu fu remarcată.

– Ah, Doamne, desigur, Lady Dempsey chiar îmi povestea de curând despre casa de-a dreptul îngrozitoare pe care au fost obligaţi să o închirieze pentru sezon, pentru că pur și simplu n-au găsit alta. Dacă poţi să crezi, este în Harley Street, spuse Lady Langford cu o grimasă. Și la ce preţ! Lady Dempsey se jura că nici n-ar fi visat asta, chiar și palatul St. James ar fi fost doar pe jumătate așa de scump.

– Vezi, verișoară Claire, ce soartă îngrozitoare te așteaptă dacă te încăpăţânezi.

Hugh nu se putea abţine să n-o facă pe Claire să se uite la el din nou.

Ea îl privi, dar de data asta nu greși când văzu dojană în adâncul acelor ochi aurii care-i tăiau respiraţia. Era clar că doamna ţinea morţiș să plece cât mai repede din casa lui, și astfel și din viaţa lui. Deși, dacă ar fi fost o persoană mai bună ar fi putut să o ajute, descoperi că era suficient de josnic încât să-i refuze sprijinul.

La adăpostul conversaţiei generale care, cu ajutorul lui Lady Langford avea acum drept subiect cât de imposibile erau preţurile din Londra în general, el îi zâmbi lui Claire. Ochii ei se făcură mari, instinctiv se aprinseră, apoi luciră alarmaţi și se îndepărtară de ai lui. Câteva momente după aceea, îi întoarse spatele și reluă o discuţie cu o altă vizitatoare. Privind-o gânditor, reuși cu toate astea să pară că întreţine o conversaţie cu Lady Langford, în mare parte deoarece volubila doamnă în chestiune ducea tot greul discuţiei. Deși rămăsese întoarsă parţial cu spatele, Claire și Hugh erau în perfectă armonie unul cu celălalt. Postura ei rigidă, refuzul ei încăpăţânat de a întoarce capul în direcţia lui

și râsul ei forţat erau tot atâtea indicii periculoase care o dădeau de gol, cel puţin în ochii lui, dacă nu și pentru altcineva. Dar în ciuda tuturor eforturilor ei să pretindă că el nu era acolo, aerul dintre ei era încărcat de o tensiune invizibilă atât de puternică, încât era aproape palpabilă. Oare n-o mai simţea nimeni? O privire furișă în jur îi oferi răspunsul: se părea că nu. Apoi Lady Langford îi spuse ceva ce aștepta un răspuns. Nu era prea sigur care era acesta, dar cu siguranţă replica lui fusese suficient de convingătoare, astfel încât ea își continuă flecăreala.

– Doamnelor, vă rog să mă iertaţi, spuse el brusc atunci când conversaţia se îndreptase către evenimentele sociale viitoare, iar Lady Langford începu să-l iscodească pe departe la care din ele plănuia să meargă. Vărul meu și cu mine avem afaceri pe care nu mai putem să le amânăm, în ciuda farmecului unei companii atât de minunate. Vă rugăm să ne scuzaţi.

În toiul unui vacarm de urări de bun-rămas și a multor îndemnuri agitate să nu uite să facă una și alta – că Hugh aproape pierduse din vedere ce promisese și cui – reuși să scape, agăţându-l aparent prietenește pe David de braţ în cursul acţiunii, și astfel obligându-l pe vărul lui să-l însoţească în biroul său.

– Văd că mamele peţitoare se ţin de tine deja. Ah, cum o fi să fii tânăr, bogat și duce...

David se aruncă în fotoliul de piele în faţa biroului lui Hugh în timp ce Hugh închise ușa în urma lor. Încăperea nu era mare, dar era una dintre favoritele lui Hugh, cu pereţii lambrisaţi căptușiţi cu numeroase rafturi cu cărţi, și cu un imens șemineu din marmură italiană în care ardea un mic foc, tocmai bun să alunge răcoarea serii ce se lăsa pe nesimţite.

– Fără îndoială că s-au văzut și lucruri mai rele.

Hugh înaintă spre vastul birou de mahon care fusese al tatălui și al bunicului său, moștenit de generaţii întregi.

– O să te vedem în curând amenajând camera copilului?

Vocea lui David era slabă, dar în ochii lui se zărea un licăr, ce-i spunea lui Hugh cât de tare îl rodea problema.

– Te îngrijorează că vei fi exclus, nu-i așa? îi răspunse Hugh sec, așezându-se în spatele biroului. Când o să am planuri să te pun moștenitorul meu, o să te informez.

Îi oferi lui David un trabuc din cutia de pe birou. Când David refuză, el își aprinse unul și se lăsă pe spate în fotoliu, cercetându-l pe vărul său cu o privire încruntată.

– Înțeleg că te-ai agitat de mama focului cât timp am fost eu plecat.

– Nu știu despre ce vorbești.

După cum îi era obiceiul când conversația lua o turnură ce nu îi convenea, expresia lui David deveni posacă.

– Ba eu cred că știi. De când ai devenit major, ai irosit practic toată averea destul de consistentă lăsată de tatăl tău, iar în cei aproape doi ani de când te-ai însurat, ai reușit să toci și zestrea soției tale. Tot ce ți-a mai rămas este un depozit instituit în așa fel încât cea mai mare parte ți-e inaccesibilă, ceea ce te lasă cu un mic venit și cu domeniul Labington, care ți-a revenit liber de datorii, iar acum este complet ipotecat. Ca să o spunem direct, ești cam ruinat. Nici una din chestiile astea n-ar fi treaba mea – finanțele tale îți aparțin, la urma urmelor – dacă n-ar fi faptul că, în urmă cu șase luni, administratorul meu a început să primească facturi pentru diverse reparații și servicii în legătură cu întreținerea proprietăților mele – acelea pe care tu și mama ta le-ați ocupat cu asentimentul meu și pe cheltuiala mea – care erau de cel puțin trei ori mai mari decât trebuiau să fie. El și cu mine le-am trecut în revistă azi după-amiază. Ai umflat cheltuielile, iar diferența ți-ai vârât-o în buzunar, nu-i așa?

David, care se tolănise în fotoliu când Hugh începuse să vorbească, nu-și schimbă poziția. Dar gura i se schimonosi într-un foarte ușor rânjet, iar ochii i se întunecară.

– Ce importanță ar avea pentru tine câteva prăpădite de facturi? Ești bogat precum blestematul de Cresus.

– Oricât de bogat aș fi sau nu aș fi, ce e al meu, este al meu. Am o aversiune organică împotriva celor care încearcă să mă înșele. Chiar și mai puțin apreciez faptul că sunt jefuit.

Vocea lui Hugh era aspră.

– Ce-ai fi vrut să fac, o, preaputernice văr? David se ridică în picioare și îi aruncă lui Hugh o privire ce deborda de batjocură amară. După cum spui, sunt pierdut. Dar, deși fondurile mele au căzut victimă unei serii de evenimente nefericite, totuși trebuie

să trăiesc. Am și o soție de întreținut, în cazul în care nu ai băgat de seamă, și după cum ți-ai dat singur seama uitându-te la ea, întreținerea ei costă o sumă considerabilă. Cheltuiala pentru rochiile și podoabele și zorzoanele ei este cu adevărat uluitoare, crede-mă. Ca moștenitor al tău, aș fi apelat la tine pentru ajutor dacă ai fi fost în Anglia. Dar pentru că nu erai, știindu-ți caracterul generos și cunoscând afecțiunea pe care mi-o porți, am presupus că nu ai obiecta să-mi faci un mic împrumut.

– Ai presupus greșit. Și te-aș ruga să n-o implicăm pe soția ta în problemele astea. Îmi este foarte bine cunoscut că ești un jucător înrăit și că ai pierdut totul la jocul de cărți. Îți spun ca să-ți intre-n cap – și nu vreau să ți-o repet, așa că ține seama de asta – că nu voi susține astfel de nesocotințe. De dragul mamei tale și al soție tale, de data asta nu te arunc afară să fii pe cont propriu și să-ți porți singur de grijă. Voi plăti și datoriile pe care le-ai acumulat până acum și voi contribui suficient la venitul tău astfel încât să-ți permită a te întreține pe tine și pe familia ta la un nivel acceptabil. Dar dacă prind de veste că joci în continuare sau dacă mai încerci vreodată să mă înșeli în vreun fel, răbdarea mea va ajunge la capăt, voi opri subvenția cheltuielilor tale și poți să te duci la dracu' cu asentimentul meu. Ți-e clar?

Privirile li se întâlniră și rămaseră fixe. În expresia lui David se putea vedea mânie și ranchiună. Hugh recunoscu faptul că, dacă până acum nu putea conta pe vărul lui drept prieten, de-acum putea foarte bine să-l considere dușman. Dacă nu ar fi fost Claire și Lady George, care la urma urmei era nevinovată de fărădelegile lui David, l-ar fi aruncat imediat pe vărul lui în stradă. Dar de dragul lor, nu o făcu.

– Foarte clar, vere. David se ridică, își vârî o mână în buzunar, învârtind cu cealaltă monoclul pe panglică. Primind o dojană zdravănă ca un școlar vinovat, simt că e de datoria mea să te rog să mă lași să ies, înainte de a îndrăzni să mă extrag din fața augustei voastre prezențe.

– Atâta vreme cât ești convins că vorbesc serios, poți pleca liniștit la treburile tale.

Oricât de tentant ar fi fost să-și piardă răbdarea cu David, Hugh reuși să se abțină. Îl lăsă să plece pe tânăr cu un scurt

semn din cap, apoi observă cu sprâncenele ușor încruntate cum vărul său părăsea alene încăperea cu o insolentă grație.

După ce David plecă, Hugh își termină trabucul, lăsându-se pe spate în fotoliu, și privi fumul care se învolbura deasupra capului său. Îi intrase o bănuială în minte și, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât devenea mai serioasă.

Oare David, într-un fel de aranjament întortocheat de a face bani, pusese la cale atacul asupra trăsurii lui Claire? Poate sperând să obțină o răscumpărare pentru returnarea ei în siguranță? Sau poate, sperând la ceva mai rău? Considera că era de datoria lui să afle.

Capitolul 27

– Claire, uită-te acolo! E chiar vărul Hugh, exact cum am zis eu. Așezată în trăsura familiei cu Claire și cu Twindle, Beth aproape că își frânsese gâtul încercând să arunce o ultimă privire în vreme ce o strălucitoare cabrioletă neagră, mergând în direcție opusă prin Piccadilly, apăru pe neașteptate lângă ele și trecu mai departe în viteză, vizitiul strecurându-se cu abilitate printre vehiculele ce se mișcau lent, aglomerând strada. Era o dimineață însorită, la câteva săptămâni după balul lui Beth, iar doamnele se înapoiau acasă de la o fructuoasă escapadă de cumpărături pe Bond Street. O, Doamne, nu-i așa că arată ca scos din cutie? Și ai văzut-o pe doamna care îl însoțea? Cine să fie, mă întreb?

Stand lângă Beth în trăsura deschisă, Claire aproape că se înecă auzind întrebarea naivă a lui Beth. O văzuse, într-adevăr, pe „doamna" la care se referea sora ei imediat ce Beth arătase spre echipajul lui Hugh ce înainta cu viteză spre ele prin îmbulzeala de vehicule ce se îngrămădeau pe drum. Înțepenită, făcând tot ce-i stătea în putință să-și mențină fața absolut imobilă pentru cazul în care el i-ar fi aruncat vreo privire, nu reuși să o oprească pe Beth, care flutura neobosită din mână spre

trăsura ce se apropia. Din fericire, Hugh ori nu o observase, ori fusese suficient de elegant încât să nu dea curs semnalelor lui Beth. În ciuda întâlnirii extrem de scurte, Claire văzuse destul ca să aibă imaginea femeii întipărită în minte: bucle aurii înconjurau o față fără cusur, ce se lăsase râzând pe spate, la o remarcă a lui Hugh; un gât neted și alb și sâni bogați ce se arătau voluptuoși dintr-o rochie de mătase sinilie ceva mai îndrăzneață decât s-ar fi cuvenit pentru o ieșire în timpul zilei; șiraguri de perle și pietre colorate în jurul gâtului, ce sclipeau în soare; o enormă pălărie cu bor răsfrânt și un grup de trei pene mișcătoare de struț, atât de lungi încât îi atingeau umerii la fiecare legănare a trăsurii. Nici o doamnă din anturajul lui Claire n-ar fi îndrăznit să iasă în public îmbrăcată așa. Firește, Claire știa ce însemna un astfel de costum: era genul de femeie pe care Hugh nu l-ar fi prezentat niciodată lui Beth – sau ei însăși. Pe scurt, doamna nu era o doamnă. Hugh hotărâse evident să se consoleze cu o femeie ușoară.

Acest fapt o lovi pe Claire cu întreaga forță a unui pumn primit în plină figură.

– E atât de chipeș, Claire, nu crezi, și de asemenea și foarte amuzant. Zău așa, mă bate gândul să-l cuceresc. Aș deveni o excelentă ducesă și mi-ar plăcea foarte tare să fiu pe cea mai înaltă treaptă în societate.

– Domnișoară Beth, nu mi-aș fi închipuit să aud astfel de vulgarități din gura unei lady pe care am crescut-o! Twindle își scutură capul exasperată. Stând pe bancheta din fața fetelor, bătrâna care arăta ca scoasă din cutie într-o rochie cenușie cu bonetă asortată se uita la Beth cu o privire dezaprobatoare. Nu vei cuceri niciodată un soț de nici un rang dacă nu vei învăța să-ți ții gura, te previn.

– Chiar așa, Beth, Richmond e mult prea bătrân pentru tine, spuse Claire.

– De ce, nu i-aș fi dat mai mult de treizeci de ani.

Beth se încruntă cu o expresie gânditoare în timp ce-și strângea mai aproape noua achiziție, un șal de Norwich. Făcut din mătase grea, albă cu lungi franjuri înnodate, era exact lucrul

potrivit pentru o tânără domnișoară în primul ei sezon, cu asta fuseseră cu toții de acord. Admirându-i efectul în combinație cu rochia de muselină împodobită cu primule, alesese să-l poarte acum mai degrabă decât să-l primească acasă, împreună cu restul cumpărăturilor.

– Are treizeci și unu de ani. Străduindu-se să nu stăruiască asupra a ceea ce tocmai văzuse și nereușind prea bine, Claire răspunse absent, apoi își dădu seama că poate demonstra că-l cunoștea mult prea bine pe vărul ei prin alianță.

– Asta nu-i prea mult. Nu e mai în vârstă decât Shrewsbury pe care abia ieri-seară îl descriai ca pe o posibilă partidă. Beth îi aruncă lui Claire o privire indignată. Chiar așa, am impresia că tu însăți ești cam topită după vărul Hugh. De îndată ce intră într-o cameră, devii uimitor de inexpresivă și nu cred că te-am auzit adresându-i mai mult de câteva cuvinte de când ne-am cunoscut. În plus, el se uită mereu la tine – ceea ce nu e de mirare, firește, bărbații se uită întotdeauna la tine –, dar chestia este că tu niciodată nu le întorci privirea. Pe Richmond, câteodată, când el nu se uită, îl privești. Hai, spune adevărul, Claire, te-ai îndrăgostit de noul nostru văr, nu-i așa?

Deși Beth o tachina, Claire simți alarmată că începe să se sufoce. Sora ei, care o cunoștea foarte bine, într-adevăr, poate că își dădea seama de chestiuni care altora le scăpau, dar ceea ce Beth presupunea, putea în cele din urmă să le fie clar și celorlalți. Gândul că David sau Lady George ar fi putut face astfel de observații o făcu să-i transpire palmele de panică. Chiar să nu fi reușit să-și ascundă sentimentele? Fusese așa de grijulie, fie că Hugh era prezent, fie că nu, să nu se manifeste în nici un fel față de el.

– Uiți că sunt măritată? spuse Claire cât se poate de încet. Nu mă mai îndrăgostesc de bărbați, așa să știi.

– Ba eu m-aș îndrăgosti, dacă aș fi măritată cu David al tău, replică Beth cu o privire sinceră. Îmi pare rău dacă asta te supără, Claire, dar nu se poartă cu tine așa cum ar trebui, să știi. Poate că arată chipeș, dar are caracter de vierme. L-am auzit azi de dimineață cum îți spunea că noua ta pălărie de paie te face

să arăți ca o babornițã. În afară de faptul că nu are dreptul să-ți spună așa ceva, chiar dacă ar fi adevărat, nu e! Îți stă foarte bine și, după părerea mea, ți-a spus asta doar ca să te facă să te simți prost. Și am băgat de seamă și că te-ai dus și ți-ai dat-o jos și acum porți cu totul altceva. Foarte urât din partea lui, Claire, și să știi că am să i-o spun cu prima ocazie.

– Beth, nu! Posibilitatea ca sincera ei soră să îl abordeze pe David în numele ei o făcuse pe Claire aproape să amețească. Schimbul de cuvinte din hol, pe când Claire se pregătea să iasă după micul dejun și îl întâlnise pe David, care evident abia se întorsese după benchetuiala din noaptea trecută, avusese loc exact după cum spusese Beth. Și, ca urmare, își schimbase într-adevăr pălăria cu boneta cu boruri mari care îi împodobea acum capul. Cu panglici verde-închis, în definitiv se potrivea destul de bine cu rochia de un verde pastelat, așa ca nu fusese un mare sacrificiu să facă schimbul. Nu își dăduse seama că Beth auzise fără să vrea ce spusese David. Stânjeneala se adăugă neliniștii și amândouă o făcură să se îmbujoreze. Haide, Beth, te implor să nu o faci! David n-a fost în ultimul timp prea... prea în apele lui, e adevărat, dar nu îl iau în seamă, te asigur. Se mai întâmplă.

– Poți să te încurajezi dacă vrei, dar nu sunt atât de proastă încât să nu știu când ești nefericită, Claire. Beth avea o mină serioasă. Dacă nu vrei ca eu să vorbesc cu David, poate Gabby, sau chiar mai bine, Nick...

– Nu! Claire clătină din cap cu putere. Nu, auzi ce-ți spun? Așa-i, eu și David *suntem* în relații proaste, dar trebuie să ajungem noi înșine la o soluție. Of, Beth, hai să trecem de sezonul ăsta, da? Lucrurile decurg atât de minunat pentru tine...

– Dar mi-aș dori să fie totul bine și pentru tine, spuse Beth înmuindu-și vocea și întinzând mâna spre a lui Claire. Ochii ei albaștri se întunecaseră de grijă. Și nu cred că e așa.

– Domnișoară Beth, încetează în minutul ăsta să o necăjești pe sora ta! interveni Twindle, sunând mult mai aprigă decât de obicei. Își mută privirea la Claire și tonul i se îndulci. Domnișoară Claire, doar nu vrei să plângi pe stradă.

– Dar, Twindle... începu aprins Beth.

Claire o strânse de mână, reducând-o la tăcere, apoi îi dădu drumul, râzând ușor, chiar în timp ce clipea să-și rețină lacrimile ce amenințau să-i inunde ochii, provocate de această neașteptată dovadă a grijii pe care i-o purta sora ei mai mică.

– Dragă Beth, vezi ce-ai făcut? Sprijinul tău m-a impresionat până la lacrimi! Să știi că n-o să mă topesc acum pentru că David e mojic în legătură cu noua mea pălărie, așa că te rog să nu-ți bați capul cu mine, sunt bine, pe cuvânt.

– Asta spui tu, replică Beth cu scepticism, dar la o privire a lui Twindle își ferecă buzele și nu mai spuse nimic.

Cele trei parcurseră restul drumului într-o tăcere adâncă, întreruptă doar de zgomotul copitelor de cai pe drum și de huruitul roților pe strada pietruită, când trăsura părăsi agitația bulevardelor aglomerate pentru a se îndrepta către împrejurimile mai puțin circulate din Park Lane. Situat chiar lângă Hyde Park, Park Lane era cea mai exclusivistă zonă din Londra. Casele erau clădiri enorme din cărămidă și piatră, cu câte patru etaje, cu trepte de piatră pornind de la stradă și rânduri de ferestre cu vitralii ce străluceau în soare. Pentru că era destul de devreme, se vedeau doar o cameristă cu un coș pe braț, evident pornită cu o treabă de făcut, doi copii grăbindu-se spre parc cu sărmana lor guvernantă după ei și un măturător ce-și făcea de lucru chiar în fața reședinței Richmond atunci când ele se apropiară de casă. Măturătorul se dădu în lături, înclinându-se respectuos, în vreme ce trăsura se opri în fața casei, clătinându-se.

– Beth, spuse Claire prudent, cu o voce neutră, în vreme ce portiera se deschise și scara fusese așezată. Dacă aș fi în locul tău, nu i-aș pomeni lui Richmond că l-am zărit azi. Femeia care era cu el *nu* este o doamnă, te asigur.

– Vrei să spui că s-a încurcat cu o prostituată? Beth, pe jumătate ieșită din trăsură, părea mai degrabă fascinată decât șocată privind înapoi spre Claire. Negreșit că este îndrăzneț! Încetează să te mai strâmbi la mine, Claire. Trebuie să știi că este foarte la modă pentru un gentleman să întrețină o astfel de femeie.

Twindle gemu, oripilată, și își astupă urechile cu mâna.

– Beth, pentru numele lui Dumnezeu, de unde auzi astfel de lucruri? întrebă Claire, înspăimântată. Doamnele, în special

cele tinere și nemăritate, nu trebuie să știe nimic despre astfel de chestiuni, și chiar dacă știu, desigur că nu trebuie să vorbească despre ele.

– Dacă reușești să o convingi de asta, tu trebuie să fii guvernanta și nu eu, domnișoară Claire, murmură Twindle, lăsându-și mâinile jos și fixând-o pe Beth cu o privire ce îi avertiza pe toți cei care o cunoșteau bine că destinatarul va trebui să înfrunte o ceartă răsunătoare de îndată ce aveau să fie între patru ochi.

– Ei aș! spuse Beth fără eleganță, vădit neimpresionată și coborî scările clătinând aprig din cap.

Seara le găsi la Almack's, cel mai exclusivist dintre cluburi. Cunoscut în popor drept Târgul de Căsătorii, era mai dificil de pătruns acolo decât să intri în palatul St. James. Condus de un grup de patroane ce o includea din fericire și pe buna prietenă a mătușii Augusta, Lady Jersey, ca și pe trufașa prințesă Esterhazy, contesa Lieven și doamna Drummond-Burrell, consta în câteva camere mari, dar surprinzător de sărăcăcioase, pe King Street. Ambianța nu era impresionantă, gustările, care nu erau altceva decât ceai, limonadă sau oranjadă, mici prăjituri uscate sau pâine cu unt, erau meschine, iar distracția se mărginea la dans sau la câteva mâini de whist sau 21, și cu toate astea, să fie admisă în sacrosanctele săli era țelul suprem al fiecărei femei ambițioase din țară, care voia să pătrundă în societate. Aprobarea patroanelor, emisă sub formă de certificate, trebuia obținută înainte de cumpărarea biletelor de intrare, iar patroanele erau cunoscute ca extrem de stricte în legătură cu persoanele pe care le considerau potrivite sau nu. Din fericire, această piedică fusese înlăturată pentru Claire la vremea când ieșise în societate, ceea ce însemna că admiterea lui Beth, în lipsa vreunei gafe din partea tinerei domnișoare flușturatice, era mai mult decât asigurată.

Drept urmare, în loc să se simtă privilegiată că face parte dintr-un astfel de grup, Claire se simțea plictisită stând cu celelalte însoțitoare într-unul din fotoliile aurite sprijinite de pereți. O amenința o durere de cap și, în mod inexplicabil, nu se simțea în apele ei. Adevărul era că se simțea deprimată, deși nu voia să recunoască decât față de ea însăși. Oricât ar fi încercat, nu putea să-și

scoată din minte imaginea lui Hugh și a femeii blonde pe care o plimba prin Piccadilly. Era cu ea acum? se întrebă ea. Erau poate în casa aceea de pe Curzon Street unde Hugh îi sugerase *ei* să se întâlnească cu el? Oare se sărutau chiar acum sau...

„Încetează", își porunci furioasă. Nu avea intenția să se gândească la asta. Trebuia să și-l scoată din minte pe Hugh și tot ce îl privea.

În acest scop, se concentră să o găsească pe sora ei. Petrecerea era în toi, și Beth lua parte la un dans scoțian cu bucuria zgomotoasă ce o caracteriza atât de bine. Beth era delicioasă într-un alb feciorelnic, singura culoare considerată potrivită pentru o debutantă la Almack's, cu părul ei ca focul prins într-o coc simplu în vârful capului. Rochia cu talie înaltă cu mici mâneci bufante era prinsă sub sâni cu panglici azurii ce se potriveau perfect cu ochii ei, iar croiala strâmtă îi sublinia silueta în chip desăvârșit.

Ah, cum ar fi fost să fie atât de tânără și din nou lipsită de griji, se gândea Claire cu nostalgie. Observând optimismul debordant de pe fețele fetelor care dansau, se simți dintr-odată oribil de bătrână în comparație cu ele, și drept urmare, se posomorî și mai tare.

Luă o îmbucătură dintr-o mică prăjitură cu mac pe care o ținea într-o mână și apoi se munci să mestece și să înghită bucățica uscată și fără gust fără să se înece. Avea doar douăzeci și unu de ani, reflectă ea sumbru, și viața ei era, din toate punctele de vedere, deja terminată. La urma urmei, reușise să îndeplinească funcția esențială a unei fete bine-crescute: se măritase. Cu excepția unui copil, fericire care după câte se părea nu-i era dat s-o aibă, nu mai avea ce să aștepte în calitate de doamnă de bună condiție.

Poate doar cu excepția unei aventuri furtunoase cu vărul soțului ei.

Când gândul îi pătrunse în minte, destul de neașteptat, Claire se înecă în cele din urmă cu prăjitura. Dar cel puțin accesul de tuse care urmă îi folosi la ceva: forță imaginea chinuitoare să-i iasă din minte.

– Vai, dragă, ar trebui să știi de-acum să nu mănânci prăjiturile care se servesc aici, îi șopti dezaprobator mătușa Augusta, care ședea lângă ea, arătând foarte elegantă în satin mov, pe când Claire încerca să își revină. Gustările sunt absolut oribile, dar la urma urmei, aici nu se vine pentru mâncare. O pereche ce se plimba pe lângă ele îi atrase atenția și, din fericire, îi îndreptă gândurile în altă direcție. Doamne, uită-te la rochia aia: cine e? O, Emily Poole! Întotdeauna a fost o ființă neobrăzată! Dacă tatăl ei nu era duce, nimeni nu ar fi primit-o. Vezi cum se lipește rochia de ea? Crezi că juponul ei e umed?

– Nu cred că poartă jupon, răspunse Claire, uitându-se ascultătoare la doamna în chestiune, o femeie spre treizeci de ani mai degrabă decât spre douăzeci, dar care, cu toate astea, era îmbrăcată într-o manieră tinerească, într-o muselină albă, practic transparentă. Cred că și-a umezit *rochia*.

– O, vai de mine!

Când mătușa Augusta se întoarse să-i atragă atenția doamnei Weston, așezată de cealaltă parte, asupra scandalului în devenire, Claire se descotorosi de ultima bucată din blestemata de prăjitură, dându-i-o unui valet care trecea pe acolo. Scuturându-și rochia de ultimele firimituri ce s-ar fi putut ascunde între cute, se gândi că situația ei măcar îi oferea un avantaj: ajungând la statutul de femeie căsătorită, nu se mai așteptau de la ea să țină cont de preferința predominantă pentru rochii albe sau pastelul cel mai deschis. Rochia ei era din mătase aurie strălucitoare, legată sub sâni cu panglici verde-închis, și purta un delicat colier de smaralde ce fusese al mamei ei, împreună cu cercei asortați.

După ce schimbă câteva cuvinte cu Lady Holsted, mama rotofeie și liniștită a patru fete pline de speranțe care stăteau lângă ea, Claire privi din nou, de data asta cu ochi puțin invidioși, la sora ei care țopăia prin sala de dans.

– Ah, iat-o pe Barbara Langford că-mi face semne. Ei bine, trebuie să mă duc să văd ce vrea, îi spuse mătușa Augusta la ureche, apoi se ridică și se îndreptă spre capătul celălalt al încăperii.

Claire dădu din cap și încercă să nu se simtă abătută, atunci când Lady Holsted începu să flecărească despre fata cea mică

și pojarul ei. În timp ce asculta, făcu tot ce-i stătea în putință să nu bată din picioare pe ritmul muzicii. Voia să danseze și într-adevăr ar fi putut dansa oricând deoarece, de când sosise, cel puțin șase gentlemeni o invitaseră, dar nu i-ar fi plăcut cu nimeni dintre cei prezenți. I-ar mai fi ridicat moralul să sporovăiască cu cineva din grupul ei de prietene, dar nici una nu părea a fi acolo, ceea ce nu era de mirare, deoarece majoritatea erau prea tinere să aibă fete de măritat sau prea bătrâne și prea sigure pe statutul lor de femei căsătorite ca să fie prezente aici.

– Pot să stau lângă dumneata?

Claire își ridică privirea surprinsă auzind vocea gravă, apoi încuviință din cap cu o ușoară ezitare, văzând despre cine e vorba. Locul liber lăsat de mătușa Augusta fusese rapid ocupat de Lord Vincent Davenport. Un văduv spre patruzeci de ani, Lord Vincent nu era prea înalt, voinic spre îndesat, cu păr castaniu și des ce se ondula spre spate, ochi albaștri strălucitori și maxilare pătrate. Era cunoscut drept un mare sportiv, membru al clubului Four Horse și un crai notoriu. În prezent, se afla în căutarea unei soții și venise la Londra să studieze oferta de tinere debutante, după cum o informase pe Claire, apatic și tărăgănat, cu ocazia primei lor întâlniri. Descoperise însă că frumusețea ei îi scosese din minte scopul vizitei. În ciuda aluziilor și apoi chiar a asigurărilor concrete că nu era disponibilă, Lord Vincent devenise foarte insistent în a-i arăta interes. Nu era nevoie de prea mult efort din partea lui Claire să ghicească ce rol își dorea să joace în viața lui, dar până acum nu depășise măsura și, în afară de ce făcuse deja, nu mai știa cum să-l descurajeze. Dacă soțul ei, David, ar fi fost de față în același timp cu Lord Vincent, ar fi fost de folos, dar David, preferând propriile distracții, nu o însoțea aproape niciodată la serate. Lord Vincent era considerat o partidă bună de către mamele peținoare, dar în aceste împrejurări, Claire găsea insistența lui mai mult supărătoare decât agreabilă, iar în seara aceea, situația era și mai rea din cauza prezenței lui Lady George: soacra ei, care vorbea în apropiere cu Lady Sefton și cu prințesa Esterhazy îi arunca necontenit priviri dezaprobatoare. Claire nu se îndoia că a doua zi va fi supusă unei predici despre pericolele de a fi socotită o pradă ușoară.

– Ar fi zadarnic să te invit să iei parte la o petrecere în Green Park mâine, presupun? îi murmură Lord Vincent, luându-i evantaiul din poală și folosindu-l să-i facă vânt ușor.

Deși încăperea era îngrozitor de neaerisită, făcând curentul de aer rece foarte bine-venit, Claire întinse mâna și își recuperă evantaiul. El i-l înapoie cu un zâmbet.

– Mă tem că este complet inutil, spuse ea, lunecându-și panglica evantaiului pe încheietura mâinii. Să știi că sunt în Londra doar în calitate de însoțitoare a surorii mele, și nu ca să mă distrez.

– Ce soră devotată ești, spuse el uitându-se la ea cu o privire lacomă ce, în ciuda pleoapelor lăsate, era de neconfundat. Te admir pentru asta – și pentru multe altele, în plus – te asigur.

Claire nu răspunse. Orchestra atacă un cadril – nici nu băgase de seamă că dansul precedent se terminase – și se folosi de asta drept pretext să-și întoarcă fața de la el, aparent să o caute pe Beth printre dansatori.

Oricât de vizibilă o făcea pe Beth părul ei roșcat, Claire nu o zări. Privirea îi fu atrasă și reținută de un alt dansator.

Era Hugh, arătând șocant de atrăgător în hainele formale de seară ce constituiau ținuta corectă pentru gentlemenii care doreau să fie admiși la Almack's. Nu fusese aici înainte: ar fi fost imposibil să nu-și dea seama de prezența lui. Deoarece ceasul bătuse de unsprezece, probabil că intrase imediat înainte de închiderea ușilor, care avea loc exact la acea oră.

Inima îi tresări puternic în piept. Dintr-odată lumea devenise interesantă și agitată, colorată și plină de sens. Apoi văzu și restul, și stomacul i se făcu ghem, iar pumnii i se încleștară în poală: Hugh dansa cu blonda Harriet Langford și dădea de înțeles foarte clar că se distra.

Capitolul 28

Gelozia era un lucru urât, descoperi Claire uitându-se cum Hugh își apropia capul de cel al lui Harriet Langford, și se simți urâtă, măcinată de nocivul sentiment. Își dădu seama că era

ceva ce nu mai simţise până atunci, deşi fusese ţinta lui dinspre alte femei mai des decât ar fi vrut să-şi amintească. Şi când te gândeşti că nu manifestase nici un fel de înţelegere faţă de sentimentele lor şi nu îşi dăduse seama cât de groaznic se simţiseră acestea! Aproape că merita să fie supusă unei astfel de experienţe amare. Dinadins îşi reaminti că, dacă dansa cu domnişoara Langford la Almack's în văzul lumii, asta însemna că măcar nu făcea lucruri mult mai intime cu femeia mult mai puţin respectabilă cu care îl văzuse în trăsură, de dimineaţă. Dar indiferent cât de mult sucea problema, să-l vadă de mână cu domnişoara Langford, să-l vadă adresându-i acel zâmbet devastator privind-o în ochi pe tânără, să observe cât de zveltă şi blondă şi atrăgător de suavă era fetişcana alături de silueta lui înaltă şi puternică şi chipul lui arătos şi oacheş era mai mult decât putea îndura. Nu ajuta nici faptul că fata abia împlinise optsprezece ani şi era o bună partidă. Şi de asemenea, nu ajuta să se gândească nici că, fiind duce de Richmond, Hugh trebuia inevitabil să se însoare cu cineva într-o bună zi.

Cu altcineva decât ea. Ea, Claire, n-ar fi putut în veci să fie soţia lui. Nu ar fi putut suporta aşa ceva, hotărî ea, privindu-l cu dinţii încleştaţi atât de tare, încât o dureau fălcile, afişând un zâmbet îngheţat pe figură.

El îi aparţinea, dar de fapt nu îl putea avea şi nici ea nu putea să fie a lui.

– Lady Claire, nu te simţi bine? Lord Vincent se aplecă spre ea cu fruntea încreţită. Ai devenit dintr-odată foarte palidă.

Lord Vincent o urmărea, înţelese ea, atunci când vorbele lui o scoaseră din atenta ei concentrare. Era posibil să o privească şi alţii. Nu-şi putea divulga secretul. Trebuia să fie atentă, foarte atentă, nu atât pentru ea, cât mai ales de dragul lui Beth.

În ochii lui Lord Vincent se citea o îngrijorare sinceră. Trăgând iute aer în piept, fără ca el să bage de seamă, spera ea, îşi descleştă degetele şi reuşi să arboreze un zâmbet.

– Mă gândeam cât de mult mi-aş dori să dansez.

– Chiar ai vrea? Expresia lui era atât surprinsă, cât şi recunoscătoare, şi nu era de mirare. Respinsese invitaţiile lui la dans

de atâtea ori, încât încetase să le mai facă. Ridicându-se în picioare, se înclină şi îi oferi braţul. Sunt încântat să fiu la dispoziţia dumitale, crede-mă.

Cadrilul tocmai se sfârşea când se îndreptau către ringul de dans, iar Claire se trezi aşezată în faţa lui Lord Vincent când orchestra atacă un *boulanger*. Se gândise să-l facă pe Hugh să o observe aşa cum îl văzuse şi ea pe el atunci când de fapt îi poruncise lui Lord Vincent să o invite la dans, dar află în curând că asta avea să fie aproape imposibil.

La *boulanger*, Hugh făcea pereche cu Beth.

Claire se strădui cât putu să nu scape vreun pas în timp ce îi privea dansând împreună. Beth, o pată vie de culoare cu formele ei feminine, alcătuia un contrast perfect cu virilitatea întunecată a lui Hugh. În vreme ce domnişoara Langford părea timidă, Beth deborda de vivacitate, râzând şi conversând cu Hugh ca şi când l-ar fi cunoscut de-o viaţă. La rândul lui, Hugh arăta mai relaxat decât îl văzuse Claire vreodată, privind-o pe mezină cu ochi indulgenţi şi cu un zâmbet leneş.

Dintr-odată, lui Claire îi trecu prin minte că Beth era liberă să se mărite cu el. Ideea ca sora ei mai mică să se mărite cu bărbatul pe care-l iubea o făcu să simtă că-i vine rău.

Bărbatul pe care-l iubea. Gândul o îngrozi. Nici măcar nu-şi dăduse seama că asta simţea până când vorbele nu-i veniseră în minte. Acum că ştia, făcu tot ce-i stătea în putinţă pentru a continua să respire.

O cuprinse panica şi îşi luă ochii de la Hugh şi Beth, zâmbind strălucitor către Lord Vincent care o urmărea cu o expresie mai degrabă sardonică pe faţă. Ea făcu o piruetă şi o reverenţă, iar muzica se opri.

Îl iubea pe Hugh. Atât de mult că inima o duruse ca un dinte stricat în fiecare dintre zilele lunilor scurse de când se despărţiseră; atât de mult, că doar să-l vadă distrându-se în compania altei femei era de ajuns să o facă să scrâşnească din dinţi şi să-i tragă o palmă peste cap; atât de mult, încât era gata să ia în considerare, în cele din urmă, ruşinoasa posibilitate de a deveni amanta lui.

Nu putea deveni amanta lui. O, Doamne Dumnezeule, nu putea.

Sir Vincent îi spunea ceva, oferindu-i brațul. Ea zâmbi și murmură un răspuns – n-avea nici o idee ce spusese – luându-l de braț. Chiar atunci când ajunseseră la marginea sălii de dans, Beth veni plutind spre ei – cu Hugh urmând-o.

Claire se uită peste capul surorii ei mai mici, întâlni ochii cenușii întredeschiși și simți că inima îi stătu pe loc. Hugh îi zâmbi și îi aruncă zâmbetul ironic, cu jumătate de gură, pe care îl văzuse în fiecare noapte în visele ei, iar inima începu să-i bubuie.

– Claire, tocmai îl conduceam pe vărul Hugh la tine. Nu are parteneră pentru următorul dans. Încă ținându-l de braț, Beth aruncă un zâmbet strălucitor peste umăr către Hugh. Apoi o privi pe Claire și ochii îi sclipiră răutăcios. I-am spus că sunt sigură că ești liberă.

„Ah, Beth", gândi Claire aproape intrând în panică. „Nu știi ce faci."

Bunele maniere cu care Twindle o bătuse la cap din copilărie se dovediră a fi salvarea ei în acel moment de criză. Cu pulsul bubuind, stomacul strâns în noduri, Claire își luă mâna de pe brațul lui Lord Vincent, își ridică bărbia și, cu un zâmbet, făcu prezentările necesare.

Orchestra atacă un vals.

– Îmi acorzi acest dans, verișoară Claire? spuse Hugh, oferindu-i brațul.

Pe față i se ivise un ușor zâmbet, dar privirea îi era concentrată atunci când Claire îi căută instinctiv ochii.

Chiar dacă voia din răsputeri, nu putu să găsească tăria necesară pentru a-l refuza. Respiră adânc, încuviință din cap și își puse mâna pe brațul lui.

– Vai, ce păcat, presupun că trebuie să mă supun *forței majore*, murmură Lord Vincent mutându-și privirea de la Hugh la Claire. Apoi o privi pe Beth și se înclină. Lady Elisabeth, îmi acorzi acest dans?

Faptul că abia observă când sora ei se îndepărtă cu Lord Vincent spunea multe despre starea de spirit a lui Claire. În mod normal, ar fi făcut aproape orice să o țină pe Beth departe de a se expune atenției acelui craidon.

Ringul de dans era aglomerat când ajunseră acolo și Hugh o luă în brațe. Nedorind să-i întâlnească privirea, temându-se de ceea ce el – sau alții – ar fi putut citi pe fața ei, își ținu ochii în jos, cu o prefăcută sfială. El își puse o mână pe mijlocul ei, ea își așeză mâna pe umărul lui și, cu distanța cuvenită între ei, o roti în dans.

Apoi începură să valseze, iar ea deveni brusc foarte conștientă de cel mai mic detaliu: cadența atrăgătoare a muzicii – și duritatea umărului lat de sub mâna ei; celelalte perechi ce se roteau și se balansau în jurul lor – și puterea caldă a degetelor lui ce le strângeau pe ale ei; mișcarea rapidă în sus și în jos a sânilor ei, efortul care-i accelera respirația – și cei câțiva centimetri ce separau albele sfere de pieptul lui lat; ritmul lin al pașilor lor – și fosnetul mătăsos ce se auzea când picioarele lui lungi îi atingeau fusta.

– Ești frumoasă, spuse el încet și, fără să se gândească, își săltă capul și îl privi.

Era oacheș ca un țigan; deși fără îndoială că se bărbierise în seara aceea înainte de a ieși, o umbră de barbă era deja vizibilă, întunecându-i maxilarul și obrajii uscățivi; gura lui frumoasă era arcuită într-un zâmbet ușor. Îi întâlni ochii, acei ochi cenușii ca de plumb și văzu că erau blânzi, plini de tandrețe față de ea.

– Te iubesc, spuse ea, uitându-se cu dragoste la el.

Nu intenționase în nici un caz să spună asta; sub fascinanta căldură a privirii lui, adevărul ieși brusc la iveală.

Ochii lui se măriră; se împiedică; o strânse tare de mână și de talie, sfredelind-o cu privirea.

Apoi, absolut pe neașteptate, începu să râdă.

Nu-i veni să creadă, îi spusese că-l iubește, iar el râdea!

Chiar pe când el dădea să se oprească, pe ea o cuprinse indignarea. Spatele îi deveni țeapăn; își ridică bărbia; ochii îi aruncară o privire care le-ar fi tăiat elanul oricăreia din cele două surori ale sale sau cuiva ce o cunoștea bine.

Atentă la ceilalți dansatori care se roteau împreună cu ei în jurul sălii, Claire fu grijulie să-și păstreze vocea joasă când întrebă amenințător:

– Ai găsit ceva amuzant în asta?

Rotind-o într-o mișcare de dans, Hugh clătină din cap. Răspunsul negativ fu contrazis totuși de ochii strălucitori și începutul de rânjet ce părea să-i fi apărut în colțurile gurii.

– Claire, spuse el cu o voce la fel de joasă ca a ei, dar în mod evident amuzată. Ah, Claire. Doar tu, sincera mea iubită, mi-ai spune așa un lucru în mijlocul unei săli de dans aglomerate, și mai ales la Almack's, cu duzini de ochi ce ne urmăresc fiecare mișcare și exact tot pe-atâtea urechi făcute pâlnie, nerăbdătoare să se hrănească cu cel mai mic sâmbure de scandal. Mă întreb ce te așteptai să fac eu aici?

Doar puțin domolită de faptul că o numise iubita lui, Claire îl privi cu mult mai puțină dragoste decât pretinsese că simte pentru el.

– Ai fi putut să încerci să-mi spui că mă iubești și tu, sugeră ea caustic.

– Fetiță prostuță, spuse el cu un rânjet indulgent. Înainte ca ea să poată da replica – și ar fi vrut să răspundă destul de elegant acestei provocări grosolane –, dansul se termină cu un acord final al muzicii. Trebuie să plec, spuse el, devenind dintr-odată serios și înclinându-se peste mâna ei. Să ne întâlnim în hol peste un sfert de oră.

Trebuie să plece? Ce voia să spună cu asta? Aproape la fel de alarmată pe cât fusese de ofensată, Claire abia dacă avu timp să încuviințeze din cap când li se alăturară Lord Vincent și Beth, căreia se părea că nu-i stricase dansul cu el. Claire reuși în bună măsură să susțină partea ei de conversație, în vreme ce Hugh o conduse la mătușa ei. Apoi, după ce schimbă câteva cuvinte politicoase cu mătușa și cu prietena acesteia, Lady Cowper, cu care aceasta discuta, se înclină și plecă. Cam în același moment, Beth fu solicitată de următorul ei partener și plecă destul de fericită la brațul lui.

– Fără-ndoială că nutrești speranțe în acea direcție, Augusta? întrebă Lady Cowper cu înțeles, arătând cu capul după Hugh.

– Ei bine, fata este destul de interesată, cred că pot afirma asta deși e nepoata mea, dar știi, probabil, că Richmond țintește mai sus când își alege o soție. Deocamdată este prea devreme,

dar se pare că se plac amândoi îndeajuns. O să vedem cum decurg lucrurile când se vor cunoaște mai bine.

Claire își dădu seama șocată că mătușa ei și Lady Cowper discutau despre un posibil mariaj între Hugh și Beth. Voia să strige: „E al meu!" Dar reuși cu greu să-și țină gura. Adevărul adevărat era că nu era al ei. Nu în felul în care voia ea să fie, adică legal și pentru totdeauna.

Și nu avea să poată fi vreodată.

Acest fapt supărător, alăturat aceluia că Hugh nu îi declarase dragostea, deși ea o făcuse cu delicatețea unei școlărițe timide cuprinsă de o dragoste înfocată pentru maestrul de dans, o chinuia pe Claire în vreme ce, scuzându-se pentru a merge la toaleta doamnelor, se îndreptă de fapt spre hol pentru a-l întâlni pe Hugh.

Supărată la gândul că tocmai se făcuse de râs dacă sentimentele nu erau reciproce, Claire păși în întunericul răcoros al holului și se uită în jur. În afară de doi palmieri ce arătau prăfuiți în vasele lor, holul mic și pătrat de la intrare părea a fi gol. Chiar și Stevens, care de obicei făcea de gardă la ușă, părea că-și părăsise postul. Era ceva ușor sinistru la locul ăsta plin de umbre, în care lumina venea doar dinspre celelalte încăperi mai aglomerate. Muzica, vocile și râsetele umpleau aerul, dar nu erau suficiente încât să facă holul ceva mai primitor.

Dintr-odată, el apăru ca din pământ, făcând-o să tresară și să icnească atunci când o luă de mână și o trase înapoi în umbrele din care apăruse. Claire se trezi într-o altă încăpere, mai mică decât holul, atât de întunecată încât abia dacă zărea mantourile, pelerinele, șalurile și blănurile cu care era ticsită. Mirosea a praf și a parfum vechi și, chiar în timp ce se mira, înțelese unde era: în garderobă, bineînțeles. Hugh o trăsese în garderobă. Era la fel de pustie ca și holul, dar cu mult mai intimă. Nu-și putu da seama unde era servitorul, dar nu avu timp să chibzuiască la asta pentru că Hugh o întoarse, astfel încât se găsea cu spatele la perete, iar el o ținea acolo cu ambele mâini puse de-o parte și de alta a capului ei.

– Deci mă iubești, așa-i? mormăi el prefăcându-se amenințător deasupra ei, după care, fără să-i lase vreun răgaz să răspundă,

o sărută cu o foame fierbinte ce îi făcu pulsul să galopeze și îi înmuie genunchii.

Claire își abandonă indignarea la prima atingere a buzelor lui, îl luă de gât și îi răspunse la sărut cu un abandon înfrigurat, degetele ei încleștându-se în mătasea deasă a părului lui. Stând lângă ea, strivind-o de peretele rece cu greutatea corpului lui, nu încăpea nici o îndoială în privința dorinței lui imperioase.

Când în sfârșit își înălță capul, era amețită. Se agăță de el, nevrând să-i dea drumul vreodată, dorind să-și întipărească atingerea, mirosul și gustul lui în minte, în inimă și în trup pentru totdeauna.

– Și eu te iubesc, spuse el cu o voce joasă, tremurată, ochii aruncând văpăi spre ea.

Și apoi o sărută din nou, luând-o în brațe și ridicând-o strâns lângă el, așa de strâns că putu să-i simtă mișcările pieptului pe sânii ei, căldura pielii prin haine și protuberanța umflată a trupului său.

Chiar atunci când Claire crezu că o va culca și o va poseda atunci, pe loc, printre pelerine, și era pe deplin pregătită să-l lase, își înălță capul, trase adânc aer în piept și se îndepărtă de ea până când o ținu la distanță de un braț.

– Hugh.

Semănase cu un scâncet nerușinat, dar chiar dacă își dăduse seama de nota rugătoare din vocea ei, lui Claire nu-i păsa. Se simțea nerușinată. Era amețită, cu genunchii moi și tremura de dorință, strângându-l și mai tare de după gât. Nu scăpa el chiar așa de ușor de ea.

– Trebuie să plec, spuse el cu răsuflarea întretăiată într-un chip mulțumitor. Ochii ei se închiseră pe jumătate, amintindu-și că spusese același lucru pe când dansau. O să lipsesc pentru câteva zile. De asta am venit, să-mi iau rămas-bun.

Spatele îi înțepeni, panicată. N-ar fi venit la Almack's să-și ia la revedere dacă ar fi plecat într-o simplă călătorie la țară.

– Unde pleci? Vocea ei era plină de spaimă și se uita țintă la el. Nu, doar nu înapoi în Franța?

Era atât o rugăminte, cât și o întrebare.

– Nu pot să-ți spun. O trase din nou lângă el, îi depuse un sărut rapid și apăsat pe buze și îi luă brațele de după gât. Acum pleacă. L-am trimis pe Stevens să rezolve ceva, dar trebuie să se întoarcă din minut în minut și nu vrei să fii văzută. James a pregătit o trăsură ce mă așteaptă după colț. Mă întorc acasă miercuri cel mai târziu. Atunci o să vedem ce putem face să clarificăm încurcătura asta.

Pentru moment, Claire era mai puțin preocupată de clarificarea situației decât de primejdia spre care el se îndrepta, pe care o simțea cu fiecare fibră a ființei ei.

– Hugh, te rog, imploră ea, agățându-se de mâinile lui. Te rog, nu pleca.

– Trebuie. Expresia îi deveni dintr-odată sumbră. Altfel n-aș pleca, crede-mă. Ai grijă cât timp sunt plecat, Ochi de Înger.

Zicând asta, o mai sărută încă o dată în fugă și plecă.

Capitolul 29

Era târziu, în noaptea următoare, și luna era sus pe cer. La lumina ei slabă, Hugh își croia drum prin câmpurile pe care odinioară le cunoștea ca pe propriul buzunar. Își petrecuse primii ani ai copilăriei la castelul Hayleigh, iar amintirile neplăcute îi invadaseră mintea obosită, în ciuda eforturilor de a le opri. Petrecându-și ultimele douăzeci patru de ore practic numai călare, era mort de oboseală – prea obosit ca să lupte cu fantomele trecutului. Așa că le lăsă în pace, uimit că mai aveau încă puterea de a-l emoționa.

Avându-l pe James lângă el, călărea prin grozama deasă spre Hayleigh's Point, unde urma să întâlnească un informator. Potrivit mesajului primit, bărbatul știa locul unde se afla Sophy Towbridge. Femeia părea să fi dispărut de pe fața pământului în noaptea în care o întâlnise prima oară pe Claire. Chiar și eforturile comune ale celor mai buni agenți britanici de a o găsi – sau de a da de urma informațiilor pe care ea le deținea – dăduseră greș.

Poate că în seara asta misterul se va risipi.

Din spatele unui tufiș apăru un bărbat fluturând o lopată, iar Hugh tresări. La fel făcu și calul lui, care se cabră, nechezând ascuțit. Luat pe nepregătite, Hugh fu trântit la pământ, aterizând greu în fund, în ierburile dese. Pentru o clipă, stătu acolo, uluit.

Întâiul gând ce îi apăru în minte era un mormăit: „Nu din nou".

– Stăpâne Hugh! șopti James și se căută de armă în buzunar chiar atunci când Hugh își înșfăca propriul pistol.

– Oi, vă rog să mă iertați', 'nălțimea Voastră. Bărbatul cu lopata suna spășit. Înghețat pe loc la vederea pistolului lui Hugh, nu era decât o formă îngrămădită în întuneric. N-avui de gând să vă sperii.

– Nu-i nimic, spuse Hugh acru, ridicându-se în picioare.

Presupusese inițial că bărbatul era inofensiv, dar după căzătura de pe cal, nu voia să riște și își ținea pistolul la îndemână.

– Ești bine? întrebă James ținând de dârlogi calul nervos al lui Hugh.

– Da, spuse Hugh, aruncând o privire îngrijorată în jur înainte de a se uita bine la bărbatul din fața sa. Căzătura îl făcu să fie cu ochii în patru și încordat. Îl privi pe bărbat din nou. Tu ești Marley?

– Da. Și dumneata îi fi...?

– Persoana pe care o cauți.

– Joci cu grijă, așa-i? chicoti Marley. Dacă ai adus bișt arii, asta-i tot ce mă-nteresează.

– I-am adus.

Hugh făcu semn către James, care desfăcu de la șa o mică pungă de piele plină cu guinee și i-o zvârli lui Marley, care o prinse cu dexteritate într-o mână. Lăsând lopata să-i cadă, deschise punga și se uită înăuntru. Aparent mulțumit, o închise din nou.

– Ai banii. Unde e Sophy Towbridge?

– Pe-aici. Marley le făcu semn să-l urmeze. Hugh se duse după el, atent să nu cadă pradă vreunei ambuscade. Informația pe care o primise spunea că bărbatul era singur, dar nu voia să riște. Acolo.

Marley arătă spre pământ. Uitându-se într-acolo, Hugh descoperi un mormânt parțial deschis. Luna arunca lumină

asupra unui craniu încă acoperit în mod grotesc de o coamă de păr blond, murdar, dar ușor de recunoscut.

– Asta-i? James îl urmă pe jos, trăgând amândoi caii după el. Se holbă la mormânt, apoi clătină din cap și îl privi pe Hugh. Nu-i de mirare că nimeni n-a reușit s-o găsească.

– Unde-s hârtiile pe care le avea? îl întrebă Hugh pe Marley.

Marley vârî mâna în buzunar, scotoci și scoase o pungă de pânză impermeabilă pe care i-o înmână lui Hugh. Aruncându-i o privire lui James, Hugh o deschise și se uită înăuntru. Văzu trei scrisori împăturite cu grijă. Era prea întuneric să le poată citi, dar Hugh era destul de sigur că găsise în sfârșit ce căuta de atâta timp.

Hugh făcu un semn către James și își vârî punga în buzunar.

– Pot s-o acopăr acu'? întrebă Marley. N-aș prea vrea să știe ăilalți că v-am arătat-o.

– Dă-i drumul. Hugh dădu să se întoarcă, dar își aminti de ceva. Mai era încă o doamnă aici la Hayleigh's Point în aceeași noapte cu Sophy Towbridge. A fost răpită din trăsura ei, cred. Știi ceva despre asta?

Marley ridică din umeri.

– S-ar putea.

– Cât?

Hugh îl citise pe omul ăsta.

– Dublu.

– S-a făcut. Hugh îi făcu semn lui James, care scoase suma cerută din desagii ce conțineau fondul lor de rezervă și îi dădu banii lui Marley.

Acesta îi numără și îi vârî în buzunar.

– Cealaltă doamnă? îl zori Hugh.

Marley pufni.

– Cred că vrei să zici obrăznicătura aia mică ce l-a pocnit pe Briggs peste cap chiar cu oala lui de noapte. Am fost tocmiț' să o răpim din trăsură și să-i facem de petrecanie. Și s-a-ntâmplat să fie pentru aceeași noapte când, tot așa, am fost tocmiț' să aducem o altă doamnă, chiar Sophy Towbridge asta, aici pe plajă, la Hayleigh's Point să o ia o barcă. La vremea aia habar n-aveam că făcea spionaj pentru Franța, mă jur că habar n-aveam.

Așa că vezi dumneata, le aveam pe amândouă femeile în același timp, ascunse în aceeași fermă, și nici una nu știa de ailaltă. După aia, am primit vorbă că o căutau pe o spioană franceză pe nume Sophy Towbridge. Păi, doamnele astea de le țineam noi erau, ca să zic așa, foarte diferite una de alta, înțelegi ce vreau să zic, și una din ele, în vreme ce începuse să se împrietenească cu șefu', i-a spus că o cheamă Sophy Towbridge. Ce mai coincidență o mai fi și asta? ne-am zis noi. După aia, ne-am dat și răspunsu': Nu e nici o coincidență. Domnița noastră Sophy Towbridge și cea care se credea că e spion pentru franțuji mai-mai că erau una și aceeași. Așa că am dat să facem o socoteală cum și unde să o vindem înapoi guvernului Maiestății Sale, nu-i așa? Doar că asta cerea timp. Așa că am ținut-o acolo unde era, și până la urmă n-a mai ajuns deloc pe plajă. Da' asta ne-a încurcat un strop: Franțujii trimiteau o barcă să o ia pe Sophy Towbridge și franțujii ăștia deveneau iute țâfnoși dacă-i trăgeai pe sfoară. Așa că ne-am zis: „Ce să facem?" Și răspunsul era acolo, chiar sub nasul nostru, și ce mai răspuns frumos. Mai aveam o domniță – cealaltă domniță pe care trebuia s-o omorâm. Așa că, ce ne-am gândit noi, de ce să n-o omorâm pe cealaltă domniță și să le spunem franțujilor că moarta era Sophy Towbridge, doar că din nefericire murise? Asta ne scăpa din încurcătura cu franțujii și o mai și aveam pe cealaltă domniță moartă să le-o dăm la ăia de ne plătiseră să-i facem felul. Era un plan maiestral, dacă pot pentru ca să spun așa. Da' ce să vezi, că cealaltă domniță l-a dat peste cap evadând și n-am mai putut-o găsi s-o omorâm. Doar ce-am auzit că acu-i în Londra bine mersi. Și Sophy Towbridge a căzut pe scări a doua zi de dimineața și și-a frânt gâtu'. Chiar așa, moartă. Așa că am pierdut biștarii și pentru ea.

Clătină din cap, mohorât.

– Cine v-a tocmit să o răpiți pe doamna din trăsură? întrebă Hugh.

Marley ridică din umeri.

– Apăi, nuș. Donen e ăl' de s-a ocupat de asta.

– Donen? întrebă Hugh, străduindu-se să-și țină vocea sub control. Nu voia ca informatorul să se oprească din vorbit acum.

Dar auzind cum omul povestea atât de voios despre planurile lui și ale fârtaților lui de a o omorî pe Claire, îi veni să-l înșface de gât și să-l strângă până-l lăsa fără suflare. Unde pot să-l găsesc?

– Păi, e plecat pe-undeva. Răspunsul evaziv îl făcu pe Hugh să-l bănuiască pe Marley că de fapt știa foarte bine unde se dusese Donen.

– Unde? întrebă Hugh, fără să-și poată stăpâni tonul tăios.

Marley ridică din umeri.

– Spune-mi tot ce știi și o să-ți mai dau încă de două ori pe-atâția bani, spuse Hugh.

Marley se înviora ca un câine de vânătoare ce adulmecase urma vânatului.

Fără a mai fi rugat, James se duse din nou către desagi. Nu mai era prea mult în fondul de urgențe, așa că Hugh și James trebuiră să se scotocească prin buzunare și pungi, dar până la urmă, se găsi destul ca să-l satisfacă pe Marley.

– O plăcere să faci afaceri cu domniile voastre, zău așa, spuse Marley jovial pe când își înfunda buzunarele cu bani.

– Donen? întrebă Hugh posomorât.

– Vă aduceți aminte de cealaltă domniță de care v-am spus? Păi, să vedeți, treaba era că...

Pe măsură ce asculta, Hugh simți că-i îngheță sângele în vine.

Capitolul 30

Trecuseră deja treizeci și șase de ore de când își mărturisise dragostea față de Hugh, iar Claire era toată un pachet de nervi împletiți cu vină. Îl iubea pe Hugh. Asta era realitatea, și în decursul a două nopți fără de somn reușise s-o accepte ca pe ceva de nestrămutat. Gândul la ce putea face el exact în acel moment era chinuitor. Era sigură că, orice ar fi făcut, era în legătură cu munca lui ca agent secret, ceea ce însemna implicit că era periculos. Trebuia să se forțeze să nu se gândească la asta. Mai degrabă, încercă să-și imagineze că îl întâmpina acasă, viu și nevătămat.

Această imagine cu adevărat ispititoare aduse cu sine propriile probleme: când Hugh avea să se întoarcă acasă, ea avea să-i devină amantă.

Nu se mai putea împotrivi. Îl iubea prea mult pentru a mai încerca să-l țină la distanță.

Din nefericire, gândul de a-și călca atât de fățiș jurămintele căsătoriei, fără a mai vorbi de dezonoarea ei și, posibil, dacă legătura cu Hugh avea să fie vreodată descoperită, de blamul societății asupra familiei ei nevinovate, era de ajuns să o îmbolnăvească.

În cele din urmă, în a doua dimineață după plecarea lui Hugh, Claire auzi sunetele inconfundabile pe care le făcea David intrând în casă, chiar la ivitul zorilor. Ea nu dormise toată noaptea, frământându-se ce să facă și, auzindu-l cum urcă scările, se simți copleșită de vină pentru ceea ce avea de gând. Nu conta că David probabil că se culcase cu multe femei de când se căsătoriseră. Nu conta că nu simțea nici iubire și nici măcar simpatie pentru el, și nu avea să simtă vreodată. Realitatea era acolo, el era soțul ei. Dacă îi păsa de ea câtuși de puțin, sau dacă putea fi făcut să-i pese, datora legămintelor matrimoniale să se întoarcă din nou spre căsătorie și spre soțul ei.

Cu inima grea, Claire se dădu jos din pat și merse tiptil către ușa dormitorului. Nu se putea liniști până ce nu-și scotea asta din minte. Știa care era soluția dacă s-ar fi hotărât numai după porunca inimii.

Ieșind pe holul încă întunecat de la etaj, se trezi aproape față în față cu David. Se uită la ea surprins, apoi se încruntă.

– Arăți ca dracu', madam, spuse el în loc de salut. Văzându-te așa cu fața asta senină și fără nimic pe tine decât cămașa, îmi aduc aminte de ce-am încetat să mai trec prin patul tău.

Purta o cămașă de noapte decentă, dar când ochii lui o măsurară din cap până-n picioare, Claire simți cum roșește. El zâmbi batjocoritor, iar ea înțelese că voia dinadins să o rănească.

Dintr-odată înțelese partea ascunsă din caracterul soțului ei: lui David îi plăcea să provoace durere.

– De fapt, tu nu mă iubești, nu-i așa? întrebă ea încet, retrăgându-se instinctiv cu un pas înapoi de lângă el. Nu cred că m-ai iubit vreodată.

– Din întâmplare, vrei să mă atragi în pat? David aruncă o privire pe lângă ea, prin ușa deschisă a dormitorului spre masivul pat cu baldachin, răvășit, în care ea se culcase întotdeauna singură.

– Nu, spuse Claire dorindu-și dintr-odată cu toată ființa ei să fi acceptat ceea ce inima știa deja, și să fi lăsat restul în pace.

– Ești nevasta mea. În ochii lui David se vedea o lucire crudă în timp ce, fără de veste, o înșfăcă de mână. Ia vino tu aici, drăguța mea soție. E de datoria ta, la urma urmei, să mă satisfaci.

O împinse la perete și își propti greutatea corpului pe ea, sărutând-o într-o oribilă parodie a felului în care Hugh o sărutase cu atât de puțin timp în urmă. Dar limba lui David împingându-se în gura ei o făcu să-i vină să verse, corpul lui David apăsându-se peste al ei îi crispă trupul de scârbă, iar mâinile lui David pe sânii ei o făcură să vrea să se sinucidă sau să-l omoare pe el. Dar rămase pasivă în fața atacului, dându-și seama că, zbătându-se, nu ar face decât să-i ațâțe dorința de a o răni.

Zgomotul făcut de camerista care urca cu greu scările cu gălețile de cărbune pentru dimineață o eliberă. David se depărtă de ea, privi către scări și apoi la Claire.

– Nu, nu te iubesc, spuse el cu o răceală tăioasă. Nu te-am iubit niciodată.

Apoi se întoarse și o părăsi, îndreptându-se spre propriile camere aflate la capătul holului, fără a privi în urmă. Claire zări creștetul cameristei și fugi înapoi în dormitorul ei, închizând ușa. O încuie cu grijă, apoi se prăbuși pe pat și începu să plângă cu inima zdrobită.

Pe seară, aparent își revenise. Dar în sinea ei tremura ca piftia. Deși lupta dintre inimă și minte încetase, era în continuare disperată de grijă pentru Hugh și încă rușinată de ceea ce intenționa să facă atunci când el va fi ajuns acasă.

Ea și Beth promiseseră să viziteze Grădinile Vauxhall împreună cu niște prieteni. Pentru că era un grup numeros din care

făceau parte trei dintre cele mai dragi prietene ale lui Beth împreună cu mamele lor, precum și patru tineri domni, luară trei trăsuri, huruind elegant pe podul peste Tamisa și îndreptându-se astfel spre grădini. Când sosiră, foarte veseli, descoperiră că grădinile erau mai frumoase decât fuseseră descrise. Erau vaste și bine garnisite cu poteci mărginite de gard viu și cu alei acoperite de viță, luminate de numeroase torțe și felinare agățate. În mijlocul grădinilor era un mare spațiu deschis unde fuseseră amenajate chioșcuri acoperite ce puteau fi închiriate pentru seară. Se ofereau gustări, și distracția serii includea o orchestră, dans și mai târziu, noaptea, focuri de artificii.

În interiorul rotondei, erau deja mai bine de o duzină de perechi dansând; când intrară în chioșcul lor și mult mai mulți vizitatori se plimbau primprejur, salutându-și cunoștințele cu care se întâlneau și bucurându-se în general de vreme, care în această seară era deosebit de frumoasă. Domnul Whetton, un gentleman zvelt de douăzeci și trei de ani care îi făcea serios curte prietenei lui Beth, Mary Ivington, era gazda distracției și oferi imediat aperitive când toți se extaziară la vederea chioșcurilor festiv decorate. Refuzând, Beth și domnișoara Ivington cerură să fie conduse să vadă lebedele în helești decorativ. Domnul Whetton și prietenul său, Lord Gaines se oferiseră galant. Claire nu se simți obligată să o însoțească pe Beth – domnul Whetton și Lord Gaines erau amândoi cei mai bine educați dintre gentlemeni – și rămase în chioșc, bucurându-se de promenada mondenă și nu mai puțin de ținutele la modă ce treceau prin fața ei, ascultând fără prea mare atenție pe ceilalți care se ciorovăiau în glumă despre virtuțile dansului prin comparație cu hoinăreala prin împrejurimi.

Claire privea parada oamenilor care treceau prin fața chioșcului și asculta muzica destul de mulțumită, când un bărbat înalt ce se îndrepta spre chioșc de unul singur, pe o alee acoperită, îi atrase privirea. Era prea întuneric și era prea departe de ea ca să fie sigură de ceva în afară de faptul că avea părul negru. Dar ceva din felul în care se mișca...

– Vă rog să mă scuzați, spuse ea ridicându-se în picioare, dar cred că am văzut un prieten.

Ceilalți încuviințară și zâmbiră, întorcându-se la discuțiile întrerupte. Claire simți cum bătăile inimii i se accelerează când părăsi chioșcul, și apoi și picioarele i se mișcară mai iute când ajunse pe alee. El venea țintă spre ea și deodată fu sigură că era Hugh. Inima îi tresăltă de bucurie, un zâmbet îi tremura pe buze și fu tot ce putu să facă mergând, mai degrabă decât să alerge, în întâmpinarea lui.

Era Hugh, arătând din cap până-n picioare ca un duce, într-o haină bine croită de un albastru foarte fin, peste pantaloni de culoare bej, cu eșarfa legată într-un stil elegant al cărui nume îl uitase și cu ghetele strălucind în lumina felinarelor. Îi zâmbea, și Claire făcu tot ce putu să nu-și ridice poalele rochiei de muselină garnisită cu primule și să-i zboare în brațe.

Conștientă că era posibil să fie văzuți, nu o făcu. În loc de asta, se întâlniră foarte prudent în mijlocul aleii și, în vreme ce ea își ridica ușor capul spre el, Hugh îi zâmbi.

Claire înțelese că era mai fericită să-l vadă decât fusese vreodată în viață văzând pe altcineva.

– Ți-a fost dor de mine, pisicuțo? întrebă el așa cum o mai făcuse o dată, ridicându-i mâna la buze.

Îl iubea, își dădu seama, aproape cu disperare. Și se întorsese acasă sănătos și ea era a lui.

Așadar, de ce îi izvorau lacrimi din ochi?

Nevrând ca el să vadă, își trase mâna dintr-a lui și se întoarse, mergând repede de-a lungul unei poteci întortocheate cu garduri vii, înalte, pe post de pereți, ce pornea în unghi drept din alee.

– Claire.

Bineînțeles că o urmă. Claire se șterse cu degetele pe obraji, sperând să înlăture orice urmă a prostiei ei înainte ca el să o vadă. La urma urmei, ce motiv avea să plângă? Nici unul.

Luna se ascunse după un nor și deodată sunetele nopții se multiplicară; vântul deveni dintr-odată rece. Claire își cuprinse corpul cu brațele și, instinctiv, se opri pe loc, uitându-se în jur. Brusc, grădinile deveniseră un loc străin, înspăimântător. Era înconjurată de umbre întunecate ce păreau să crească amenințător de la o clipă la alta. I se ridică părul pe ceafă când ceva se mișcă la capătul potecii.

– Claire.

În spatele ei era Hugh, Slavă Domnului. Oftă adânc, tremurat, și i se aruncă în brațe.

În loc să o îmbrățișeze, o luă de brațe și o ținu la distanță uitându-se încruntat la ea.

– Dumnezeule mare. Plângi?

– Nu, răspunse Claire hotărâtă, deși plângea.

Putea simți dâra umedă de lacrimi pe obraji și ar fi șters-o dacă blestematul ăsta de bărbat n-ar fi ținut-o de mâini. El înjură. Apoi o trase lângă el, strângând-o în brațe și sărutându-i obrajii uzi, gâtul, urechea.

– Nu plânge, îi șopti el la ureche. Te iubesc. De ce plângi?

Inima lui Claire bubui. Mâinile i se odihniseră fără vlagă pe haina lui. Acum, îl luă de gât.

Pufni, clipind pentru a-și îndepărta ultimele lacrimi și privi în sus spre el.

– Și eu te iubesc. Și de-aia.

El scoase un sunet undeva între un geamăt și râset și își înălță capul, uitându-se la ea. În colțurile gurii îi apăru un zâmbet, dar ochii îi erau serioși.

– Să nu începi iar cu „de-aia", o avertiză el.

– Bine, bine. Pentru că te-ai întors. Pentru că te iubesc mult.

– Ăsta-i motiv să plângi?

Clătină din cap, nedumerit.

– Câteodată. Respiră adânc să se liniștească și îi întâlni privirea. Ochii lui erau negri în lumina lunii, cu o expresie imposibil de înțeles, dar gura îi era arcuită într-un zâmbet plin de tandrețe. Sunt pregătită să fiu amanta ta. Când vei dori.

– Aha, spuse el ca și când i se limpezise în minte ceva ce până atunci păruse de neînțeles.

Și apoi o luă în brațe și o sărută. Îi răspunse la sărut, parcă nevrând să se oprească vreodată. Când în cele din urmă își înălță capul, ea își lăsă obrazul pe pieptul lui pentru o clipă. Îi putea auzi bătăile puternice ale inimii.

– Claire, spuse el ridicându-i bărbia așa încât să o poată privi drept în față. Ea se sprijinea de el, prea slăbită după acel sărut

ca să se mai miște și îl lăsă să o cerceteze. Te iubesc. Drace, vreau să mă însor cu tine. M-aș însura cu tine și mâine dacă aș putea.

– Dar nu poți. Disperarea i se oglindi în voce și în gânduri. Pentru că este David.

– Da, e David. Păru că ezită. Claire, trebuie să-ți spun ceva. Încă de când ai plecat din Franța, mi-am pus oamenii să te supravegheze și alți oameni să cerceteze cum de trăsura ta a ajuns să fie atacată. Noaptea trecută, am aflat în sfârșit adevărul. Îi povesti pe scurt despre Marley și Sophy Towbridge și restul. Cred că David vrea să mori. Cred că a angajat pe cineva să te ucidă.

– De ce să facă una ca asta?

Era atât șocată, cât și nedumerită. Ea și David nu aveau o căsătorie fericită, dar nu o ura – cel puțin nu credea că o urăște. Și nu o lovise de fapt până atunci, deși în acea dimineață, pentru o clipă, se temuse că ar putea să o facă. Desigur că nu voia să o omoare.

– Niciodată nu prea i-au plăcut femeile, spuse Hugh încet și cu grijă. Cel puțin, nu altfel decât ca niște simple jucării. Îl cunosc de când eram copii, adu-ți aminte, deși n-am fost niciodată prea apropiați sau prieteni. Nu am crezut că se va însura vreodată. Când m-ai convins că într-adevăr s-a însurat cu tine, am fost surprins, dar tu, porumbița mea, ești o frumusețe deosebită și am presupus că David se va fi schimbat îndeajuns ca să te aprecieze, de când îl văzusem ultima oară. Dar când te-ai înapoiat în Anglia, am început să mă gândesc și am pus pe cineva să cerceteze problema. Ai avut o zestre de douăzeci de mii de lire, draga mea, iar David e chiar și acum presat tare de creditori. De fapt, pe când trăsura îți era atacată, își pierduse aproape toți banii lui și pe ai tăi. Umfla cheltuielile de pe moșiile mele și diferența și-o băga în buzunar ca să depășească momentul.

– Vrei să spui că David s-a însurat cu mine pentru bani? șopti Claire.

Dota fusese un cadou de la Nick, deoarece, spunea el, o iubea ca pe propria soră, și pentru că nu voia ca nimic – ca de exemplu scandalul în care se vârâseră el și Gabby când societatea credea că, fiind frate și soră, se îndrăgostiseră unul de altul – să stea

în calea unei căsătorii după placul inimii. Banii aceia o eliberaseră să se mărite cu cine ar fi vrut – și ea îi risipise alegându-l pe David. Dar, se consolă ea, orice alegere ar fi făcut atunci ar fi fost greșită. Hugh încă nu intrase în viața ei.

Hugh se încruntă.

– Așa aș spune. Ți-a tocat banii în mai puțin de șase luni. Apoi, după părerea mea, a intrat în panică. A început să joace mult, pariind la cursele de cai și pierzând, până când a intrat și mai adânc în datorii decât atunci când s-a însurat cu tine. Și cred că atunci a fost momentul în care s-a decis să scape de tine și să-și găsească altă femeie cu o zestre mare.

– Ești sigur?

Lui Claire nu-i venea să creadă. Hugh scutură din cap.

– Nu în întregime. Dacă aș avea o dovadă concretă, ar fi fost în închisoare acum. Dar cred că da. Nu pot să îmi închipui pe nimeni altcineva care să aibă de câștigat dacă te omoară, tu poți?

– Nu. Gândul că David i-a angajat într-adevăr pe criminalii care îi atacaseră trăsura să o omoare începu să aibă efect și o trecură fiori reci pe șira spinării. Doamne, Dumnezeule!

– Nu-ți fie frică. Ai fost în perfectă siguranță de când te-ai întors din Franța. Am pus oameni să-ți supravegheze fiecare pas, și n-o să permit să ți se întâmple ceva, îți dau cuvântul meu. Dar asta mă aduce la altă temă: David e disperat. Cred că e suficient de disperat să aranjeze din nou să fii omorâtă. Dacă îi ofer o sumă de bani suficient de mare, cred că îl pot determina să divorțeze.

Pentru un moment, Claire doar stătu să-l privească, fără a vorbi. Un divorț. Ideea în sine era atât de șocantă, încât nu știu ce să spună. Nu putea să divorțeze. Nimeni nu divorța. Trebuia o lege trecută prin Parlament ca să divorțezi. Familia ei ar fi umilită pentru totdeauna. Perspectivele lui Beth de a se mărita ar fi complet ruinate. Și ea – nu va fi primită nicăieri în afară de cercul familiei ei. Va fi marcată drept o femeie pierdută pentru vecie.

Dar l-ar avea pe Hugh, legal și pentru totdeauna.

– Un divorț, spuse ea amorțită, nevenindu-i să creadă că lua în considerare un astfel de lucru.

– Te iubesc, spuse el din nou. Vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine. Lasă-l pe David să divorțeze de tine și mărită-te cu mine. Sau dacă nu poți accepta un divorț, fugi cu mine și o să-l plătesc pe David să păstreze tăcerea. Sunt un om bogat, și sunt duce, chiar dacă nu-i așa de important. O să am mare grijă de tine, îți jur.

– Ah, Hugh. Vocea îi tremura. Ochii îi cercetau fiecare trăsătură a feței, îi mângâiau fiecare linie și unghi al chipului uscățiv. Apoi își dădu seama că exista doar o singură alegere pe care putea să o facă. Îl alesese pe Hugh oricum l-ar fi primit. Dacă îl putea avea pe Hugh, nu mai cerea nimic de la Dumnezeu pentru tot restul vieții. Umerii săi largi îi blocau perspectiva restului grădinii. Nu mai putea vedea dincolo de el ca să se asigure că erau încă singuri. Dar pentru moment, nu-i păsa. Se pregătea să se arunce în vâltoare cu adevărat și nu-i păsa dacă erau și o sută de spectatori să o aplaude. Te iu...

Înainte de a putea isprăvi ce începuse să spună, ceva se roti în întuneric și se izbi cu putere de ceafa lui Hugh. Se auzi o lovitură surdă și el înțepeni pe loc. Claire abia dacă avu timp să bage de seamă ce se întâmplase, când ochii lui se măriră, apoi și-i dădu peste cap și se prăbuși în brațele ei.

– Hugh. Îngrozită, încercă să-i susțină greutatea inertă, chiar când deschise gura să țipe.

Dar înainte ca măcar un scâncet să-i poată ieși din gură, ceva o lovi cu putere în tâmplă și totul în jurul ei se întunecă.

Capitolul 31

Primul gând al lui Hugh când deschise ochii amețit era că probabil trăsese mult prea mult la măsea cu o noapte înainte pentru că acum avea o mahmureală de pomină. Își simțea capul plin de mii de ciocănele ce îi făceau o gaură la ceafă, vedea dublu sau, în anumite cazuri, chiar triplu, și pe deasupra îi venea să verse. Partea comică era că acum nu mai era băutorul de altădată.

În tinereţe, obişnuia să fie ameţit tot atât de mult pe cât era treaz şi era cunoscut ca un cal breaz. Dar de când intrase în armată, încetase aproape de tot să bea. Să bea în exces înaintea unei bătălii era pentru un bărbat cel mai bun mod pe care-l ştia să i se zboare creierii, şi în primii câţiva ani după ce părăsise Anglia, fuseseră doar bătălii una după alta.

Apoi, cu şapte ani în urmă, îl recrutaseră pentru serviciul secret. La început, nu prea îi convenise, pentru că îi plăcea ce făcea şi, ca tânăr ofiţer idealist, simţea o mare responsabilitate faţă de oamenii lui, dar ei, şi în special Hildebrand, îl convinseseră argumentând că ţara avea nevoie de el. La vremea aceea, avuseseră o sarcină specială pentru el: voiau să-l încarcereze împreună cu un alt bărbat pe care îl arestaseră sub alte acuzaţii, dar despre care bănuiau că ar fi spion francez. Sarcina lui Hugh era să se dea drept simpatizant al francezilor, să se împrietenească apoi cu bărbatul şi să-l facă să se încreadă în el. Pentru ca prizonierul să nu fie suspicios, inventaseră că Hugh transmisese secrete militare inamicului şi îl acuzaseră de trădare.

Şiretlicul funcţionase. Bărbatul, crezând că găsise în Hugh un camarad, vorbise liber. Odată ce îşi îndeplinise sarcina, Hugh fusese scos din celulă, dar spre supărarea lui, descoperise că, printre câţiva din camarazii lui de arme, acuzaţia de trădare nu fusese uitată, chiar şi atunci când se renunţase la ea. Prea mândru să se apere spunând adevărul, preferase să folosească în apărare pistolul, sabia şi pumnii. Cu toate astea, când Hildebrand venise la el cu altă ofertă, Hugh fusese mai mult decât pregătit să o accepte. De data asta rămăsese în serviciul de spionaj şi, în cele din urmă, îşi dăduse seama că acolo îi era locul. Dar să bea în timp ce se afla în misiune ca spion era cu mult mai nesăbuit decât să bea în ajunul unei lupte. Aşadar, cum de ajunsese să se pricopsească acum cu durerea asta de cap?

La naiba, unde era James? Avea nevoie imediat de poţiunea lui specială...

Mâinile îi erau legate. Hugh văzu asta când încercă să se întoarcă pe spate de pe o parte. Cam tot atunci îşi dădu seama că stătea pe un covor şi nu pe pat – şi cineva era aplecat peste el, privindu-l, cu un pistol ţinut destul de neglijent în mână.

– Te-ai trezit, aşa-i?

Faţa se apropia şi se depărta, dar Hugh n-avea nevoie să o vadă mai bine ca să ştie cine îi vorbea: părul blond transformat într-un nimb strălucitor de lumânarea care licărea pe o noptieră lângă pat era tot ce îi trebuia ca să îl identifice.

– David. Ce dracu'...?

– Salutare, Hugh.

Şi gleznele îi erau legate, şi genunchii. De fapt, când încercă să se mişte, descoperi că era legat fedeleş. Capul îi zvâcnea, vederea i se tulburase şi stomacul i se agita, dar Hugh fusese în destule cazuri la strâmtoare ca să ştie cum să ignore lucrurile neimportante, ca de exemplu disconfortul fizic, când era necesar să se concentreze pe lucruri importante – cum ar fi ameninţarea iminentă a morţii.

Era calul. Calul. De trei ori blestematul ăla de cal. Noaptea trecută, fusese zvârlit din şa de calul său. Era o avertizare, după cum ar fi trebuit să ştie de-acum. Cum de se lăsase luat prin surprindere?

Mai era încă un bărbat care stătea cu spatele la uşă. Hugh văzu că era un tip mare şi solid, îmbrăcat într-o haină groasă de lână, neobişnuit de largă, şi pantaloni uzaţi – în mod evident un bandit tocmit. Avea o pălărie turtită, trasă pe ochi şi, la fel ca şi David, era înarmat cu un pistol.

Era clar că se găsea la ananghie. Când îşi dădu seama că era în pericol de moarte, gândurile lui Hugh deveniră mai agere şi se calmă. Era legat de mâini şi de picioare, stătea culcat pe un covor mirosind a praf, într-un mic dormitor ce părea cel puţin vag familiar şi David stătea aplecat peste el cu un pistol. Brusc, îşi aminti totul: călătoria nebună înapoi spre Londra; Grădinile Vauxhall; lovitura în cap; Claire.

– Unde e Claire?

Chiar dacă simţea o străfulgerare de frică intensă, îşi stăpâni cu succes vocea. Cunoscându-l bine pe David, simţi cum inima i-o luă la galop. David era capabil să provoace durere de dragul durerii, iar Claire era vulnerabilă.

– Vrei să spui nevasta mea? Chiar în spatele tău.

David făcu un gest neglijent din cap. Întorcându-se cu dificultate, Hugh o zări. Era ghemuită într-un colţ, între o noptieră şi peretele, nu departe de locul unde stătea el. Părul ei care fusese elegant coafat era acum dezolant de ciufulit, aşa încât şuviţe de păr negru îi atârnau pe umeri şi pe spate, iar mâinile îi erau în mod evident legate la spate, deşi nu putea vedea frânghia. Sub rochia galbenă de muselină moale, genunchii îi erau îndoiţi atât de strâns că îi ajungeau la bărbie, ochii ei cei aurii şi frumoşi, cu gene bogate, aveau cearcăne roşii de la plânsul din grădină şi erau larg deschişi de frică atunci când îi întâlniră pe ai lui – şi avea o vânătaie evidentă pe tâmplă. Buza de jos era crăpată şi umflată şi o mică şuviţă de sânge i se scurgea de la colţul gurii.

Acea rană era rezultatul unui dos de palmă peste gură. Văzuse asta înainte; era, de fapt, destul de obişnuită printre civilii care însoţeau armata. Femeile lor erau supuse unor tratamente rele mult mai des decât îşi închipuiau majoritatea ofiţerilor.

– Ai lovit-o. Tot corpul lui Hugh înţepeni. În ochi i se citea dorinţa de crimă când îi aruncă o privire tăioasă lui David. O furie oarbă i se năpusti prin vene. „Pentru asta, o să te omor", îi promise el în tăcere lui David. Dar reuşi să-şi înghită ameninţarea. Acum era momentul să fie extrem de atent. Ticălosule, ai lovit-o! Ce fel de bărbat loveşte o femeie?

– Ca de obicei, vere, eşti apărătorul târfelor din toată lumea. David veni spre el, dar de data asta fu atent să nu se apropie prea tare. Sunt sigur că apreciază asta, dar pe tine te face mai degrabă să arăţi ca un fraier. Bănuiesc, pentru că şi maică-ta era una din ele. Ce păcat că unchiul meu, ducele, nu şi-a dat seama ce poamă era înainte de a se însura cu ea. Am fi fost scutiţi de multe.

Se uită la Claire.

– Ţi-a povestit despre mama lui? Era însărcinată cu el când s-a măritat cu unchiul meu. Era şi ea de bună condiţie, ceea ce face ca totul să fie şi mai surprinzător. A avut un amant şi a rămas însărcinată, iar atunci când amantul a murit, s-a măritat cu unchiul meu şi a încercat să prezinte copilul ca fiind al lui, pretinzând că se născuse la şapte luni. Ar fi reuşit, dacă Hugh n-ar fi semănat atât de bine cu adevăratul lui tată. Vezi tu, familia Lynes e blondă. El e singura cioară din tot grupul.

Unchiul bănuia care e adevărul, pentru că tatăl real al lui Hugh era bunul său prieten şi a pisat-o pe nevastă-sa până ce aceasta a mărturisit. După aceea, şi-a petrecut următorii ani bătând-o până o lăsa fără simţire, iar în cele din urmă ea a făcut cel mai decent lucru posibil şi a murit.

David îl privi din nou cu ochii plini de răutate.

– Câţi ani aveai pe atunci, Hugh, cam treisprezece? Ce tragedie. Se uită din nou spre Claire. Unchiul l-ar fi şi dezmoştenit pe bastard, dar nu se putea pune într-o poziţie ingrată, recunoscând că a fost un prost, şi încornorat pe deasupra. Aşa că ce avem noi aici este un uzurpator. Hugh aici de faţă n-are dreptul să se numească duce de Richmond mai mult decât tine. Eu ar trebui să fiu duce. N-are nici un strop de sânge Lynes în vene.

Îi trebuise mult timp să se împace cu istoria familiei sale, se gândea Hugh, dar în cele din urmă reuşise. Să-l audă pe David povestind totul pe un ton batjocoritor ar fi fost pe vremuri mai mult decât ar fi putut îndura, după cum David ştia foarte bine. Dar acum, Hugh era bărbat şi nu băietanul sălbatic pe care-l ştia David şi, deşi orice vorbă despre mama lui moartă în urmă cu cincisprezece ani îi provoca durere, povestea vieţii – şi morţii – ei nu-i mai umplea sufletul de furie oarbă. Cât despre duce – nu-i mai spunea tată nici măcar în gând – murise când Hugh avea douăzeci şi cinci de ani. Ultimele sale vorbe către moştenitorul său fuseseră să reafirme credinţa că nu era fiul lui, precum şi ultima lui dorinţă ca Hugh să-şi găsească sfârşitul înainte de a putea avea un fiu al lui şi astfel titlul să-i poată fi returnat celui care de drept trebuia să-l posede.

Lui David, de fapt.

Deşi Hugh nu recunoscuse asta pentru multă vreme nici măcar faţă de el însuşi, după ce bătrânul duce murise făcuse tot ce-i stătuse în putinţă să îndeplinească ultima dorinţă a celui care îl crescuse. Motivul era sentimentul de vinovăţie, presupusese. Doar în ultimii doi ani ajunsese cu adevărat să creadă în adâncul sufletului că merita să trăiască.

– Hugh, spuse Claire cu vocea ca o şoaptă răguşită ce îl îngrijoră şi îl aduse în brusc în prezent.

Suna de parcă fusese lovită în gât – ce îi făcuse nemernicul ăla în timp ce Hugh era leșinat? În timp ce nenumărate posibilități se iviseră, simți mușchii încordându-i-se și se forță să se relaxeze. Furia era un lux pe care nu și-l putea permite acum.

– David vrea să incendieze casa asta cu noi înăuntru.

David îi zâmbi lui Hugh.

– O, bineînțeles că mai întâi am să vă împușc pe amândoi în cap. Nu cred că e necesar să provoc o suferință inutilă. În tonul lui David se putea auzi o notă batjocoritoare. Apoi, își îndreptă privirea spre Claire și, fără de veste, îi ținti fruntea albă și netedă cu țeava pistolului. Hugh își simți inima zbătându-se și îi îngheță sângele în vine. Tu mai întâi. Ridică-te.

Hugh se crispă și se pregăti să facă tot ce putea. Dacă avea noroc, avea să-i agațe picioarele cu ale lui și să-l doboare la pământ. Nu le va salva viața – probabil că banditul avea să-l împuște în secunda următoare, și, dacă el nu o făcea, David avea să tragă în mod sigur, odată ajuns în picioare –, dar era mai bine decât să o vadă pe femeia pe care o iubea împușcată în fața ochilor lui. Cu o stăpânire de sine vrednică de laudă, Hugh se abținu, așteptând momentul potrivit, cu ochii ațintiți pe degetul lui David aflat pe trăgaci, atât de concentrat încât îl trecură transpirațiile reci, sperând că va vedea vreun semnal ce va fi de-ajuns, dacă David se va decide într-adevăr să apese pe trăgaci. Chiar în acel moment, o putea vedea cu coada ochiului pe Claire – micuța plină de curaj atunci când era încolțită, după cum știa din proprie experiență – cum se ridică încet în picioare, aruncându-i lui David priviri de gheață. Dat fiind caracterul neobișnuit al lui David – fusese genul de copil care se distra smulgând aripile muștelor –, nu era o mișcare prea înțeleaptă, deși Hugh nu se putea abține să n-o felicite în sinea lui pentru curajul de a face așa ceva. Găsea fermecător curajul ei. David ar fi vrut să o zdrobească până când ar fi scâncit la picioarele lui.

– David. Îi spuse numele tăios, pentru a-i distrage atenția. Reuși, amânând puțin inevitabilul. Vărul lui îl privi și își lăsă în jos pistolul. Hugh oftă în liniște. Se simțea ca un condamnat care obținuse o păsuire. Spune-mi ceva: De ce faci toate astea?

Părând că își pierde pentru moment interesul pentru Claire, David traversă încăperea și-l privi pe Hugh. Era îmbrăcat într-o jachetă verde-închis și pantaloni cafenii cu o cămașă imaculată și părul pomădat. Părea exact cum arăta de obicei, cu excepția pistolului din mână. Nu se vedea nici măcar o licărire de furie în ochii lui, care să explice ce-i umbla prin minte. Arăta perfect rațional, perfect normal.

Poate că era. Hugh își dădu seama că această alternativă era mai înspăimântătoare decât contrariul.

– Ah, ce zici de faptul că... o sărutai pe nevastă-mea în grădină.

Evident, David sau unul dintre banditii lui îi pândiseră. Hugh simți încă un fior ascuțit de spaimă cum îi străpunge scutul de calm aparent, apoi își dădu seama că era pentru Claire. Înfruntase moartea de multe ori și rămăsese de neclintit. Dar era îngrozit pentru Claire.

– Apropo, vere, te felicit pentru îndemânare: te-ai întors în Anglia doar de o lună și ai reușit deja să-mi seduci nevasta.

Hugh tăcea. Nu credea că dacă i-ar fi spus adevărul lui David despre felul în care el și Claire se întâlniseră ar fi făcut altceva decât să-l înfurie și mai tare pe acesta. Se condamnă pentru acest dezastru. Ar fi trebuit să fie mult mai atent. Cu el acolo, într-un loc public, o crezuse la adăpost. Cine s-ar fi gândit că atacatorii puteau să o aștepte în Grădinile Vauxhall?

Dar nu era momentul să se învinovățească. Trebuia să se concentreze dacă avea cea mai mică șansă să o scoată de acolo vie și nevătămată.

– Nu-i vorba de asta, spuse Hugh foarte sigur pe el. Instinctul îi spunea să tragă de timp, iar el credea foarte mult în instinctele sale. Îl salvaseră de mai multe ori. Mai devreme sau mai târziu, James va vedea că lipsește –, dar bineînțeles, chiar și atunci, și chiar dacă își dădea seama acum și nu mai târziu, James nu avea de unde să știe unde era. Ție nu-ți pasă dacă se culcă cu mine sau cu cincizeci de bărbați. Tu ai încercat să o ucizi cu mult timp înainte de seara asta... tu ai organizat atacul asupra trăsurii ei.

Pentru o clipă, David făcu ochii mari. Apoi râse zgomotos.

– Dar ce bine informat ești, se minună el. Sunt impresionat, trebuie să admit. Se uită la Claire care încă stătea în picioare,

sprijinindu-se de noptieră ca și cum n-ar mai fi ținut-o picioarele de frică sau de șoc, iar expresia feței lui se schimbă, devenind fățiș crudă. Este o bucățică bună, nu-i așa? Și avea și o zestre frumușică. Dar banii s-au dus de mult și focul s-a stins, iar tu m-ai informat că nu mă mai finanțezi, așa că a trebuit să fac alte aranjamente. Planul inițial era să aranjăm un accident ce mi-ar fi permis să-mi iau altă nevastă cu zestre – de fapt, cea pe care o aveam în minte era o adevărată moștenitoare, fetișcana aia Chalmondley, poate că ai văzut-o prin târg, dințoasă ca un iepure, dar taică-su e bogat precum Cresus –, dar Donen aici de față și banda lui de incompetenți au lăsat-o pe nevastă-mea să scape. Închipuie-ți surpriza mea când a apărut vie și nevătămată. Nu mi-a rămas altceva de făcut decât să las planul baltă pentru câteva luni. Un al doilea accident chiar imediat după primul ar fi trezit suspiciuni.

Donen? Șeful bandei care atacase trăsura lui Claire cu intenția de a o ucide? Hugh îi aruncă din nou o privire tăioasă. În sinea lui, jură răzbunare. Marley îi simțise deja mânia. Probabil că deja fusese încarcerat de polițiștii de pe Bow Street, iar individul ăsta trebuia să se considere norocos dacă avea să aibă parte de o soartă tot atât de milostivă.

Dintr-odată, Hugh deveni conștient de un miros neobișnuit. Un miros care nu-și avea locul într-o încăpere închisă de multă vreme. Un miros înțepător. Hugh privi în direcția lui Claire. Privea atent drept înainte cu cea mai mare concentrare – și apoi el observă cu un amestec de șoc, văzându-i îndrăzneala, mândrie, văzându-i curajul și ingenuitatea, și spaimă ca nu cumva să fie văzută, că își ținea mâinile legate deasupra flăcării lumânării, încercând să ardă frânghia.

Poziția în care stătea îi permitea să vadă destul de limpede ce făcea ea. Nu credea că David sau tâlharul de la ușă aveau o vizibilitate așa de bună.

Dar amândoi puteau mirosi.

David tocmai îi spunea ceva lui Donen. Cu inima bubuindu-i în piept, cu teama pentru siguranța lui Claire atât de reală încât îi lăsă un gust metalic în gură, Hugh nu putuse înțelege despre

ce era vorba. Privindu-l pe David pe când termină de vorbit cu Donen, Hugh se grăbi să vorbească.

– Am putea să ajungem la o înțelegere, tu și cu mine. Tu n-o vrei pe Claire, eu, da. Să presupunem că te plătesc să îi acorzi divorțul? Să zicem, o sută de mii de lire. Asta te-ar putea aranja pentru o vreme și n-ai avea nevoie să omori pe nimeni.

David îl privi și păru să cugete, apoi scutură din cap. Hugh știa deja că era o cauză pierdută; David ar fi fost prost să accepte, și numai prost nu era. Dar scopul lui Hugh era să-i distragă atenția și, în acest sens, oferta lui reușise.

– Ei da, asta este într-adevăr foarte tentant, trebuie să admit. Dar și tu, și eu știm că s-a ajuns prea departe. În orice caz, în seara asta, pe când mă uitam printre tufișuri în Grădinile Vauxhall, mi-a venit o idee într-adevăr sclipitoare. De ce să nu vă omor pe amândoi? Aș deveni atunci fabulos de bogatul duce de Richmond, ceea ce de drept ar trebui să fiu în orice caz, și mă eliberez și de inutila mea nevastă-mea, totul dintr-o lovitură. E un plan destul de ingenios. La drept vorbind, sunt tare mândru de el.

Umerii lui Claire se lăsară brusc în jos, iar ea se îndreptă încet cu spatele către perete. David, atent la Hugh, păru că nu observă. Haidamacul de la ușă era pe jumătate adormit. Hugh stătea ca pe ace. Oare reușise? Nu era sigur.

– N-o să scapi așa de ușor, spuse Hugh.

De fapt, își dădu seama că David avea șanse să scape basma curată. Era evident suspect, la urma urmei, dar la moartea lui Hugh, el devenea ducele de Richmond, foarte puternic, foarte bogat. Din experiență, Hugh știa că autoritățile tratau problema cu multă prudență atunci când era vorba de nobili bogați și puternici. Dar nu conta dacă David avea să scape sau nu, deoarece înainte ca asta să devină o problemă, el și Claire ar fi fost deja morți.

– Ba cred că da. David se uită la Claire și apoi din nou la Hugh. Părea că nu observă nimic suspect, în vreme ce inima lui Hugh aproape că se oprise. Era, din câte se pare, destul de evident când v-ați întâlnit la balul de prezentare al micuței Beth că între voi a existat o atracție. Mama a remarcat atunci când a venit

să-mi spună că mi-ai luat nevasta la dans din sala de bal direct pe terasă și că trebuie să fac ceva să-mi controlez nevasta înainte de a ne vârî într-un scandal oribil. N-aţi fost prea discreţi, nu-i așa? Chiar credeaţi că n-o să bage nimeni de seamă? Și din nou, când aţi dansat la Almack's și apoi aţi dispărut amândoi în același timp. Mama spunea că purtarea nevestei mele și, de asemenea, și a ta au fost extrem de șocante. În seara asta, când te-am văzut sărutând-o, mi-am amintit brusc de asta și atunci întregul plan s-a întregit exact cum trebuia să fie. Reputaţia ta a fost de mare ajutor, să știi: ești considerat un destrăbălat notoriu. Când corpurile voastre vor fi găsite, asta va părea că s-a întâmplat: mi-ai ademenit nevasta din Grădinile Vauxhall în casa asta – este cea din Curzon Street unde obișnuiai să-ţi ţii amantele, n-o mai recunoști? – care din fericire este goală pe moment. Pe când tu, infam seducător încercai să o convingi să-ţi cadă în braţe, casa a luat foc și, din nefericire, cu voi doi înăuntru. Casa arde din temelii; corpurile voastre sunt carbonizate și de nerecunoscut; prea arse să poată spune cineva că aţi murit împușcaţi înainte ca flăcările să vă atingă.

Se auzi o bătaie în ușă, întrerupându-l. David se uită în jur. Banditul – Donen – deschise. Afară era alt bandit. Pe ușa deschisă pătrunse un miros puternic. Îi luă o secundă lui Hugh să-l recunoască: era petrol lampant.

David poruncise să se inunde casa cu petrol lampant. Odată aprins, acesta avea să ardă ca iasca. Flacăra produsă va fi foarte probabil suficient de puternică pentru a arde orice corp, fără putinţă de a mai fi recunoscut.

– Noi am cam gătat. Doar ziceţi porunca și imediat aprindem torţa.

David încuviinţă.

– Dă-i drumul. Coborâm imediat.

Porni spre ușă. Pentru un moment plin de speranţă, Hugh crezu că poate îi va lăsa așa, legaţi și neajutoraţi, să-și încerce norocul cu focul.

Donen ţinea încă ușa deschisă și, atunci când David trecu pe lângă el, privi înapoi spre Hugh.

– Duce de Richmond, spuse el gânditor. Sună destul de bine, nu crezi?

Apoi trecu pe lângă Donen spre hol.

– Împușcă-i, spuse peste umăr și dispăru.

Capitolul 32

Imediat ce deschise ochii și îi văzu pe câţiva dintre bărbaţii care îi atacaseră trăsura stând aplecaţi peste ea, Claire știu că o să încerce să o ucidă. Cum nu reușiseră prima dată, veniseră să termine ce începuseră. Erau aproape toţi acolo: șeful, Donen, așa auzise că-l cheamă; Briggs, pe care îl pocnise cu oala de noapte în cap; și încă doi ale căror nume nu le mai auzise până acum. Dintre urmăritori lipsea doar Marley. Era coșmarul ei, și iată că se întâmpla din nou.

Apoi, în încăpere intră David, veni direct la ea și o lovi peste faţă fără de veste, expediind-o clătinându-se la perete, izbindu-i capul și plesnindu-i buza.

– Asta-i pentru că ţi-ai bătut joc de mine, spusese el.

Se uitase la el cu ură, ștergându-și sângele de la gură. Și spre ușurarea ei, furia alungase teama. Întreaga ei viaţă fusese înconjurată de bărbaţi răi și violenţi. Cât de ironic era că, atunci când încercase să se mărite cu un bărbat diferit, se alesese exact cu același gen de om rău și violent cum fusese tatăl ei, sub faţada de om civilizat și chipeș?

Hugh avusese dreptate. David era cel care o voise moartă de la bun început. David care angajase oameni să-i atragă într-o ambuscadă trăsura, David care era în spatele atacului din grădină din seara asta. Dar David nu știa din ce fel de aluat era ea făcută. Singurul motiv pentru care ieșise întreagă din adolescenţă fusese că atunci când era încolţită, era însufleţită de dorinţa de a lupta pe viaţă și pe moarte să-și salveze pielea.

Și în seara asta era încolţită.

Când Donen, cu un rânjet diabolic ce promitea răzbunare pentru evadarea ei de mai înainte, îi pusese mâinile la spate și i le legase așa de strâns că îi amorțiseră degetele, înțelese că nu se putea aștepta la nici un fel de milă de la oamenii aceștia cruzi.

Toți, dar absolut toți voiau să o vadă moartă.

Iar ea voia cu orice preț să supraviețuiască.

Apoi îl aduseră pe Hugh în încăpere și îl trântiră pe dușumea fără multă vorbă. La urma urmei, de ce să îți pese că lovești un om pe care oricum o să-l omori?

Pentru o clipă înfiorătoare, se întrebă dacă era deja mort și începu să plângă. O lovitură puternică primită din partea lui Donen o trimise, clătinându-se, la perete. O nimerise peste gât și o făcuse să se lase încet jos, tușind și înecându-se până când aproape că stătea pe dușumea. Ochii îi rămaseseră ațintiți asupra lui Hugh și văzu ușurată că Briggs îngenunchease lângă el, legându-i mâinile și picioarele cu o pricepere brutală.

Deci nu era mort. Nu s-ar fi obosit să lege un mort.

David se apropie de ea. Ținea un pistol și aproape i se făcu frică. Dar după aceea, își aminti cum o lovise și furia îi reveni, alungând teama. Binecuvântă fierbintele iureș violent. Îi dădu putere și curaj, și era nevoie de amândouă dacă voia să supraviețuiască.

Apoi Hugh se mișcă, iar David o părăsi, aplecându-se spre vărul lui.

Din fericire, după aceea, David fu mult mai ocupat cu Hugh decât cu ea. Evaluă situația și concepu cel mai bun plan pe care-l putea născoci, în același timp ascultându-l pe David cum nu-i dădea pace lui Hugh. Un alt moment de teamă sufocantă fu atunci când David aținti pistolul spre fruntea ei și îi porunci să se ridice. Dar atunci, privind în ochii lui, văzuse cât de mult se delecta cu teama ei, așa că și-o înăbuși în sinea ei așa cum învățase să procedeze cu toate emoțiile nedorite încă din copilărie. Stând mândră, îl privi drept în ochi.

Atunci când Hugh îi atrase atenția lui David asupra lui, văzu lumânarea și știu ce trebuie să facă.

Acum, când ordinul lui David să-i împuște plutea încă în aer și Donen închise ușa și făcu doi pași înainte să îl aducă la îndeplinire,

Claire se pregăti de acțiune. Pielea o furnica și o frigea în locul unde flacăra îi pârlise încheieturile, dar abia simțea durerea.

Venise momentul să lupte pentru a-și salva viața. Viața ei și a lui Hugh.

Hugh stătea culcat pe o parte pe dușumea, uitându-se încruntat la Donen. Mușchii îi erau încordați. Avea capul ridicat la câțiva centimetri de covor, încordat și înălțat pe gâtul musculos, iar umerii păreau că se proptesc cu putere de dușumea, ca și când i-ar fi folosit ca să se ridice. Fața îi era întunecată, iar ochii fixați neclintit spre fața lui Donen.

Donen cu chipul contorsionat într-un rânjet batjocoritor, ridică pistolul țintind spre Hugh.

Claire țipă.

– La dracu'!

Donen ridică privirea, tresărind când sunetul răsună prin cameră. Pistolul sări într-o parte. Apoi Hugh se mișcă, izbind cu putere, cu picioarele legate pe dușumea, ca un ciomag, agățându-i încheieturile lui Donen și secerându-i picioarele. Cu un urlet, Donen trase în aer, stătu suspendat deasupra podelei preț de câteva secunde, apoi se prăbuși pe spate. Pentru o clipă, zăcu acolo uluit.

Pistolul făcu un admirabil salt și ateriză pe pat.

– Ia-l! Pune mâna pe pistol!

Porunca lui Hugh nu era necesară. Chiar atunci când Claire se aruncă după el, Hugh se târî pe covor ca un șarpe, ajunse la locul potrivit, întorcându-se pe spate. Apoi, își ridică picioarele legate în aer și le prăvăli cu toată puterea în gâtul lui Donen.

Bărbatul scoase un horcăit aspru și păru că se zguduie. Apoi rămase nemișcat.

Cu pistolul în mână, Claire se dădu jos din pat și stătu aplecată asupra lui Donen pentru un minut, holbându-se la el.

– E mort?

– Nu știu. Zăvorăște ușa, apoi vino să mă dezlegi. Simt că nu avem mult timp.

Claire se grăbi să facă după cum îi spusese el. Când întoarse cheia în broască, simți un miros neplăcut. Era puternic și înțepător și știu imediat ce era.

– Arde casa!

Se grăbi să îngenuncheze lângă Hugh, punând pistolul pe podea lângă ei și uitându-se mereu atent la Donen.

– Așa cred și eu.

În sfârșit, desfăcu nodurile și îi eliberă mâinile lui Hugh. Fuioare subțiri de fum pătrundeau pe sub ușă, învălătucindu-se în cameră. Spre groaza lui Claire, își dădu seama că aude un pârâit îndepărtat.

– Lasă-mă. Ieși pe fereastră, spuse el, chinuindu-se cu nodurile de la glezne.

Claire, ocupată cu nodurile frânghiei din jurul genunchilor lui, clătină din cap.

– La naiba, Claire, începu el mânios.

Apoi frânghia de la glezne se desfăcu și cea de la genunchi dintr-odată se putu și ea dezlega ușor. Luă pistolul și se ridică în picioare, apoi se mișcă rapid spre fereastră. Claire îl urmă îndeaproape. Înfigând pistolul în cingătoarea pantalonilor, Hugh încercă din toate puterile să deschidă fereastra. Nu se clinti. Înjură printre dinți.

– Să încercăm pe ușă. Haide.

Luând-o de mână, o trase spre ușă. Se vedea intrând fumul pe sub ea. Întoarse cheia în broască, apoi ezită, uitându-se la Donen. Omul mișca ușor din mâini și din picioare. Nu murise.

– Drăcia dracului! exclamă Hugh aspru, sărind în cameră spre Donen. Scoală! Îl ridică în picioare. Donen se clătină ca ameţit și aproape se prăbuși. Sprijinindu-l, Hugh înjură din nou, apoi îl săltă pe umeri. Hugh se strâmbă simțindu-i greutatea corpului, apoi se îndreptă către ușă. Ține-te de haina mea și stai aplecată.

Claire făcu întocmai și ieșiră pe holul de la etaj. Aproape îndoiți de șale, se grăbiră de-a lungul culoarului. Fumul se strecura pe scări în sus și umplea tot coridorul. Claire se lăsă mai jos să-l evite, dar când ajunseră în capul scărilor, deveni imposibil. Scările se transformaseră într-un coș de fum și, chiar când începură să coboare, fumul îi înconjura, fuioare negre și groase ce se roteau și se învălătuceau, intrându-i în nas și în gât. Tuși, se înecă, apoi tuși din nou. Și Hugh tușea, iar ea se agăță de poalele hainei lui ca de o coardă de salvare. Fumul îi intrase în ochi

și abia putea vedea. El nu era decât o vagă siluetă neagră, aproape de nerecunoscut din cauza lui Donen pe care-l căra pe umăr. Dedesubt, se vedea o strălucire portocalie și se auzea pârâitul și pocnetul focului.

Dar focul și fumul nu erau singurii și nici măcar principalii lor dușmani. David și banditii lui erau aceia, iar ea știa, fără să-și dea seama cum, că se aflau pe-aproape. Așteptau să fie siguri că ea și Hugh n-aveau scăpare.

Erau la jumătatea drumului în jos pe scări și putea vedea limbi de flăcări grăbindu-se spre perdele, strecurându-se spre pereți. Primul etaj al casei părea în întregime cuprins de flăcări. Cele trei trepte ce mai rămăseseră din scară păreau dintr-odată trei kilometri. Începu să ameţească, mintea i se întunecă, ochii îi ardeau și simțea că se sufocă de la fumul gros.

– Aproape am ajuns.

Hugh se înecă și el, aplecându-se sub greutatea lui Donen. Se împiedică și aproape căzu, apucându-se de bară cu câteva clipe înainte de a se prăvăli pe scări. Claire țipă alarmată și-l prinse de mână. Se auzi un zdrăngănit, un zgomot metalic atunci când ceva se rostogoli în jos pe scări în fața lor. Era prea întuneric să vadă ce fusese, dar Claire n-avea nevoie să vadă ca să știe ce era: pistolul. Îl pierduseră. Să-l găsească din nou era imposibil. Era prea întuneric, prea mult fum, și n-aveau timp. Focul se înteţise din nou, sărind spre ei pe dușumea, iar Claire știu că dacă nu vor ieși repede, nu vor mai scăpa vii.

Apoi, ca prin minune, nu mai erau pe scări, ci pe o podea acoperită cu un covor, mișcându-se spre ușă. Cel puțin asta spera Claire. Pierduse complet simțul direcției, orice capacitate de a-și da seama de timp sau spațiu. Putea doar să se agațe de haina lui Hugh, să tușească și să se roage.

– Stăpâne Hugh!

Era vocea lui James, silueta solidă a lui James grăbindu-se spre ei prin fum și flăcări.

– Aici!

Hugh tuși, răgușit. James ajunse la ei, trăgându-l pe Donen de pe umerii lui Hugh și punându-l pe ai lui.

– Pe aici.

Hugh o înșfăcă de mână și, aplecându-se, îl urmară împreună pe James în timp ce focul se întinsese spre tavan și bucăți de lemn în flăcări și de tencuială căzeau în jurul lor ca frunzele la vremea toamnei.

Lui Claire îi lăcrimau ochii atât de tare, că de-abia mai putea vedea, iar gâtul o ardea. În jurul lor fumul negru se învălătucea făcând aproape imposibilă respirația și tot ce putea auzi era vuietul focului. Se abandonă în mâinile lui Dumnezeu și ale lui Hugh și, după câteva secunde, simți o pală de aer proaspăt. Atunci știu că aveau să reușească. Urmându-l pe Hugh, ieși clătinându-se într-o mică verandă ornată încă de un luminos ghiveci de flori, și trase recunoscătoare aer proaspăt în piept. Cu genunchii tremurând la fiecare mișcare, porni să coboare treptele înguste în timp ce Hugh o strângea cu putere de mână.

– Nu!

Era un urlet plin de furie și disperare care o făcu pe Claire să-și ridice privirea, scrutând întunericul cu ochii plini de lacrimi ce o ardeau. Un grup de bărbați se grăbi spre ei, înconjurându-i, luându-l pe Donen de la James și chiar atunci când Claire căzu în genunchi, reuși să identifice persoana care urlase.

Era David, ținut strâns de trei bărbați, cu privirea ațintită la ea și la Hugh, în timp ce se prăbușeau pe iarbă, în fața casei în flăcări. Hugh tușea cu disperare și ea la fel, o dureau plămânii luptându-se să elimine fumul pe care-l înghițise, dar ceva o făcea să nu-și poată lua ochii de la David. Pe când îl privea, acesta se zbătu să se elibereze din mâinile bărbaților care-l țineau și năvăli spre ea și Hugh. Avea un pistol în mână.

– Hugh! țipă ea sau încercă să țipe, dar sunetul fu doar ceva mai tare decât un strigăt răgușit.

Cu toate astea el auzi și își ridică privirea, înghețând. Scotoci febril la cingătoare, dar nu găsi ce căuta. Nu puteau face nimic să se apere. Ea încercă să se ridice în picioare, să se miște, dar nu mai avea nici un fel de putere. Încă în genunchi, Hugh o aruncă în spatele lui.

Se auzi o împușcătură. Hugh gâfâi și se clătină, prinzându-se de pieptul jachetei. Claire țipă, David trecu în fugă pe lângă ei chiar atunci când ea se întindea să-l apuce pe Hugh, uitându-se

la cei doi cu fața contorsionată într-o mască a urii. Apoi sări pe scări și dispăru în casa în flăcări.

– Hei, întoarce-te!

Bărbații alergară după David, dar Claire nu putu vedea câți erau. Îl îmbrățișă pe Hugh și simți că numai ea îl ținea în picioare.

– Hugh! Hugh!

– M-a împușcat, spuse el vorbind surprinzător de clar. Nu te teme, nu-i așa de grav.

Apoi se clătină și, chiar dacă ea îl ținea în brațe, încercând să-l mențină în picioare, el se răsturnă într-o parte pe iarbă.

Exact în acel moment, din casă se auzi o împușcătură.

Capitolul 33

– Milady, am vești proaste.

Încă aplecată peste Hugh, Claire își înălță privirea către cel care îi vorbea, neînțelegând. Era un bărbat slab și vânjos, având puțin mai mult de cincizeci de ani, și o privea neliniștit, cu pălăria în mână.

– Ce este?

Era nervoasă. James îngenunchease de cealaltă parte a lui Hugh și îi dăduse jos haina să-i oblojească rana sângerândă. Fusese adusă o trăsură să-l ducă acasă.

– Bărbatu' dumitale... îmi pare rău... e mort.

Claire rămase dintr-odată nemișcată. Lăsându-se să cadă în fund, se uită în sus la el. O privire peste umăr îi spunea că incendiul încă mistuia clădirea; flăcări strălucitoare se ridicau către cer, luminând noaptea în toate direcțiile și colorând în portocaliu împrejurimile. Se formase un lanț de oameni care aruncau găleți cu apă pe focul cel mai aprig. Dar părea că n-are nici un efect. Putea să-i simtă căldura din locul unde se afla.

– L-am urmărit, da' n-am putut să-l opresc.

În vocea lui se amestecau încercarea de justificare și arțagul.

– Să faci ce? Încă nu înțelegea.

– Nu l-a atins focul, milady. S-a împușcat cu mâna lui.

– O, Doamne sfinte! Claire nu se putu abține. Vestea o izbi ca o palmă peste față și simți că-i vine rău. De ce-ar face așa ceva?

Era prea amorțită ca să înțeleagă exact ce simțea în legătură cu moartea lui David. Mai presus de toate, își dădu seama, era ușurare că nu va mai putea să le facă vreun rău ei sau lui Hugh.

– Milady, noi i-am spus când am pus mâna pe el pe stradă: era arestat pentru că poruncise uciderea vizitiului și răpirea dumneavoastră și, de asemenea, pentru atentat la viața dumneavoastră și a Domniei Sale aici de față.

– Nu mai voia să trăiască. Ar fi fost aruncat în dizgrație, ruinat.

Vocea lui Hugh era slabă, dar auzindu-l, inima lui Claire se umplu de bucurie.

– Hugh. Se aplecă spre el, mângâindu-l ușor pe obrazul neras. Își întoarse fața, și buzele lui o atinseră ușor pe marginea palmei cu un sărut diafan. Nu încerca să vorbești. Vine o trăsură să te ducă acasă și acolo va sosi și un doctor.

Ochii lui erau deschiși, strălucind cenușiu întunecat în lumina focului, și zâmbi slab către ea. James apăsa haina îndoită strâns pe un punct de pe umărul stâng al lui Hugh. Cu buzele strânse pungă și umerii țepeni, mesajul transmis era de completă dezaprobare că stăpânul lui făcea orice altceva decât să-și cruțe forțele.

– Nu-ți face griji pentru mine. Nu e decât o zgârietură, pe cuvânt. Am trecut prin rele mult mai mari și am supraviețuit.

Hugh se întinse după mâna ei, iar ea își împleti degetele cu ale lui. Apoi se uită dincolo de Claire, spre omul care le adusese vestea despre David.

– Ești polițist de pe Bow Street, bănuiesc. Cum te cheamă?

– Sam Dunn. Și am fost însărcinat cu cercetarea răpirii domniței aici de față cu câteva luni în urmă. Noaptea trecută am arestat un individ care ne-a spus totul despre asta și am început să-i căutăm prietenii despre care zisese că sunt implicați în afacerea asta. Restu' s-a cam petrecut de la sine.

Hugh îi aruncă o privire lui Claire.

– Am avut informații grozave în cazu' ăsta – Domnia Voastră și, pe deasupra și un martor de toată lauda, unu' pe nume Marley. Restu' o să atârne în ștreang.

Arătă cu capul spre stânga. Uitându-se într-acolo, Claire zări doi bărbați aplecându-se către Donen, care îngenunchease cuprins de un acces de tuse. Dincolo de el, se afla strada unde se adunaseră mici grupuri de gură-cască privind la incendiu.

– Trebuie să-ți spun ceva, domnule Dunn, spuse Hugh.

– Stăpâne Hugh, a sosit trăsura. O să ai timp destul să vorbești după ce o să scapi de glonțul ăsta din umăr, spuse James pe un ton certăreț și se uită la Claire parcă cerând ajutor.

– Sunt de acord cu James, spuse ea, uitându-se în jos la Hugh.

– Voi doi n-o să vă aliați acuma împotriva mea, nu-i așa? În ciuda slăbiciunii care-l cuprindea, vocea îi era plină de umor sec. N-o să admit așa ceva, așa că vă previn pe amândoi.

– Prostii! spuse James pufnind.

Claire zâmbi.

– Sunt de acord cu James.

– O, Doamne, prevăd că voi avea o viață plină de necazuri de-aici încolo. Dar Hugh reuși să schițeze un zâmbet în timp ce vorbea și îi luă mâna ducând-o spre gură. Apoi, păru că privește dincolo de ea, uitându-se din nou nestânjenit spre Dunn.

– Vreau să-ți cer un serviciu, spuse el dintr-odată, adresându-se lui Dunn. Nu mai zâmbea. Vărul meu... lasă în urmă o mamă ce-l iubea nespus. De dragul ei, te rog să nu spui o vorbă despre vreo nelegiuire pe care ar fi comis-o sau ar fi încercat să o comită, sau despre cum a murit. O să-i spun ei – și lumii întregi – că a murit într-un incendiu neașteptat din casa mea, nimic mai mult. Bineînțeles că vei fi răsplătit pentru asta.

Domnul Dunn se înclină.

– Prea bine, Domnia Voastră. Va fi cum doriți.

– Stăpâne Hugh, ai sângerat atâta că mi-ai umplut haina. Și uite-i pe George și pe William, doi dintre lacheii tăi care o să te care până la trăsură. Sper că nu mai plănuiești să întreții conversații și cu alți slujbași înainte să facem asta?

– Nu, James, am terminat de tot, spuse Hugh lăsându-se luat de jos și dus la trăsură.

Claire mergea pe lângă el, zâmbindu-i compătimitor atunci când tresări, lovindu-se atunci când întâlniră o denivelare a terenului, sau când se înfioră în timp ce era ridicat și urcat în trăsură.

– Vreau să vorbesc cu tine imediat ce de trei ori blestematul ăsta de glonț îmi va fi scos din umăr spuse el, luând-o de mână, când se așeză lângă el. Fă-mi plăcerea și nu-ți face nici un plan până când nu vorbim.

– Prea bine, spuse ea zâmbindu-i.

Acestea fiind zise, călătoriră împreună în tăcere până când ajunseră la reședința Richmond, și acolo începu pe loc agitația. Hugh fu dus la etaj, unde îl aștepta doctorul, și Claire fu lăsată să îndeplinească sarcina neplăcută de a o anunța pe mama lui David despre moartea acestuia. Stând lângă Lady George în dormitorul ei, împreună cu camerista bine aprovizionată cu săruri mirositoare puse la-ndemână, Claire se gândea că niciodată în viața ei nu trebuise să îndeplinească o sarcină cu mai puțină tragere de inimă.

Capitolul 34

Abia după aproape o săptămână, Claire avu ocazia să ducă o conversație serioasă cu Hugh. Această ocazie se ivi doar pentru că, obosit să tot aștepte ca ea să-și facă apariția din proprie inițiativă, Hugh îl trimisese pe James să o aducă la căpătâiul lui. Era după-amiaza târziu și casa era tăcută și liniștită. Hugh era în dormitorul lui, proptit pe perne, îmbrăcat cu o cămașă albă de noapte curată, cu umărul bandajat acoperit de aceasta. Așa cum presupusese, rana nu era serioasă, deși pierderea de sânge și febra care o însoțiseră îl țintuiseră la pat mai mult decât putea să suporte. Drept urmare, era țâfnos și avea mare nevoie să se bărbierească, și pe deasupra era atât de adorabil, încât Claire nu se putu abține să nu-i zâmbească drăgăstos chiar și atunci când încerca să-i poruncească.

O salută arțăgos, apoi spuse:

– O să fac rost de o licență specială pentru noi, de îndată ce mă dau jos din patul ăsta și ne putem căsători – să zicem, la sfârșitul săptămânii viitoare.

Continuând să zâmbească, Claire scutură din cap. Se ținea de mână pe deasupra păturii și el o strânse când o văzu.

– Mă tem că nu pot face asta, spuse ea.

– Cum adică nu poți face asta? Să faci ce? Să te măriți cu mine? Suna exact ca un băiețel capricios.

– Nu pot să mă mărit cu tine săptămâna viitoare, clarifică ea.

– Foarte bine. Să zicem atunci, săptămâna următoare.

Ea îi zâmbi cu blândețe.

– Să zicem de acum într-un an.

Se holbă la ea, evident că nu-și putea crede urechilor.

– Cum?

– La anul, spuse ea hotărâtă. N-au trecut nici măcar trei zile de la înmormântarea lui David. Perioada de așteptare potrivită pentru o văduvă înainte de a se mărita din nou este de un an.

– La dracu' cu asta! Arăta furios. Nu poți presupune cu adevărat că o să aștept un an.

Claire clătină din cap.

– Și tu nu poți presupune cu adevărat că am să mă mărit cu tine săptămâna viitoare. Scandalul ar fi de neimaginat.

– Nu-mi pasă de nici un scandal.

– Mie da.

Începu să se încrunte la ea.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– Dacă mă iubești, al naibii să fiu dacă nu o să te măriți cu mine.

– Vreau să mă mărit cu tine. Mă voi mărita cu tine. Dar nu înainte de un an.

– Chiar vorbești serios, așa-i?

Se holbă la ea neîncrezător. Încuviință din cap.

– Bănuiesc că vrei să ai o nuntă mare. Biserică. Domnișoare de onoare. O organizare așa cum trebuie.

Nu părea să găsească prea încântătoare perspectiva.

– De fapt, va fi a doua mea nuntă, spuse ea cu blândeţe. Mă gândeam să facem ceremonia fără prea mare fast. Doar surorile şi cumnatul meu, şi câteva rude şi prieteni aleşi.

– Asta nu sună prea rău. Faţa i se luminã considerabil. Asta s-ar putea aranja relativ simplu. De acord. Sunt gata să fac un compromis: ce zici de luna viitoare?

Clătină din cap spre el, râzând.

– Prea devreme.

Se uită la ea, exasperat. Apoi, ea crezu că vede în privire un licăr şiret când se uită la ea cu ochii aceia cenuşii pe jumătate închişi.

– Claire, spuse el pe un ton plângăreţ. Nu m-ai sărutat încă.

Deveni suspicioasă, dar era mai mult decât dispusă să-i facă pe plac. Supunându-se strângerii de mână, se apropie până când stătu pe marginea patului. O strângea la fel de tare de mână. Uitându-se la el cum stătea proptit în perne, sprijinit de tăblia de la capul patului, la faţa lui aspră şi arătoasă, la părul negru ciufulit, la umerii laţi în cămaşa albă, Claire simţi cum i se taie răsuflarea.

După aceea, cu mâna liberă o luă de ceafă şi îi trase gura spre a lui. Ea se aştepta la un sărut apăsat sau, cel puţin, unul provocator şi i-ar fi plăcut foarte mult. Primi în schimb nişte buze moi şi calde peste ale ei, într-un sărut ce era atât de tulburător, atât de tandru şi seducător, încât Claire îi simţi fiorul până în vârful degetelor.

– Mărită-te cu mine, spuse el luându-şi gura de pe a ei şi depunându-i mici săruturi fierbinţi pe obraz.

– Da, o să mă mărit.

Era distrasă, şi asta se şi auzea.

– Luna viitoare.

Gura lui îi căută buzele din nou şi mâna îi acoperi sânii. Era îmbrăcată cu o rochie simplă de mătase neagră destinată doliului, iar căldura mâinii lui se simţea prin straturile rochiei, corsetului şi cămăşuţei.

– Ah, spuse ea cu gura lipită de a lui, surprinsă de cât de minunat se simţea cu mâna lui pe sânii ei.

Trecuse multă vreme de când se culcase cu el, mai mult de trei luni, şi aproape reuşise să uite talentul cu care o făcea să tremure în braţele lui.

– Luna viitoare, spuse el din nou, hotărât, şi o sărută iarăşi, limba lui luându-i lejer în stăpânire gura.

Ea îl cuprinse de gât şi îl sărută la rândul ei, abandonându-se cu nerăbdare. În acelaşi timp, o strânse de sâni şi apoi îi frecă sfârcul. Când o apucă cu degetele de micul năsturaş tare şi îl ciupi tandru, simţi cum luă foc şi îşi arcui spatele să se lipească şi mai mult de mâna lui.

– Hugh, gemu ea în gura lui şi îl mângâie pe umeri şi pe omoplaţi.

– Luna viitoare. Nu mai pot aştepta.

Era un mormăit răguşit. Îşi ridică gura şi o sărută pe gât şi apoi se opri pe sâni, sărutând-o prin mătasea neagră, muşcând-o uşor de sfârcuri, sugându-le, lăsând urme umede acolo unde poposise gura lui. Se agăţă de el, gâfâind, aprinsă toată pentru el, depărtându-şi deja picioarele, chiar când el îi ridica poalele rochiei ce îl încurcau. Când fu goală până la brâu, o atinse între picioare, găsind locul secret pe care i-l dezvălui-se înainte, apăsându-l, strângându-l. Ea îi strigă numele, cu gura într-a lui. Apoi, se rostogoli cu totul peste ea şi o pătrunse cu forţa şi repede, intrând adânc şi făcând-o să scoată ţipete ascuţite de extaz la fiecare împingere. O posedă cu o dorinţă furioasă, iar ea răspunse pe măsură, ţinându-l de gât şi cu picioarele în jurul mijlocului lui, mişcându-se împreună cu el ca şi când ar fi murit dacă n-o făcea. Gâfâia, tremurând, arzând în extazul oferit de el.

Când o sărută din nou pe sâni prin rochia de mătase neagră pe care încă o mai purta, trăgând sfârcul în gură şi muşcându-l, înnebuni de plăcere. Se agăţă de el, ţipând înăbuşit în umărul lui, cu corpul tremurându-i necontrolat. O luă din nou, şi mai departe, şi mai sus decât tărâmul de basm pe care i-l dezvălui-se înainte şi apoi continuă, împingându-se în ea, ducând-o cu el până când nu mai putu face altceva decât să-l strângă tare şi să-i strige numele.

– Ah, Dumnezeule, Claire!

Gemu, împingându-se cu forţa în ea încă odată. Apoi se opri, tremurând. Claire ţipă şi ea, îmbrăţişându-l strâns pe când vârtejul o purta departe.

Mai târziu, cu mult mai târziu, se ridică de pe ea şi se întoarse pe spate, trăgând-o după el. Ea se cuibări aproape, cu capul pe umărul lui cel sănătos, cu mâna odihnindu-i-se confortabil pe pieptul acoperit de cămaşa de noapte. Era ciufulită şi fustele erau în dezordine, dar nu-i păsa, pentru că se simţea atât de minunat, uimitor de plină de viaţă, atât de sigură că exact aici, cu bărbatul acesta era locul unde trebuia să fie.

– Sper că nu ţi-am redeschis rana, murmură ea devenind puţin conştientă, pentru că uitase de tot şi de toate când el începuse să o sărute.

– E bine. I-am dat cea mai bună doctorie posibilă.

Mâna i se ridică şi o luă de bărbie, trăgându-i faţa lângă a lui. Îşi ridică genele şi se uită la el cu o curiozitate adormită.

– Pisicuţo, spuse el cu un zâmbet ce-i arcuia colţurile gurii. Vreau să te măriţi cu mine. Luna viitoare.

Claire îl privi, văzu ochii cenuşii ce erau departe de a fi reci când îi întâlni privirea, la obrajii uscăţivi, la gura prelungă şi zâmbitoare. Îl iubea la nebunie. Era al ei, nu se răzgândea şi nu greşea. Şi de fapt murea de nerăbdare să se mărite cu el.

– Bine. Luna viitoare.

Apoi el zâmbi foarte satisfăcut de sine şi se aplecă să o sărute din nou.

Epilog

Ţinutul Yorkshire era splendid la început de vară. Landa se întindea cât vedeai cu ochii, plecând de la impozantul conac de piatră de la Morningtide, în valuri înalte de iarbă neagră. Cerul după-amiezii era limpede şi albastru, soarele strălucea şi mireasma delicată a plantelor era purtată de o blândă adiere.

Era două şi cinci minute în ziua nunţii lui Claire. Ceremonia care trebuia să aibă loc în salon fusese programată să înceapă la ora două fix.

Dar viitoarea mireasă stătea pe treptele de la intrarea în casa surorii ei, trăgând adânc în piept aerul proaspăt pentru a se linişti.

– Doamne, Dumnezeule, Claire, te-am căutat peste tot. Vicarul e gata să înceapă.

Gabby apăru în pragul uşii, arătând minunat într-o rochie de mătase de culoare verde-oliv, cu părul ei castaniu şi des pieptănat într-un coc pe ceafă. Era zveltă ca întotdeauna, deşi avea un bebeluş ce-i dormea pe umăr, şi radia de fericire. Cu toate astea, în acel moment nu arăta deosebit de veselă, clătinând din cap dezaprobator spre sora ei.

– Sper că nu eşti agitată! Beth se strecură pe lângă Gabby să i se alăture lui Claire pe trepte. Ca şi Gabby, purta şi ea verde, dar rochia ei simplă de muselină era de un verde jad pastelat ce îi accentua coloritul viu. Nu văd de ce ai fi. Te măriţi cu vărul... adică te măriţi cu Hugh.

O foarte mică doză de invidie se putea citi în vocea lui Beth. Claire îşi netezi nervoasă fusta strâmtă a rochiei ei de mireasă din dantelă şi mătase albă şi îşi potrivi voalul, deschizând gura să-i răspundă surorii ei.

– Ştiu, şi...

Nick, soțul lui Gabby fu următorul care ieși pe trepte. Sosirea lui întrerupse tăgada nesinceră a lui Claire.

– Gabby, ce...? Ah, aici erai, Claire. Și iat-o și pe Beth. Ce naiba faceți toate trei aici? Înalt, lat în spate și arătos ca întotdeauna, Nick se duse glonț la soția lui care-i zâmbi când îi luă copilul din brațe. Și el îi zâmbi, iar intimitatea familiară a acelui schimb rapid între ei o făcu pe Claire să ofteze din nou. Punându-l pe pruncul adormit pe umăr, Nick se întoarse spre Claire. Doar n-ai vrea să te răzgândești, așa-i? Hristoase, știu prea bine cum stau lucrurile în familia asta! Dacă-i așa, eu o să fiu cel ce-i va spune lui Richmond că-l părăsești în fața altarului.

– Nu vreau... începu Claire indignată, uitându-se spre Nick, deși gândul cu siguranță îi trecuse prin minte.

– Vrei să mă părăsești în fața altarului? întrebă Hugh, alăturându-se grupului ce stătea pe verandă.

Arăta atât de tulburător de atrăgător în jachetă gri și pantaloni negri, încât lui Claire i se tăie răsuflarea. Nu părea deosebit de alarmat în timp ce-și observa mireasa cuprinsă ușor de panică.

– Nu, bineînțeles că nu.

Claire stătea hotărâtă, încrucișându-și la piept brațele, dintr-odată înfrigurate.

– Ești îndreptățită să te răzgândești dacă asta dorești, spuse Hugh, cu un început de zâmbet.

– Nu vreau să mă răzgândesc. Doar că... nu sunt sigură că sunt pregătită... Vocea i se stinse și se întoarse, privind către landă.

– Hmm, spuse Nick. Gabriella, Beth cred că ăsta este momentul să ne retragem.

O clipă mai târziu, ea și Hugh rămaseră singuri.

Se apropie de ea și o întoarse să o privească în ochi, iar mâinile îi erau calde pe brațele ei când o privi întrebător.

– Nu ești sigură că ești pregătită să te măriți cu mine?

– Nu. Nu! Nu sunt sigură că sunt gata să devin ducesa de Richmond. Claire se înfioră. Sună cu mult mai grandios decât aș putea fi eu vreodată.

– Prea grandios pentru tine, spui, hmm?

Hugh zâmbea. Ea se relaxă ușor, amintindu-și că el era blând și familiar și drag, se apropie și își lăsă fruntea pe pieptul lui.

– Să presupunem că aș fi simplu, doar Hugh Battancourt? Ai fi pregătită să te măriți cu mine atunci?

O luă de mijloc.

– Da. Își ridică privirea.

– Un trandafir oricum îi spui...

Amintindu-și de discuția lor de pe *Nadine*, Claire zâmbi și simți cum tensiunea ce o consumase întreaga dimineață începu să se risipească.

– Așa stând lucrurile, cred că partea cu dihorul era mai corectă, spuse ea, obraznic.

Hugh râse și Claire se trezi că râde împreună cu el. Uitându-se la fața aceea uscățivă și chipeșă, citind tandrețea în ochii cenușii pe jumătate închiși, Claire înțelese că oricare ar fi fost îndoielile ei, fusese întotdeauna sigură pe sentimente.

– Te iubesc, spuse ea.

Ochii lui se umplură de o licărire triumfală.

– Așa-i mult mai bine, spuse el direct și se aplecă să-i sărute gura.

Claire îl luă de gât, se strânse cât putea de mult lângă el și îl sărută și ea.

– Hmmm, James păși pe verandă fără ca ei să-l audă, și acum, când ajunse la un pas distanță, se uită la ei cu dezaprobare.

– Ce s-a întâmplat, James?

Hugh suna resemnat.

– Toată lumea așteaptă, stăpâne Hugh, domnișoară Claire.

Cu un pufnet ce arăta clar părerea lui despre perechile care întârzie la propria nuntă, James intră din nou în casă.

Gura lui Hugh se arcui într-un zâmbet absolut fermecător în timp ce o privea.

– Ei bine, pisicuțo, ești gata să intri și să te măriți cu mine?

Ea îi zâmbi cu încredere, oferindu-și inima.

– Da, spuse ea.

Și așa făcu.